ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Δωδέκατος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους

ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας

με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Σειρα και ταξη που στην ουσια σημαινε ποιος θα βρεθεί στο δρόμο και ποιος θα υποστεί μεσο τις συνεπειες για την συμμετοχη του στο ΑΕΜ ΕΛΑΣ

Η Βασική, κυρίαρχη και επείγουσα προσπάθεια αμέσος μετά την Άπελευθέρωση ήταν η εκκαθάριση των δημοσίων υπηρεσιών, έγινε με την αντιστροφή της υπαρ 6 Συντακτική Πράξη που κυρώθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945. Μια Συντακτική Πράξη που ψηφίστηκε με σκοπό «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των κατακτητών» μεταφράστηκε και κυρίως λειτούργησε κατά «των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίσταση» και με την προσθήκη της γενίκευσης της χρήσης των «πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων». Το ωραίο δε ειναι, οτι ενω για τους συνεργάτες των κατακτητών ο νομοθέτης απαιτούσε η αξιόμεπτη δράση του να ειναι «Εκούσια» και «Συνειδητή» για τους αγωνιστές υπαλλήλους, αρκούσε και η συμπωματική σχέση του με το ΕΑΜ. Και το κακό έγινε χειρότερο με την Αμερικανική Νομοθεσία ελληνοαμερικανικής συμφωνία της 20/7/1947, με την οποία συμφωνία οι αμερικανικές αρχές «εξουσιοδοτούνταν να εποπτεύουν ελευθέρως» τις ελληνικές αρχές σχετικά με τη χρήση της βοηθείας. Ακολούθησε το Ψήφισμα Λ.Ζ της 7/12/1947 που πρόβλεπε την στέρηση της ελληνικής ιθαγένιας και η δήμευση περιουσιων των «συμμοριτών» και καθιστούσε αδύνατη ουσιαστικά την αίτηση για επανάληψη της δίκης για πλάνη ως προς τα πραγματικά γεγονότα.

Με το Γ! ψήφισμα, θεσπίστηκαν πολλά νέα εγκλήματα την επομένη της Συμφωνίας της Βάρκιζας. Φίμωση του τύπου, απαγόρευση κατοχής όπλων, καταστολή της ληστείας, απαγόρευση δημοσίων κρίσεων ή απόψεων για την αναδιοργάνωση του στρατού. Κυρίως προ των εκλογών, υιοθετήθηκε απ την κυβέρνηση Σοφούλη, ενας Νόμος, ο 942 της 13/2/46 «περί μέτρων προς κατευνασμόν των πολιτικών παθών», ο οποίος απειλούσε με φυλάκιση ενος εως τριών μηνών, και σε περίπτωση υποτροπής δύο εως εξή μηνών χωρίς εξαγορά. Ακόμα ο Νόμος αυτός, πρόβλεπε και τιμωρούσε : την αναγραφή σε μέρος προσιτό στο κοινό «συνθήματα», «λέξεις, «φράσεις » ή «παραστάσεις» , δηλωτικές πολιτικών προτιμήσεων, που μπορούσαν να «εμβάλωσιν εις ανησυχίαν» τους πολιτές ή να «μειώσωσι το παρ αυτοίς αίσθημα ασφαλείας και τάξεως» Προέκταση του Νόμου αυτού ηταν το Γ! ψήφισμα. Πρόκειται για τον αναγκαστικό Νόμο 890, της 5/2/ 1945, ο οποίος καταργούσε τη μεταξική εκδοχή του «Ιδυώνυμου» που εχει θεσπίσει με το 1075 του 1928 για την προστασία της Δημοκρατίας.

Θεσπίστηκαν και εφαρμόστηκαν ευρύτατα και με πρωτόγνωρη αυστηρότητα τα διοικητικά μέτρα της εκτόπισης : ο θεσμός της εκτόπισης που εφαρμόστηκε και στο «νέο κράτος» της μεταξικής περιόδου, πήρε στη διάκρεια του εμφυλίου το χαρακτήρα των στρατοπέδων συγκέντρωσης των φασιστικών ολοκληρωτικών καθεστώτων. Για δεκάδες χρόνια, όλα τα ελληνικά ξερονήσια μετατράπηκαν σε πάνινες (αντίσκηνα) πόλεις και κομοπόλεις Γυούρα, Μακρόνησος, Ικαρία, Κύθυρα κλπ,κλπ.

Στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, η μέθοδος των διοικητικών εκτοπίσεων γνώρισε μια χωρίς προηγούμενο ποσοτική και ποιοτική έξαρση: α) Ποιοτική, γιατί για πρώτη φαρά εφαρμόστηκε μια μαζική καταστολή, πέρα από κάθε

έννοια εξατομίκευσης, οχι βέβαια της ποινής-θεωρητικά και πρακτικά δεν επρόκειτο για ποινή, αλλα για «διοκητικό μέτρο», με κριτήριο την υποψία...(συλλήψεις κατά βούληση υπόπτων και συγγενών του υπόπτου, ανιόντων και κατιόντων γνωστών και φίλων). β) ποσοτική : γιατί η συγκέντρωση των «υπόπτων» σε ενα στρατόπεδο «αναμορφώσεως» όπως αυτό της Μακρονήσου, δεν ειχε πιά σαν πρωταρχικό στόχο την απομάκρυνση των «υπόπτων» ατόμων απ τον κοινωνικό τους περίγυρο για μιά λιγο πολύ ορισμένη περίοδο, επειδή θεωρούνταν επικίνδυνοι, αλλά για την εξασφάλιση της ανάνηψής τους, την επανόδο τους δηλ στην «εθνική», τη «νομινόφρονα» οδό, με τη χρήση πολλαπλών μέσων και πιέσεων, που αποσκοπούσαν να αλλάξουν-τσακίσουν τα πιστεύω τους και να συντρίψουν την αξιοπρέπεια, να ταπεινώσουν την προσωπικότητα.

Η Μακρόνησος ιδρύθηκε στις αρχέςτου 1947, και προορίζονταν αρχικά για τόπο συγκέντρωσης των κληρωτών, για τους οποίους υπήρχαν υπόνοιες οτι τρέφουν συμπάθειες προς τα Αριστερα κόμματα Απ το 1947 μέχρι το 1950, κλείστηκαν εκεί συνολικά 1,100 έφεδροι αξιωματικοί και 27,000 οπλίτες. Ομως μετά το 1948, άρχισαν να συγκεντρώνουν εκεί και πολίτες. Ενα χρόνο αργάτερα πρέπει να ξεπερνούσαν τις 20,000 χιλιάδες πολίτες και τον Νοέμβρη του 1949 μετά την ηττα του «Δημοκρατικού Στρατού» και την κατάπαυση των εχρθοπραξιών στο Γράμμο -Βίτσι, η κυβέρνηση Διομίδη, υπέβαλε στη βουλή σχέδιο ψηφίσματος, που με συνοπτικές-όπως πάντα-διαδικασίες με τον τίτλο «περί μέτρων εθνικής αναμορφώσεως». Το σχέδιο αυτό ειναι το Γ! ψήφισμα της 12/10/1949, με το οποίο δημιουργήθηκε ο «Οργανισμός Αναμορφωτηρίων Μακρονήσου».

«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945. «στάθηκαν δυό μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθει μια μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμένοι απ τους βαρβάρους. Θα καταλαγιάσουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια ηχούν ακόμα στην μνήμη μου. Αυτόν ακριβώς τον «καινούριο λαό» ήθελαν οχι μόνο να μην πληροφορήσουν, αλλά να εξοντώσουν οι επιβήτορες της εξουσίας, που εκλιπάρησαν-φίλησαν κατουρημένες ποδίες για να τους δώσουν τη δυνατότητα αυτή να αρπάξουν την εξουσία με αντικαταβολή την εθνική ανεξατρησία και την υποδούλωση του Λαού, καθώς και τα μέσα να εξοντώσουν αυτούς που θα τους έμπαιναν εμπόδιο στα σχέδια.

Κάθε εποχή εχει τα συμβολά της. Ο εμφύλιος τα δικά του: Γυούρα και Μακρόνησος. Κολαστήρια τα είπαν και ήτανε. Οχι από μόνα τους. Από κοντά οι Κέρκυρες, οι Ακροναυπλίες και τα Επταπύργια. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται οι τόποι του ματρυρίου στην Ελλάδα...«και συχνά τις νύχτες (λέει ο ποιητής Λειβαδίτης), οι νεκροί σύντροφοι παραμερίζουν με κόπο τη λήθη για να μου στείλουν λίγα δάκρυα...»

Η αναφορά στα κολαστήρια αυτά προκαλεί και σήμερα ακόμα μια έντονη ανατριχίλα. Ενα ρίγος που διαπερνά ολόκληρο το σώμα και για όσους τα έζησαν τους λούζει ενας κρύος ιδρώτας και ενας κόμπος φράζει το λαιμό, οχι βέβαια από φόβο αλλα από ανάμνηση αυτών που θέλουν να ξεχάσουν.

Για τη Μακρόνησο, εχουν γραφτεί αρκετά πράγματα. Υπάρχαν ομως «λεπτομέρειες», περιστατικά ή «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά, είτε έγιναν αλλα αμέσως για ευνόητους λόγους «κουκουλώθηκαν». Μας μένουν άγνωστες- και ίσως μένουν τέτοιες για πάντα οι «λεπτομέρειες»,

για τους τρόπους και τις μέθοδες «αναμόρφωσης», τους χώρους και τις επινοήσεις (τα πάντα οχι μόνο επιτρέπονταν-επιβάλονταν), η εφαρμογή της πιό «αποδοτικής» και η «συμπεριφοράς» και κυρίως τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε Φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία ή σε αγνωστούς ακόμα τόπους ενταφιασμού. Ακόμα και για όσους-και από ποιούς εξαφανίστηκαν «Μυστηριωδώς» τόσες εκατοντάδες Ανθρώπων, που το μόνο τους έγκλημα για πολλούς ηταν η συμμετοχή τους στη Αντίσταση και για άλλους απλώς η «υποψία», οτι δεν συμφωνούσαν μαζί τους.

Ίσως αυτός να ηταν κατά βάθος και ο λόγος, που αποφάσισαν μερικοί να ρίξουν στο χαρτί την «ιστορία» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων. Των Ανθρώπων, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν, πραπάντος γι αυτό «πληρώθηκαν» και με «φιλοξενεία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια και τις φυλακές ίσαμε τα εκτελεστικά αποσπάσματα...Και μίλησαν ή προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν κάποια πράγματα, που τότε εκείνοι ή και οι αλλοι, απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί.

Πολλοί ειναι αυτοί που ένω γνώριζαν, τα τέτοια και τα όσα φρικτά πράγματα γίνονταν εκει, δεν δύστασαν να πλέξουν το εγκώμιο ή και εκθείασαν το θέαρεστο έργο που συντελούνταν στη Μακρόνησο. Θα Σταχιολογίσω μερικά απ τα εγκώμια που επιδαψίλευσαν γι αυτό το προμελετημένο ιστορικό κακούργημα. Ο τότε Υπουργός Παιδείας Τσάτσος, (που ειχε απαγορεύσει να παιχθεί το θεαρτικό έργο Ορνηθες) και μετά την μεταπολίτευση Πρόερδος της Δημοκρατίας, ειπε για τη Μακρόνησο: «Το θαυμάσιο αυτό έργο ειναι ελληνικό και έγινε με την πειθώ, την στοργή, την κατανόηση, την επιείκεια και τη δημιουργία». Ο ίδιος ειπε ακόμα οτι : «Η Μακρόνησος μακραίνει και πλαταίνει. Σε λίγο θα σκεπάσει όλη την Ελλάδα. Το εύχομαι». Και πράγματι τη σκέπασε. Ολόκληρη την Ελλάδα και τους Ελληνες, ειχε γίνει και έμεινε μέχρι το 1974, μια εκτεταμένη Μακρόνησος. Είπε και αλλα πολλά και πολλοί ηταν αυτοί του θαύμαζαν το εργο της Μακρονήσου και την ερήμωση των ψυχών των ανθρώπων που οδηγήθηκαν εκεί..

Ο κ Π Κανελόπουλος, Υπουργός τότε των στρατιωτικών είπε επί λέξη: «Στο ξεκρονήσι αυτό εβλάστησε σήμερα η Ελλάς, ωραιότερη παρά ποτέ».Και συνέχισε «Το υπέροχο αυτό σχολείο εθνικής μετάνοιας και αναβαπτίσεως των ασώτων υιών της Ελλάδας. Το έργο της Μακρονήσου, αναγνωρισμένο ήδη, διεθνώς ώς παράδειγμα και πρότυπον, άξιον μιμήσεως εις όλας τας ελευθέρας χώρας του κόσμου, αποτελεί τίτλον τιμής, δι όλους οι οποίοι συνέβαλον και συμβάλουν εις την πραγματοποίησίν του». Και δεν αρκέστηκε σ αυτά: «Εδώ στη Μακρόνησο αναγεννάται η Ελλάς, αν και αιώνια, εχει πάντοτε ανάγκη να αναγεννάται είς την ψυχή των Ελλήνων. Συγχαίρω όσους πρωτοστάτησαν στο έργο της Μακρονήσου».

Πριν από τις δηλώσεις αυτές για τη Μακρόνησο και το «Εθνοσωτήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», ειχε πεί, απευθυνόμενος προς τον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις τις αντίδρασης και του σκότους έχρησαν Αρχηστράτηγο του στρατού μας και που σαν αρχηστράτηγος, θα έσωνε με τις βόμβες Ναπάλμ, την Ελλάδα απ τους Ελληνες και εκείνο το περίφημο δείχνοντας το στρατό μας:«Στρατηγέ είδου ο στρατός σας». Λόγια και πράξεις που ταπείνωναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα, στην παγκόσμια

κοινή γνώμη. Για την Ελλάδα που ύστερα από εναν υπέρ πάντων αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία, την οποία κυρίως με τα λόγια με τις πράξεις την μετάτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του 6ου αμερικάνικου στόλου, και του ΝΑΤΟ. Την μετέτρεψαν σε αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη, που για πρώτη φορά την ειχε κάνει μέσο του ΕΑΜ ο αγωνιζόμενος λαός την μετέτρεψαν ξανά σε χώρα των Γιές Μάν.

Οπως το 21, έτσι και τώρα οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελληνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία οι οποίες όπως και τότε, ειχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα που έκανε η παγκόσμια κοινότητα τότε για να ηττηθεί η Φεουδαρχία, και τώρα για την ηττα του φασισμού. Αγώνες που κανένας πλέον (εκτός...) δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει και να το διανοηθεί ακόμα, πως ύστερα από εναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα, στην πριν του 1940 θέση-κατασταση. Και δεν θα ξαναβρισκόταν σε αυτήν τη θέση, αν η άρχουσα τάξη της χώρας, δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε, αν δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές και κυρίως αν δεν έβαζε οπως πάντα πάνω απ τα εθνικά τα ταξικά της συμφέροντα. Οι ανθρωποι, που ποτέ δεν σκέφτηκαν την Ελλάδα σαν ενα ενιαίο σύνολο. Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη, θα φρόντιζε και για τα ταξικά της συμφέροντα, σε συνάρτηση ομως και σε σχέση με αυτά του λαού και της χώρας. Επειτα, υπερασπιζόμενη παλλάληλα με τα δικά της συμφέροντα και αυτά του λαού και της χώρας, δεν θα ηταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία. Να εξαγοράζει εξουσία.

Και επειδή οι προλαλίσαντες (βέβαια δεν ηταν οι μόνοι) που συγχαίρουν αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε ομως ποιό ηταν το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα». Ολοι όσοι ειχαν βρεθεί στην Μακρόνησο, ηταν γιατί στα χρόνια της κατοχής πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βεβαιά, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, οπως τους δίδασκαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «Αμύνεσθε περί πατρίς» και τα «Νύν πάντων ο Αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές.

Αν οι άνθρωποι αυτοί ειχαν αδιαφορήσει, αν ειχαν γίνει μαυραγορίτες εκμεταλλευόμενοι τον πόνο και τη δυστυχία του λαού. Αν ειχάν σκύψει το κεφάλι και (προπαντώς αυτό), αν ειχαν «συνεργασθεί», είτε στη διάρκεια της κατοχής με τους κατακτητές, καταδίνοτας, συλλαμβάνοντας και κρεμώντας Ελληνες και καταστρέφονταν χωρία, είτε μετά με τον Αγγλο στρατηγό Σκόμπυ, που με αεροπλάνα, καράβια τάνκς και πυροβόλα βομβάρδιζε την Αθήνα, τον Πειραιά και τα περίχωρα, όλα θα τους ειχαν έρθει μέλι-γάλα που λάει ο λαός. Θα ειχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί. Θα τους αναγνωρίζονταν η «προσφορά» και θα ειχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία, όπως συναίβει με τους συνεργάτες των κατακτητών και του Σκόμπυ. Ηταν όμως παιδία. Ανθρωποι με ενθουσιασμό και ιδανικά, πίστη και οράματα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια και αγάπη για την Πατρίδα, οπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες...

Και ξαφνικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, σχεδόν παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους άνυδρους βράχους της Μακρονήσου, στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις σκοτεινές και ανήλιες φυλακές. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και

κατατρεγμούς. Σε ενα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι μπορούσε για την εξόντωτική τους «αναμόρφωση».Την ψυχική τους διάλυση και τον «μέχρι έσχάτων» εξευτελισμό τους. Ταπείνωση ηταν η λέξη κλειδί. Τί να πρωτό αντέξουν και πώς; Να υπερασπιστουν την ζωή και την αξιοπρέπειά τους; Η καθυπόταξη-εξουθένουσή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική. Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι ειχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξόριστους στρατιώτες και πολίτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και τους δόθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι την Μακρόνησο.

Εκεί λοιπον, στα Μακρονήσια, τη Γυούρα και τα κάτεργα των φυλακών και στο πρόσωπο ολων εκείνων των αγωνιστών απ τη Γενιά της Αντίστασης. Των άνθρώπων που οραματίστηκαν και τόλμησαν...να συκώσουν το ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η λευτεριά, η Δημοκρατία, η ανθρωπιά, η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης. Μια πρωτοφανής σε έκταση και αργιότητα επιχείρηση, ταπείνωσης, υποταγής και εξόντωσης της λεβεντίας ενός ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπο την έμνευση και εποπτεία ξένων και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσαμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής.

Με το σύνημα «θα λυγήστε ή θα πεθάνετε» οι φιλόδοξοι στόχοι του αντεθνικού εγκληματικού φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια στον απλό-οπως θα νόμιζε κανείς και όπως το πρόβαλε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος κατά την περίοδο του εμφυλίου εμφυλίου πολέμου. Αλλά αποσκοπούσε στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική εκμηδένιση, στον αποχρωματισμό, στην υποταγή και τελίκα στην αναβάπτισή μας στα νάματα της εθνικοφροσύνης. Ετσι εκτός απ τα βασανιστήρια, τις καθ οδών δολοφονίες, τις βαριές ποινές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα στρατόπεδα του Αιγαίου, της Μακρονήσου και τις φυλακές, χρειάστηκε να επιστρατευτούν, στυγνές και απάνθρωπες μέθοδες βασανισμού. Να χρησιμοποιηθούν ολα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ωμής βίας και τρομοκρατίας. Και ολα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του αγωνιστή.

Οταν η τρομοκρατία μετατρέπε σε ιδεολογία τότε, τον λόγο τον εχει η ΑΤΙΣ. Η ΑΤΙΣ λοιπόν, το σήμα κατατεθέν σε όλη την ιστορική μεταπελευθερωτική διαδρομή η βία. Η μυθική Θεά, αδερφή κατά τον Ησίοδο του κράτους, του ζήλου και της δίκης, που μαζί με τα αδέρφια της βοήθησε το Δία να νικήσει τους Τίτανες. Αυτή λοιπόν, την άλλοτε σύμμαχο των Θεών, που μαζί δέσανε κατ εντολή του Δία, τον ιβρυστή Προμυθέα στον Κάυκασο, επιστράτευσαν και οι σύγχρονοι «φρουροί της εθνικοφροσύνης» προκειμένου να πραγματοποίησουν τα εγκληματικά τους σχέδια. Αντικειμενικός και αμετάθετος στόχος της εθνικοφροσύνης, η με κάθε τρόπο απομόνωση και αποτελεσματική εξόντωση των πολιτικών της αντιπάλων, καθώς στη χώρα φούντωναν οι φλόγες του εμφυλίου πολέμου.

Κάθε πρωϊ «στον συνήθη τόπο εκτελέσεων» σκότωναν και παιδιά, είτε τον τόπο αυτό τον έλεγαν Γουδί, Αίγινα, Κέρκυρα, Κεφαλονιά, Σπάτρη, Τρίπολη, Λάρισα, Κιλκής, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Μακρόνησο, Γυούρα κλπ. Ποιόν τόπο να πρωτοθυμηθώ, που όλη η Ελλάδα ηταν μια φυλακή, ενα στρατόπεδο

εξορίας και ενας τόπος εκτελέσεων. Κάθε πρωϊ: θάνατος στα βουνά και στα χωριά της Ελλάδας πόλεμος και θάνατος, Θάνατος και πάλι το αλλο πρωϊ θάνατος και το επόμενο...

Μόνο μια ισχυρή φαντασία, σε συνδιασμό με μιά εξ ίσου ισχυρή πένα, θα μπορούσε ίσως να αναπλάσει, εστω μερικά-ικανοποιητικά αυτές τις στιγμές και τις ιστορίες φρίκης που συντελούνταν στην πλειάδα των κολαστήριων. Γιατί πέρα απ την περιγραφή η φαντασία και η πένα για να ειναι εστω μερικά αντικειμενική, πρέπει να αναπλάσει εκτός απ τη φρίκη, πρέπει να μεταφράσει τον πόνο αυτών των ανθρώπων σε δημιουργία και την πίκρα σε ελπίδα για μιά καλύτερη ζωή, που ηταν το ζητούμενο αυτών που δέχονταν την προσωποποίηση της ωμής βίας.

Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπευστών της Μακρονήσου, έπρεπε να μπεί σε κίνησει και η κρεατομηχανή που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικής αγωγής» και μια ακόμα πιό ραφινάτη «εθνικής επαναπροσαρμογής».Τέτοια Γραφεία, ειχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.

Για το πώς λειτουργούσαν αυτά τα Γραφεία, δεν θα βρεθούν ποτέ εκείνες οι κατάλληλες λέξεις, με τις οποίες θα μπορούσαν να περιγράψουν επακριβώς τις μέθοδες, τα μέσα και το μέγεθος αυτού του απάνθρωπου, ειδεχθέστατο και ανεξίτηλου κακουργήματος.

Οταν σε καλούσαν μέρα ήταν για να σου πάρουν, δήθεν, τα στοιχεία. Στοιχεία, λές και ειχες φτάσει στη Μακρόνησο, ή στη φυλακή από δική σου πρωτοβουλία η χωρίς να σου εχουν πάρει στοιχεία και χαρτιά και με ψαχουλεμένο κορμί και τσέπες... Πολλές φορές φώναζαν και τη νύχτα... Τότε το μόνο που δεν ήξερες, ηταν αν θα ξαναδείς το πρωϊ τον ήλιο. Μετά απ τα στοιχεία περνούσαν στο ιστορικό της «αντεθνικής σου δράσης» : «Για πές μας, που ήσουν στην κατοχή, αν εχει κάνει αντάρτης (στον ΕΛΑΣ εννοιείται), αν ήσουν σε Αριστερές οργανώσεις (ΕΑΜ-ΚΚΕ), αν ψήφισες το 1946 και αν οχι γιατί, για να φτάσουν τελικά στο αν «αποκηρύσεις» τις κομμουνιστικές οργανώσεις, με την υπογράμιση πως εχεις πολλούς λόγους να το κάνεις, αλλα για δύο οπωσδήποτε α) Αν δε ήσουν σε αυτές, τότε θα το κάνεις για να διαχωρίσεις τη θέση σου. β) Αν ομως ήσουν, τότε έπρεπε να τις αποκηρύξεις, γιατί ηταν «αντεθνικές» κλπ πράξεις, και επιπλέον για να «τακτοποιηθείς» εθνικά! Φυσκά όλα αυτά θα τα δήλωνες «όλως αυθορμήτως και άνευ ουδεμιάς πιέσεως». Και αυτό για να μην σε πάρουν τη νύχτα και εχεις και εσύ την ίδια τύχη με τους...

Πολλές φορές στην αρχή έδειχναν πως τους ηταν αρκετή μια προφορική δήλωση. Αργότερα όμως έπρεπε να γίνει και η γραπτή, έτσι «για να διατηρηθούν οι τύποι» και πάντοτε για να σε «τακτοποιήσουν εθνικά». Εννοείται πως τώρα πλέον έπρεπε να αποκηρύξης εκτός απ το ΚΚΕ, το ΕΑΜ και τις παραφιάδες την ΕΠΟΝ, την Ε.Α και ό,τι άλλο ειχε σχέση με την Αντίσταση, μα και τους συγγενείς σου, αν συνέβαινε να ειναι αριστεροί.

Στη συνέχεια εκτός απ τη δήλωση αποκήρυξης, έπρεπε να γράψεις και διάφορες «επιστολές» απ το υπόδειγμα : στις αρχές του τόπου σου, τον Παππά του χωριού ή της ενορίας σου, στον μπακάλη, το φουρνάρη, το μανάβη κλπ, της γειτονιάς σου σε γνωστούς και αγνώστους που αυτοί θα σου υπόδειχναν. Δύσταζες να γράψεις γράμμα σε κάποιο συγγενή ή φίλο απ το

φόβο να μην σου ζητήσουν να στείλεις και σε αυτούς και κυρίως απ το φόβο να μην στείλουν αυτοί γράμμα για λογαριασμό σου. Ορισμένες φορές, σε συνδιασμό με τις απειλές, το έριχναν και στο συμπονετικό : «γιατί βρε παιδί μου, δεν σκέφτεσαι την καημένη τη Μάνα σου, που τόσες και τόσες θυσίες έκανε για σένα, τώρα να εχει και την έγνοιά σου, που είσαι εδώ στο ξερονήσι ή φυλακή και το φόβο μη σου...,ενώ στο χέρι σου ειναι να τακτοποιηθείς γρήγορα και να πάς κοντά της». Σαν άνθρωπος πρέπει και για το δικό τής καημό και καλό να φροντίσεις... με τον αποχαρακτιρισμό σου!!

Το έργο όμως της «καθυπόταξης» δεν ηταν τόσο εύκολη υπόθεση. Ο χρόνος περνούσε και η προσπάθεια, δεν ακολοθούσε το ρυθμό που ειχαν προγραμματίσει οι εμπευστές, γι αυτό εκτός απ τις απειλές έβαζαν σε κίνηση και την κρεατομηχανή. Κατά τη λειτουργία της μερικές φορές ειχαν μάζι τους και κάποιον «γιατρό», οπως στην αναγκαστική σίτιση στις απεργίες πείνας. Και ενα λαστιχένιο Σωλήνα. Η δουλειά του ηταν, οταν ο βασανιζόμενος ή ο απεργός λιποθυμούσε να «γνωματεύσει» επι τόπου αν ο βασανισμός μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς καμιά διακοπή ή να του ρίξουν μερικούς κουβάδες νερό και να συνεχίσουν «κανονικά» το έργο τους οι βασανιστές, που τον περιτριγύριζαν γεμάτοι «εθνικό παλμό» οργή και αγανάκτηση για την στενοκεφαλιά του προδότη!!!

Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ομαδικών και ατομικών, τα μεγάφωνα παίζανε εμβατήρια και ακούγονταν συνθήματα: «Η Μακρόνησος και η Γυούρα αποτελούν συνέχεια του αρχαίου ελληνικού πνεύματος, του ωραίου, του μεγάλου και του αληθινού πολιτισμού...» Οσοι αντέχανε στο ολοήμερο ξύλο, τους παίρνανε φορτωμένους με τα ρούχα τους στην πλάτη, τους πηγαίνανε και τους στήνανε όρθιους να ξενυχτήσουν σε μια άκρη. Αμα έπεφτες κάτω, χυμάγανε, απάνω σου και ενω σε κάνανε τουλούμι στο ξύλο σε υποχρέωναν να φωνάξεις: «Η Μακρόνησος στέκει δίπλα στον Παρθενώνα και φωτίζει και θα φωτίζει εφόσον θα υπάρχουν σκοτάδια». Αν δεν φώναζες, σε άρπαζαν και σε πετάγανε με τα ρούχα στη θάλασσα. Υστερα από αρκετή ώρα σε βγάζανε και σε αφήνανε να χτυπάν τα δόντια σου απ το κρύο. Και μόλις άρχιζες να συνέρχεσαι, σε υποχρέωναν μα πείς τί ειναι η Μακρόνησος. Αν δεν το έλεγες σε βουτάγανε ξανά και ξάνα στο νερό για περισσότερη ώρα. Δαρμένος, βρεγμένος, κρυωμένος, μια μέρα, δυό μερες, τρείς τί θα έκανες, θα έσπαγες και θα υπογραφες.

Σ ολους τους τόπους του μαρτυρίου : Ασφάλεια, φυλακές ή στρατόπεδα, για τους βασανιστές, ολα τα μέσα ηταν θεμητά. Ο ανθρώπινος πόνος, η αρτημέλεια και η ίδια η ζωή του κρατουμένου δεν μετρούσε καθόλου, αρκεί να συντριβεί η προσωπικότητα και το αγωνιστικό φρόνημα, να εξευτελιστεί η αξιοπρέπεια του συλληφθέντα να ομολογήσει και του κρατουμένου να αποσπαστεί η περίφημη δήλωση μετανοίας.

Αυτήν ηταν η θεωρία και ο τρόπος λειτουργίας της μηχανής «παραγωγής» δηλώσεων, και βέβαια τους έβγαινε με αρκετούς. Ομως τα πράγματα δεν σταματούσαν εδώ. Μόλις το υπέγραφες αυτό το χαρτί, έπρεπε λέει, να βγείς απ το μεγάφωνο και να πείς αυτά τα αξιομνημόνευτα: «Με λένε...Εδώ στη Μακρόνησο βρήκα τη στοργή της πατρίδας, βρήκα το φώς μου, βρήκα την υγεία μου, ξανά έγινα Ελληνας». Οι άνθρωποι στάζανε ακόμα νερό και αίμα, πρησμένοι απ το βρωμόξυλο και υποχρεώνονταν με την «πειθώ» να ανακαλύψουν και να εκφράσουν τη στοργή που βρήκανε!!!

Δεν έφτανε ομως η δήλωση και τα ζήτω και αυτό γιατί η δουλεία αυτή ηταν και πολύ και δύσκολη. Επρεπε να υπάρχουν και βοηθοί. Βέβαια, υπήρχανε αξιωματικοί και φύλακες γι αυτήν τη δουλειά, που γίνανε γνωστοί αργότερα σαν εκείνον το μεγάλο αστέρι της χούντας, τον Ιωαννίδη, τον φιλοκύπριο αγωνιστή... Δεν ξέρω πόσοι Ελληνες θυμούνται την δήλωση του Κίσιγκερ για την Κύπρο. Ειχε πεί επι λέξη: «ο διαμελισμός της Κύπρου ειναι αρχή έναρξης της Νέας Τάξης Πραγμάτων στον κόσμο». Ποτέ όμως οι αξιωματικοί και οι φύλακες δεν μπορούσαν να φέρουν σε πέρας αυτόν τον όγκο και την ποιότητα δουλειάς χωρίς υπηρέτες. Οι υπηρέτες δεν έπρεπε να ειναι οι ανθρωποι που αργότερα θα...Επρεπε να ειναι «Μάδε εν Μακρονήσω και εν τη φυλακή», έτσι ώστε και αν διηγηθεί η γράψει τα όσα έζησε, είδε και υπόφερε να μήν γίνει πιστευτός, αφού και αυτός συμμετείχε στο «θεάρεστο έργο». Επειτα σκέφτηκαν αλλή «γλύκα» εχει να σε βασανίζει ο χθεσινός σύντροφος, συναγωνιστής, συμπολεμηστής και συγκρατούμενος και άλλο...Πολλοί απ αυτούς ειχαν φτάσει να λύνουν και να δένουν...Για μερικά πράγματα αυτοί καθορίζανε αν έγινε γνήσια «ανάνηψη», για μια σίγουρη επιστροφή στη Μητέρα πατρίδα, πριν πάρει κάποιος το πιστοποιητικό απ τον καινούριο παρθενώνα.

Τους ειχαν πάρει τη δήλωση, αλλα έπρεπε να συνεχιστεί και να ολοκληρωθεί η αναμόρφωσή τους. Η κολυμπήθρα, που θα τους ξαναβάφτιζε Ελληνες, κράταγε καιρό, δεν ηταν μιά και έξω. Για να γίνουν πιστευτοί, έπρεπε να περάσουν απ τα υπόλοιπα «τριάντα εννέα κύματα». Ο πόλεμος πλησίαζε προς το τέλος: «Δεν υπήρχει καιρός για χάσιμο και κυρίως δεν υπήρχε καιρός για επιείκεια! Η συνέχιση της επιείκειας και ειδικά της μεγαλοψυχίας, συμβάλει στην ενθάρρυνση του κακού! Υπάρχουν ακόμα μερικοί που μολύνουν την ατμάσφαιρα και μας εκθέτουν. Είμαστε όλοι υπεύθυνοι γι αυτήν την καθυστέρηση του προργάμματος. Δεν πρέπει να εφησυχάζουμε και να αρκούμεθα στις μέρχι τώρα επιτυχίες και την προσωπικής μας περίπτωση. Εφεξής, η συμπεριφορά εκάστου θα εκτιμέται απ την ενεργετική συμμετοχή για την εξαφάνιση κάθε εστίας...Κι αυτό ειναι το πιό ύψιστο καθήκον μας.»

Ομως ο εμφύλιο τελείωσε. Μπαίνοντας το 1950, με σταματημένες τις εκτελέσεις, η ανάσα μας άρχισε να γίνεται πιό βαθιά, τα αυτιά μας επανήλθαν στη θέση τους και τα μάτια να βλέπουν τα ίδια πράγματα που μας περιέβαλαν με κάποιο διαφορετικό τρόπο. Ποιό χαρούμενα τα χρώματα, πιό λαμπερό τον ήλιο, πιό υποφερτές οι νύχτες και αυτά τα όνειρα δεν ηταν πιά τα ίδια. Τα ταραγμένα και βασανιστικά. Αν και τα βράδια συνέχιζαν να έρχονται στα αυτιά μας εκείνες οι τραγικές αποχαιρετιστήριες φωνές «γεία σας, αδέρφια, γεία σας, αδέρφια», αφού ακόμα και οι κραυγές των φρουρών στο μανδρότοιχο της φυλακής, που φώναζαν-το γνωστό-κάθε ώρα το «φύλακες, γρηγορείτε », πολλές φορές μέσα στον ύπνο μας τις παίρναμε για τις φωνές των συντρόφων μας που πήγαιναν για εκτέλεση. Θα παίρναγαν αρκετά χρόνια ακόμα για να φύγει αυτή η βουή απ τα αυτία μας και ίσως να μην φύγει ποτέ.

Σ ενα ποιημά του ο Αμερικανός ποιητής xaine tores λέει : «Ενας άνθρωπος πεθαίνει μέσα μου κάθε φορά, που κάποιος πεθαίνει δολοφονημένος απ το φόβο και τη βία ενός αλλου ανθρώπου». Αυτόν τον θάνατο εμείς τον είχαμε κάθε μέρα, τόσο απ τους συντρόφους που υπόκυπταν οσο και απ αυτούς που σκότωνε κάθε πρωϊ η πολιτεία απ το φόβο της.

Για αρκετά χρόνια ζήσαμε την ειρωνεία, τη βρισιά, τους εξευτελισμούς, την ταπείνωση, τα καθημερινά βασανιστήρια, μόνο και μόνο επειδή πήραμε μέρος στην Αντίσταση. Ζήσαμε τα μαρτύρια της καταπίεσης επειδή σκεφτόμασταν αλλιώς, επειδή είχαμε διαφορετική άποψη για τη ζωή. Γνωρίσαμε την πίκρα της εξορίας και της φυλακής, χειρότερη και απ το θάνατο γι αυτόν και μόνο το λόγο.

Πως να ξεχάσεις τους τουφεκισμένους, που σκότωσαν τόσους και τόσους συναγωνιστές μας; Πώς να ξεχάσεις το υπόγεια κελιά που κλείστηκαν οσοι αρνήθηκαν να υποταχθούν στο καθεστώς της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και της αδικίας, που τόσο άγρια άρχισε αμέσως μετά την απελευθέρωση; Πως να τα ξεχάσεις όλα αυτά. Αγωνιστήκαμε-κοιμηθήκαμε με το όνειρο για μιά Νέα Ελλάδα, για να ξυπνήσουμε με την τραγωδία, με μόνιμο σύντροφο όσους δεν μας πήρε κάποιο βόλι, τον παρατετάμενο θάνατο απ την πείνα, Κανένας λαός άξιος να φέρει το όνομά του, πολύ περισσότερο ο δικός μας δεν θα μπορέσει να ξεχάσει τους αγώνες που χρειάστηκαν για να κερδίσουμε την απελευθέρωσή μας.

Οταν σταμάτησαν οι εκτελέσεις αρχίσαμε να ονειρευόμαστε το αύριο. Η νύχτα αιώνας στο κελί. Και οι δυό η τρείς συγκάτοικοι στριφογυρίζαμε στα στρώματα. Να κάτι καινούριο λέγαμε στη ζωή μας. Ακρίβαινε η αξία του Ανθρώπινου κρέατος. Τέρμα οι εκτελέσεις. Θα σώζονταν οχι μόνο οι ισοβίτες και οι εικοσάριδες, αλλα και οι εναπομείναντες μελλοθάνατοι. Και τώρα τί γίνεται. Ολα οσα ειχες συζητήσει με τον εαυτό σου άλλαζαν, γιατί δεν μπορεί λέγαμε, θα δωθεί κάποια αμνηστία. Οσοι ζήσαμε θα βγούμε απ αυτόν το λάκο των Λεόντων. Μετά το ερώτημα που μπήκε στον καθένα ηταν : τί Σόϊ θα ειναι αυτό το αύριο για μάς; Θα ειναι όπως τον ονειρευθήκαμε ή οχι. Οπως και να είναι δεν έχει σημασία αυτήν την ώρα. Εκείνο που μετρούσε, ειναι πως θα είσε ζωντανός, θα ζείς σαν άνθρωπος, εξω απ τα σίδερα της φυλακής και δεν θα ανασάνεις τον μουχλισμένο αέρα του κελιού. Και να τι με περίμενε, ύστερα από 16 και πλέον χρόνια φυλακή, οταν έστω και αργά ήρθε η ποθητή μέρα.

Εμείς αφήσαμε εναν αλλο κόσμο και οταν γυρίσαμε όσοι γυρίσαμε, βρήκαμε εναν αλλο κόσμο με ολες τις δυσκολίες και τις επιπτώσεις που η προσαρμογή συνεπάγεται σε εναν τρόπο ζωής εντελώς διαφορετικό απ αυτόν που αφήσαμε.

Την πρώτη γεύση για το τί με περίμενε, μου την έδωσε ο Διοικητής Ασφαλείας της Θεσσαλονίκης, που όπως προέβλεπε του Βούλευμα έπρεπε να δώσω παρών. Με ρώτησε αν «έκανα δήλωση». Οταν του απάντησα οτι δεν έκανα η απάντησή του ηταν «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης». Ποτέ δεν ειχα νοιώσει ενα τέτοιο συναίσθημα, κάποια νύχτα στο κατεργό της Κέρκυρας τόσα χρόνια κρατούμενος οτι αυτό το αύριο που ονειρευόμουν για τους απογόνους θα γίνει και δικό σου ! Το ίδιο και σε λίγο πιό αυστηρό τόνο και η Ασφάλεια Βεροίας, με τη σύσταση οτι πρέπει να τα «ξεχάσω αυτά που ήξερα» και στο εξής αν θέλω να «περάσουμε καλά να κοιτάς τη δουλειά σου και μόνο». Και πράγματι ύστερα από λίγες μέρες αναζήτησα δουλειά.

Το μόνο πράγμα που πρόσφερνε η πολιεία στον αποφυλακιζόμενο, ηταν ενα φύλλο πορείας που ίσχυε μόνο για το τρένο και το καράβι. Ολα τα άλλα ηταν πλέον δικό σου θέμα. Διατροφή, διαμονή ή αν η πόλη ή το χωριό δεν συνδέεται με τρένο ή το καράβι έπρεπε να πληρώσεις για να φτάσεις στον προορισμό σου.

Οπου και αν αναζήτησα δουλειά βρήκα κλειστές τις πόρτες. Και αυτές που με δέχονταν η Ασφάλεια την επομένη... Οι μέρες περνούσαν και οι ανάγκες μεγάλωναν. Δεν ένοιωθα άνετα να με συντηρεί η ενηντάρχονη (90) Μητέρα μου. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία (92). Αυτός ο Ηρωας, που ξεπροβόδησε τρία παιδιά της στον αλβανικό πόλεμο και τέσσερα στην Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση περήμενε πέντε περίπου χρόνια να απολυθεί το ενα της παιδί απ την εξορία και τον άλλο σχεδόν δεκαέξη απ τη φυλακή. Και το πιό ωραίο ειναι οτι για να μου κάνουν πιό δύσκολη τη ζωή, με έπιαναν στη διασταύρωση Βενιζέλου και Μεγάλου Αλεξάνδρους, και πριν μου κάνουν σωματική έρευνα μου ζητούσαν να τους δώσω περίστροφο, που δεν ειχα λέει παραδώσει οταν αποστρατεύθηκα απ τον ΕΛΑΣ. Τα πράγματα δυσκόλευαν και Δουλειά πέρα απ ενα ή το πολύ δυό μεροκάματα δεν μπορούσα να κάνω στον ίδιο εργοδότη. Είδα και απόειδα που λέει ο λαός, πήγα και ζήτησα δουλειά στο ασβαστοποιϊο του κ Μπάκη. Πράγματι μου είπε πως χρειάζεται εναν εργάτη και την επομένη να πάω στη δουλειά. Η δουλειά που θα έκανα ήταν να ρίχνω πέτρες στο καμίνη. Πήγα όλο χαρά στο σπίτι.

Δεν πρόλαβα ομως να κάνω και τρίτο μεροκάματο. Την Τρίτη μέρα που πήγα ο επιστάτης μου είπε πως «πήραν ενα αλλο στη θέση μου» και να περάσω το Σάββατο να πληρωθώ. Την πληρωμή την έκανε ο ίδιος ο κ Μπάκης, με τον οποίο αργότερα γίναμε και φίλοι. Οταν με είδε με ρώτησε «Καλά τί τους έκανες και επέμεναν τόσο πολύ να σε διώξω απ τη δουλειά»;

Τον Αύγουστο του 1964 παντρέφτηκα. Λίγες μέρες όμως πριν συγκεντρώσω τα απαραίτητα διακιολογητικά για την τέλεση του γάμου, ο Ασφαλίτης που με παρακολουθούσε, με πλησίασε-προειδοποίησε οτι «δεν μπορώ να πάω γαμήλιο ταξίδι». Για το σκοπό αυτό πήγα στο Διοικητή Ασφαλείας, ο οποίος με παρέπεμψε στον Εισαγγελέα. Ο κ Εισαγγελέας μου είπε να του υποβάλλω αίτηση την οποία και υπέβαλα. Και μετά δυό ή τρείς μέρες η Ασφάλεια με την υπαρ 34/774/17 μου έδωσε, την αντίστοιχη άδεια.

«5 ΗΜΕΡΟΝ ΑΔΕΙΑ : Λαβοντες υπ όψιν υποληθείσαν ημίν αίτησιν του Κόγια Νικολάου του Γεωργίου, τελούντος υπο αστυνομικήν επιτήρησιν, κατόπιν κλπ...Επιτρέπομεν εις τον ανωτέρω όπως μεταβεί δια γαλήλιον ταξίδιον δια (5) ημέρας είς Καβάλαν- Βόλον και Θεσσαλονίκη (για τα Γιάννενα που ζήτησα μου είπαν πως δεν εχουν διαθέσιμη δύναμη), καθίν δέον να επανέλθη και να παρουσιασθή είς την υπηρεσίαν Χωρ/κής προς θεώρησιν της παρούσις. Εν Βεροία τη 16 Αυγούστου 1964. Ακολουθεί η υπογραφή

Το ίδιο συνέβαινε κάθε φορά που έπρεπε να μετακινηθώ στις πόλεις του Νομού Αλεξάνδρεια, Μελίκη και Νάουσα.

Με την υπ αρίθ 34/ 774/ 29 μου χωρηγήθηκε φύλλον 5νθημέρου Αδείας: Επιτρέπομεν εις τον υπο Αστυνομικήν επιτήρησιν Κόγιαν Νικόλαον του Γεωργιου και της Μαρίας γεννηθέντα (από λάθος) το έτος 1925 (αντί για 1923) είς Βέροιαν και διαμένοντα εναύθα οδος Βερμίου 22 όπως μεταβή εις Αλεξάνδρειαν, Νάουσα και Μελίκην προς τακτοποίησιν ατομικών του υποθέσεων. Η παρούσα ισχύει από 16/2/1966 και ώρα...και λήγει ... ότε οφείλει να ευρίσκεται εις την θέσιν του. Ούτος οφείλει οπως παρουσιασθή εις τας κατά τόπους Αστυνομικήν Αρχήν προς θεώρησιν της παρούσης. Εν Βεροία τη 15 Φε/ρίου 1965. Ακολουθεί η υπογραφή. Και σε συνέχεια γίνεται η θεώρηση από τις κατατόπους Ασφάλειες. Εθεωρήθη : δια την άφιξήν του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερών. Εν Αλεξανδρεία 16/2/1966.

Ακολουθεί υπογραφή. Και Εθεωρήθην Δια την άφιξην του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερόν. Μελική ακολουθεί υπογραφή. Και σε συνέχεια: Εθεωρήθει δια την άφιξίν του σήμερον και την αναχώρησίν τους αυθημερόν Νάουσα τη 19 Φεβ/ρίου 1966. ακολουθεί υπογραφή.

Εκτός απ την ποινή και τη δήμευση των περιουσιακών στοιχείων που δεν συμπεριελήφθει στην απόφαση επειδή ο Πατέρας μου, που είχε πεθάνει τον Σ/μβρη του 1944, άφησε με διαθήκη την επικαρπεία της περιουσίας που θα κληρονωμούσα μετά τον θάνατό της, στη Μητέρα μου. Μου στέρησαν για δέκα χρόνια και τα πολιτικά μου δικαιώματα, την οποία στέρηση και με την υπ αρίθ 1300/α 26/11/1952 αποφάσεως του «αναθεωρητικού» δικαστηρίου Αθηνών διατήρησε.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ.

Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου . Τόπος γεννήσως Βέροια το 1923. Στοιχεία ταυτότητας του ανωτέρου, ποινική κατάσταση του ανωτέρου Κόγια Νικολάου εκ του ποινικοί Μητρώου της Εισαγγελίας Βεροίας: Καταδικασθίς δια της υπαρ 1300 ά την 26 1952 αποφάσεως Αναθεωρητικού Δικαστηρίου Αθηνών επι παράβαση του αρθρ 2{1 Γ! / ψηφίσματος 46 εις κάθερξιν 20 ετών και την στέρησιν πολιτικών δικαιω μάτων επι 10 έτη-απεφυλακίσθη την 24/4/1962, υπολογιζομένου 97 ημερών εργασία βάση του αρθρ 25 Ν 2050/52 και επιπλέον αναστολής της ποινής του υπολοίπου της ποινής του ανερχομένη εις 5 ετών, 11 μηνών και 11 ημερών δυνάμη του άρθρ 105-110 του Π.Κ κατόπιν της υπ αριθ 428 23/4/62 βουλεύματος Συμβουλίου πλημ/ κων Πειραιώς.

Βεβαιούται το παρόν εκδιδομένον αιτήσει του ανωτέρω και συμφώνως προς τας ισχυούσας μέχρι σήμερων περί ποινικού Μητρώου διατάξεις.Εν Βεροία τη 6η Ιουλίου 1965. Ο Γραμματεύς Μ. Μπεσικάρης.

Μα και οταν το 1970, γύρισα απ την τριετή εξορία και πάλι δεν με άφηναν σε χλωρό κλαρί οσον αναφορά τη δουλειά. Υστερα από πολλές προσπάθειες κατόρθωσα να πιάσω δουλειά στην φαρμακευτική εταιρεία ΗΕΜΙΚΑ, σαν εκπρόσωπός της στην Κεντροδυτική Μακεδονία. Το αντικείμενο της δουλειάς ηταν η επίσκεψη και η ενημέρωση των Γιατρών, οσον αφορά τη λειτουργία και χρήση των φαρμάκων και τα φαρμακεία της περιοχής προκειμένου να παίρνου παραγγελίες. Η Ασφάλεια με υποχρέωνε πριν επισκεφτώ τους Γιατρούς και τα Φαρμακεία των πόλεων που επισκεπτόμουν, κάθε φορά να δίνω πρώτα παρών στην Ασφάλεια, όπου συγχά μου έκαναν σωματική έρευνα και με απειλούσαν. Με παρακολουθούσαν κατά πόδας. Μαλιστα μια φορά που πριν πάω στην Ασφάλεια Κατερίνης επισκέφτηκα το φαρμακείο της Δ/ας Καίτης Κουκουβίτου. Πριν καλά καλά προλάβω να πάρω την παραγγελία με συνέλαβαν, με αποτέλεσμα να χάσω λόγω αυτών των δεδωμένων τη δουλειά μου.

Τις εργασιακές μου υποθέσεις σε σχέση με την εταιρεία τις ειχα αναθέσει στον Δικηγόρο κ Κώστα Καπανίδη, τον οποίο ενημέρωσα για τη συμπεριφορά της ασφάλειας και τις επιπτώσεις που ενέργειες αυτές εχουν στη δουλειά μου. Οι πωλήσεις έπεφταν, ορισμένοι Γιατροί οταν μάθαιναν οτι ειχα ανοιχτούς λογαριασμους με την Ασφάλεια...το ίδιο και τα φαρμακεία. Για να μήν χάσω τη δουλεία ο κ Κώστας Καπανίδης και ο κ Τασινόπουλος Δημήτριος, πήγαν με πρωτοβουλία τους και έδωσαν ένορκη κατάθεση στο Ειρηνοδικείο Βεροίας. Η

Εκθεση Ενόρκου Βεβαιώσεως των όσων αναφέρω πιό πάνω υπάρχουν στο αριθμό 34, του Ειρηνοδικείου Βεροίας.

Το σταμάτημα των εκτελέσεων και η μετατροπή της ποινής του θανάτου σε ισόβια έδωσε νέο όραμα στη ζωή, οχι μόνο στους μελλοθανάτους, αλλά σε όλους τους πολιτικούς κρατουμένους. Τον μεγαλύτερο ομως ψυχολογικό αντίκτυπο ειχε στους ανήλικους πολιτικούς, που κρατούνταν στη Μακρόνησο, τις διάφορες φυλακές ανηλίκων και ιδρύματα ανηλίκων. Με το σταμάτημα των εκτελέσεων οι ανήλικοι ξανά έπιασαν οχι μόνο τα όνειρα που ειχαν κάνει σαν παιδιά για τη ζωής αλλά και το νήμα της ίδιας της ζωής.

Τα παιδιά άρχισαν να ξεσηκώνονται. Εκαναν «αντιδηλώσεις» όσοι ειχαν κάνει δηλώσεις και ζητήσανε να φύγουν απ το δεξιό κλωβό στη Μακρόνησο ή ακτίνα στις φυλακές και τα ιδρύματα, όπου είχανε γνωρίσει όλες τις βρωμιές και ατιμίες της κολυμπήθρας του Σιλωάμ. Μια κολυμπήθρα στην όποία μέσα στις προϋποθέσεις εκτός των αλλων συμπεριελάμβάνταν και βιασμός των ανηλίκων απ τους σωτήρες του νέου Παρθενώνα. Τα παιδιά δεν αρκέστηκαν μόνο στις αντιδηλώσεις. Αρκετά παιδιά δεν δύστασαν σε ένδειξη διαμαρτρίας για τη μή μεταφορά τους στις φυλακές των πολιτικών κρατουμένων να κάνουν απεργία πείνας, να καταταπίνουν τα κουτάλια. Σπάγανε το κουτάλι λειάνανε το μέρος του σπασίματος και καταπίνανε την ουρά. Ειδανε και αποείδανε οι αναμορφωτές της ελληνικής ψυχής κάνανε πίσω. Αναγκάστηκαν και τα πήγανε στο Λαύριο και από εκεί στο Νοσοκομείο, να τους βγάλουν τα κουτάλια απ το στομάχι. Ξεσηκώθηκαν και οι οικογένειες, άρχισε να βγαίνει και η βρωμιά τους, τα φορτώσανε και τα φέρανε στη δίκη μας την ερημιά.

Ερημιά, ξερημιά, εδω, ήτανε ανάμεσα σε ανθρώπους, σε δικούς τους ανθρώπους, τα μαζέψαμε, τα περιθάλψαμε, τους δώσαμε εκείνο που τους έλειπε, την αγάπη και την ανθρωπιά. Και την είχανε τόσο ανάγκη αύτα τα ανήλικα παιδιά που έρχονταν απ το Μεσαίωνα της Μακρονήσου, την Κασαβέτια και τη Βίδο. Ηταν καμία 40ρια, τα ειχανε φέρει πριν από κάμποσο καιρό στη διπλανή, στη μεγάλη αχτίνα. Κατασταλάξανε εδώ, σαν τα πουλιά μετά την καταιγίδα. Ηρεμήσανε, ανθρωπεύσανε, ξανά βρήκαν τον εαυτό τους. Δεν πρόλαβαν ομως να απολαύσουν τη θαλπωρή, να ηρεμήσουν και να αρχίσουν να ξεχνάνε και αυτό γιατί υπήρχανε και οι...άλλοι που ένοιωθαν ηττημένοι που δεν ενοούσαν να χάσουν τη λεία τους ή τουλάχιστον να εκδικηθούν στο βαθμό που ειχαν προγραματίσει. .Δεν μπορούσαν οι «ελέω θεού» νικητές του εμφυλίου, να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια. Επρεπε να ολοκληρώσουν το έργο. Σκαρφίστηκαν λοιπόν, και κατέστρωσαν ενα σατανικό και βρώμικο σχέδιο εξόντωσης: Να ρίξουν τα παιδιά βορά στους ποινικούς, τους πεινασμένους για σάρκα από χρόνια.

Ψάχνοντας βρήκαν κάποιο πρόσχημα, πως τάχα δεν ισχύανε οι αντιδηλώσεις που έκαναν στη Μακρόνησο. Οτι οι αντιδηλώσεις δεν ητανε μέσα στους φακέλλους και συνεπώς η παραμονή με τους κομμουνιστές ηταν παράνομη. Με αυτά τα επιχειρήματα διατάξανε το διευθυντή της φυλακής, να μετακινήσει τα παιδιά απ την αχτίνα των πολιτικών «των αμετανοήτων κομμουνιστών είς την οποίαν δεν επιτρέπεται να παραμείνουν» και να πάνε στην ακτίνα των ποινικών.

Οι ποινικοί το είχανε μάθει και μερικοί τρίβανε τα χέρια τους απ τη χαρά και δεν έλειψαν και οι τσακωμοί, για το ποιός θα επωφεληθεί. Ποιός θα εχει το δικαίωμα να διαλέξει...Τέτοια ειχαν γίνει. Τα μαθαίναμε και τα είπαμε στα

παιδιά, να ξέρουν τί τύχη τα περιμένει. Πριν τα πάρουν τα παιδιά, πήγε και ο εκπρόσωπος μας στο διευθυντή και του είπε να μήν τολμήσουν να τα πάρουνε. Το θέμα ειναι πολύ σοβαρό γι αυτό και δεν θα τα δώσουμε. Και ο διευθντής, απάντησε πως θα την εφαρμόσει τη διαταγή, εστω και αν χρειαστεί να βάλει μέσα τη φρουρά με τα όπλα και θα χτυπήσουν στο ψαχνό σε ενδεχόμενη αντίστασή μας

Η διεύθυνση το απομεσήμερο, την ώρα που έπρεπε να ανοίξουν τους θαλάμους για προαυλισμό, μια κοστοδία από πενήντα (50) και πλέον φύλακες, μπήκανε με γκλόψ για να εφαρμόσουν το σχέδιο του Διευθυντή. Η εντολή ηταν με κλειδωμένους τους μεγάλους να ανοίξουν ενα θάλαμο, θα παίρνανε ενα παιδί και θα το βγάζανε έξω, μετά ενα άλλο και οταν θα τελείωνε ο ενας θάλαμος θα άνοιγαν τον άλλο. Οι μεγάλοι το πολύ που θα μπορούσαν να κάνουν ηταν να βάλουν τις φωνές. Ας φωνάζαμε όσο θέλαμε, αυτοί τα παιδιά θα τα παίρνανε ενα, ενα. Δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε εκτός απ τις φωνές τις δικές μας να τους εμποδίσει στην εφαρμογή του σχεδίου.

Μια μεσοτοιχία τα χώριζε απ τη νέα σκλαβιά, την ντροπή που τα περίμενε. Και τότε τα παιδιά, συνειδητοποίησαν πως κανένας δεν μπορούσε πια να τα βοηθήσει, πολύ περισσότερο να τα σώσει. Αντιλήφθηκαν, πως τη σωτηρία τους και την ανθρωπιά τους την κρατάγανε στα δικά τους χέρια. Χωρίς να πεί και να ξέρει κανείς τίποτε, είχανε συνεννοηθεί μεταξύ τους και το είχανε όλα αποφασίσει να υπερασπιστούν με το μόνο μέσο που τους ειχε απομείνει οπως και στη Μακρόνησο : Τη ζωή τους με τη Ζωή. Και τότε συνέβει το καταπληκτικό και ανεπάντεχο. Μόλις άνοιξαν τον πρώτο θάλαμο και βγάλανε τον πρώτο ανήλικο έξω, το βάζει στα πόδια το παιδί και τρέχοντας με φόρα πήγε και χτυπάει το κεφάλι του στο ντουβάρι της αυλής. Το παιδί έπεσε κάτω αιμόφυρκτο και λυπόθυμο. Και ενω δεν ξέρανε ακόμα σε πιά κατάσταση ηταν το πρώτο παιδί, έβγαλαν το δεύτερο, που και αυτό μόλις το βγάλανε απ το θάλαμο, τους ξέφυγε απ τα χέρια τρέχοντας χτύπησε και αυτό το κεφάλι του στον τοίχο. Γεμάτο αίματα έπεσε και αυτό κάτω. Οι φύλακες τα χάσανε, δεν ξέρανε πιά τι να κάνουν. Κάποιοι βαθμοφόροι τρέξανε να ενημερώσουν το διευθυντή, μερικοί πήγανε προς τα χτυπημένα παιδία που ηταν ακίνητα, ενω εμεις φωνάζαμε δυνατά να σταματήσει το έγκλημα. Στο μεταξύ το τρίτο παιδί που το ειχανε βγάλει έξω και το κρατάγανε μερικοί χειροδύναμοι και αυτό αγωνίζονταν να τους ξεφύγει, να πάει και αυτό να χτυπήσει το κεφαλι του στη μάντρα. Να δώσει με την πράξη του αυτή ενα μάθημα στα χτήνη.

Υστερα απ αυτην την εξέλιξη μόνο ηλίθιοι δεν θα έπαιρναν το μήνυμα. Και ο διευθυντής δεν ηταν βλάκας. Διέταξε να σταματήση η επιχείρηση. Κατάλαβε, οτι και αν τη συνέχιζε και τα πήγαινε τα παιδία στην διπλανή αχτίνα, θα αυτοκτονούσαν και εκεί γιατί και εκεί υπήρχε μαντρότοιχος. Το πήρε, το μήνυμα, το μετάφρασε σωστά και αναδιπλώθηκε. Τα δυό παιδία τα πήγαν στο Νοσοκομείο. Το ένα έπαθε μεγάλη βλάβη. Μια πέτρα που προεξείχε του άνοιξε...Οταν διαμαρτυθήκαμε, μας ψέλλισε τη γνωστή δικαιολογία για τις διαταγές των ανωτέρων. Σαν απάντηση, του θυμίσαμε την απάντηση που πήρανε στη δικαιολογία αυτή (εφαρμογής διαταγών) οι Γερμανοί εγκληματίες στη Νυρεμβέργη. Ακούγοντας την απάντηση μας του κακοφάνηκε. Μας έφτανε που παρά το κόστος η ιστορία ειχε καταγράψει ακόμα μια σελίδα, εστω και άγνωστη, για την ελευθερία.

Ιστορίες χωρίς τέλος. Το έργο της κρεατομηχανής συνοδεύονταν πάντα και με απειλές που το περιεχόμενό τους ήταν ό προπομπός το τι θα ακολουθούσε (...) «Οσοι εξ υμών δεν ήθελον ακούσει τη φωνή της πατρίδος και απερισκέπτως ήθελον εμείνει εις τας αντεθνικάς και αναρχικάς των αντιλήψεις, σας δηλώνουμε οτι θα σας σπάσουμε τα κόκκαλα με τη βαρειά. Θα παθάνετε, κατά τρόπον που ούτε η φαντασία σας δεν δύναται να συλλάβει. Σας επαναλαμβάνουμεν: Ο,τι γνωρίζατε εις το παρελθόν, και ό,τι εζήσατε ως κρατούμενοι υπό της χωροφυλακής ξεχάστετο. Ο νικητής εθνικός στρατός δεν παίζει. Σας δηλώνουμε οτι εμείς κυβερνούμε. Προσέτι, λάβετε υπόψιν οτι ήμεις εδώ μεθούμε με κρασί, ούζο και χασίς! Δια αυτό λάβατε τας αποφάσεις σας. Ολοι να προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο και να υπογράψετε τας ετοίμους δηλώσεις μετανοίας»! Αλλιώς θα σας σκοτώσουμε όλους να λήψη η σπορά σας. Θα κάνουμε την Ελλάδα με πεντακάθαρους Ελλήνες. Με αυτούς θα κάνουμε την μεγάλη Ελλάδα!!!

Ο άνθρωπος αυτός που τα έλεγε αυτά ηταν ο Δημήτριος Ιωαννίδης, ο εκολαπτόμενος δικτάτορας, υποδιοικητης τάγματος, τότε με το βαθμό του λοχαγού. (..)Τελειώνοντας ο Ιωαννίδης, τη θέση του πήρε ο διοικητής του Α2(...) ό λοχαγός Παναγόπουλος: «Οσοι από εσάς κάνετε την απρονοησία να μήν προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο, μέχρι την τρίτην απογευματινήν ώρα, να κακτοποιηθείτε, θα πεθάνετε με τα πιό ωμά βασανιστήρια. Θα σας λιώσουμε σαν τα σκουλίκια»!

Πράγματι ο νικητής στρατός κατά τους επιβήτορες της εξουσίας και τα πρωτοπαλλίκαρα της Μακρονήσου, δεν αστειεύονταν. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι μετά από κάθε μάχη με το Δημοκρατικό στρατό, ξεσπούσε σε όλη την επικράτεια της χώρας ενα κύμα διωγμών, στα νησιά και τη Μακράνησο, μέτρα στέρησης και βασανισμών και στις φυλακές, διατάζανε να στήσουνε στον τοίχο αντί για δύο ή πέντε, όκτω και δώδεκα. Αυτοί πιά δεν ηταν κατάδικοι, όμηροι ήτανε, αποθήκη μελλοθανάτων. Ετσί λειτουργούσαν οι φυλακές. Δεν ειχε και πολύ σημασία, αν αυτοί οι κρατούμενοι ειχανε κάνει «φόνο» ή οχι. Κάποιοι έπρεπε να καταδικαστούν για να δέσει το πράγμα, μιας και πηγαίναμε για τον Εμφύλιο. Εμφύλιος πόλεμος δεν γίνεται χωρίς να προηγηθιούν δολοφονίες γενικά και προσωπικοτήτων ειδικά: Κ.Βιδάλη, Πόλκ (τον δολοφώνησαν οι ίδιοι), Γ. Ζέβγο, τον Λαδά κλπ και χιλιάδες αλλοι επώνυμοι και ανώνυμοι.

.... «Αυτή η μεγάλη και Νέα Ελλάδα όμως» που θα έκαναν μετά απ τη δική μας εξαφάνιση καθώς έλεγαν οι επιβίτωρες της εξουσίας, δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να γίνει με την ύπαρξη και λειτουργία του πολυκέφαλου, υπερ τροφικού και γιγαντομένου παρακράτους, τον διογκούμενο απ το διχασμό του 1916-22 και τον δοσιλογισμό, την προσαύξησή του με την Πέμπτη μεταξική φάλαγγα και τον γεωμετρικό πολλαπλασιασμό του στη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής και σε συνέχεια με τις πολυάριθμες συμμορίες που οργάνωσαν οι Αγγλοι.

Η δικτατορία της 4ης Αυγ/του ηταν έναν μεγάλο σχολείο χαφιεδισμού και προδοσίας. Ενα σχολείο που τους μαθητές του, οι κατακτητές τους προσέλαβαν, οπως και τους μηχανισμούς, τους χρησιμοποίησαν στο σύνολο, σαν το πιό πολύτιμο συμπλήρωμα των δικών τους καταπιεστικών, χαφιεδικών και δολοφονικών υπηρεσιών. Μηχανισμούς που μας τούς κληροδότησαν εμπλουτισμένους και με τις δικές τους κατοχικές επιδόσεις και προσθήκες. Ενα

μηχανισμό που ήξερε να βασανίζει, να απαξιεί τον Ανθρωπο και την Ανθρώπινη ζωή και να τον δολοφωνεί με τον ευκολότερο τρόπο. Και κυρίως να πείθει τον δολοφονημένο, οτι πρέπει να νοιώθει και ευχαριστημένος για την υπηρεσία που πρόσφερε στον συνάνθρωπο αφαιρώντας του μια ανάξια γι αυτόν ζωή. Ενα μηχανισμό, που οχι μόνο οργάνωσε επίσημα τον χαφιεδισμό, αλλα του έδωσε οργανωτική δομή και καθοριστικό ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Ενα μηχανισμό που μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, αντί να διαλυθεί οπως προέβλεπε η συμφωνία, διογκώθηκε με τις διάφορες συμμορίες.

Την στρατιωτική νίκη την κατοχύρωσαν με την υπογραφή της συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Μια νίκη απροσδόκητη που ο ντόπιος φασισμός, δεν θα την άφηνε καθόλου ανεκμετάλλευτη. Θα την αξιοποιήσει κατά τον αποτελεσματικότερο τρόπο για να αποκομίσει ανέλπιστα κέρδη. Στηριζόταν, άλλωστε, σε πολύ γερές πλάτες, στον αγγλικό παράγοντα που η προσφορά του ηταν καθοριστική. Ετσι η αμαρτωλή και χρεωκοπημένη-συσπείρωμένη αντίδραση με το τόσο βεβαρυμένο παρελθόν-μητρώο απ την ανοικτή συνεργασία της με τους κατακτητές, τις δολοφονίες αγωνιστών της Αντίστασης και την αναλγησία της απέναντι στο χειμαζόμενο λαό μας τα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τώρα με δικές μας δαπάνες πέτυχε ενα θρίαμβο. Μετα τη υπογραφή λύθηκαν τα χέρια τους, μιά και έλειψε το αντίπαλο δέος (όπως το 1989 το δέος ΕΣΣΔ για τις ΗΠΑ). Ο ένοπλος λαϊκός στρατός. Απαλλαγμένοι πιά μεθόδευσαν την τελική εξάρθωση και τον αφανισμό του προοδευτικού κινήματος. Για να σιγουρευτούν και για την πολιτική τους επικράτηση και να ησυχάσουνε μιά για πάντα, δεν έπρεπε να μείνει τίποτε όρθιο απ τις λαϊκές κατακτήσεις, που τις γεύτηκε ο λαος στην ελεύθερη Ελλάδα. Η συνέχιση αυτών των κατακτήσεων ηταν επικίνδυνη. Με βάση το σχέδιο που καταρτήστηκε απ τους σκοτεινούς εγκεφάλους ξένους και δικούς μας, εφαρμόστηκε σε όλόκληρη τη χώρα. Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας, ξεκίνησε ενα όργιο πρωτοφανούς βίας και αυθαιρεσίας κατά παντός Αντιστασιακού και αυτών που ειχε και την παραμικρή σχέση με το ΕΑΜικό κίνημα.

Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά τις συμφωνίες που έγιναν ανάμεσα στην τότε φασιστική Δεξιά-κυβέρνηση του Καϊρου, και τους Αγγλους, με την ηγεσία ενός αξιοθαύμαστου λαϊκού κοινωνικό-απελευθερωτικού κινήματος στο Λίβανο, Καζέτρα και Βάρκιζα, θα διαπιστώσει οτι οι συμφωνίες αυτές ανάμεσα στους δυό-τρείς συμβαλώμενους ηταν και ανισόμερες και άδικες. Ανισόμερες γιατί ο ενας των συμβαλωμένων το ΕΑΜ, ηταν κάτοχος του αντικειμένου που διαπραγματεύονταν-πρόσφερνε στους αλλους συμβαλώμενους και άδικες γιατί το ΕΑΜ, έλεγχε σχεδόν ολόκληρη την Ελλάδα, με εξαίρεση ενα μικρό κομμάτι που ειχε υπο την κατοχή τους ο Ζερβας στην Ηπειρο και την Πλατεία Συντάγματος. Ειχε πολιτικές οργανώσεις σε όλη την ελληνική επικράτεια και εκατό (130,000) και πλέον χιλιάδες ένοπλο στρατό. Ειχε εκλέξει με εκλογές τους αντιπροσώπους απ όλη τη χώρα και τη Συντονιστική Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης .(ΠΕΕΑ). Ασκούσε εξουσία, πολιτικη, στρατιωτική, διοικητική και πολιτιστική. Ειχε οργανωμένη τοπική Αυτοδοιήκη, λειτουργούσε η λαϊκή Δικαιοσύνη, Εθνική Πολιτοφυλακή κλπ. Λειτουργούσε το σύστημα υγείας και η εκπαίδευση. Ειχε, έλεγχε και ασκούσε επι τριετία τουλάχιστον ανενόχλητα την εξουσία. Εξουσία αποδεκτή από εχθρούς και φίλους.

Οι άλλοι συμβαλώμενοι, η φασιστική τότε Δεξιά-Κυβέρνηση του Καϊρου και Νεοκατακτητές Αγγλοι, εκτός απ την ορεινή ταξιαρχία σε στρατό, τους

δοσιλόγους, τους μαυραγορίτες και απόντες, αυτοί που γύρισαν την πλάτη στην ελλαδίτσα μας, στις πιό κρίσιμες ώρες και στιγμές.Τους οικονομικους εγκληματίες, τα «Τάγματα Ασφαλείας», την «ειδική Ασφάλεια», τους κουκουλοφόρους, το παρακράτος και τους διάφορους ποικιλώνυμους εθνοϊσμούς.

Αν εξαιρέσει κανείς μερικούς απ τον λιγοστό στρατό, που και αυτός ειχε μετατραπεί σε μισθοφορικό-πραιτορινό, όλοι οι άλλοι στηλοβάτες και υποστηρικτές του δευτερου συμβαλώμενου, ηταν υπόλογοι στη συνείδηση του λαού. Εκτός απ αυτούς, δεν ειχαν αλλο κανένα ατού στα χέρια τους να προσφέρουν σαν αντάλλαγμα, για να πάρουν απ το ΕΑΜ, που την κατείχαν την πολυπόθητη εξουσία. Το μόνο που ειχαν να προσφέρουν σαν αντάλλαγμα ηταν η αποκήρυξη και αυστηρή καταδίκη των συνεργατών των κατακτητών. Αυτών ακριβώς που ηταν δυνάμει οι μοναδικοί συμμάχους τους.

Αφού αυτούς που θεωρούσε συμμάχους, έπρεπε να συλληθφούν και περάσουν από ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, δεν έμεινε πιά στους δεύτερους συμβαλώμενους σαν διαπραγματευτικό ατού για να πάρει αυτός την εξουσία παρά μόνο την ΥΠΟΓΡΑΦΗ. Την υπογραφή που έβαζε κάτω από τρία σύμφωνα που έκανε με την Εθνική Αντίσταση και τη ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΗ, για την πιστή τήρηση και εφαρμογή των υποχρεώσεων που θα αναλάμβαναν έναντι του ελληνικού λαού, του οποίου τον αγώνα και τις θυσίες, πριν και οταν έβαζαν την υπογραφή τους θαύμαζαν τιμούσαν, αναγώριζαν και έκλιναν «ΓΟΝΙ».

Εξη ηταν οι βασικοί όροι-κλειδιά στις διαπραγματεύσεις Εθνική Αντίσταση και την κυβέρνηση του ΚαΪρου, υποκατάστατο του Φόρει Οφις, της τότε φασιστικής Δεξιάς. Το πόσο νόμιμες ηταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά ,ειναι ενα πρόβλημα που δεν απαντήθηκε ακόμα. Το σύμφωνο του Λιβάνου διελάμβανε τους όρους για την αποκατάσταση της Εθνικής Ενότητας και προκειμένου να επιτευχθεί αυτή η πολυπόθητη ενότητα το ΕΑΜ, έκανε όσες παραχωρήσεις ηταν δυνατόν να γίνουν για να σχηματιστεί η Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Σε όλα τα σύμφωνα δυό ηταν οι όροι που αναλάμβανε την ευθύνη να εκπληρώσει το ΕΑΜ ΕΛΑΣ. α) στο σύμφωνο της Καζέρτας να μήν καταλάβει ο ΕΛΑΣ την Αθήνα. και β) Με την συμφωνία της Βάρκιζας να παραδόσει ο ΕΛΑΣ τακτικός και εφεδρικός τα όπλα και σε συγκεκριμένο μάλιστα αριθμό.

Οι υπόλοιποι τέσσεροι (4) συμφωνηθέντες όροι την ευθύνη για την υλοποίηση την ειχε η κυβέρνηση και οι εγγυητές Αγγλοι α) η εξουσία πηγάζει από το λαό και ασκείται στο όνομα του λαού. β) η επιβολή σκληρών κυρώσεων κατά των προδοτών της πατρίδας-δοσίλογοι, συνεργάτες παρακράτος κλπ-και των εκμεταλλευτών της δυστυχίας του λαού μας. γ) Εκκαθάριση στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας, και σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και δ) ειρήνη και ομοψυχία, ώστε να μπεί η χώρα σε ομαλό πολιτικό βίο και δημοκρατική διακυβέρνηση,

Η κυβέρνηση της «Εθνικής Ενότητας» ηταν μια μεγάλη πατριωτική θυσία απο μέρους της Αριστεράς και μια μεγάλη πολιτικάντικη απάτη εκ μέρους της Δεξιάς και των Αγγλων, γεγονός που το επιβεβαίωσε κομπάζοντας ο Παπανδρέου, λέγοντας οτι «κατάβηκε στο Κάϊρο και στο Λίβανο για να «τσουβαλιάσει» ύπουλα την Αριστερά και την ένοπλη δύναμή της.

Αυτή λοιπόν την εξουσία, που ειχε, κατείχε και ασκούσε επί τρία και πλέον χρόνια διαπραγματεύονταν να παραδόσει το ΕΑΜ, με τη συμφωνία της Βάρκιζας στην δοτή απ τους άγγλους κυβέρνηση, με διασφαλισμένες υποτίθεται τις τέσσερες εστω προϋποθέσεις. Προύποθέσεις που θα έδιναν τη δυνατότα στη χώρα να προχωρήσει μπροστά. Επειδή οι όροι που με τόση άνεση και κυνσμό θα υπέργαφε η φασιστική Δεξιά, στρέφονταν ουσιαστικά κατά των δικών της στηριγμάτων-συμμάχων περιείχαν μια έντονη και ευδιάκριτη αντίφαση. Μια αντίφαση που ηταν διαμετρικά αντίθετη με το περιεχόμενο του κειμένου. Οι όροι που αποδέχονταν και θα αναλάμβανε με την υπογραφής που βιάζονταν να βάλει κάτω από ενα κείμενο στρέφονταν ουσιαστικά εναντίον των δικών της οπαδών και δυνάμεων. Οπαδών και δυνάμεων, που αμέσως μετά την υπογραφή, έπρεπε να συλλάβει και να «επιβάλει σκληρές κυρώσεις». Γι αυτή ακριβως την αντίθεση που περιείχε το κείμενο της συμφωνίας που συνέταξαν οι συμβαλώμενοι με την συμμετοχή και των Αγγλων και σε λίγο θα υπογράφονταν, οι αντιπρόσωποι της Αριστερας εξέφρασαν αμφιβολίες για την καλή και πιστή τήρηση και εφαρμογή της συμφωνίας των όσων θα υπέγραφε η Δεξιά, αφού οι όροι αυτοί ειχαν στο στόχαστρο τους δικούς τους οπαδούς και συνεργάτες.

«...Ενα κείμενο που θα αποτελούσε «ενα ακατάλυτο σύμφωνο, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού, η κυβερνητική αντιπροσωπεία εζήτησεν όπως δι αυτού διακυρυχθεί η σταθερή θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτησις και διάδοσις των πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο καταστατικός χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διακήρυξαν και η συνειδησίς των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέθχη». Αυτά οσον αφορά την συμφωνία του Λιβάνου.

Η διάπραγματεύσεις για τη συμφωνία της Βάρκιζας, δεν ηταν διμερής ανάμεσα στην κυβέρνηση και το ΕΑΜ, αλλά τριμερής. Συμμετείχαν σ αυτή και οι Αγγλοι με εκπροσώπους τους τον κ Μάκ Μίλαν και τον κ Λύπερ πρεβευτή της Αγγλίας. Τις αμφιβολίες αυτές της Αριστεράς, για την σωστή και πιστή εφαρμογή των όρων που περιείχε το κείμενο της συμφωνίας, ανέλαβε οχι μόνο να τις διασκεδάσει την τελευταία μέρα πριν απ την υπογραφη, κ Μάκ Μίλαν και ο κ Λύπερ, λέγοντας πως : «πρέπει να εχουν εμπιστοσύνη τουλάχιστο σε αυτούς -τους Αγγλους που ειναι παρόντες στις διαπραγματεύσεις και περιβάλουν-εγγυήθηκαν τη συμφωνία με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας».

Πριν απ τη συμφωνία της Βάρκιζας και συγκεκριμένα στις 20 του Γενάρη του 1945-η συμφωνία της Βάρκιζας υπογράφτηκε στις 12,2,45-με δόλο ή για δόλο, η δοτή και στηριγμένη στους Αγγλους κυβέρνηση της πλατείας Συντάγματος-το ΕΑΜ ειχε φύγει απ την κυβέρνηση-εξέδωσε την υπ αρίθ 6 Συντακτική Πράξη «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά του εχθρού».Η υπογραφή και η έκδοση αυτής της Συντακτικής Πράξης, αν δεν ειχε εκδοθεί με δόλο προκειμένου να πεισθεί το ΕΑΜ για τις καλές «προθέσεις της Δεξιάς και των Αγγλων», αλλα με πραγματική διάθεση να γίνει η κάθαρση και να μπεί η χώρα απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και του παρακράτους στον ομαλό πολιτικό βίο, θα αποτελούσε τη βάση για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας. Αυτή η Συντακτική Πράξη αν δεν ειχε

εκδοθεί πριν απ τη Βάρκιζα, το περιεχόμενο της θα έπρεπε να αποτελέσει οπωσδήποτε προϋπόθεση της συμφωνίας η έκδοσή του. Αλλωστε το άρθρο 7 της συμφωνίας προβλέπει τον τρόπο, τους τόμεις του κρατικού μηχανισμού και το βάθος του παρελθόντος χρόνου που έπρεπε να γίνει η εκκαθάριση.

Με τη συμφωνία της Καζέρτας, ζήτησαν να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και δεν κατέβηκε. Με τη συμφωνία της Βάρκιζας ζήτησαν απ την Αριστερά τον αφοπλισμό της. Η Αριστερά κράτησε όπως πάντα το λόγο της. Παρέδωσε τα όπλα και τα κανόνια που πρόβλεπε η συμφωνία. Η Δεξιά και οι Αγγλοι εκπρόσωποι στην υπογραφη της συμφωνιάς, που με την υπογραφή ανέλαβαν την πολιτική και Νομική ευθύνη να σεβαστούν τα πολιτικά φρονήματα των στρατιωτών, των ναυτών, των αξιωματικών του ΕΛΑΣ και του λαού γενικότερα, που εγγυήθηκαν οτι θα κάνουν πράξη τα οσα συμφώνησαν οχι μόνο δεν σεβάστηκαν το περιεχόμενο του κειμένου κάτω απ το οποίο έβαλαν την υπογραφή, αλλά την επομένη και αυτής της υπογραφής άρχισε ο κατατρεγμός και η συστηματική εξόντωση οικονομικά, κοινωνικά και βιολογικά ακόμα των ανθρώπων του ΕΑΜ. Αυτούς που με την υπογραφή τους ανέλαβαν την ευθύνη να προστατεύσουν και εγγυήθηκαν να υπερασπιστούν από τυχόν παραβίαση των συμφωνιθέντων.

Οργανώθηκαν ένοπλες «συμμορίες» που αποτελούνταν από κάθε είδους κοινωνικά αποβράσματα με επικεφαλής επώνυμοι «εθνικόφρονες», που απλώθηκαν σαν τη μαύρη ακρίδα σε ολόκληρη την χώρα. Για την ιστορία θα αναφέρω ενδεικτικά μερικές απ αυτές με το όνομα του «επώνυμου» αρχηγού και την περιοχή της δράσης τους. Μακεδονία : Ολες οι ΠΑΟτζήδικες και Αγάδικες, Ραποτίκας κλπ συνεργαζόμενες με τους κατακτητές οργανώσεις. Μεσσηνία: Μαγκανάρης. Λακωνία: Κατσαρέας, Παυλάκος. Θασσαλία: Σούρλας-η συμμορία αυτή έσφαξε και το δημοσιογράφο Κ. Βιδάλη-Τσαντούλας. Λαμία Βουρλάκης. Ηπειρος: Καλιοδημήτρης. Βάλτος: Κρανιάς κλπ.κλπ.

Μέσα σε τέσσερους μήνες ειχαν γίνει 110 μπλόκα, εντελώς κατά το γερμανικό σύστημα και απ τους ίδιους ανρθώπους. Υστερα τα μπλόκα έγιναν αναρίθμητα στις συνοικίες των πόλεων και των χωριών .Τα πογκρόμ κατά παντός αριστερού, πήρε απίστευτες διαστάσεις. Οι τιμημένοι αντάρτες πιάστηκαν, τσακίστηκαν στο ξύλο, χώθηκαν στη φυλακή, κυνηγήθηκαν στα βουνά. Ξεκινούσαν με τους ξυλοδαρμούς καταλήγανε στις δολοφονίες. Οι ένοπλοι αυτοί κατά παραγγελία «αγανακτησμένοι» εθνικόφρονες με την «διακριτική» παρουσία των δυνάμεων ασφαλείας, χτυπούσαν με μια ανύποτη μανία τους άοπλους αγωνιστές.Την ίδια τύχη ειχαν και όλα τα στελέχη του πολιτικού εθνικού κινήματος: Αντρες, γυναίκες ακόμα και παιδιά συλλαμβάνονταν και ανακρίνονταν να μαρτυρήσουν που κρύβεται ο ΕΑΜοβούργαρος πατέρας, αδερφός, θείος και οι όποιοι καταζητούμενοι συγγενείς. Στα χωριά έμειναν οι γέροι, οι γρηές και τα μικρά παιδιά και οι γνωστοί και μή εξαιρεταίοι πρώην συνεργάτες.

Μερικοί «εθνικόφρονες» δοσίλογοι και συγγενείς δοσιλόγων ένοπλοι, σε κάθε χωριό, με την συμπαράσταση της εθνοφυλακής, της χωροφυλακής και κυρίως των μεταδεκεμβριανών αρχών ειχαν, εγκαταστήσει δικά τους ασύδοτα και ανεξέλεγχτα βιλαέτια. Εμπαιναν τις νύχτες στα σπίτια των αγωνιστών, κλέβανε το βιός τους, ακόμα και τις προίκες, Κούρευαν γυναίκες, βίαζαν κορίτσα, έδερναν γέρους και γρηές, έκαιγαν σπίτια, ξερίζωναν δέντρα και αμπέλια,

άρπαζαν ζώα και καταλάμβαναν τα χωράφια όσων ειχαν φύγει στο βουνό και συχνά σκότωναν ύπουλα σε ενέδρες. Δεκάδε συμμορίες ενόπλων που αργότερα μετονομάστηκαν σε ΤΕΑ, ΜΕΑ, ΣΕΑ και οι «αρχές» δεν έκαναν τίποτε για να σταματήσει αυτό το όργιο βίας. Αυτή η φοβερή φρίκη. Για αρκετούς απ αυτούς εκκρεμούσαν μηνύσεις για συνεργασία με τους κατακτητές. Με αυτά που έκαναν δείχνανε οτι πράγματι ηταν όλοι τους εγκληματίες, δειλοί και άνανδροι.

Ετσι οι εγκληματικές πράξεις αποτελούσαν το αντίτιμο της καταδίκης που θα ειχαν υποστεί, αν δεν βοηθούσαν στην εξαφάνιση των ανθρώπων που ζητούσαν την καταδίκη τους για τα εγκλήματα που διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Εχοντας σε βάρος τους αυτή την ενοχή ο καθένας καταλαβαίνει τον τρόπο με τον οποίο έδρασαν οι συμμορίες αυτές.

Η Δεξιά όμως, ύπουλη και υποκριτική, ανέντιμη και κακόπιστη, διαποτισμένη μέχρι το μεδούλι με τον φασισμό και νοιώθωντας μειωμένη απ την μήν συμμετοχή στην Αντίσταση, γεμάτη μίσος και εκδίκηση περίμενε την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, για να ριθχεί εναντίον της Αριστερα, άνανδρη και δολοφονική. Ειναι ζήτημα αν σε ολόκληρη την ανώμαλη και περιπετειώδη νεοελληνική ιστορία, υπάρχει παράδειγμα μεγαλύτερης Πολιτικής Ατιμίας, απ την συμπεριφορά της Δεξιάς την επομένη της συμφωνίας της Βάρκιζας.

Πρώτα οι Αθηναϊκοί δρόμοι που οι ΕΛΑΣίτες γύριζαν απ το βουνό στα σπίτια τους μετά την παράδοση των όπλων και μετά οι δρόμοι των μεγάλων πόλεων και ειδικά στην ύπαιθρο ξετυλίγονταν φρικτές σκηνές. Στην επιστροφή μετά την παράδοση των όπλων οι ΕΛΑΣίτες προπηλακίζονταν, δέρνονταν, τους ξέσχιζαν τα ρούχα, τους ξερίζωναν τα μαλλιά. Τραμπούκοι, αλήτες και μέλη φασιστικών οργανώσεων: Χίτες, Μίτες και Βενίτες, με αλλαλαγμούς χαράς τσαλαπατούσαν και ποδοπατούσαν στην άσφαλτο και το χώμα, τους πριν από λίγο αγωνιστές και ανάμεσά τους και πολλοί ήρωες. Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας: Ηταν το μεγαλύτερο έγκλημα το να εχεις διατελέσει ΕΑΜίτης και ΕΛΑΣίτης.

Ακριβώς γι αυτόν τον σκοπό υποτίθεται στις 20 του Γενάρη1945, σύμφωνα με την υπ αρίθ 6 Συντακτική Πράξη «περι επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά του εχθρού» σαν δοσίλογοι θα τιμωρούνταν. Και προσδιόριζε επακριβώς ποιούς εννοούσε. Άυτή η Συντακτική πράξη αποτέλεσε την μεγαλύτερη εγγύηση για το ΕΑΜ, την όποία Σ.Π ξανά επικαλούμε προκειμένου να επιβεβαιωθεί η αντίφαση ανάμεσα στα λόγια κατά την υπογραφή και στο τί θα ακολουθούσε μετά την υπογραφή. Ετσι η Σ.Π πρόβλεπα 12 κατηγορίες δοσιλόγων:

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945, ηταν θάνατος ή ισόβια ή πρόσκερα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο 3 ετων, ανάλογα με την ιδιότητα ή τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα ή τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει επίσης και μερική δήμευση της περιουσίας του δοσιλόγου.

Ειναι γεγονός οτι η έκδοση αυτής της Συντακτική Πράξης, ηταν αναμενώμενη απ το λαό και η εκδοσή της όπως ηταν φυσικό προκάλεσε κάποια ανακούφιση, αφού η Συντακτική Πράξη άνοιγε το δρόμο για την τιμωρία των δοσιλόγων και των παρακρατικών, που και αυτοι συνέβαλαν να

μεγαλουργήσει ο δοσιλογισμός ειδικά στά θέματα κατάδοσης, συλλήψεων, συγκρότησης από κοινού με τους κατακτητές μηχανισμών και σύσταση «εταιρειών», για την σύλληψη, ομηρία, καταδίκη εκτέλεση Ελλήνων αγωνιστών και εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία και τον πόνο του λαού.

Τα αδικήματα ομως αυτά που αναφέρει η Συντακτική Πράξη του 1945, παραγράφονται σε 6 μήνες από τη δημοσίευση της Συντακτικής Πράξης, έφ όσον δεν εχει ασκηθεί ποινική αγωγή αυτεπάγγελτα ή δεν εχει επιβληθεί μήνυση εναντίον των ενόχων. Αυτό ητα το πρώτο πλεονέκτημα των δοσιλόγων. Για την εκδίκαση των αδικημάτων αυτών ειχαν συσταθεί στην έδρα κάθε Εφετείου, ενα ή περισσότερα ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων. Βέβαια, τα δικαστήρια μπορεί να προβλέπονταν απ τη Σ.Π, την επομένη όμως της Βάρκιζας, αυτούς για τους οποίους ο λαός θα υπέβαλε μύνηση να συλληφθούν και να δικαστούν, ηταν αυτοί που πήραν το πράσινο ΦΩΣ και έσερναν στα αστυνομικά τμήματα να τιμωρηθούν για το «έγκλημα» που οι ίδιοι διέπραξαν, την Εθνική Αντίσταση επειδή πολέμησαν τους κατακτητές.

Με πολύ ελάχιστες δίκες και καταδίκη μερικών επώνυμων δοσιλόγων, έκλεισε το θέμα της κάθαρσης του δοσιλογισμού και του παρακράτους. Ενώ ο δοσιλογισμός ηταν το κυρίαρχο μεταπολεμικό θέμα, την μεταπελευθερωτική εξουσία ούτε κάν την αποσχόλησε. Και δεν την αποσχόλησε γιατί το σχέδια «ΜΑΝΑ», ειχε προβλέψει την μετατροπή των δοσιλόγων σε «αγωνιστές». Για το πώς έγιναν οι ελάχιστες δίκες, μερικών πρωταγωνιστών-Ράλλης, Τσολάκογλου, Μπουραντά, Λάμπρου κλπ. Δίκες με τις οποίες έκλεισαν οριστικά και αμετάκλητα αυτό το καθοριστικής σημασίας για την μεταπελευθερωτική πορεία της χώρας θέμα. Το ίδιο ισχύει και με το σκεπτικό που αυτές οι μερικές δίκες έγιναν υπάρχουν δυό αγορεύσεις συνηγόρων εκείνης της εποχής, που οχι απλως προϊδέαζαν, αλλα και έπειθαν για την πρόθεση να διατηρηθεί ακμαίος και αλώβητος ο δοσιλογισμός στη χώρα μας.

Χαρακτηριστικό του τρόπου που λειτουργούσαν τα δικαστήρια αυτά εινα η αγόρευση του συνηγόρου Κώσταντίνου Τσουκαλά, στη δίκη του Μπουραντά. Είπε επι λέξη αγορεύοντας : «Με την απόφασίν σας, κύριοι δικασταί, δεν πρόκειται να δικάσετε τον Μπουραντάν, που οπωσδήποτε θα τον αθωώσετε, και που με το σκεπτικόν της αποφάσεώς σας οφείλετε να εξάρετε τους «ευγενείς αγώνας του». Αλλα πρόκειται να δικάσετε μεταξύ ημών, δηλαδη της πολιτικής πλευράς του Μπουραντά και των ανθρώπων του και της αντιθέτου πολιτικής πλευράς...».Και ο γνωστός για την κατοχική δράση του συνήγορος του Μπουραντά Κουλουμβάκης στην αγόρευσή του καταλήγει : «Η παρτίς τους ευγνωμονεί»!!! Στη δίκη του Τσολάκογλου και του Ράλλη αυτοί που πήγαν μάρτυρες υπερασπίσεως ηταν πολιτικοί. τους οποίους ο Ράλλης, προκειμένου να σταθούν στο ύψος των «περιστάσεων» τους απείλησε με αποκαλύψεις...

Ηταν τόση η αγανάκτηση και η αγωνία του λαού, για το πού θα οδηγηθεί η χώρα αν συνεχίσει αυτή η ηθική κατάπτωση και αποσύνθεση, αυτή η αναφανδών εύνεια και η ατιμωρησία προς τους πρωτεργάτες δοσίλογούς, και τους παρακρατικούς που υποχρέωσε τον υφυπουργό των εξωτερικών της Αγγλίας κ Μάκ Νήλ, να έρθει στην Ελλάδα για να «ερευνήσει την κατάσταση». Σε τέτοια τραγική κατάσταση ειχαν φτάσει τα πράγματα, που αν δεν ειχε σκοπό να καλύψει του ηθικούς και φυσικούς αυτουργούς ο κ Μάκ Νήλ, αβίαστα θα διαπίστωνε πως η ελληνική Δεξιά, κακοαναθρεμένη και κακομαθημένη απ τους Τόριδες και τον Τσιώρτσιλ, τις μηχανοραφίες του κ

Λύπερ, τα τάνκς, τα καράβια και τα Αεραπλάνα του κ Σκόμπυ, έκαναν ό,τι ηταν απαραίτητο να επανέλθει η χώρα πλησίστια στην 4ο Αυγ/ανή περίοδο. Περίοδο για την οποία τόσο πολύ συνέβαλε για την επικρατησή του το 1936 η Αγγλία, καθώς και το γεγονός οτι για να επανέλθει και να εδραιωθεί το νεοφασιστικό καθεστώς μεταπελευθερωτικά η νέα αγγλική κατοχή της χώρας, έπαιξε πρωταρχικό ρόλο και για να τον επιβάλει, ηταν επόμενο οτι αυτή η πολιτική θα οδηγούσε την Ελλάδα σ αυτό το τραγικό σημείο.

Οι Αγγλοι οχι μόνο ήθελαν τη δικτατορία, αλλα έκαναν το πάν να την επιβάλουν. Σε αυτό τους βοήθησε συνειδητά και ο ίδιος ο Βενιζέλος με την «αναφώνησή» του περιβόητου «Ζήτω ο Βασιλεύες». Ο Βνιζέλος ανακάλυψε για μια ακόμη φορά τον «μπαλσαμομένο βασιλια ξεχνώντας τον υψηπετή Κάλβο που έλεγε «Αν οπόταν πεθάνει πονηρός βασιλεύς/ έσβην η νύκτα εν άστρον/ ήθελον μείνει/ ολίγα ουράνια σώματα...» Και σε συνέχεια την ίδια περίοδο με την πρός τον Κανακάρη-Ρούφο επιστολή του κατέλεγε με την κραυγή: «εξ όλης ψυχής και εξ όλης καρδίας εύχομαι να ευοδωθεί το έργον της ελληνικής μοναρχίας». Της μοναρχίας που με μαθηματική ακρίβεια οδήγησε στο πραξικόπημα της 4ης Αυγ/στου 1936 και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας. Η Βενιζελική παράταξη ηταν εκείνη που το Μάρτιο του 1935 υποκίνησαν, το κίνημα της Θεσσαλονίκης με αποτέλεσμα να νικηθούν και οι λίγες δημοκρατικές δυνάμεις που ειχαν μείνει στη χώρα και με την εσπευμένη παλινόρθωση του Γεωργίου, με προεξάρχοντα τον ίδιο το Βενιζέλο, η βενιζελική παράταξη έδωσε το πράσινο φώς στο βασιλιά να την επιβάλει.

Το κίνημα του 1935, ειναι ενα βασικό ορόσημο για να κατανοήσουμε πως φτάσαμε στην 4η Αυγ/του και η επιβολή της ειναι ενα αλλο βασικό ορόσημο, για να καταλάβουμε τις αγριότητες που ακολούθησαν τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο. Ενας μικρός ελάχιστος απολογισμός, θα μας δώσει οχι μόνο το πρόπλασμα του εμφυλίου πολέμου, αλλά και την κήρυξη του απ την επομένη της επιβολής.

Οι συλλήψεις ξεπέρασαν τις 80,000 χιλιάδες και σε 47,000 χιλιάδες οι «δηλώσεις μετανοίας». Δηλώσεις που υπογράφτηκαν με απάνθρωπα βασανιστήρια, πάγο και ρετσινόλαδο. Οι εκτοπισμένοι και φυλακισμένοι χωρίς κατηγορητήριο και δίκη ξεπερνούσαν τις 5,000 χιλιάδες. Εκατόν πενήντα (150) φιλελεύθεροι γνωστοί πολιτικοί , προσωπικότητες και Αξιωματικοί και περίπου στις 2,000 ανέρχονται οι κομμουνιστές φυλακισμένοι και εξόριστοι, που παραδώθηκαν απ τους επίγονους του μεταξά στους Ναζί για εκτέλεση.

Αυτές οι απάνθρωπες καταπιέσεις, οι εξευτελισμοί των πολιτικό-ιδεολογικών αντιπάλων της δικτατορίας, ηταν φυσικό να βάλουν βαθιά τη σφραγίδα στις κατοπινές εξελίξεις. Αυτές οι οξύτητες, τα άγρια πάθη, τα αγεφύρωτα χάσματα και τα ψυχικά τραύματα, που θα εκδηλωθούν αργότερα, έχουν σε μεγάλο βαθμό τις ρίζες τους στην περίοδο της δικτατορίας. Ηταν οχι μόνο το πρελούντιο, αλλα η πρόβα τζενεράλε του εμφυλίου.

Οπως η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, έκανε το καθήκον της Ον ταξικά ετάχθει, ετσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης, δεν περαξέκλινε και αυτή απ το ταξικό της καθήκον και τις φιλοδοξίες να αναλάβουν σαν αντάλλαγμα απ το καθεστώς τις θέσεις προέδρων στον Αρειο Πάγο, Συμβούλιο Επικρατίας, υπηρεσιακοί Πρωθυπουργοί και Πρωθυπουργοί στις κατά καιρούς δικτατορίες-Κόλλιας το 1967 κλπ.

Το ταξικό της καθήκον, τα δικά της πιστεύω και κυρίως τις μελλοντικές βλέψεις και φιλοδοξίες της, η Ιεραρχία της δικαιοσύνης ταυτιζόμενη με τις επιδιώξεις των Αγγλων και τις κρατούσες τότε αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις, τις εξέφρασε με την άποψη οτι την επομένη της απελευθέρωσης για να «επανέλθει» σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο την «νομική» κάλυψη και τη δυνατότητα στους Αγγλους, οχι μόνο να δολοφονήσουν ενα λαϊκό προοδευτικό κίνημα και να ξαναγίνουν οι ριθμιστές της ζωής του λαού και της χώρας, αλλα και το πράσινο φώς στις αντιδραστικές δυνάμεις του τόπου να θεσμοθετήσουν «διευρυμένη κατάσταση πολιορκείας». Να θεσπίσουν μέτρα καταστολής, έκτακτα μέτρα, φίμωση του τύπου κλπ. Μέτρα που επέτρεψαν στις δυνάμεις αυτές να ιδιοτικοποιηθούν πρώτα την εξουσία, να την προσωποποιήσουν μετά, και σε συνέχεια να προσαρτήσουν και τη νομοθετική λειτουργία στην εκτελεστική, με όλα τα γνωστά τραγικά επακόλουθα. Αυτή άλλωστε ηταν η επιθυμία και η εντολή του Τσιώρτσιλ :«ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατακτημένη χώρα».

Η υποτιθέμενη κυβέρνηση του Καϊρου, ηταν αυτή καθ εαυτή η 4η αυγ/ανή κυβέρνηση. Στη διάρκεια της παραμονής της στο Κάϊρο, λειτούργησε σαν ένα άμισθο υπαλληλικό τμήμα του Φορεϊν Οφφις. Ουσιαστικά ηταν «κυβέρνηση» εκτέλεσης εντολών οχι βέβαια ελληνικών. Αν ειχε επανέλθει κάτι μαζί με την κυβέρνηση αυτή απ το Κάϊρο μεταπελευθερωτικά απ αυτό που εννοούμε : Σύνταγμα, Νομοθετική και εκτελεστική εξουσία, αυτό ηταν αυτούσιο το καθεστώς της επάρατης 4ης Αυγ/του, που εχει πανηγυρικά καταργήσει το Σύνταγμα. Ετσι ενω ο στρατιωτικός νόμος δεν έμπαινε ρητά σε εφαρμογή, η δικαστική Ιεραρχία-εξουσία έδωσε το πράσινο φώς στις δυνάμεις του εμφυλίου, να αναστήλουν τις κυριότερες εγγυήσεις και ατομικές ελευθερίες για τις οποίες πολέμησε και αμέσως μετά τα Δεκεμβριανά, να τα παρατείνουν μέχρι της 24/7/ 1974.

Ενεργώντας καθώς ενήργησε η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, δίνοντας έστω «τυπική νομική» κάλυψη στις μεταπολεμικές κυβερνήσεις αυτουπονομεύτηκε. Το ΕΑΜ, την εποχή εκείνη αντιπροσώπευε την πληοψηφία του Εθνους. Αυτό το λαϊκό κίνημα δεν μπορούσε να «κονιοτροποιηθεί»-διαλυθεί εξ όν συνετέθει (οπως το ηθελε ο Τσιώρτσιλ και οι σκοτεινές δυνάμεις), μόνο με την τρομοκρατία όσο λευκή και βάρβαρη και αν ηταν. Ούτε με τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τους μεμομένους φόνους. Το ίδιο δεν μπορούσε να διαλυθεί με την ασύδωτη και ανεύθυνη δράση του παρακράτους, μα ούτε και με τα όπλα μπορούσε να διαλυθεί. Ο στρατηγός Ουϊλσον το ειχε πεί στον Τσιώρτσιλ: «και αν ακόμα καταλάβουμε την Αθήνα και τον Πειραιά, θα συναντήσουμε δυσκολίες στην ενδοχώρα», τις ίδιες που αντίκρισαν και οι Γερμανοί απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Αυτό το λαϊκό κίνημα επι τρία και πλέον χρόνια χωρίς οπλισμό, μόνο με μιά χούφτα πατρογονικά όνειρα, ανθρώπινες αξίες, ιδανικά και οράματα πολέμησε τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και του Συράκωφ. Βεβαια, όλα αυτά ηταν καλά και απαραίτητα, χωρίς τη δικαιοσύνη όμως που θα υλοποιούσε τις αποφάσεις της εκτελεστικής εξουσίας, τα μέτρα όσο αυστηρά και απάνθρωπα και αν ηταν, δεν θα ειχαν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Οι αντιδραστικές δυνάμεις ήξεραν, πως και μετά την παράδωση των όπλων αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, θα έβρισκε τον τρόπο να τα εξουδετερώσει οσο αυτστηρά και αν ηταν.

Για να δώσει το ποθούμενο αποτέλεσμα αυτός ο πατκωλός των παράνομων Συντακτικών Πράξεων, ηταν οχι μόνο απαραίτητη αλλά και αναγκαία η δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη που οχι μόνο θα κάλυπτε αυτήν την επίφαση νομιμότητας και το προσχεδιασμένο έγκλημα, αλλα και θα έβαζε ερωτηματικά στην παγκάσμια κοινή γνώμη και κυρίως θα περιόριζε την συμπαράστασή της. Οσους και αν δολοφωνούσε το παρακράτος, η δικαιοσύνη με το φωτοστέφανο που της εχει βάλη στο κεφάλι ο λαός, εκτός του οτι θα κάλυπτε αυτές που θα έκενε το παρακράτος, θα πρόσθεται και τα δικά της καλυπτόμενα με το μανδύα της. Επειτα το παρακράτος, εκτός του οτι δεν μπορούσε να παίξει αυτόν τον ευρύτατο ρόλο που μπορούσε να παίξει η δικαιοσύνη θα προκαλούσε, από κάποιο σημείο και μετά την αντίδραση της κοινής γνώμης. Ενώ η δικαιοσύνη με τους μηχανισμούς που ειχε μπορούσε, χωρίς να προκαλέσει την αγανάκτηση της κοινής γνώμης, να διατάξη τις σύλλάψεις «νόμιμα» από ολόκληρη τη χώρα εκατοντάδες την ημέρα, να στείλει χιλιάδες εξορία, εκαταντάδες στα στρατοδικεία και στα εκτελεστικά αποσπάσματα. Χωρίς τη συναίνεση στο «νομικό» και την αρωγή στο καταδιοκτικό της Ιεραρχίας της δικαιοσύνης, η όποια προσπάθεια τόσο των ξένων αλλο τόσο και των ντόπιων αντιδραστικών και σκοτεινών δυνάμεων θα έπεφτε στο κενό.

Η Εθνική Αντίσταση ηταν αναγνωρισμένη απ την αρχή της δημιουργίας. Το στρατιωτικό σκέλος της ΕΑΜική Αντίστασης ο ΕΛΑΣ, αναγνωρίστηκε απ το 1943, σαν τμήμα του συμμαχικού Στρατηγείου Μέσης Ανατολής. Οταν του ζητήθηκε να θέσει τις δυνάμεις του υπό την ηγεσία του Αγγλου στρατηγού Σκόμπυ και να μην κατέβει στην Αθήνα, τήρησε ευλαβικά τις αποφάσεις και στην πρώτη μεταπελευθερωτική κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, το ΕΑΜ συμμετείχε με 5 ή 6 Υπουργούς. Αν υπήρχε κάποια παρανομία αυτή προέρχονταν και έγινε απ την πλευρά αυτών που αυτοανακηρύχθηκαν «νόμιμοι» να κυβερνήσουν τη χώρα χωρίς να ειναι.

Δυο ηταν τα δεδομένα που μπορούσαν να σώσουν τη χώρα από τον εμφύλιο πόλεμο και τις καταστροφές που επακολούθησαν σε υλικές και ανθρώπινες ζωές. α) Να συμπαραταχθεί εθνική αστική τάξη της χώρας, με τον φύση συμμαχό της τον αγωνιζόμενο λαό, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότητα να τεθεί επικεφαλής αυτού του κινήματος. Αν το ειχε κάνει αυτό, τότε θα άνοιγε ο δρόμος στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ακόμα ζωντανό απ τα παλιά κόμματα. Θα έλυνε τα άλυτα απ το 21, αστικοδημοκρατικά προβλήματα, θα εκσυγχρόνιζε τη χώρα εσωτερικά και περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, θα την ειχε εντάξη στη χωρία των Ευρωπαϊκών χωρών, και β) Να μήν κάλυπτε με το κύρος της η δικαιοσύνη την εξόφθαλμη νομική, εθνική και ανθρώπινη παρανομία.

Αντί γι αυτό στην πιό κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη, φοβήθηκε απ τη δύναμη που έκλεινε μέσα του ο λαός, συντάχθηκε με τους πιο πάνω παράγοντες και χάθηκε η μεγάλη ευκαιρία να συνταθχούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελληνες. Ετσι για άλλη μια φορά (οπως το 21) η αστική τάξη και το σύστημα που επέτρεψε να διαμορφωθεί με την συναίνεσή της (1935-40) στη επιβολή της μεταξικής δικτατορίας, ηταν καθοριστική για το κενό της φυσικής πολιτικής ηγεσίας στην περίοδο της Εθνικής Αντίσατσης και μετά το τέλος του πολέμου, που δύστασε να συμπαραταχθεί με το λαό. Αποδείχθηκε ανίκανη να αποδεχθεί τα αιτήματα των κοινωνικών και πολιτικών ομάδων και να προχωρήσει στο στάδιο της

ταξικής και πολιτικής ολοκλήρωσης του δικού της προγράμματος. Αντί να στηριχθεί στο λαό στήριξε τη μοναρχία, που στηριζόταν και στήριζε τις ολιγαρχικές και αντδραστικές δυνάμεις του τόπου. Η ανικανότητα αυτή, εκτός του οτι ειχε τεράστιο ανθρώπινο κόστος και υλικές καταστροφές, κράτησε χώρα και λαό αλλα (30) ακριβώς χρόνια, σε αναταραχή και καθυστέρηση.

Ο εμφύλιος έληξε τυπικά τον Αύγουστο του 1949. Τα μέτρα όμως δίωξης των Αριστερών αγωνιστών και των συμπαθούντων, που όλες οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις εφάρμοσαν, διατηρήθηκαν και μετά το τέλος των εχθροπραξών. Και οχι μόνο γι αυτούς. Επέσαν σαν κατάρα και στα παιδιά τους. Για να αποδειχθεί του λόγου το αληθές, δεν χρειάζεται καμιά άλλη αναφορά απ την ίδια τη συνταγματική τάξη που μπήκε σε ισχύ απ την 1η Ιανουαρίου του 1952. Απ τη μιά το Σύνταγμα του 1952, με τις εγγυήσεις ελευθεριών και δράσης για τους εθνικόφρονες, και απ την άλλη το ψήφισμα του Απριλίου της ίδιας χρονιάς, που διατηρούσε σε ισχύ όλο το παράνομο θεσμικό πλαίσιο και το οπλοστάσιο καταστολής εν εγρηγόρσει για τους «μή εθνικόφρονες» όρος πολύ ευρύς. Ειχαμε δηλ δυό ξεχωριστές συνταγματικές τάξεις. Μια για τους νικητές και μια για τους ηττημένους. Γι αυτούς τους δεύτερους ομως, τα όρια ηταν πολύ απροσδιόριστα. Μπορούσε να χωρέσει ο καθένας αρκεί, κάποιος να πέι μια λέξη, ακόμα και από προσωπική αντιδικία και ύστερα από λίγο θα βρίσκονταν στην Ασφάλεια και την άλλη μέρα θα έπαιρνε το δρόμο για κάποιο νησί η για το στρατοδικείο. Το Αστυνομικό κράτος και ειδικά το ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ εξακολουθούσε να λειτουργεί σε όλο του το μεγαλείο. Ούτε κι αυτή η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το ευαγγέλιο αυτού του ασήμαντου ανθρώπου, όπως ειχε χαρακτηριστεί, της 10ης Δεκεμβρίου 1948, την οποία αποδέχθηκε και ψήφισε η Ελλάδα, μπόρεσε να μειώσει την ένταση των μέτρων και την ασυδωσία του παρακράτους.

Εκτός απ τα μέτρα αυτά που ειχαν θεσπιστεί για την καταστολή της ανταρσίας και όσων άλλων που από εμπάθεια, από μισαλοδοξία ή και ό,τι άλλο που ενας εμφύλιος πόλεμος γεννά. Χιλιάδες ακόμα άνθρωποι, διώχθηκαν ή βασανίστηκαν, γιατί ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων ζούσε και έλυνε τα όποια προβλήματά του μέσω της ενθικοφροσύνης. Η εθνικοφρασύνης ειχε γίνει το πιό εύκολο, ξεκούραστο και επικεδρές επάγγελμα. Οπως στην διάρκεια της κατοχής με τους συνεργάτες-καταδότες κλπ. ετσι και μετά την απελευθέρωση μέσω της εθνικοφροσύνης. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χεριa. Ετσι και κατά και μετά τον εμφύλιο. Το κλίμα που επικρατούσε την μεταπελευθερωτική περίοδο, το δίνει σε όλη του την έκταση ο μεγάλος μας ποιητής Γεώργος Σεφέρης:«...ένοιωθες ένα έντονο συναίσθημα ψυχικής διάλυσης των ανθρώπων. Σου μιλούν και αισθάνεσαι πως απλώνεις τα χέρια σου μέσα στην ομίχλη από κουρέλια, δεν μπορείς να εχεις εμπιστοσυνη: Φρίκη...».

Και η δικαιοσύνη ! Αλήθεια τί έκανε η δικαιοσύνη για να απαλύνει εστω αυτήν τη Φρίκη ; Εξασφάλισε τις εγγυήσεις κατά την απονομής της; Την απόνεμε σωστά και δίκαια ; Εχει αναπαυμένη τη συνείδησή της οτι την απόνεμε Ανθρώπινα και οχι ταξικά ; Και κυρίως αν έψαξε να βρεί σε αυτά τα απάνθρωπα έκταστα μέτρα κάποια εστω ρωγμή, που θα απάλυνε τη σκληρότητα και το μέγεθος της ποινής; Η ζωή απέδειξε, οτι στα πριν απ τα έκτακτα μέτρα δικαστήρια και ειδικά μετά στα στρατοδικεία, δεν παρείχαν ούτε οι στοιχειώδεις εγγυήσεις. Ηταν παρωδία δικών. Ηταν δίκες καταδίκης και οχι απονομής δικαιοσύνης. Η συντριπτική πλειοψηφία, αν οχι το σύνολο των δικών προκαλούνταν χωρίς καν με στοιχειοθετημένο αδίκημα, αλλά απο

πράξεις αντεδίκησης, προσωπικά μίση και προσωπικές πολύπλευρες επιδιώξεις... Συνήθως το ακροατήριο δεν υπήρχε εκτός απ τους αστυνομικούς, τις χήρες και τους δικηγόρους. Μάρτυρες κατηγορίας κατά κυριο λόγο Αστυνομικοί, οι χήρες και κάποιος που δεν ειχε συμλπηρώση τα «ένσημα»... Οι μαρτυρίες συγκλονιστηκές: «Μού είπαν, άκουσα, θυμάμαι...τότε πού.. ή δίχνοντας με το δάκτυλο «αυτός» τον σκότωσε. Αυτός έκανε το ενα, εκείνος έκανε το άλλο. Αυτός τα έκανε όλα. Τα έκανε γιατί ειναι κομμουνιστής»!!!

Και οταν διαπιστώσαμε οτι με την καθοδήγησει της ασφάλειας, ο προσδιορισμό του «εγκληματία» γίνονταν κατά την εκφώνηση των ονομάτων απ την έδρα και το σημείωμα που ειχε στο χέρι η «χείρα» και η χαροκαμένη «Μάνα», προκειμένου να αποδείξουμε οτι υπάρχει οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης και οχι αναζήτηση του ενόχου, κάναμε το εξής : την ώρα που η έδρα εκφωνούσε αργά-αργά τα ονόματα για να δωθεί χρόνος στην «παθούσα» να αποτυπώσει την φυσιγνωμία του φονιά, πχ «Κόγια Νικολάος του Γεωργίου», δεν σηκωνόταν όρθιος να πεί παρών, αλλα κάποιος άλλος κατηγορούμενος στη θέση του Κόγια, που δεν ειχε καμιά σχέση με την υπόθεση για την οποία κατηγορούνταν ο Κόγιας, αλλα και τον τόπο διαμονής με αυτόν.

Οταν άρχιζε η «δίκη» και ο Πρόεδρος καλούσε τον πραγματικό Κόγια Νικόλαο, να πάρει τη θέση στο εδώλιο του κατηγορουμένου, τότε η εντεταλμένη «παθούσα» για τον Κόγια, άρχιζε να καταθέτει και να λέει πράγματα, που δεν ειχαν καμιά σχέση με αυτά που «βάρυναν» τον Κόγια, αλλα αυτόν που κατά την εκφώσηση των ονομάτων σηκώθηκε όρθιος στη εκφώνηση του ονόματος Κόγια. Και τότε ο Πρόεδρος αμήχανος εκ των πραγμάτων πλέον, της θύμιζε «μα κυρία μου, αυτά που ειπες στο «ανακριτή» για τον Κόγια, δεν εχουν καμιά σχέση με αυτά που λές τώρα. Και η «παθούσα» διαμαρτυρόμενη απαντά, με το « κ Πρόεδρε αυτά που ειπα τότε, αυτά λέω και τώρα» ή σε κάποια αλλη περίπτωση με το «κ Πρόεδρε τον συχωριανό μου δεν γνωρίζω»; Και οταν ο κατηγορούμενος της είπε, μα «κυρία μου εγώ κατάγομαι από το...» τότε έγινε το σώσε με το παρατεταμένο «κάτσε κάτω κατηγορούμενε...» Αντί η έδρα, να την καθίσει στο σκαμνί σαν ψευδομάρτυμα και για ψευδορκία, με ενα κομψό «άλλοτε να προσέχεται κυρία μου...» της έδειχνε την πόρτα!

Οι Δικηγόροι διαμαρτύνταν. Εδιναν πραγματική μάχη για να μπορεί ο κατηγορούμενος να πεί δυό λέξεις. Η απάντηση στην προσπάθεια του κατηγορουμένου να πεί αυτές τις δυό λέξεις της έδρας ηταν : κάτσε κάτω κατηγορούμενε. Δεν σου επιτρέπω να κάνεις εδώ κομμουνιστική προπαγάνδαν κλπ !

Οι δίκες γίνονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη-μάρτυρα, και το ακόμα πιό τραγικό δεν έπερναν κάν υπόψη τους μάρτυρες υπεράσπισης. Εκεί που «διέπρεψε» και ειναι άξιος ο μισθός της ειναι στις ελάχιστες «ιστορικές» δίκες των δοσιλόγων, τις ελάχιστες μετρημένες στα δάκτυλα του ενός χεριού. Σε αυτές τις δίκες η έδρα, οχι μόνο τους έδινε χρόνο να προβάλουν το «εθνικό-πατριωτικό τους εργό» και εκτιμώντας το, τους έδωσε άμεμτους και ανεπίλεπτους, λευκές περιστερές στην κοινωνία, παραβλέποντας τα όσο δεινά της προκάλεσαν. Βέβαια την κύρια ευθύνη την ειχε η εκάστοτε μεταπολεμική κυβέρνηση. Το πρόβλημα ομως ειναι πως, αυτή η ίδια η ιεραρχία χρησιμοποίησε και κυρίως πώς, εφάρμοσε αυτήν την ευθύνη που της ανατέθηκε, τόσο στις δίκες των δοσιλόγων αλλο τόσο και των αγωνιστών.

Και το μέγα ερώτημα που θέτει ο καθένας ειναι : Γιατί στις δίκες των δοσιλόγων απαιτούσε η δράση τους για να ειναι αξιόπεμτη! Επρεπε να ειναι αποδεδειγμένα οχι μόνο «εκούσια», αλλα και «συνειδητή», ενώ τους αγωνιστές τους έστελνε σωριδών με βαρειές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς ενδείξεις. Γιατί η δικαιοσύνη δέχθηκε να μετατρέψει αυτό το καταφύγειο των φτωχών και αδυνάτων οχι μόνο σε «δαμόκλειο σπάθη» αλλά και σε καθημερινή γκιλοτίνα; Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, ειναι σα να ζητάς το λόγο απ το χιόνι γιατί ειναι άσπρο, και απ τη νύχτα γιατί ειναι μαύρη.

Οπως ειναι γνωστό ο θεσμός της δικαιοσύνης ειναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Ειναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η νομοθετική εξουσία, λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους νόμους, που κάθε φορά χρειάζεται η πολιτεία και ψηφίζει η νομοθετική εξουσία. Ειναι με δυό λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις δυό άλλες: την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία.

Σκοπός της δικαιοσύνης ειναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλωτρίωτα δικαιώματά του. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική λειτουργία της πολιτείας, η οποία σκοπό εχει να ικανοποιεί τα προσβαλώμενα δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την ένομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων. Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγκροτούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκησει των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους Νόμους. Το Σύνταγμα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Επισης για να ειναι ανεπηρρέαστη η δικαιοσύνη στο έργο της, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο. Και τώρα αλλο ενα μεγάλο ερώτημα, προκύπτει ; Αφου και αυτοί υπόκεινται στο Σύνταγμα και τους Νόμους : Στο όνομα ποιού ανύπαρκου συντάγματος και νόμους λειτουργούσαν ;

Ειχαν πραγματικά τυπική, αλλά και ουσιαστική Νομιμότητα οι ελληνικές κυβερνήσει μετά την απελευθέρωση, για να πάρουν τέτοια καθοριστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποφάσεις; Ειχε πράγματι, όπως ισχυρίζονταν επανέλθει σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11; Οι κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δέχθηκαν την «τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων δηλ οτι στήρίζονταν στο Σύνταγμα. Αντίθετα ο Αρειος Πάγος στηρίθχηκε στην ουσιαστική «νομιμότητα, δηλ στην de facto νομική τους φύση». Με αυσηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλά και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της Μεταξικής δικτατορίας, υπάρχει οχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νομιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλα και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να ειναι και κολάσιμες. Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχώντας ή παραβλέποντας, οτι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην de facto» νομική τους φύση.

Αλλωστε και η επίκληση της αρχής της «salus partiae» υπόκειται σε αρχές και κριτήρια που σχετίζονται με την νομιμότητα αυτών που επικαλούνται. Στο 9ο άρθρο της Συμφωνίας της Βάκριζας λέει «...θα επακολουθήσουν δε ώς τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτησην του Νέου Συντάγματος της χώρας...» Αν υπήρχε εν ισχύ το Συνταγμα του 1911, όπως ισχυρίζονται γιατί προέκυπτε άμεση η ανάγκη κατάρτησης Συντάγματος; Με δυό λόγια δεν δύστασαν επικαλούμενη την «Σωτηρία της πατρίδας» στην ουσία ό,τι έκαναν το έκαναν για τη κατάκτηση της εξουσίας πρώτα και τη σωτηρία των κατεχόντων την κυβερνητική εξουσία στη συνέχεια. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι οι όποιοι εστω θεσμοί, τέθηκαν σε ισχύ με τη συναίνεση όλου του πολιτικού-κοινωνικού φάσματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση που εκπροσωπούσε την συντριπτική πλειοψηφία ό,τι ίσχυει μέχρι την ημέρα εκείνη έπαψε πλέον να ισχύει.

Μπορεί το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος να γνωμοδότησαν για Συνταγματικές διατάξεις που δεν ειχαν ακόμα ψηφιστεί. Ομως τέτοια εξουσία, έστω γνωμοδοτική δεν εχαν. Και αφού δεν ειχαν δεν μπορούσαν να γνωμοδοτήσουν για τον απλούστατο λόγο: Οτι αν οι δικαστές αποφανθούν για τη συνταγματικότητα μιας διάταξης πριν ψηφιστεί, χάνουν την αμεροληψία τους να αποφανθούν μετά, οταν θα δικάζουν τις συγκεκριμένες υποθέσεις, δηλαδή όταν, ακριβώς, τους υπορχεώνει το Σύνταγμα να το πράξουν. Οταν οι δικαστές και μάλιστα σκόπιμα παρερμήνευσαν την εξουσία τους, όπως συνέβει την επομένη της αποχώρησης του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, και «Νομιμοποίησαν» κυβερνήσεις ελαχίστης μειοψηφίας. Κυβερνήσεις στηριγμένες στα ξένα όπλα και τις δικτατορικές διατάξεις.

Οι δικαστές ξέχασαν οτι εξουσία έχουν μόνο να εφαρμόζουν το Νόμο για κάθε συγκεκριμένη περίτπωση και οχι να αναδείχνουν παράνομες κυβερνήσεις, καθώς και το γεγονός οτι η εξουσία τους δίνεται, για να προστατεύσουν τα δικαιώματα του πολίτη. Ακόμα ξέχασαν οι τότε δικαστές μας, οτι και η Συμφωνία της Βάρκιζας αμφισβητούσε τη νομιμότητα της κυβέρνησης του Καϊρου, για τη διάρκεια που το ΕΑΜ δεν συμμετείχε σε αυτήν. Γι αυτό και η συμφωνία του Λιβάνου ρητά έλεγε οτι «...θα επακολουθήσουν δε ώς τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνέλευσης δια την κατάρτησιν του νέου Συντάγματος της χώρας...». Αφου λοιπόν, είχαμε Σύνταγμα οπως ισχυρίστηκαν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος, γιατί οι υπογράφοντες τη συμφωνία, της Βάρκιζας με την υπογραφή τους δέχθηκαν οτι δεν ισχύει;

Και αναρωτιέται κανείς ; Υπήρχε πράγματι αναντιστοιχία των μέτρων που πήρανε για την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ, με τους σκοπούς που επιδίωκαν ; Ασφαλώς ΟΧΙ. Τότε που ειναι η νομιμότητα των πράξεων τους ;

Η αμφισβήτηση, δεν ειναι σχήμα λόγου. Στηρίζεται στο γεγονός οτι πράγματι, δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη γιατί στη διάρκεια της μεταξικής περιόδου, δεν ίσχυε το Σύνταγμα που επικαλέστηκαν. Δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη γιατί ο βασιλιάς και ο Μεταξάς με το πρώτο Βασιλικό διάταγμα « περί αναστολής των διατάξεων ανέστηλε τα άρθρα 5,6,10,11,12,14,20 και 95 του Συντάγματος καθ όλον το κράτος». Και με το δεύτερο Βασιλικό διάταγμα «Περί διαλύσεως της Γ! Αναθεωρητικής Βουλής των» Γεώργιος Βασιλεύς των Ελλήνων «Εχοντες υπ όψιν το αρθρο 37 του Συντάγματος, διαλύομεν την Γ! Αναθεωρητικήν Βουλήν. Εν Αθήναις τη 4η Αυγούστου 1936- Βασιλεύς Β!». Συνεπώς αφού σε όλη την δικτατορική περίοδο η χώρα «κυβερνιόταν» με το αποφασίζομεν και

διατάσσομεν, και οι κατοχικές κυβερνήσεις στηρίζονταν στον Μεταξικό τρόπο διακυβέρνησης, με τις «νομοθετικές» προσθήκες των κατακτητών.

Και αν ακόμα δεχθούμε οτι η συμμετοχή του ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Εονότητας, με το κύρος έθεται «αυτομάτως» σε ισχύει το υπάρχον τότε Συνταγμα, με την ίδια λογική πρέπει να δεχθούμε οτι μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, δεν υπήρχε κοινή σηναίνεση για τις όποιες αποφάσεις και μέχρι τις εκλογές στις 31/3/1946 (έστω) δεν υπήρχε βουλή, σημαίνει οτι όλες οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ, που η συμμετοχή του και μόνο το έθεσε σε ισχύει δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη.

Μα και αυτές που προέκυψαν μετά, δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη, γιατί και η βουλή που προέκυψε απ τις εκλογές τις 31/3/1946, ηταν αναθεωρητική και οχι συντακτική στην θέση αυτής που κατάργησε η δικτατορία. Και φυσικά, η όλη διαδικασία θέσπισης του νέου συντάγματος της χώρας, βρίσκονταν σε πλήρη αντίθεση με τις δεσμεύσεις των μεταπελευθερωτικών κυβερνήσεων τόσο απ τη Συμφώνια του Λιβάνου, οσο και απ αυτήν της Βάρκιζας που με σαφήνεια τόνιζαν την σύγκληση συντακτικής συνέλευσης για τη θέσπιση νέου Συντάγματος.

Αλλωστε, καμιά τυπική συνταγματική διαδικασία για την αναθερώρηση δεν τηρήθηκε. Ο ισχυρισμός οτι το Σύνταγμα ειχε σιωπηρά επανέλθει σε ισχύ ειναι αβάσιμος, ασύμβατος και ασυμβίβαστος γιατί, όπως και τότε κατ επανάληψη ειχε γραφτεί «Δε νοείται σιωπηρά αναβίωση συντάγματος », η ισχύς του οποίου ειχε ανασταλή πανηγυρικά απ το 1936. Οι όποιες αποφάσεις ειχαν παρθεί απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, δεν στηρίζονταν στην επαναφορά σε ισχύ του Συντάγματος, αλλά στην κοινή συναίνεση. Ηταν ενα montoyw bibenti των πολιτικό-κοινωνικών δυνάμεων.

Ακόμα και η ωμή και απροκάλυπτη επέμβαση στρατιωτικά των Αγγλων στα Δεκεμβριανά και τον Αμερικανών στη διάρκεια του εμφυλίου, αλλα και οι απροσχημάτιστες επεμβάσεις στο διορισμό των κυβερνήσεων, υπουργών και υπαλλήλων γιατί δεν τους προβλημάτισε; Δεν ήξεραν οτι οι Αγγλοι κυβερνούσαν τον τόπο ; Οτι εκτός του οτι ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, καθοδηγούσαν και τις παρακρατικές οργανώσεις, που οι ίδιοι τις ειχαν συγκροτήσει με διάφορες ονομασίες «εθνικές» και «πατριωτικές» .Ομασίες όπως ΠΑΟ, Τσαούς Αντώνιδες, Αγάδες, Πούλιδες, Δάγκουλες κλπ. Ακόμα και τα «Ταγματα Ασφαλείας» με δική τους εντολή δημιουργήθηκαν; Απόδειξη οτι με δική τους εντολή δημιουργήθηκαν αποτελεί το γεγονός οτι και οταν η αντίστροφη μέτρηση για τον άξονα έγινε παραδεκτή απ τους ίδιους τους Ναζί, αντί να διαλυθούν αφού πολεμούσαν στο πλευρό τους και συνεπώς θα ηταν σίγουρα οι χαμένοι, ο Ράλλης διπλασίασε τη δυναμή τους. Οπως η δημιουργία έτσι και η αύξηση των Ταγμάτων Ασφαλείας ηταν μέρος του σχεδίου «ΜΑΝΑ». Οτι στη εκπόνηση αυτού του σχεδίου και οι Γερμανοί οχι μόνο συνάναισαν, αλλα και συμμετείχαν ενεργά. Ας υποθέσουμε οτι και όλα αυτά δεν τα γνώριζαν.

Δεν ήξεραν ομως οτι το Ενθικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ηταν η συνέχεια του αλβανικού πολέμου, των Μακεδονικών οχυρών, όπου μια χούφτα ανθρωποι σχεδόν, άοπλοι κράτησαν τον πύρινο ποταμό που κατέβαινε και της Κρήτης, που έβγαλε εκτός μάχης το πιό επίλεκτο σώμα των αλεξιπτωτιστών ; Δεν ήξεραν οτι η κατοχή άφησε πίσω της ενα χάος, οτι τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Οτι

ο καθένας μπορούσε μέσα σ αυτό χάος και τη διάλυση να κάνει ό,τι θέλει για αρκετόν καιρό ; Οτι ο κρατικός μηχανισμός πέρασε αύθανδρος στους κατακτητές και η παραλαβή έγινε με άριστα για τον τρόπο που αυτός λειτούργησε στη 10ετία του 1930-40 και ειδικά τη μεταξική περίοδο ; Αλήθεια, δεν αναρωτήθηκαν, πως απ αυτήν τη διάλυση και το χάος προέκυψε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), που ανέλαβε να πείσει πρώτα και να οργανώσει μετά αυτον τον απογοητευμένο και αγανακτησμένο λαό για την αδιαφορία και την εγκατάληψη απ τους πάππου πρός πάππουν «ταγούς», αλλά και να δεχθεί να πάρει μέρος στον αγώνα. Να πολεμήσει και να πεθάνει για την Ελλάδα ;

Δεν ήξεραν πως αυτούς που θα έστελναν στα στρατοδικεία και από εκεί στη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα, ηταν αυτοί που υπερασπίστηκαν σε όλες τις δύσκολες στιγμές την Ελλάδα και οτι ολος αυτός ο αγώνας έγινε κάτω απ τι αντίξοες συνθήκες ; Σε συνθήκες ενος κινούμενου εδάφους ; Σε μιά εποχή που βγαίνοντας απ το σπίτι δεν ήξερες αν θα γυρίσεις πίσω;

Αφού ζούσαν ή οσοι ζούσαν στην Ελλάδα, δεν ήξεραν οτι πρώτα ήρθε η νύχτα; Μια νύχτα που κράτησε τέσσερα ολόκληρα χρόνια ; Οτι βαθειά σιωπή και σκοτάδι απλώθηκε πάνω από την Ελλάδα; Οτι ο λαός συνθλιβονταν και βυθίζονταν κάθε μέρα που περνούσε όλο και περισσότερο στο χάος της φτώχιας και την αθλιότητα της πείνας ; Οτι για να περάσει το ΕΑΜ απ τα λόγια στην πράξη χρειάστηκε χρόνος, πολύς αγώνας και πολύ αίμα. Δεν ήξεραν οτι γίνονταν μάχες κάθε μέρα για τη ζωή με τη ζωής ; Μάχες σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, σε κάθε συνοικία και τερτάγωνο ; Μάχες φρικτές, φονικές άγριες, ποτάμια το αίμα. Χαμός, η σύγκρουση, η άμυνα, η επίθεση, το αίμα, η θυσία όπου οι ζωές συρρικνώνονταν σε μιά μονομαχία. Πόλεμος παντού. Πολύμορφος πόλεμος για την Ελλάδα;

Με πείνα, την πένα, οργάνωση και το ντουφέκι αντιμετωπίσαμε εναν τρομερό εχθρό. Εναν εχθρό αποφασισμένο να χρησιμοποιήσει και να κάνει τα πάντα για να νικήσει. Δεν ήξεραν οτι ετσι κύλησαν τέσσερα ολόκληρα χρόνια;

Ας υποθέσουμε οτι και αυτά δεν τα γνώριζαν. Απ την ιστορία δεν ήξεραν πως οι Ελληνες ξέρουν να πεθαίνουν για τη λευτεριά; Λευτεριά που δεν τους τη χάρισε κανένας ποτέ, παρά πάντα, απ τον καιρό του Μαραθώνα και της Σαλαμίνας μέρχι το 21, την κατάχτησαν με το αίμα τους και τον ηρωϊσμό τους και οτι μετά την κατάκτηση της χώρας θα οργάνωναν αντίσταση ; Δεν γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, για τη σωτηρία της πατρίδας οταν κατακτήθηκε κάλεσε το λαό σε πανστρατιά για την απελευθέρωση; Δεν γνώριζαν οτι οι Αγγλοι ειχαν ήδη προκαλέσει το Δεκέμβρη; Οτι ειχαν αιματοκυσεί το λαό; Αυτά τα γνώριζαν, οπως γνώριζαν και οτι η πατρίδα τώρα πλέον ειχε απελευθερωθεί και δεν διέτρεχε κίνδυνο από εξωτερικό εχθρό, ωστε να κριθεί αναγκαία η επίκληση της ρήτρας : «η σωτηρία της πατρίδας ειναι υπεράνω του νόμου». Επειτα η καταφυγεί στη ρήτρας έπιβεβαίωσε οτι ο βασιλιάς ηταν Νομοθετικά γυμνός.

Αλήθεια με την επίκληση της ρήτρας από ποιόν εχθρό θα την έσωζαν; Μήπως απ τους Αγγλους που την κυβερνούσαν ήδη; Αφού λοιπόν, δεν στρέφονταν ενάντια στον νέο κατακτητή, γιατί ας μή γελιόμαστε κατακτητές ηταν. Αφού λοιπόν, η επίκληση δεν στρέφονταν ενάντια των Αγγλων, σημαίνει οτι ο νέος εχθρός ανάντια στον οποίο στρέφονταν η επίκληση ηταν ο λαός. Μέχρι σήμερα τουλάχιστον καμιάς χώρας η ιστορία δεν γράφει οτι κάποια χώρα προδόθηκε ή καταστράφηκε απ τον ίδιο το ΛΑΟ της. Απ τις «ηγεσίες» ΝΑΙ. Η

πατρίδα δεν κινδύνεψε και ούτε θα κινδυνεύψει ποτέ απ το λαό της. Ο λαός ειναι αυτός που οσες φορές κινδύνευσε-χρειάστηκε, έβαλε τα στήθη του μπροστά και στην κατοχή η σφαίρα των κατακτητών και όλων των εθνοκτώνων-εθνοϊσμών, τους αγωνιστές πάντα απ το στήθος έμπαινε. Ποτέ απ την πλάτη. Δεν θέλησαν να δεχθούν οτι τα συμφέροντα, της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, και των Αγγλων νεοκατακτητών ήταν αυτά που κινδύνευαν; Ανθρωποι μορφωμένοι ηταν δεν ήξεραν οτι

Ο λαό θα καταλάβαινε και το Συμβούλιο Επικρατίας και τον Αριο Πάγο, να κάνει το μαύρο-άσπρο, το παράνομο νόμιμο, μα και να γίνει η επίκληση της ρήτρας η σωτηρία της πατρίδας «ειναι υπεράνω του νόμου» αν η επίκληση γίνονταν να φύγουν τα αγγλικά στρατεύματα απ τη χώρα, ετσι ωστε να μην χάθει η μοναδική ευχαιρία που μας δώθηκε τότε να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελληνες.

Και αναρωτιέται κανείς ; Γιατί το Συμβούλιο Επικρατείας δέχθηκε «την τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων οτι στηρίζονται στο Σύνταγμα και ο Αριος Πάγος, δέχθηκε την «ουσιαστική νομιμότητα» δηλ «de facto τη νομική τους φύση», οταν γνώριζαν οτι εκτός του οτι δεν ηταν τίποτε αλλο παρά η συνέχεια της Βασιλομεταξικής δικτατορίας αλλά και διορισμένες απ τους Αγγλους νεοκατακτητές; Αλήθεια πως έννοισαν οι επιζώντες δικαστές, που διέπραξαν αυτήν την «συνταγματική τερατογέννηση», αυτό το έγκλημα σε βάρος του λαού και της χώρας, οταν το Σεπτέμβρη του1984 στη βουλή, συζητήθηκε η αποκατατάστηση των καταδικασθέντων σε θάνατο στη δίκη του Ναυτικού, στην οποία συζήτηση η βουλή, δέχθηκε οτι η Συνταγματική τάξη τέθηκε σε ισχύ μόνο απ την 1η Ιανουαρίου του 1952;!!! Γεγονός που σημαίνη οτι οτιδήποτε έγινε μέχρι τις 31/12/1951, ηταν οχι μόνο παράνομο αλλά και εγκληματικό, αφού με την επαναφορά για πρώτη φορά μετά την 4η Αυγ/στου 1936, ανεξάρτητα απ τις εγγυήσεις του νέου Συντάγματος, η χώρα τότε επανήλθε στη Συνταγματική τάξη;

Αφού λοιπόν, δεν υπήχρε συνταγματική κάλυψη, η ελληνική πολιτεία δεν νομιμοποιούνταν σε καμιά περίπτωση να καταφύγει σε μέτρα που εφαρμοζόταν, μέσο της εκτελεστικής εξουσία στα φασιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα: Εκτακτα μέτρα, εκτακτα στρατοδικεία, στρατόπεδα συγκέντρωσης, Αναμορφωτήρια, έλεγχος συνειδήσεων κλπ. Βέβαια και με αυτό το Σύνταγμα του 1952, έγιναν με πιό συγκεκαλυμένο τρόπο τα ίδια εγκλήματα και σε μερικές περιπτώσεις ακόμα πιό μεγάλα, οπως αυτό της Μακρονήσου και τη διατήση σε ισχύ των εκτάκρων μέτρων. Αυτό ομως δεν Νομιμοποιέι την μεταδεκεμβριανή δικαστική παρανομία.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος του εγκλήματος που διέπραξε το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος, αρκεί δούμε πως αρχίζει η γαλλική νομοθεσία για τη συνταξιοδότηση των αγωνιστών της γαλλικής Αντίστασης: «Η πολιτεία, ευγνωμονούσα τους στρατιώτες, ναύτες, αεροπόρους και τα μέλη της γαλλικής Εθνικής Αντίστασης, τους εξορίστους και εγκλείστους στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, τους πολιτικούς εξόριστους και φυλακισθέντες, όλους τους διωχθένες επι ναζισμού, που συνέβαλαν να σωθεί η πατρίδα, γονατίζει μπροστά τους και μπροστά στους συγγενείς τους...».(Αρ 1, Κώδιξ συντάξεως). Βέβαια και ο κ Π. Κανελόπουλος, οταν την εξουσία την ειχε το ΕΑΜ έκλεισε «Νόνι στους άξιους αγωνιστές», μετά τον αφοπλισμό όμως του ΕΛΑΣ,

εκθείαζε το εργο της Μακρονήσου και ηταν αυτός που έστηλνε τους Νεσύλλεκτους στη Μακρόνησο.

Αυτούς που οι γαλλική «πολιτεία γονατίζει μπροστά τους και μπροστά στους συγγενείς τους» και τους συνταξιοδότησε, εμείς με την κάλυψη και της δικαστικής Ιεραρχίας και κυρίως με αυτήν, τους ποδοπατούσαμε στους δρόμους, τους συλλαμβάναμε, τους βασανίζαμε, στους στέλναμε, στα ξερονήσια, στη Μακρόνησο, στις υγρές και σκοτεινές φυλακές, τους στερούσαμε την Ιθαγένεια (υπάρχουν ακόμα και σήμερα εκατοντάδες που την στερούνται) και τα πολιτικά δικαιώματα και εκατοντάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Ο λαός παρομοίασε, αν δεν ταύτισε την κατοχική περίοδο με αυτήν του 21, αν οχι ως προς την παλιγγενεσία, τουλάχιστο ώς προς τους σκοπούς και τη σοβαρότητα του αγώνα. Και το 21, οι αγωνιστές ειχαν την ίδια τύχη με αυτούς του 1941-44, ώς προς τους διωγμούς και τις επιπτώσεις στη ζωή τους. Βρέθηκαν ομως τότε μερικοί Τερτσέτες και Νικολαΐδιδες δικαστές, που δεν επέτρεψαν στους ξένους και τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις, να ολοκληρώσουν το τότε καταχθώνιο και πανομοιότυπο σχέδιο «ΜΑΝΑ». Εσωσαν την τιμή και την αξιοπρέπεια του Εθνους και τη ζωή ορισμένων αγωνιστών. Μετά την απελευθέρωση του 1944, δυστυχώς δεν βρέθηκαν οι Τερτέτες και έλειψαν οι Νοκολαϊδιδες να μήν αφήσουν να υλοποιηθεί το σύγχρονο σχέδιο «ΜΑΝΑ». Βέβαια δεν έλλειψαν οι Τερτσέτες. Ηταν όμως πολλοί ελάχιστοι.

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

ΜΑΡΤΗΣ 1969: ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΟΥ ΣΕΦΕΡΗ
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ
Μια μικρή γνωριμιά των πολιτικων κρατουμένων της δικτατορίας με τον ποιητή Γεώργο σεφέρη

Οπως ειναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το -μαρτύρα!...Ο συλληφθείς-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα απ το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν ειναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλλαβαν; Η απάντηση ειναι -δεν ξέρω τίποτε. Και οταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσωμένοι και κόποιος του πεί... -Αν δεν μας τα πείς εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι αυτό μαρτύρα για το καλό σου!
Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πώ; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ενα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρυώνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και ειναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και σε κάποια στιγμή νομίζει πως κουτρουβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιστεί από κάπου και λιποθυμάει. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...
Και αφου συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρείς δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και οταν φτάσει στην πόρτα της

φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά και κρατά σφυχτά ο,τι εχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζεί τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους. Μια παλιά παράδοση...
Το επόμενο βήμα ειναι η οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία, την υγεία και τον πολιτισμό. Και οταν κάποια μέρα εξασφαλίσαμε τη δήλωση του Σεφέρη, στις 28 Μαρτίου μια μέρα πριν τα γενέθλια του Γ Σεφέρη, (το θυμάμαι σαν τώρα), κάναμε μια εκτεταμένη συζήτηση πάνω στις δηλώσεις που ειχε κάνει ο Σεφέρης. Η πρώτη στις 6 Απριλίου 1941 για τη γερμανική επίθεση στην Ελλάδα και την επιβολή της δικτατορίας την 21η Απριλίου του 1967. Εκφράστηκαν διάφορες απόψεις για το ποιός ειναι ο Σεφέρης, πότε γεννήθηκε και το έργο του.
Ο Γεώργιος Σεφέρης γεννήθηκε στις 15 Μαρτίου του 1900. Ηταν ο πρωτόκος γιός του Στέλιου και της Δέσπως Σεφεριάδη. Η ζωή και το ποιητικό εργο του Σεφέρη ειναι πολύπλευρη και πολυκύμαντο το έργο του. Από το 1914 που γράφει τους πρώτους στίχους με τίτλο-«καλοκαίρι»: Με την έναρξη του Α! Π Πολέμου, η οικογένεια Σεφεριάδη έρχεται στην Αθήνα. Το 1917 αποφοίτησε από το πρώτυπο Κλασικό Γυμνάσιο. Το 1918 στο Παρίσι σπουδάζει Νομικά και λογοτεχνία και το 1926 διορίζεται ακόλουθος στο Υπουργείο Εξωτερικών. Το Μάη του 1931 εκδίδει με το ψευδόμο Γεώργιος Σεφέρης το «Καλοκαίρι» που ειχε γράψει το 1914.
Από το 1931 μέχρι το 1940 γράφει και εκδίδει αρκετά ποιήματα. Στις 6 του Απρίλη του 1941: την ημέρα της γερμανικής επίθεσης, ο Γ Σεφέρης, σαν υποπρόξενος κάνει την πρώτη δήλωση στους ξένους δημοσιογράφους: «Ξέρουμε τώρα οτι υπάρχει μια νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Ξέρουμε τη σημαίνει: Την δολοφονία των αδυνάτων, την χρήση των πιο ποταπών μορφών ψευτιάς για τη διάπραξει αυτών των φόνων και την συστηματική εξόντωση των μικρών Εθνών». Ακολουθεί ο γάμος του με την Μαρία Ζάννου και στις 22 Απριλίου το Ζεύγος ακολουθεί την άτακτη φυγή της Ελληνικής ηγεσία στην Αίγυπτο.
Τόσο στη διάρκεια της κατοχής πολύ περισσότερο ομως μετά την απελευθέρωση γράφει και εκδίδει σειρά εργασιών και ποιημάτων. Του απονέμονται διάφοροι έπαινοι από διάφορα Πανεπιστήμια και το 1965 του απονέμεται (πρώτη φορά σε Ελληνα)το Βραβείο Νόμπελ λογοτεχνίας. Και το Σεπτέμβρη του 1971 φτάνει ο καιρός που ο Ποιητής «μαζεύει τα φτερά του» Ενας μεγάλος Ανθρωπος και Ποιητής έφυγε για πάντα απ κοντά μας. Γύρω από το φέρετρο του θρηνεί ολη η Ελλάδα.
Πριν ομως κλείσει τα μάτια του, έζησε για τέσσερα σχεδόν χρόνια την φρίκη της χούντας των συνταγματαρχών. Και ενώ για ενα μεγάλο χρονικό διάστημα διαλέγονταν με τα γραφτά τους και σε ό,τι αφορούσε την πολιτική και την κατάσταση της χώρας παρέμεινε Σιωπηλός. Κάποια στιγμή ομως με μια δήλωσή του πετάει τους «κεραυνούς» του, για την κατάσταση που επικρατεί στη χώρα και τη συμπεριφορά των δικτακτόρων με την παρακάτω Δήλωση:

«Πάει καιρός λέει, που πήρα την απόφαση να κρατηθώ έξω από τα πολιτικά του τόπου. Προσπάθησα άλλοτε να εξηγήσω, αυτό δε σημαίνει διόλου πως μου ειναι αδιάφορη η πολιτική ζωή μας.
Ετσι, από τα χρόνια εκείνα ως τώρα τελευταία έπαψα κατά κανόνα να αγγίζω τέτοια θέματα. Εξ άλου τα οσα δημοσίευσα ως τις αρχές του 1967, και η κατοπινή στάση μου (δεν εχω δημοσιέψει τόποτε στην Ελλάδα από τότε που φιμώθηκε η ελευθερία) έδειχναν, μου φαίνεται αρκετά καθαρα τη σκέψη μου.
Μολαταύθα, μήνες τώρα, αισθάνομαι μέσα μου και γύρω μου, ολοένα πιο επιτακτικά το χρέος να πώ ενα λόγο για τη σημερινή κατάστασή μας. Με ολη τη δυνατή συντομία, να τί θα έλεγα:
Κλείνουν δυο χρόνια που μας εχει επιβληθεί ενα καθεστώς όλως διόλου αντίθετο με τα ιδεώδη, για τα οποία πολέμησε ο κόσμος μας και τόσο περίλαμπρα ο λαός μας, στον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο.
Ειναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης όπου, οσες πνευματικές αξίες κατορθώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυτές να καταποντισθούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά. Δεν θα μου ηταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο. Ολοι πιά το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, ομως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει, συνειδητά ή ασυνείδητα οπως στους παμπάλαιους χορούς του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.
Ειμαι ενας άνθρωπος χωρίς κανένα απολύτως πολιτικό δεσμό, και μπορώ να το πώ, μιλώ χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Βλέπω μπροστά μου τον γκεμό όπου μας οδηγεί η καταπίεση που κάλυψε τον τόπο. Αυτή η ανωμαλία πρέπει να σταματήσει. Ειναι εθνική επιταγή.
Τώρα ξαναγυρίζω στη σιωπή μου. Παρακαλώ το Θεό, να μή με φέρει αλλη φορά σε παρόμοια ανάγκη να ξανά μιλήσω». 28 Μαρτίου 1969.
Η συνισταμένη άποψη οσων πήραν το λόγο ηταν οτι, ο ποιητής Σεφέρης μ αυτό το λιτό στην έκφραση, αλλα πολύ καθαρό στους σκοπούς του κείμενο έρχεται απ το δρόμο της αναζήτησης του γνήσιου ποιητικού λόγου στο πεδίο του πολιτικού αγώνα. Οτι η κλίμακα της φωνής του πιάνει από τη γεμάτη πόνο διαπίστωση για το κακό που βρήκε τη χώρα, μέχρι τη φοβερή πρόγνωση της μελλοντικής συμφοράς για να προαναγγείλει τα πιο μεγάλα καθήκοντα, την πιο μεγάλη επιταγή.
Απλά τα λόγια του αλλα τα διαποτίζουν οι μακριές και βαθιές παραδόσεις του λαού μας για την εθνική του απελευθέρωση και την πολιτική του ολοκλήρωση. Δονούν το χρέος για μια πατρίδα δίκαιη, ελεύθερη και προοδευτική. Ο πόθος για ενα φωτεινό αύριο, πόθος που υπάρχει πιο δυνατός σήμερα για τη δημιουργία μιας βάσης (εθνικής, κοινωνικής, πολιτικής) που θα επιτρέψει να γίνει προχώρημα, αυτό το αύριο, πιο ισοροπημένο και πιό αποτελεσματικό.
Και η συζήση έκλεισε με : Τα λόγια αυτά του ποιητή δε χρειάζονται εξηγήσεις και λεπτόλογες αναλύσεις. Ειναι στέρεα, ζωντανά, θαρραλέα και ανθρώπινα.Το μήνυμα του άξιου πνευματικού ηγέτη λάμπει ανάμεσα στα αλλα μυνήματα απόφασης και χρέους για να κατακτήσουμε τις πιο υψηλές βαθμίδες του πολιτισμού ξεπερνώντας τις όποιες αγγιλώσεις και μιζέριες και ζώντας την πιο μεγάλη ελπίδα για το αύριο, το κάθε αύριο. Απ ό,τι θυμάμαι κλείσαμε με το

Λίγο ακόμα, θα ιδούμε τις αμυγδαλιές ν' ανθίζουν...

Βέροια Κόγιας Νίκος.

Α

Ο ΝΟΜΟΣ ΗΜΑΘΙΑΣ ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΟ 21 ΚΑΙ ΤΟ 41 ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

Στο Εθνικό-ιστορικό και κοινωνικό γίγνεσθαι της Ελλάδας, ο Νομός Ημαθίας εχει δύο αξιοθαύμαστες πρωτιές. Οι Τούρκοι δυνάστες, εκτός απ τις τόσες αλλες μορφές καταπιέσεις και τους δυσβάσταχτους όρους σε φόρους και δοσίματα που ειχαν επιβάλλει στους κατακτημένους Ελληνες, ειχαν επιβάλει και μια ιδιόμορφη επιστράτευση νέων Ελλήνων για να ενισχύσουν το σώμα των γενιτσάρων. Το στράτευμα αυτό ανήκε αποκλειστικά στο Σουλτάνο.

Οι γενίτσαροι ηταν ενα ειδικό σώμα αποτελούμενο κυρίως απ εξισλαμισμένα χριστιανόπουλα, που μετά την επιστράτευση αναγκάζονταν να μάθουν την τουρκική γλώσσα, να μυηθούν στον Ισλαμισμό, στα ήθη και τα έθιμα για να χρησιμοποιηθούν σε συνέχεια για τον εξισλαμισμό των χριστιανών. Ηταν ενας πρόσθετος ιδιόμορφος φόρος σε είδος, ενα ιδιόμορφο παιδομάζωμα. Το παιδομάζωμα στάθηκε οχι μόνο για τους Ελληνες αλλα και για τους Χριστιανούς των Βαλκανίων η μεγαλύτερη και σοβαρότερη μάτσιγα

Η επιστράτευση των γενιτσάρων γίνονταν κατά τακτά χρονικά διαστήματα. Τον αριθμό κάθε φορά των επιστρατευμένων για κάθε Πόλη και περιοχή τον προσδιόριζαν οι Τούρκοι κατακτητές. Βρισκόμαστε το 1711 και η Πόλη της Νάουσας, οπως ολες οι αλλες Πόλεις ηταν υποχρεωμένη σε μια συγκεκριμένη μέρα να παραδώσει στους δυνάστες τον καθορισμένο αριθμό ελληνοπαίδων που ειχαν προσδιορίσει οι Τούρκοι για τα σώμα των γενιτσάρων.

Οταν ομως στη συγκεκριμένη ημερομηνία του 1711, η Επιτροπή που πήγε να παραλάβει τα ελληνόπουλα, οι Ναουσαίοι αφού οργάνωσαν καλά την άμυνα της Πόλης αρνήθηκαν να παραδώσουν τα Ελληνόπαιδα. Η άρνηση αυτή ηταν η πρώτη επαναστατική πράξη-αρχή της Επανάστασης του 21, γεγγονός που επιβεβαιώνει οτι στη Μακεδονία η Επανάσταση του 1821, προηγείται κατά εκατό και πλέον χρόνια από αυτήν του Ιασίου και του Μοριά.

Και η δεύτερη πρωτιά, ειναι οι πρώτες τουφεκές που έριξαν απ το Βέρμιο οι πρώτοι Βεροιώτες αντάτρες: Μανωλίδης και Παπαγεωργίου, μερικές εστω στιγμές πριν κατακτηθεί η Βέροια από το νέο να γίνει κατακτητής και δυνάστης του λαού για τέσσερα σχεδόν χρόνια.

Μετά την κατάληψη της Ελλάδας απ τους Γερμανούς. Οι Γερμανοί για δικούς τους γεωστρατηγικός λόγους χώρισαν την Ελλάδα σε τρείς ζώνες: Τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, την Δυτική Θράκη και την Κεντροδυτική Μακεδονία εκτός απ τα Γρεβενά, την ζώνη αυτή την κράτησαν υπό τη δική τους κατοχή και διοίκηση. Την Ανατολική Μακεδονία την παραχώρησαν στους Βουλγάρους και την υπόλοιπη Ελλάδα μαζί και Γρεβενά την παραχώρησαν στους Ιταλούς.

Η κατοχή του Νομού Ημαθίας ολοκληρώθηκε με την κατάληψη της Βέροιας στις πέντε το απόγευμα στις 11 Απριλίου 1941. Οι Γερμανοί κατακτήτες στη Βέροια μπήκαν απ τη Βόρεια είσοδο της Πόλης, απ τον παλιό φόρο. Πρίν από αρκετή ώρα πάνω απ την Πόλη πετούσαν σμήνη αεροπλάνων και στις πέντε το απόγευμα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαρειά τάνκς στην Πόλη. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαρειά στην Πλατεία Ωρολογίου.

Η Βέροια μπορεί να κατακτήθηκε. Ομως πριν ακόμα καταληφθεί έκαναν την εμφάνισή τους οι δύο πρωτοί Βεροιώτες αντάρτες: ο Μανωλίδης και ο

Παγεωργίου, επιστρέφοντας απ τον αλβανικό πόλεμο. Οι δυό Βεροιώτες, αντί για το σπίτι έκαναν λημέρι τις ψηλές κορυφές του ιστορικού Βερμίου. Και πριν ακόμα οι Ούνοι, προλάβουν να σβύσουν τις μηχανές στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και Ωρολογίου, και να κατέβουν απ τις μηχανές του θανάτου για να «Πατήσουν τ Αγιο της Χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί» οι δυό Βεροιώτες αγωνιστές έριξαν τις πρώτες ντουφεκές εναντίον τους.
Οι τουφεκές αυτές ηταν το εγερτήριο σάλπισμα προς το λαό και υπόμνηση προς τους κατακτητές οτι ο ελληνικός λαός παρά τη Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και την κατοχή δεν ειναι ακόμα «ώριμος για σκλαβιά». Τις τουφεκές αυτές που οi πρώτοι Ελληνες αντάρτες, τις έριξαν απ τις κορφές του Βερμίου με τα όπλα που δεν παράδωσαν στους κατακτητές οπως πρόβλεπε η ημηρεσία διαταγή του Τσολάκογλου, Μπάκου SIA.
Αυτοί οι δυό Βεροιώτες, που αντί για το σπίτι έκαναν λιμέρι τις βουνοκορφές του Βερμίου, ηταν ο πρώτος πυρήνας του Βερμίου και των Πιερίων. Αυτό ηταν το πρόζύμι και οι ντουφεκές που έριξαν ηταν η πρώτη σπίθα που σε λίγο λαμπάδιασε το Βέρμιο και φλόγισε απ άκρου σ ακρου την Ελλάδα. Το προζύμι αυτό αυξήθηκε με γεωμετρική πρόοδο. Το μεγάλο άλμα ομως δεν ειχε γίνει ακόμα. Αυτό θα πραγματοποιηθεί τους πρώτους μήνες του 1943, οταν το ΕΑΜ θα εχει απλωθεί και θα αγκαλάσει σχεδόν τους πάντες και ο ΕΛΑΣ με τον ΕΛΑΝ θα ειναι σε θέση να δώσει μάχες. Μάχες που θα εχουν μεγάλο κόστος για τους κατακτητές και θα ειναι πλέον σε θέση να απελευθερώνει Πόλεις με πρώτη την Νάουσα: την ιστορική για την προσφορά της στους εθνό-κοινωνικούς και απελευθερωτικούς αγώνες Νάουσα.
Μια κατάληψη που δημούργησε τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία σε μεγάλη έκταση Ελεύθερη Ελλάδα, οπου αργότερα ειχε έδρα η Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Αντίστασης «ΠΕΕΑ», κυβέρνηση του βουνού και η πρώτη εκλεγμένη απ το σύνολο σχεδό τον ελληνικό λαό βουλή της Ελευθερης Ελλάδας, μα και ο τόπος εφαρμογής των λαογέννητων θεσμών οπως της τοπικής αυτοδιοίκησης, της λαϊκής δικαιοσύνης, της υγείας-πρόνοιας, της λαϊκης επιμόρφωσης κ λ π.
Διοικητής του τμήματος που απελευθέρωσε τη Νάουσα και για αρκετές ώρες ο ΕΛΑΣ, έκανε παρέλαση στους κεντρικούς δρόμους της Πόλης ηταν ο Ναουσαίος Σιαμανίκας. Ακολούθησε η Απελευθέρωση της Καρδίτσας, που ηταν η πρώτη ελεύθερη πόλη της Ευρώπης στα μετώπισθεν του κατακτητή και σε συνέχεια η Ελεύθερη Ελλάδα. Μια Ελεύθερη Ελλάδα που εκτίνονταν απο τον Κορινθιακό κόλπο μέχρι τα Αλβανικά βουνά και απ το Αιγαίο μέχρι το Ιόνιο πέλαγος. Σε ολόκληρη την ιστορία μας, με εξαίρεση το 21, δεν υπάρχουν ίσως ηρωϊκότεροι αγώνες απ αυτούς που έκενε ο λαός μας στη διάρκεια της κατοχής.
Ο Νομός Ημαθιάς ειχε πέντε βασικά πλεονεκτήματα για γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης: α) Η κοινωνική σύνθεση ηταν κατ' εξοχή δημοκρατική.β) Η γεωγραφική θέση δεσπόζουσα και καθ' ολα πρόσφορη για Αντίσταση. γ) Ειχε μεγάλη παραγωγική δυνατότητα, γεωργική και βιομηχανική δ) Η διάρθρωση των μεγάλων Πόλεων, Βέροιας και Νάουσας, με τους (μαχαλάδες) και τις (Απάνξ) επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι. Το γεγονός αυτό εκτός του οτι διασφάλιζε τις μετακινήσεις των παρανόμων αγωνιστών σε περίπτωση κινδύνου, έκανε πιό εύκολη την ασφάλεια διαφυγής στο βουνό.
Λόγω δε της μεγάλης βιομηχανίας φιλοξενούσε πολλά συνδικαλιστίκα και κομματικά στελέχη του ΚΚΕ. Και ε) λόγω της μεγάλης γεωργικής παραγωγής,

ενας μεγάλος αριθμός ανθρώπων της Ανατολικής Μακεδονίας που διώχθηκαν απ τους Βουλγάρους, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στη Βέροια και τον Νόμο γενικότερα. Αρκετοί από αυτούς πήραν μέρος στην Αντίσταση.
Οι προϋποθέσεις υπήρχαν. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν οι άνθρωποι που θα αξιοποιούσαν αυτές τις προϋποθέσεις. Ιστορικά η ζωή επέδειξε οτι με Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα, συνέβει αυτό που συνέβει με τον Σπάρτακο, που ηταν ο υποκινητής και εμψυχωτής της επανάστασης των δούλων το 72 Π.Χ. Ξεκίνησαν λίγοι και έγιναν χιλιάδες. Και οταν οι δυνάστες του, όντας σταυρωμένος αυτός και οι συντροφοί στην Αππία οδό τον προκαλούσαν και τον περιέπεζαν λέγοντά του «νά που εισαι μόνος», η απάντηση ηταν «θα γίνουν χιλιάδες».
Και ενας απ τις χιλιάδες ηταν και ο Γιατρός Σόλων Αντωνιάδης. Με το έμπα του 1944, το ΕΑΜ αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο και ο ΕΛΑΣ δέχεται πληθώρα εθελοντών. Οι Νέοι με μια ταχύριθμη εκπαίδευση επανδρώνουν τις δοιμιρίες, τους λόχους και τα τάγματα. Ο ΕΛΑΣ προετοιμάζεται να αναμετρηθεί με τον κατακτητή εκτός απ τις ενέδρες και κατά μέτωπο ακόμα. Το τρίτο δεκαήμερο του Μάρτη του 1944, ο λόχος στη δύναμη του οποίου ανήκα ειχε στρατωνίσει στα καλύβια του Ανω Βερμίου.
Από τις αρχές του 1944 ολα έδειχναν οτι οι Γερμανοί πάντα σε συνεργασία με τους Ράλλιρο Γονατάδες Κ Σία ειχαν αποφασίσει να διαλύσουν τον ΕΛΑΣ.
Η ιδιότητα του συνδέσμου ειναι ενας ιδιόμορφος τύπος αντάρτη. Ζεί και κινείται πάντα δίπλα απ τη Διοίκηση του Τάγματος ή του λόχου, ετσι ώστε να ειναι αναπάσα στιγμή στη διάθεση της όποιας αποστολής. Πλεισίαζε να σουροπώσει και μόλις ειχε τελειώση η διανομή του τραχανά-σισιτίου. Η ώρα της θα παραμείνει πιστός και ακέραιος μέχρι την τελευταία του πνοή στα πιστεύω του για την Αντίσταση. Θα παραμείνει στην ιστορία της Βέροιας εκτός από αξιοθαύμαστο Επιστήμονα και πρώτο Κλινικάρχη στη Βέροια. Τον Σόλων Αντωνιάδη. Ενας άνθρωπος χαρισματικός στο Νού, το χέρι και τη δράση. Ενας άνθρωπος που ενέμπνεε εμπιστοσύνη και αισιοδοξία. Ειχε το προσόν του «περιεκτικού» ανθρώπου και δεν του έλλειπε το χιούμορ. Ηταν ενας νέου τύπου άνθρωπος για εκείνη την εποχή της Επιστήμη και το έργο. Παράλληλα και ενας αξιόλογος Αντιστασιακός.

Οσων η ζωή λήγει, που η κατοχική ιστορία γράφτηκε στο πετσί τους πολύ σκληρά, πρέπει να πούν την αλήθεια και μόνο την αλήθεια στην νέα γενιά. Αν δεν το κάνουν ας μή λένε οτι έκαναν το καθήκων τους. Το κομμάτι αυτό ειναι μιά ανάκληση της μνήμης των Νεοτέρων και χρέος τιμής στους δύο πρωτοπόρους του αγώνα Μανωλίδη και Παπαγεωργίου και τον Ανθρωπό, τον Επιστήμονα και τον Αντιστασιακό αγωνιστή απ το δικό του μετερίζι .
Κόγιας Νίκος

ΣΟΦΩΝ ΣΟΦΙΣΜΑΤΑ : ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΜΥΧΛΗ

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά. Την Πέμπτη 3 Μαρτίου 2006, ο φίλος μου Μιχάλης Αδαλόγλου στην εφημερίδα «Βέροια», έγραψε ενα αξιόλογο άρθρο με τίπλο «ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ» και υπότιτλο θ έ λ ο υ μ ε κ λ α σ ι κ ή ή τ ε χ ν ι κ ή ε κ π α ί δ ε υ σ η ; Ενα άρθρο με το οποίο εκφράζει την αγωνία του για το πού πάει η παιδεία και η ποιότητα της παιδείας. Κάνει μια σαφέστατη διάκριση ανάμεσα στην «κ λ α σ ι κ ή» και την «τ ε χ ν ι κ ή π α ι δ ε ι α». Τοποθετείται αναφανδόν υπέρ της «Κλασικής Παιδείας», που ειναι λέει «είδος κατ' εξοχήν ελληνικό», εχει ως σκοπό να μορφώσει την ψυχή και το πνεύμα των Νέων με την κατανόηση των κλασικών έργων της αρχαιότητας, να φτάσει

ο Ανθρωπος στο «γνώθι σ' αυτόν», να φτάσει δηλαδή στον πυρήνα της προσωπικότητας του. Ενώ η «Τεχνική παιδεία» φέρει το πνεύμα προς τα έξω και του επιβάλει να εξουσιάσει υλικά πράγματα και φυσικές δυνάμεις. Και σε συνέχεια σαν εκπαιδευτικός εκφράζει την έντονη ανησυχία του για την αδιαφορία, των εκάστοτε κρατούντων για την παιδεία, ενώ η παιδεία «οδεύει προς το χάος»

Μιχάλη σε συγχαίρω από καρδιάς και σε ευχαριστώ για την αφορμή. Εύχομαι να είσε καλά και να γράφεις άρθρα με αυτού του είδους τα Τσιμπηματα, μπάς και αντιληφθούμε κάποτε τη σημαίνει Παιδεία. Και επειδή Παιδεία σημαίνει Φώς, Μόρφωση και Πολιτισμός αλλά και κόστος, δεδομένα που και η σημερινή κυβέρνηση από ό,τι φαίνεται οχι μόνο τα πρώτα δεν τα θέλει, και το κόστος το αποφεύγει, αλλά βάζει και καινούρια δαιμόνια στην παιδεία: οπως τα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Βέβαια, το θέμα της παιδείας και η γλώσσα με την οποία θα μάθαιναν τα ελληνόλουλα γράμματα δεν ειναι σημερινό φαινόμενο. Εχει οχι μόνο ιστορία αλλά και προϊστορία. Σκοπός της παιδείας ειναι να κτίσει τον Ανθρωπο. Ανθρωπό σύνθετο στη γνώση, και ικανό να σταθεί στα πόδια του. Γι αυτό και ο μύθος που θέλει το πανεπιστήμιο να ειναι ο «Ναός της γνώσης», ο χώρος της πολιτιστικής πρωτοπορείας και της διανόησης δεν ειναι άσχετος με το μύθο. Οι κυβερνήσεις ομως ενώ αφήνουν τα πανεπιστήμια χωρίς τους αντίστοιχους πόρους, η σημερινή κυβέρνηση θέτει και θέμα ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Και το ερώτημα που μπαίνει εδω και χρόνια τώρα ειναι: υπάρχει πράγματι αδυναμία απ την πλευρά της πολιτικής ηγεσία να αντιληφθεί το «χάος στο οποίο οδεύει» η παιδεία ή μήπως και στο θέμα της παιδείας έχουμε προσδεθεί σε κάποιο ιδεολογικό-πολιτικό άρμα, που σκοπό και στόχο ειχει την παγκοσμιοποίηση και της παιδείας οπως συμβαίνει με την οικονομία της αγορά; Και το λέω αυτό γιατί στις ΗΠΑ η εμπορευματοποίηση της ανωτάτης παιδείας ειναι ήδη πραγματικότητα. Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους (πολιτικοί που δρούν σαν άτομα, πολιτικά κόμματα, μερικές φορές και κυβερνήσεις, «διανοούμενοι» κλπ) προσπαθούν να επιβάλουν αυτό το λαμπρό επίτευμα και στον υπόλοιπο κόσμο παράλληλα και αντίστοιχα με την οικονομική παγκοσμιοποίηση.

Η Αγγλοαμερικανική συμμαχία δεν πολεμάει μόνο στο Ιράκ και ουτέ αρκείται μέσω της δύναμης πυρός, να υπαγορεύει κανόνες διεθνούς δικαίου σύμφωνα πάντα με το ίδιο συμφέρον. Ειναι ιδιαίτερα δραστήρια και στον χώρο της πολιτιστικής πολιτικής και ειδικά στον χώρο της παιδείας. Στο στόχαστρο εχουν τις ανθρωπιστικές επιστήμες και αυτό γιατί οι επιστήμες αυτές, στο σύνολο τους στηρίζονται ακριβώς σε αυτή τη φιλοσοφία της ζωής: στα ιδανικά της ΑΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Από την αρχαιότητα μέχρι τα νεότερα χρόνια, τα ιδανικά αυτά αναιρέθηκαν στην πράξη χιλιάδες φορές. Σε πείσμα ομως των καιρών οι επιστήμες αυτές διατηρήθηκαν σαν ΙΔΑΝΙΚΑ. Και ενώ κατόρθωσαν να διατηρήσουν τα ιδανικά η προσπάθεια για ανάκαμψη θεωρείται απ τους τεχνοκράτες «χαμένος χρόνος», αφού αντικείμενο τους εχουν τον άνθρωπο, την αυτότητα του και το «γνώθι σ αυτόν». Στις θεωρούν μή «ανταποδοτικές επιστήμες».

Ενας αλλος τρόπος για να ελαττωθεί η αντινοβολία της κλασικής παιδείας και των ανθρωπιστικών επιστημών συνίσταται στο γεγονός, να καταγγέλονται σαν «Ελιτίστικες», από τη στιγμή που αρνούνται να μετατραπούν σε εμπορικές επιχειρήσεις και δέχονται τις βρισιές οτι ζούν στον «κόσμο » τους, μακριά από

το «δημόσιο χώρο», μακριά από την «αγορά» και τις «λαϊκές ανάγκες». Και ενώ το θέμα ειναι ο ρόλος της παιδείας και ειδικά του Πανεπιστημίου υπό τα φώς της διαρκώς αυξανόμενης γνώσης και ειδικά της Ανθρωπιστικής γνώσης, η παιδεία σε ολόκληρη την κλίμακα εργαλειοποιείται και ιδιωτικοποιείται.

Από την αρχαιότητα ως τον διαφωτισμό οι διανοούμενοι και οι επιστήμονες ταυτίζονταν. Ηταν κάτοχοι ενός πολύ μεγάλου τμήματος της τότε υπάρχουσας γνώσης. Η απουσία ομως της δημόσιας και δωρεάν παιδείας περιόριζε με φυσικό θα έλεγα τρόπο και τον κύκλο των κατόχων της γνώσης, μα και την ποιότητα της γνώσης. Αφού δεν υπήρχε στο βαθμό που έπρεπε κριτική της υπάρχουσας γνώσης και ο ρυθμός ανάπτυξης της γνώσης ηταν φυσικό να ειναι αργός.

Από τον διαφωτισμό ομως και μετά παρατηρείται μια γεωμετρική αύξηση της γνώσης. Αρχίζει σιγά σιγά οπως ολες οι γεωμετρικές συναρτήσεις να πολλαπλασιάζεται, και στις μέρες η ζήτηση εχει πάρει εκρηκτικές διαστάσεις. Αυτη η εξέλιξη ειναι αποτέλεσμα του ίδιου του ρόλου της παιδείας, αλλά και του δημόσιου χαρακτήρα της παιδείας και ειδικά του δημόσιου πανεπιστημίου που ειναι ο κατ' εξοχήν ο χώρος παραγωγής ΓΝΩΣΗΣ.

Τα δημόσια εκπαιδευτικά ιδρύματα ειναι ιδανικά φτιαγμένα να παράγουν ΓΝΩΣΗ. Και το αυτοδιοίκητο του πανεπιστημίου, επιτρέπει να καλλιεργεί στο εσωτερικό του το κατάλληλο κλίμα ελευθερίας και κριτικής, ετσι ωστε να ειναι αποτελεσματικό στον πρωτεύοντα ρόλο του που ειναι: η παραγωγή ΓΝΩΣΗΣ.

Η κυβέρνηση, μα και η αντιπολίτευση δυστυχώς, στο θέμα αυτό συμπλέουν και προχωρούν ακάθεκτοι στην ιδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων αγνοώντας, πέρα από τις αντιδράσεις και την πραγματικότητα. Και η πραγματικότητα λέει οτι υπό το φώς της διαρκώς αυξανόμενης γνώσης τα ιδιωτικά πανεπιστήμια δεν μπορούν να παράγουν γνώση, καθ ό,τι θα στερούνται αυτοδιοίκησης, συνεπώς ελευθερίας και κριτικής σκέψης και άρα θα υπονομεύεται σοβαρά η δυνατότητά τους να παράγουν γνώση.

Βέβαια οι οπαδοί των ιδιωτικοποιήσεων σαν αντίλογο θα πούν: Π.Χ το πανεπιστήμιο του Χάβαρτν και όποια αλλα σαν αυτό που ειναι από τα καλύτερα του κόσμου δεν παράγουν γνώση; Μα αυτά τα πανεπιστήμια δεν ειναι ιδιωτικά. Ειναι μη κερδοσκοπικά ιδρύματα, κοινωνικής, δημοτικής ή πολιτειακής στην πλειοψηφία τους ιδιοκτησίας και λειτουργούν για οσους γνωρίζουν κάτω από αυστηρότατο έλεγχο για τον αν τηρούν τον χαρακτήρα του πανεπιστημίου.

Τι θα ειναι ομως και τι θα μπορούν να προσφέρουν τα λεγόμενα «ιδιωτικά πανεπιστήμια στη χώρα» μας; Με ελάχιστες εξαιρέσεις, θα ειναι κέντρα κατάρτησης. Δεν θα παράγουν γνώση. Το πολύ που μπορούν να κάνουν ειναι να καλλιεργούν δεξώτητες και να προσφέρουν τα απολύτως απαραίτητα για να ειναι κάποιος παραγωγικός σε μια συγκεκριμένη σκέψη και θέση. Το πρόβλημα ομως ειναι οταν για κάποιο λόγο η οργάνωση της παραγωγής για την οποία ειδικεύτηκε αλλάξει και η θέση αυτή καταργηθεί, αυτός που την κατέχει θα πρέπει να βρεί αλλού αντίστοιχη δουλειά ή να κάνει νεα κατάρτιση, οπως συμβαίνει με τα ΙΕΚ.

Συνεπώς, πρέπει να υπερασπισθούμε εκτός απ την δημόσια και δωρεάν παιδεία για ολόκληρη την εκπαιδευτική κλίμακα, αλλα και τις συνταγματικές διατάξεις που οχι μόνο απαγορεύουν την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, αλλα και ορίζει τι ειναι Πανεπιστήμιο. Ακόμα πρέπει να αντίσταθούμε στην απόπειρα εξουδετέρωσης της κλασικής παιδείας και των ανθρωπιστικών

επιστημών και κυρίως το νεοφιλλελεύθερο πνεύμα της εμπορευματοποίησης της Παιδείας. Να Αντίσταθούμε στον αμερικανό-εγώ-κεντρισμό, ο οποίος πολύπλευρα και της παιδείας μη αξαιρουμένης παγκοσμοποιείται.
Αντίσταση και υπεράσπιση του ιδανικού της παιδείας, οχι απλώς σαν μέσου προσφοράς γνώσης και την απόκτηση διξιοτήτων στον χειρισμό μεθόδων και τεχνικών, αλλα σαν μέσου για τη διαμόρφωση Ενάρετων Πολιτών. Στόχος που δεν ειναι ασύμβατος με τις πρωταρχικές επιδιώξεις μιας πραγματικά Δημοκρατικής κοινωνίας. Υπεράσπιση του Ιδανικού του Μορφωμένου Πολίτη, συνδιάζοντας τις γενικευμένες σπουδές με προγράμματα γενικών σπουδών.
Υπεράσπιση και προώθηση της πραγματικής διεπιστημονικότητας, οχι αναμασώντας οπως μέρχι τώρα επιπόλαια αρχές και έννοιες από αλλες επιστήμες, αλλα ενθαρύνοντας τη «διεπιστημονικότα από τα μέσα» και μια ουσιαστική συνεργασία ανάμεσα στις ανθρωπιστικές επιστήμες, οπως επίσης και ανάμεσα σε εκείνες με τις κοινωνικές επιστήμες. Υπεράσπιση της παιδείας και της επιστήμης, ετσι ωστε να διαλυθεί η σύγχιση ανάμεσα στην «κλασική» και «τεχνική» παιδεία και γενικότερα κάνοντας μια συνεχή προσπάθεια, οπως αυτή του κ Αδαλόγλου, να διασαφηνισθούν αυτές οι δυό βασικές έννοιες της Παιδείας.
Βέροια 14 Μαρτίου 2006 Κόγια Νίκος.

ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΨΗΦΙΔΑ ΤΗ ΨΗΦΙΔΑ ΝΑ ΣΥΝΘΕΣΟΥΜΕ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ ΤΟ ΠΡΟΣΦΑΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΑΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Σε ενα Δημοκρατικό πολιτευμα ο θεσμός της Δικαιοσύνης ειναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Ειναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η Νομοθετική εξουσία λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους Νόμους, που κάθε φορά για να λειτουργήσει εύρυθμα η Πολιτεία χρειάζεται και ψηφίζει η Νομοθετική εξουσία. Ειναι με δυό λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις αλλες δύο : Την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία. Η Δικαιοσύνη ειναι το οχυρό της Δημοκρατίας. Και η καταφυγή των αδυνάτων.
Σκοπός της Δικαιοσύνης ειναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλοτρίωτα φυσικά και κοινωνικα του Δικαιώματα. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της Ελλευθερίας, της Διακιοσύνης και της Ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική λειτουργία της Πολιτείας, η οποία σκοπό εχει να ικανοποιεί τα προσβαλώμενα Δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την ένομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων.
Μια πολιτεία και μια δικαιοσύνη που δεν τιμωρεί τους φαύλους αδικεί του τίμιους: «οι μή κολάζοντες τους κακούς βουλονται αδικείσθαι του αγαθούς», λέει κάποιο ρητό.
Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγρατούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκησει των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους νόμους. Το Σύνταγμα στα δημοκρατικά καθεστώτα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Επίσης για να ειναι ανεπηρρέαστη στο έργο της η δικαιοσύνη, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη

κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επιρώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο.
Για να έχουμε ομως μια σαφή εικόνα για το πως λειτουργεί η Δικαιοσύνη σαν θεσμός του κράτους και φορέας της Δικαιοσύνης, πρέπει πρώτα να δούμε-ξέρουμε ποιό ειναι και πως λειτουργεί το κράτος του οποίου φορέας ειναι και η Δικαιοσύνη.
Το κράτος ειναι η προσωποποίηση της ωμής εξουσίας. Οργανο κοινωνικού ελέγχου. Για τον Ησίοδο, το κράτος και η βία αναφέρονται σαν τέκνα της Στυγός και του Πάλαντος. Αυτοί οι δυο έδεσαν τον Προμηθέα στον Καύκασο. Αλλα και μια πιό σύγχρονη-ξεχασμένη-άποψη για τη φύση του κράτους, λέει πως το κράτος δεν ειναι παρά ενας μηχανισμός προστασίας των συμφερόντων που ηγούνται της κοινωνίας, και φυσικά ενας μηχανισμός αυτοπροστασίας τους.
Σκοπός του κρατικού μηχανισμού δεν ειναι η διευθέτηση των αντικροουμένων κοινωνικών συμφερόντων, αλλα η αυτοπροστασία του. Θα πρέπει να είμαστε πολύ αφελείς για να πιστέψουμε πως αυτή η αυτοπροστασία αποβλέπει στην προστασία μόνο μιας Ελίτ, που υξηπηρετεί συγκεκριμένα συμφέροντα.
Από τη φύση του το κράτος σαν μηχανισμός δύναμης και διανομής αξιών στην κοινωνική πραγματικότητα, ειναι αυτό που προσδιορίζει τη λειτουργία των θεσμών και στις σχέσεις της διαμόρφωσης και συνδιαμόρφωσης κάθε φορά αυτών των θεσμών. Για να υπάρχει μια λεπτή ισορροπία, που αν δεν τηρηθεί, εύκολα η Δημοκρατία καταντά Κοινοβουλευτική Απολυταρχία, όπου την θέση του απόλυτου Αρχοντα την παίρνει ο ίδιος ο μηχανισμός και οι υπάλληλοί του.
Αυτή ακριβώς η ισορροπία ειναι η ουσία του ζητήματος. Και η ουσία εινα πως η Δημοκρατία-κάθε Δημοκρατία-κινδυνεύει εξίσουν απ την παραβίαση των θεσμών της και απ τους ίδιους τους θέσμούς της, απ τους ίδιους τους μηχανισμούς της,«Οι μεγάλες παγίδες της δημοκρατίας (αν δεν προσέξουμε) ειναι οι φίλιες δυνάμεις». Και η ιστορία λεεί και η ζωή επιβεβαιώνει οτι ο θεσμός της Δικαιοσύνη για να εξυπηρετήσει αυτά ακριβώς τα συγκεκριμένα συμφέροντα δύο τουλάχιστο φορές μετά της δημιουργίας της κρατικής οντότητας έπαιξε τον ποιό τραγικό ρόλο για το λαό, τη χώρα και τη δημοκρατία.
Και θα καγχάσουν ίσως αν πώ, οτι το μεγαλύτερο έγκλημα που δίπραξε η Δικαιοσύνη, γιατί για έγκλημα πρόκειται ηταν τότε που ενώ η καθαγιασμένη Νεογέννητη Ελλάδα του 21 ψυχοραγούσε, η δικαιοσύνη συνεργαζόμενη με τους ξένους (Αγγλους) και στις σκοτεινές δυνάμεις του τόπου, έσερνε στα δικαστήρια τον Τερτσέτη και τον Πολυζωίδη, γιατί αρνήθηκαν να υπόγραφαν την εις θάνατο καταδίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα. Μια θανατική καταδίκη που πάρθηκε οχι μόνο με την ανάμειξει, αλλά και την παρουσία του Υπουργού Δικαιοσύνης και τη βίαιη απ τους λογχοφόρους χωροφύλακες, προσαγωγή τους στην αίθουσα του Δικαστηρίου.
Με την τροπή που πήραν τα πράγματα από μέλη του Δικαστηρίου μετατράπηκαν σε κατηγορούμενους: «Αι Δικασταί (λέει ο συγγραφέας) ειναι εις τας έδρας των, ο Επίτροπος εις το βήμα του Δημοσίου κατηγόρου, ο Υπουργός της Δικαιοσύνης, παρά τα Νενομισμένα παρίσταται προς ενίσχυσιν φαίνεται των αποδειλιασάντων της πλειοψηφίας των τριών, εντός πλήθους λαγχοφόρούντων χωροφυλάκων επρομήνυε κακούς μελετημένους σκοπούς.
Τέσσερες τούτων ίστανται όπισθεν των καθισμάτων των δύο μή υπογραφόντων την απόφαση των Δικαστών, έχοντες τας λόγχας υπέρ την κεφαλήν και κεκλιμένας προς τους κροτάφους αυτών. Ο Πρόεδρος ολος

κατηφής, κρατεί τας χείρας του τους οφθαλμούς του κλειστούς εντούτω αναγιγνώσκει την απόφασιν του Δικαστηρίου ο Γραμματεύ, αλλα μόλις ακούεται η λέξις θάνατος, το πλήθος με αγανάκτηση διαμαρτύρεται δια αυτήν την αδικία κλπ...»
Πριν ομως οδηγησούν στην αίθουσα του Δικαστηρίου τον Τερτσέτη τον ειχαν απομονώσει στο σπίτι του Υπουργού «εις εναν έρημο Οντά» όπου ο Επίτροπος, ο αστυνόμος και ο Υπουργός τον πίεζαν «δια να μαρτυρήσει ποιός μου έκανε την απόφασιν». Αν οι φοβέρες, οι λόγχες και οι κάνες των όπλων στον κρόταφο του Τερτσέτη οταν αρνήθηκε να υπογράψει δήλωση (μετανοίας). Αν ο τρόπος της ανάκρισης για το σχηματισμό κατηγορητηρίου στον (Οντά) και ο εμπαιγμός του στην αίθουσα του Δικαστηρίου απ τα πιό επίσημα χείλη: τον Πρόεδρο, τον Επίτροπο και τον ίδιο τον Υπουργό Δικαιοσύνης.
Αν η αποκάλυψη αυτών που ήθελαν την καταδίκη του, (ξένοι-Αγγλοι). Οταν αυτά που συνέβησαν σε ενα ανώτατο δικαστικό λειτουργο σαν τον Τερτσέτη, δεν θα προκαλούσαν κάποιους συνειρμούς αλλα και παραλληρισμούς ακόμα με τους αγωνιστές του 21, που και αυτοί πρώτοι ειχαν υποστεί τα πάνδεινα και ειχαν την ίδια με τους Αντιστασιακούς τύχη, τότε που ειναι η διαφορά που πολλοί θα προβάλουν σε αυτόν τον παραλληρισμό;
Οπως το 21, ετσι και μετά απελευθερωτικά το δικαστικό σώμα και ειδικά η ηγεσία του, προκειμένου να λειτουργήσει απερίσπαστη, αφού έστειλε στα σπίτια τους υπερβολικά ευαίσθητους Εισαγγελείς και Δικαστές και αφού έθαψε στην κυριολεξία σε επαρχιακές θέσεις αυτούς που θα ειχαν άποψη και θέση, απαλλαγμένη πλέον από Νομικές ευαισθησίες, ερμήνευσε το καταργημένο απ τη Αγγλό-Βασιλικό-Μεταξικά δικτατορία «Σύνταγμα» οπως ακριβώς συνέφερε και εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των ξένων και τις προοπτικές του υπό διαμόρφωση αντί κομμουνιστικό κράτος.
Το καταλαβαίνω πως αυτή η άποψη-παρατήρηση για τον τρόπο που λειτουργούσε η Δικαιοσύνη στην περίοδο της Αγγλ-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, στο μεσοπόλεμο, την κατοχή και κυρίως την μετά απελευθερωτική εποχή, για αρκετούς θα ειναι οχι μόνο ενοχλητική αλλα και ιβριστική ακόμα, καθώς συγχέουν την εύλογη ευαισθησία για τη Δικαιοσύνη με την αυτονόητη εξουσιαστική θέση της Δικαιοσύνης στο χώρο της απονομής της Δικαιοσύνης.
Ο καπετάν Νενέκος, πέρασε με το μέρος του Ιμπραΐμ. Και ο Ιμπραΐμ τον έκανε βοεβόδα του Μοριά. Σε αντάλλαγμα ο Νενέκος, πίεζε αφόρητα τα χωριά να προσκυνήσουν. Το ίδιο έκαναν και οι σύγχρονοι Νενέκοι στη διάρκεια της κατοχής συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές και τον μέλλοντα Νεοδυνάστη, τις αντιδραστικές και σκοτεινές κατοχικές και μετά απελευθερωτικές δυνάμεις της χώρας. Οταν και σήμερα ακόμη δίπλα στα λαμπρά δείγματα, κραυγάζουν παράφωνα πολλά κρούσματα διαφθορά και διαπλοκής δικαστών. Δικαστών που ταυτίζονται με το διαδικό κράτος και τις δικές τους προσωπικές αυθερεσίες.
Οταν λοιπόν, και σήμερα ακόμη σε περίοδο δημοκρατίας, συμβαίνουν αυτά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε που η χώρα έβγαινε καθαγιασμένη μέν από την προσφορά στο απελευθερωτικό γίγνεσθαι, βαριά ομως πληγωμένη απ τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και τα πάντα σωρευμένα σε ερείπια
Επειδή από ό,τι φαίνεται τα παντός είδους σκάνδαλα και διαπλοκές στη δικαιοσύνη δεν συνέβαιναν μόνο στη Βασιλό-μεταξική δικτατορία, την κατοχή, την εμφυλιοπολεμική περίοδο, που ίσχυαν τα έκτακτα μέτρα και το ασύδωτο

παρακράτος. Το παρακράτος, που οχι μόνο δέσποζε κυρίαρχο στις θέσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού διαλπεκόμενο με όλους τους θεσμούς αλλά υπαγόρευε τη θέλησή του και μετά την μεταπολίτευση, αλλα και τώρα και μάλιστα αρκετά και σε μεγάλη έκταση.
Οπως η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, έκανε το καθήκον της Ον ταξικά ετάχθει, ετσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης με τις αντίστοιχες εξαιρέσεις δεν παρεξέκλινε και αυτή απ το ταξικό της καθήκον και τις φιλοδοξίες μέσω της συνεργασίας και της υποταγής να αναλάβουν σαν αντάλλαγμα απ το ξενο-κίνητο καθεστώς τις θέσεις Προέδρων του Αρίου Πάγου, το Συμβούλιο Επικρατίας, υπηρεσιακοί Πρωθυπουργοί και Πρωθυπουργοί ακόμα στις κατά καιρούς δικτατορίες- Κόλλιας το 1967 κλπ.
Το ταξικό της καθήκον, τα δικά της πιστεύω και κυρίως τις μελλοντικές βλέψεις και φιλοδοξίες της, η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης ταυτιζόμενη με τις επιδιώξεις των Αγγλων και τις κρατούσες τότε αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις τις εξέφρασε με την άποψη οτι την επόμενη της απελευθέρωσης παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, ίσχυε και έπρεπε να «επανέλθει» σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο «Νομική» κάλυψη και τη δυνατότητα στους Αγγλους, οχι μόνο να δολοφονήσουν ενα λαογένητο προοδευτικό κίνημα και να ξαναγίνουν οι ρυθμιστές της ζωής του λαού και της χώρας, αλλά και το πράσινο φώς στις αντιδραστικές δυνάμεις του τόπου με τις ευλογίες της δικαιοσύνης να θεσμοθετήσουν «διευρυμένη κατάσταση πολιορκείας».
Να θεσμοθετήσουν μέτρα καταστολής, έκτακτα μέτρα, τον χωρίς επιείκεια και απανθρωπιά δολοφόνο νόμο 509, την φίμωση του τύπου κλπ. Να καταργηθεί το τεκμήριο της αθωότητας και θεσπίστηκε το αμάχητο τεκμήριο ενοχής και η ποινή του θανάτου χωρίς δίκη. Τα δεδομένα αυτά διαμόρφωσαν το νόμο του σερίφη που μόνος του και με το όπλο στο χέρι δίκαζε, καταδίκαζε και εκτελούσε την πονή του θανάτου που αυτός επέβαλε.
Νόμοι και μέτρα που αποκτούσαν νομική ισχύ με βασιλικά διατάγματα. Νόμοι και μέτρα που μονιμοποίησε το αναίτιο φόνο κάθε Αντιστασιακού, μέτρα που επέτρεψαν στις δυνάμεις αυτές να ιδιοποιηθούν πρώτα την εξουσία, να την προσωποιήσουν μετά και να προσδέσουν και τη νομοθετική λειτουργία στην εκτελεστική, με ολα τα γνωστά τραγικά επακόλουθα και σε συνέχεια να καλύψουν «νομικά» την υποτιθέμενη κυβέρνηση του Καϊρου, που ηταν αυτή καθ εαυτή η 4ο αυγουστιανή κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση που στις πιό κρίσιμες για τη χώρα στιγμές εγκατάλειψε λαό και χώρα έρμαια στη διάθεση των κατακτητών.
Η κυβέρνηση αυτή στη διάρκεια της παραμονής της στο Κάϊρο, λειτουργούσε σαν ενα άμισθο υπαλληλικό προσωπικό του Φόρεϊν Οφφίς. Ουσιαστικά ηταν «κυβέρνηση» εκτέλεσης εντολών οχι βέβαια ελληνικών. Γι αυτό αν ειχε επανέλθει κάτι μαζί με την κυβέρνηση αυτή απ το Κάϊρο μετά απελευθερωτικά απ αυτό που εννοούμε : Σύνταγμα, Νομοθετική και Εκτελεστική εξουσία, αυτό ηταν αυτούσιο το καθεστώς της επάρατης 4ης Αυγούστου, που πανηγυρικά ειχε καταργήσει το Σύνταγμα τον Αυγουστο του 1936. Τον ΙΔΕΑ που μέσω των Αγγλων δολοφόνησαν τα όποια δημοκρατικά στοιχεία υπήρχαν στο στρατό της Μέσης Ανατολής.
Ετσι ενώ ο στρατιωτικός νόμος δεν έμπαινε ρητά σε εφαρμογή, η δικαστική Ιεραρχία-εξουσία έδωσε το πράσινο φώς στις δυνάμεις του εμφυλίου να αναστήλουν τις κυριότερες εγγυήσεις και ατομικές ελευθερίες για τις οποίες ο λαός πολέμησε στον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο και στη διάρκεια της κατοχής και

αμέσως μετά τα δεκεμβριανά, να τα παρατείνουν μέχρι τις 27/7/74 οι παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου και σε συνέχεια κάλυψε, Νομικά τις συμμορίες των Σούρλιδων, των Βουρλάκιδων, τα έκτακτα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γιούρας, την χουντική δικτατορία, τα εγκλήματα κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου.
Το δυστύχημα ηταν οτι το δικαστικό σώμα που έβγαλε την τήβεννο και φόρεσε πηλήκιο και χρυσέ επωμίδες, οχι μόνο ευθυγρφαμμίστηκε με το πνεύμα της αντί κομμουνιστικής υστερίας, κάλυψε και «νομιμοποίησε Συνταγματικά» τις μεταπολεμικές αντισυνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις. Κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο. Το ίδιο αυθαίρετα «νομομοποίησε» και κάλυψε τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών οργάνων του επίσημου κράτους. Ανέχθηκε και το οργανωμένο εγκληματικό παρακράτος και αυτές ακόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτώνες συμμορίες. Και το ακόμα πιό αξιοκατάκριτο τα δικαστήρια πρώτα και τα στρατοδικεία μετά αντιμετώπιζαν με μια αναξήγητη εμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που ειχε την ατυχία να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου.
Ηταν τόση η εμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών εναντίον μας, που δεν μας επέτρεπαν να αντικρούσουμε τις ελάχιστες, τις πολύ σπάνιες φορές που ψευδομάρτυρες τόλμησαν να παρουσιαστούν στο στρατοδικείο και τις βρισιές των απόντων μαρτύρων κατηγορίας και τις μυθοπλασίες τους για τα δήθεν φοβερά κακουργήματα. Οταν σηκωνόμασταν για να καταγγέλουμε τις επινοήσεις των ανθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ανθρώπων που έπρεπε να βρίσκονται στη δική μας θέση, μας αφαιρούσαν το λόγο. Αν επιμέναμε μας απαγγέλανε κατηγορία για ασέβεια προς το δικαστήριο. Την ίδια προκατάληψη συναντούσαν και οι συνήγοροι υπεράσπισης.
Με ελαφριά τη συνείδηση το μεταδεκεμβριανό δικαστικό κατεστημένο, στελεχωμένο και γαλουχημένο απ τις αλλεπάλληλες δικτατορίες και τα κατοχικά ιδεώδη, ταυτισμένοι με την προοπτική του εμφυλίου πολέμου λειτούργησαν με τον γνωστό τρόπο...Η συνέχεια ειναι γνωστή... Η ατιμωρησία εξέθφεψε την θρασύτητα και αυτή τη διαπλοκή και τη διαφθορά. Τη διαφθορά που υπονομεύει τα θεμέλια της μεταδικτατορικής δημοκρατίας.
Οπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο τις τόσες δικτατορίες, ετσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάλυψε «Νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου. Βέβαια δεν λέω και η Αντίσταση έκανε λάθη, θέλω να πιστεύω όμως και αν ακόμα δεν έκανε κανένα λάθος την ίδια εξέλιξη θα είχαμε αφού τα πάντα ειχαν δρομολογηθεί με το σχέδιο ΜΑΝΝΑ του Τσιόρτσιλ από το 1943.
Μακάρι να ειχαμε και εμεις δικαστές σαν τον Τερτσέτη και τον Πολυζωϊδη και αρκετούς Δελαπόρτηδες, που θα τολμούσαν τουλάχιστο, εστω να εξιστορήσουν τον λόγο για τον οποίο γίνονταν οι συλλήψεις, τον τρόπο που γίνονταν οι ανακρίσεις, τον τρόπο που λειτουργούσαν τα έκτακτα μέτρα και τα στρατοδικεία. Την συμπεριφορά της έδρας και κυρίως τις προαποφασισμένες βαριές και χωρίς δίκη ποινές. Να εξιστορίσουν με πόση άνεση και ευκολία η έδρα χωρίς την παρουσία μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με μόνη την έκθεση του επαγγελματία χαφιέ, του καταδότη ή του ανεξέλεχθου και ασύδωτου χωροφύλακα, έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στο

εκτελεστικό απόσπασμα ή ισόβια στα μεσαιωνικά κάτεργα και οταν ακόμα συνέβαινε να αθωώθεί κάποιος αντί για το σπίτι στέλοντας επ αόριστο στα ξερονήσια του Αιγαίου και τη Μακρόνησο.
Οταν ο Δικαστής Τερτσέτης, στην αίθουσα του Δικαστηρίου δέχονταν τις κοντακές και τις λογχές των στρατιωτών μπροστά στο ακροατήριο φώναζε: «Το σώμα μου μπορείται να το κάμετε οπως θέλετε, μα το στόμα μου, τη συνείδησή μου ποτέ δεν θα μπορέσετε να την παραδιάσετε...». Με τα λόγια αυτά μπροστά στο ακροατήριο ήθελε να αποδείξει, οχι μόνο την αθωότητά του, αλλα τον άδικο και εγκληματικό τρόπο με τον οποίο λειτούργησαν την Δικαιοσύνη οι κρατούντες. Την σκοπιμότητα της δίκης, την προαποφασισμένη καταδίκη, τον τρόπο που τον μεταχειρίστηκαν όντας βασικό παράγοντα της δίκης στη διάρκεια των ανακρίσεων και κυρίως την ανάμειξη των ξένων και ειδικά της φιλτάτης Αγγλίας.
Αν δεχθούμε οτι η «Δικαιοσύνη αποτελεί το τελευταίο και πιό αξιόπιστο καταφύγειο των αδυνάτων και των αδικημένων», θα πρέπει το ίδιο να δεχθούμε οτι η μεταπελευθερωτική Δικαιοσύνη, για αρκετές δεκαετίες δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και ουτέ η ίδια σεβάστηκε το ρόλο και κυρίως τον εαυτό της. Ενεργώντας καθώς ενήργησε η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, δίνοντας έστω «τυπονομική» κάλυψη στις μεταπολεμικές κυβερνήσεις και στο παρακράτος και κυρίως δεχόμενη να λειτουργήσει με βάση την επιθυμία και η εντολή του Τιώρτσιλ : «ενεργήστε σα να βρίσκεσθε σε καταχόμενη χώρα» : αυτουπονομεύ -τηκε, αυτοανεραίθηκε, αυτοκαταργήθηκε.
Οπως ειναι γνωστό οι συνειρμοί ανακαλούν την μνήμη. Ετσι απ την πρώτη στιγμή που άκουσα για την πολύμορφη διαπλοκή στη Δικαιοσύνη με τους διάφορους θεσμούς: Εκκλησία ΜΜΕκλπ, ο Νούς μου έτρεξε στη διαδρομή του χρόνου και ειδικά στα αμέσως μετά την απελευθέρωση χρόνια, οταν με πρωτεργάτη τη Δικαιοσύνη να δολοφονείται η μεταπολεμική Δημοκρατία. Τη Δημοκρατία για την οποία ο λαός πολέμησε με νύχια και με δόντια τους φασίστες Ιταλούς, έδωσε μάχες με τους Ούνους στα Μακεδονικά οχυρά και επί τέσερα σχεδόν χρόνια με του τρείς κατακτητές.
Το ίδιο έγκλημα διέπραξε και η δικαιοσύνη. Η ελληνική δικαιοσύνη για την οποία η αρχαία ελληνική μυθολογία αναφέρει, οτι και οι θεοί του Ολύμπου ακόμα, κατέβαιναν να δικαστούν στα δικαστήρια της αρχαίας Αθήνας. Αυτό γινόταν για να ξανάρθει στο ύψος στο οποίο έπρεπε να βρίσκενται τα αρχαία ελληνικά δικαστήρια. Σε αντίθεση με την αρχαία δικαιοσύνη, η δικαιοσύνη στο κοινωνικό γίγνεσθαί του 21, σε συνεργασία με τους ξένους (κυρίως Αγγλους) έβαλε σε κίνδυνο την Νεοσύστατη κρατική οντότητα καταδικάζοντας σε θάνατο τους πρωταγωνιστές της λευτεριά : Κολοκοτρώνη, Πλαπούτα κλπ.
Και επειδή οι δικαστές Τερτσέτης και Πολυζωϊδης σαν παράγοντες της δίκης αρνήθηκαν να υπογράψουν την εις θάνατο καταδίκη τους, τους έσερνε υπό την απειλή των όπλων η ίδια η «δικαιοσύνη» στα δικαστήρια να τους καταδικάσουν γιατί αρνήθηκαν με την υπογραψή τους να ολοκληρώσουν το έγκλημα που ειχαν προαποφασίσει στον έρημο Οντά του Υπουργού της δικαιοσύνης, οπου τον πίεζαν να υπογράψει.
Κατά τον ίδιο τρόπο λειτούργησε στη διάρκεια της μεταξικής περιόδου, την κατοχή και ειδικά στην μετά απελευθερωτική περίοδο. Πέταξε την τίβενο, φόρεσε πηλήκιο και χρυσές επωμίδες και συγκρότησε δικαστήρια σκοπιμότητας. Δικαστήρια, τα οποία λειτουργούσαν επί 24ωρο σαν εργοστάσια που δεν έσβυναν τις μηχανές και έβγαζαν τυποποιημένες αποφάσεις, κατά προτίμηση δις και τρίς σε θάνατο και αλλες βαριές ποινές.

Κακοποιώντας και δολοφονώντας τους αγωνιστές και την μετά απελευθερωτική Δημοκρατία κηλίδωσε και αυτή, οπως οι Ηρόστρατοι και οι Φιλισταίοι ιστορικοί και λογοτέχνες αυτό το εθνικό κεφάλαιο που ακούει στο όνομα Εθνική Αντίσταση και Νέες σελίδες δόξας.
Για τους Φιλισταίους ιστορικούς και του λογοτέχνες σαν το «Ελένη» του Γκατζογιάννη και πολλων αλλων παρομοίων έργων, μια μόνο απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για ολους εκείνους τους ιστοριοδίφες που ακόμα και στις μέρες μας, πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο ιστορικό παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση και μόνο. Οσο για τους δικαστικούς που συμμετείχαν σε αυτό το προαποφασισμένο εν ψυχρώ έγκλημα το μόνο που μπορώ να πώ ειναι: Οτι δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί ειναι Ασπρο και από το σκοτάδι γιατί ειναι Μαύρο.
Βέροια 10 Φλερβάρη 05 Κόγιας Νίκος.

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Για τις φυλακές, τις ίδιες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να έβλεπε ο καημένος και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» έζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις, χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...

Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα, εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα, το μόνο άδικο ηταν η τιμωρία τους και οι εξοντωτικές ποινές τους...

Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίς και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο και δεν ηταν λίγες εκείνες με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.

Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν στα διάφορα στρατοδικεία της χώρας ηταν πολλές. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και Μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν πριν ακόμα προλάβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή.

Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό.

Και αντί για οικογενειακή θαλπωρή, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε εχουν με τους κοινωνικό-οικονομικού μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και να σε βάλουν φυλακή γιατί αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να ξανά αποκτήσεις την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιο τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων, οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες.

Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία. Απλώς θυμίζει πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει να ξεχνιούνται, γιατί μέσα απ τη γνώση ειναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση. Δυο Πράξεις που θα βοηθήσουν να προχωρήσουμε μπροστά απ κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ενα αύριο χωρίς απάνθρωπες «φυλακές ιδεών» γυναικών και αντρών...

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, ολες οι άλλες πόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μην μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω απ την πόρτα.

Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάχρηση, κακομεταχείριση ή βασανισμό δεν γίνεται δεκτή . Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να ειναι μια σχέση γίγαντα με Νάνο. Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων,

ψυχών και σκέψεων. Ερμαια στα χέρια των Νονών. Και όταν συμβεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νους, αν δεν την εχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και, αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τι μπορούσε να σου συμβεί απ τη μια στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων και μπράβων στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κελιά καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μια καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου, με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμετείχε σε οργάνωση απόδρασης... κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεση ενος βιβλίου, στις συχνότατες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συγκρότηση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ειναι λίγοι οι μικρό ποινίτες που στήθηκαν στο τοίχο με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα απ τη φυλακή κατηγορίες.

Αυτές οι προβοκάτσιες που ηταν συχνότατες, ειχαν 4 βασικούς στόχους:α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο ετσι, που να γίνεται κάθε μέρα που περνά και πιο αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσο της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμούς κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελέσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδικήσουμε στο να μην μας αφαιρούν μέρος απ τα ψίχουλα διατροφής, είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται οτι δικαιούμασταν.

Οταν ειναι γνωστό οτι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επί μέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Οταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται οτι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρουν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη. ??

Τότε, αντιλαμβάνεται ο καθένας τι συνέβαινε τότε, που οχι μόνο οι ανθρωποφύλακες ειχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλα ειχαν εκτός απ όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενός πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα: άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της

καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Η τύχη του κρατουμένου μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεχτής αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να εχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ηταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίτες, με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς αποδείξεις η και ενδείξεις ακόμα τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις γιατί δεν ειναι λίγες οι περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί απ τους «δολοφονημένους» ζούν και σήμερα ακόμα.

Τρείς λοιπόν, ηταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλεισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό απ το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μιά στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσο των στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξοων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα.Το κύριο βάρος ομως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας.Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».

Αυτή η λέξη που οχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλα προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ ειναι συνόνιμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο. Η λέξη αυτή και πριν ειπωθει, μα και όταν ειπωθει αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής ειναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέροχο ύφος που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, των δικαστών και των... δημίων του. Οταν αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας) γεγονός που θα αποτελούσε λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους δημίους του.

Το απόσπασμα ειναι ενα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ ειναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με πιό δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστηκά αποσπάσματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν

Δημίους να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ηταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού η άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς πιό ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή πιό έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ωστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν πιό απ τις δυό μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί. Εκτός πιά και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν ειχε κατακτηθεί.

Οπως ολα τα αλλα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Οι Κοινωνικές μορφές ζωής, που προηγήθηκαν του καθεστώτος ιδιοκτησίας, ηταν απαλλαγμένες απ το στοιχείο της βίας τόσο κατά τον σχηματισμό, αλλο τόσο και τη διατήρησής τους. Οι κοινωνίες αυτές δεν ειχαν λόγο για να ασκήσουν βία, γιατί δεν συνέτρεχαν οι λόγοι να εχουν δίκαιο.

Το δίκαιο στις ιδιοκτησιακές κοινωνίες ειναι λένε η «έλλογη», η «ρυθμισμένη» ανθρώπινη βία μέσα στον κοινωνικό χώρο. Η ουσία και το περιεχόμενο λοιπόν, του δικαίου βρίσκεται στο στοιχείο της ανθρώπινης βίας μέσα στον κοινωνικό χώρο, με σκοπό την προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας της οποίας ηταν και παραμένει το παράγωγο -υποπροϊον της εργασίας. Για τους ίδιους λόγους αμέσως μετά κάνει την εμφάνισή του και ο Δήμιος. Ο Δήμιος ειναι το πρώτο κατασταλτικό όργανο-μέσο, που πήρε η ιδιοκτησιακή κοινωνία να προστατευθεί η ιδιοκτησία και το οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησάς στα μέσα παραγωγής μέχρι σήμερα, το φαινόμενο της ιδιοκτησιακής-ταξικής ΒΙΑΣ, έλλογη και ρυθμισμένη σε ομαλές περιόδους και καταστάσεις, άλλογη, ασύδωτη και δολοφονική σε έκτακτες. Αλλοτε με τυμπανοκρουσίες και άλλοτε εν κρυπτώ και παραδύστω για το παραμικρό σκίτρημα του διαφορετικού, εχει διατηρήσει και εμπλουτιστεί, ετσι ωστε να αιτιολογηθεί η όποια άλλογη και δολοφονική ΑΤΙΣ, με δύο ακόμα χαρακτηριστικά που ειναι α) ο ευσεβισμός, η εμμονή στις Νόρμες του Θρησκευτικού δόγματος προστασίας της, αλλα και β) με εναν ιδιότυπο και ιδιόμορφο εθνικοκεντρισμός, που απ τις αρχές του 20ου αιώνα λόγω του οτι οι ανιδιοκτήτες κατάφεραν σημαντικές νίκες στην ταξική τους πάλη με τους «αλλοτριωμένους» απ τις λαϊκές ρίζες διανοούμενους. Η ιδιοκτησιακή βία εκφράζεται με εκλογικούς νόμους, με κοινοβουλευτική δημοκρατική επίφαση, με διάφορους τρομονόμους, με στρατιωτικούς Νόμους και τις δικτατορίες με εργαλείο τη βία. Και οταν και η δικτατορία δεν αποδόση το προσδοκόμενο αποτέλεσμα τον εμφύλιο πόλεμο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακά κοινωνίες γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» στο Μεσαιωνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη

Γαλλία, το κάψιμο των «μολυσμένων» βιβλίων και τα στρατόπεδα στη Γερμανία του Χίτλερ και την Ελλάδα, την διαπόμπευση των «αστών» στην Κίνα και το στραμπούλιγμα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ στη ΕΣΣΔ κλπ.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, οτι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του οτι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι προγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

Με πιά λογική και δικαίωμα παραδίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν οτι συνείδηση σημαίνει οτι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν οτι οι ερινύες ηταν οι θεότητες, που ειχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση οτι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ενας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ηταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν οτι η αστυνομία τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και συνειδητούς δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτηκά εχει επιστρατευθεί να «υπηρετήσει» την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελέστή; Και το ακόμα πιό τραγικό κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοια μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

Την δήλωση δεν παρέλειπε να τη ζητάει και ο Παππάς, που εξομολογούσε τον θανατοποινίτη ή την θανατοποινίτησα γιατί δεν ηταν λίγες και οι γυναίκες που εκτελέστηκαν και παραβρίσκονταν και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης. Η διαφορά ανάμεσα στη διεύθυνση και τον Παππά ήταν, οτι ή μεν διεύθυνση τη ζητούσε με αντάλλαγμα: Τη ζωή, την ποινή και τη λευτεριά, ο Παππάς εκτός απ αυτά πρόσθεται και την παραβίαση της Θεϊκής εντολής, οτι η ζωή του Ανθρώπου πρέπει να τελειώνει με δική του και μόνο εντολή.

Υπήρξαν χιλιάδες Ανθρωποί, που για το πιστεύω τους και μόνο : οτι η ζωή μπορούσε να γίνει οχι απλώς καλή αλλά και Ανθρώπινη αν αλλάξουν μερικά πράγματα. Οι Ανθρωποι αυτοί που έδωσαν τη ζωής τους και χιλιάδες αλλοι που έμειναν όπως εγω δεκαπέντε και πλέον χρόνια στη φυλακή και τρία στην εξορία την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του 1967, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό. Οι άνθρωποι αυτοί για την Εκκλησία δεν υπήρχαν. Αυτή λοιπόν η Εκκλησία, που πρωτοστατούσε στην απόσπαση δήλωσης, στα 38 και πλέον χρόνια που υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι στη χώρα μας δεν εχει προσφέρει στις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων τίποτε, μα τίποτε απολύτως εκτός από μιά Αγία Γραφή που ζήτησα στο Νοσοκομείο της Σύρας, όπου νοσηλεύτηκα μεταφερμένος άρρωστος απ τη Γυάρο, την οποία Αγία Γραφή ομως, μου την πήραν στις φυλακές της Κέρκυρας, με το αιτιολογικό οτι θα την χρησιμοποιούσα για «χαρτί υγείας». Ενα κόκκινο αυγό και ενα κουλουράκι το Πάσχα του 1951 στις φυλακές στο Αργοστόλι της Κεφαλονιάς.

ΒΈΡΟΙΑ 15/5/1991 κόγια Νίκος

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ ΜΕΤΆ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΗΤΑΝ Ο,ΤΙ ΔΗΛΩΝΕ

Αξιότιμε κύριε Διευτυντά, στις 31/8/05 στην Εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ» και στη σελίδα 10 δημοσιεύθηκε ενα άρθρα Ανυπόγραφο με τίτλο «29 Αυγούστου 1949. Ο Εθνικος Στρατός Νίκησε και τερματίστηκε **Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ**» και με υπότιτλο: «Γιατί ντρέπεται η πολιτεία να τιμήσει τους νεκρούς και τους ήρωές της»;

Στο άρθρο αυτό ο ανώνυμος αρθρογράφος, έκανε δριμύτατη κριτική προς την πολιτεία που: «ξέχασε στους νικητές του Γράμμου και του Βίτσι, οτι δεν τιμήθηκαν οι ήρωες που εδωσάν τη ζωή τους για να παραμείνει η Ελλάδα ελεύθερη κλπ». Κάνει αυστηρή κριτική στον τύπο : που «ούτε ενα μονόστηλο στις εφημερίδες με εξαίρεση το άρθρο του Χρ. Πασαλάρη».

Το ίδιο και για τα ΜΜΕ: «Τιμουδιά τα λαλίστατα κανάλια» και την Κυβέρνηση «που άφησαν να περάσει βουβά η 29η Αυγούστου, χωρίς καμιά εκδήλωση μνήμης σε μια **Συμαντική Επέτειο και Ιστορικός Σταθμός για την Ελλάδας**». Και θυμίζοντας μας « πως αν δεν νικούσε ο Ελληνικός Στρατός σήμερα θα ήμασταν μια δεύτερη Αλβανία, δυστυχης δορυφόρος της Μόσχας

και υποτακτικοί του Στάλην». Και ρωτάει « **Τι κάνουν οι Δεξιοί**»; Και ενώ λέει οτι «Καλά έκανε ο Κ Καραμανλής και πήγε στον Αϊστράτη και στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής και διακήρυξε τη λήθη». Κλείνει με το ερώτημα γιατί «ντρέπεται η πολιτεία να τιμήσει τους νεκρούς και τους ήρωές της» του Γράμου και του Βίτσι;
Και σε συνέχεια επικαλούμενος ενα άρθρο του κ Χρ. Πασαλάρη με τίτλο Οι «προοδευτικοί» δεν ξεχνούν τους δικούς τους νεκρούς και οτι οι δεξιοί άρχοντες επισκέπτονται τη Γυάρο, να τιμήσουν τους Αριστερούς, που ηταν οι επιτιθέμενοι: Να απωνέμουν Τιμές στους Αριστερούς, που πάνε σύν γυναιξί και τέκνοις να τιμήσουν τις εκδηλώσεις μνήμης. Ενώ οι Αριστεροί τις δικές τους «**εκδηλώσεις μνήμης**» τις αποκαλούν μνημόσυνα. Τις εκδηλώσεις του Γράμμου και του Βίτσι τις χαρακτηρίζουν «**εκδηλώσεις μισαλλοδοξίας**» και ονομάζουν «φασίστες» οσους τολμούν να πάνε στα μνημόσυνα των «θυσιασθέντων για την Ελλάδα»! Σε συνέχεια αναφέρει οτι «πολλοί Αριστεροί έγραψαν και βιβλία» στα οποία είπαν οτι «**καλύτερα που χάσαμε...**»
Οι συγκραφείς αυτοί και οι δημοσιογράφοι, που ταύτησαν την Ελλάδα και το ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο με την Αλβανία, θέλοντας να δικαιολογήσουν τις πολύμορφες συνεργασίες και δοσιλογισμούς, διέπραξαν ενα συνειδητό ιστορικό έγκλημα: α) γιατί η Ελλάδα εκείνη την εποχή δεν ηταν Αλβανία, β) γιατί Εμείς ήμασταν μαζί με όλους οσους αναζητούσαν και αγωνίζονταν να ξαναζωντανέψει την κριτική σκέψη και να ξανανθίσει το χαμόγελο στα πρόσωπα των Ελλήνων. Ημασταν μαζί με οσους αναζητούσαν να βρούν εναλλακτικό δρόμο για την πατρίδα μας, που η Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία ειχε εγκλωβίσει στα φασιστικά πρότυπα.
Οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του (ΕΑΜ), μετά την μεταξική κομμουνιστική γενοκτονία, αυτοί που έμειναν ασύλληπτοι δεν ηταν παρά μετρημένοι στα δάκτυλα του ενος χεριού. Ενας σεβαστός αριθμός στις φυλακές χωρίς δίκη και εξόριστοι στα ξερονήσια του Αιγαίου. Μα και όσοι επιβίωσαν, ο Μανιαδάκης και ο Κουλουμβάκης, φεύγοντας έδωσαν διαταγή οι κρατούμενοι και εξόριστοι κομμουνιστές να παραδωθούν στους Γερμανούς. Και πράγματι οσους δεν δραπέτευσαν τους παράδοσαν. Οι διακόσοι που εκτελέστηκαν την πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή ηταν από αυτούς που επέζησαν και παραδώθηκαν στους Γερμανούς.
Συνεπώς οταν μιλάνε οτι θα γινόμασταν Αλβανία, εννοούσαν αυτήν ακριβώς τη χούφτα των κομμουνιστών, που κατόρθωσε να επιζήσει απ τη γενοκτονία. Αυτή η χούφτα των παλιών κατά την άποψη μερικών θα μετέτρεπε τη χώρα σε Αλβανία; Μα αυτοί, μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος ζήτησαν με γράμματά τους να καταταγούν ανεξαρτήτου ηλικίας εθελοντικά και να πολεμήσουν τον εισβολέα στην Αλβανία.
Το ΕΑΜ ειχε εκατό χιλιάδες ένοπλους αντάτρες-ΕΛΑΣίτες, πάνω απ ενα εκατομμύριο οργανωμένα μέλη, τριακόσιες πενήντα χιλιάδες ΕΠΟΝίτες, απ τους οποίους το 40% γυναίκες και το 90% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης και τους χιλιάδες Γαβριάδες Αετόπουλα. Τα Αετόπουλα που φύλαγαν την όποια κίνηση των Γερμανών. Στο ΕΑΜ δεν συμμετείχαν μόνο οι κομμουνιστές. Συμμετείχε ο στρατηγός και ο φαντάρος, ο βιομήχανος και ο εργάτης, διανοούμενοι και επιστήμονες, λογοτέχνες και καλλιτέχνες, ο βιοτέχνης και ο κάλφας οι αγρότες και οι απλες νοικοκυρές.
Η κοινωνική σύνθεση του ΕΑΜ αγκάλιαζε ολα τα κοινωνικά στρώματα του λαού. Ανθρωποι κοινωνικό-οικονομικά φτασμένοι, άφησαν οικογένειες και επιχειρήσεις προκειμένου να ενταχθούν στο ΕΑΜ και να πολεμήσουν μέσα απ

τις γραμμές του ΕΑΜ τους κατακτητές. Ηταν αυτοί που παρά τα όσα εχουν υποστεί σήμερα η πολιτεία τιμά την προσφορά τους.
Αλήθεια πως θα γινόμασταν Αλβανία, τη στιγμή που το κατεστημένο γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, ενώ ηταν σίγουροι οτι η χώρα μας βρισκόταν και θα έμεινε στην αγγλοαμερικάνικη σφαίρα επιρροής; Και χιλιάδες αγγλικός στρατός ειχε θρονιαστεί στην Ελλάδα. Αφού λοιπόν, ετσι ειχαν τα πράγματα γιατί χρειάστηκε η αγγλική ένοπλη επέμβαση, η λευκή τρομοκρατία και η ποινικοποίηση της Αντίστασης; Γιατί χρειάστηκαν τα έκτατα μέτρα, ο Ν 509 και η βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων που λειτουργούσαν σε 24η βάση επιβάλοντας χωρίς αποδείξεις αλλα ούτε καν και ενδείξεις βαρύτατες ποινές και κατά προτίμηση την εσχάτη των ποινών;
Αλήθεια δεν μας είπαν ποτέ οι ιδεολόγοι κοντυλοφόροι της Δεξιάς και του παλιού Κέντρου, ποιοί ακριβώς θα μας έκαναν Αλβανία και ποιούς ακριβώς φοβόταν οταν μετά την απελευθέρωση :«στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτασε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή» Κρίς Γουντχάουζ. Αν και αυτός ακόμα λέει τη μισή αλήθεια.
Σε ό,τι αφορά τους «αριστερούς» συγγραφείς, οπως αναφέρω και στην προμετωπίδα: Στην Ελλάδα από μιά εποχή και μετά, ο καθένας ηταν ό,τι δήλωνε! Ηταν αυτοί που δήλωναν «αριστεροί» και ομως δεν ηταν Αριστεροί. Ηταν αριστεροί κατ επάγγελμα, που εχουν κάνει καριέρα χρησιμοποιώντας τον αριστερό λόγο. Ηταν αυτοί που οχι μόνο έριχναν νερό στο μήλο του καταστημένου, αλλά και επιχειρήματα στο κετεστημένο να πολεμήσει με την δική τους χρυσωμένη πένα τα πιστεύω της Αριστεράς. Της Αριστεράς, που ειναι πάντα και μονίμως παρών εκεί που ο Ανθρωπος και οι αξίες δοκιμάζονται.
Βέροια 30 επτεμβρίου 2005 Κόγιας Νίκος

??

Αυτό αγαπητέ μου ανώνυμε, οτι θα είχαμε «γίνει Αλβανία και υποτακτικοί της Μόσχας» και το «καλύτερα που χάσαμε», ειναι ενα Σλόγκαν που το έριξε το γεροντοκρατούμενο κατεστημένο, που μαζί με τους Γερμανούς πρώτα και τους Αγγλαμερικάνους οργάνωσαν τον εμφύλιο, και των οποίων δυστυχώς η σκέψη και η ψυχή τους παραμένει στο τότε και στην εξ ίσου... χρυσή εποχή της εθνοσωτηρίου επαναστάσεως και απ καιρό τώρα άρχισαν να ξανά καλλιεργούν την εθνικοφροσύνη
Ομως, οταν κάνουμε κριτική σε εναν πόλεμο, ανεξάρτητα αν ειναι διακρατικός ή εμφύλιος, συνήθως κάνουμε κριτική και σε αυτούς που πρωτοστάτησαν, σε αυτούς που τον οργάνωσαν και εξαπέλησαν αυτόν τον πόλεμο. Αναζητούμε τους πολιτικούς στόχους και τα αποτελέσματα και κυρίως ποιός καρπώθηκε τα όποια αποτελέσματα. Και αυτό γιατί, την εποχή που επικρατούσε σιγή τάφου, ο λόγος και η σκέψη ακόμα, υπάγονταν κάτω απ τη δαμόκλειο σπάθη των εκτάκων μέτρων και του Ν 509, που μπορούσε ο λαλήσας να βρεθεί στην εξορία, τη φυλακή και το απόσπασμα ακόμα.

??

Σε μια τέτοια εποχή, ηταν πολύ εύκολο στο κατεστημένο να φέρει τα πράγματα στα δικά του μέτρα, και κατεβάζοντας στο δικό του επίπεδο τα δεδομένα, να ιδεολογικοποιήση την ιστορία και σε συνέχεια να κάνει προπαγάνδα με την ιστορία που το ίδιο έγραψε.
Και μέσω αυτής της ιστορίας, έκρυψε απ τις μεταπολεμικές γενιές την Εθνική Αντίσταση, αυτή την σύγχρονη δόξα της Ελλάδας. Και το πιό τραγικό: θέλοντας να δώσουν συνέχεια στην «εξουσία» που με δικτατορία άρπαξαν απ το λαό το 1936, σκαρφίστηκαν την άποψη οτι μια τέτοια πρωτοβουλία για οργάνωση Εθνικής Αντίστασης, χωρίς τη δική τους συγκατάθεση, και οταν ακόμα η χώρα ειναι κατακτημένη με σκοπό και στόχο την Απελευθέρωσή της απ τους κατακτητές, αποτελεί πράξη ανυπακουής και αντιποίηση «αρχής». Συνεπώς πράγματι οι Αντίστασιακοί περιέπεσαν στο έγκλημα της αντιποίησης «αρχής» και ως εκ τούτου όφειλαν να λογοδοτήσουν. Δεν ηταν λίγοι αυτοί που βρέθηκαν στις φυλακές με αυτό το κατηγορητήριο.
Αλήθεια σε βάρος ποιού θεωρήθηκε ανυπακουή και αντιποίηση «αρχής» η δημιουργία της Εθνικής Αντίστασης; Σε αυτούς που εγκατάλειψαν λαό και χώρα ή στους κατακτητές; Η μήπως προς τους κατακτητές; Μα οι κατακτητές ενάντια στους οποίους στρέφονταν η Αντίσταση, την πολεμούσαν με δέκα και πλέον άρτια εξοπλισμένες μεραρχίες και πλειάδα εθνοπροδοτών συνεργατών. Αρα αφού οι κατακτητές πολεμούσαν την Αντίσταση, σημαίνει πως αν υπήρξε αντιποίηση «αρχής» αυτή στρέφονταν ενάντια στου κατακτητές. Ακόμα και τα μέλη της κυβέρνησης του βουνού στάλθηκαν στα στρατογικεία με την κατηγορία της αντιποίησης αρχής.
Και αναρωτιέται ο καθένας, με ποιό δικαίωμα αυτοί που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στα γαμψά νύχια των Ούνων για να σώσουν το πολύτιμο σαρκίο τους. Οταν επέστρεψαν σόοι και αβλαβείς, απ τα απάνεμα λιμάνια, έστελναν στα στρατοδικεία εκτός απ τα όποια «εγκλήματα» τους καταλόγησαν και με την κατηγορία της «αντιποίησης αρχής». Εστελναν στα στρατοδικεία, αυτούς που οχι μόνο οργάνωσαν Αντίσταση, αλλα και πολέμησαν του κατακτητές σε ολη τη διάρκεια της κατοχής. Και οσοι Γερμνοί δεν άφηναν τα κοκκαλά τους εδώ, η Αντίσταση γενικά και ο ΕΛΑΣ ειδικά τους πολέμησε μέχρι τη στιγμή που βγήκαν απ τα ελληνικά σύνορα τον Οκτώβρη του 1944.
Βέβαια, οι ριψασπίδες οι απόντες και κυρίως οι συνεργάτες οχι μόνο το αμφισβητούν αυτό, αλλα τόλμησαν να πούν οτι ο ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές αλλά του ελληνες. Αλήθεια ποιούς ελληνες εννοούν; Θεωρούν ακόμα τα τάγματα ασφαλείας και τους εθνοϊσμους έλληνες; Αυτούς που οπλίστηκαν απ τους Γερμανούς για να πολεμήσουν τους Ελληνες ελληνες!!! Η αυτούς που στις αναφορές για τις απώλειες μετά τις μάχες με τον ΕΛΑΣ κατάληγαν με τη φράση :«εκ των υμετέρων είς Γερμανός νεκρός». Η μήπως αυτούς που δόξαζαν το Θεό για τη διάσωση του Χίτλερ; Θεωρούσαν ελληνες Τους γερμανοντυμένους ; Βέβαια οι άνθρωποι του εγκακάλειψαν τη χώρα, του κάθισαν στα αύγά τους και αυτοί που συνεργάστηκαν εχουν δίκαιο. Μια και ηρθαν ετσι τα πράγματα γιατί να μήν εκμεταλλευθούν τον «πατριωτισμό» τους; Ηταν τόση δε η βιασύνη να δικαιολογήσουν τον εαυτό τους για την τέτοια τους στάση και συμπεριφορά, τη στιγμή που η Ελλάδα και η Ελληνες διέτρεχαν την μεγαλύτερη δοκιμασία να μετακυλήσουν τις ευθύνες τους, που ξέχασαν οτι ο ΕΛΑΣ, απ μια εποχή και μετά, ειχε ενταχθεί στο συμμαχίκό στρατηγείο και οτι οι όποιες επιχειρήσεις καθορίζονταν από αυτό και μόνο. Το «Σχέδιο Κιβωτός» και όποια αλλα σχέδια για την συμμαχική απόβαση στην Ιταλία κλπ. Και ενώ

αυτά δεν μπορεί να αμφισβητήση κανείς γιατί ειναι αποφάσεις του συμμαχικού στρατηγείου. Αυτοί τόλμησαν! Τα ανταλλάγματα ηταν...

Ενα δεύτερο ερώτημα που προκύπτει ειναι: ποιοί ηταν αυτοί που οι οργανωτές της Αντίσταση έπρεπε να τους ζητήσουν την άδεια για να οργάνωσουν Αντίστασης; Στις 4 Αυγούστο το 1936 επιβλήθηκε η Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία. Η βουλή διαλύθηκε. Τα κάμματα τέθηκαν εκτός νόμου. Εγινε ευρύτατη εκκαθάριση του κρατικού μηχανισμού απ τα όποια υγειά και δημοκρατικά στοιχεία. Συνεπώς αυτοί ποι έφυγαν δεν ηταν παρά η δικτατορική βασιλό-μεταξική κλίκα. Από αυτήν λοιπόν την κλίκα έπρεπε ο λαός να ζητήσει άδεια για να οργανώσει Αντίσταση; Αυτή λοιπόν η κλίκα, οταν επέστρεψε απ τα απάνεμα λιμάνια, στηριγμένη στα Αγγλικά οπλα, έστελνε τους αγωνισστές της Εθνικής μας Αντίστασης στα έκτακτα στρατοδικεία ακόμα και με την κατηγορία της αντιποίηση «αρχής»

Ηταν αυτοί που κατέλυσαν το Σύνταγμα, διέλυσαν κόμματα και οργανώσεις, φύμωσαν τον τύπο, έκαψαν βιβλία. Συνέλλαβαν, βασάνισαν και έστηλαν στη φυλακή και την εξορία δημοκράτες και αντιφασίστες πολίτες, κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικυρές. Αυτοί που έκαναν φυλιτική εκκαθάρηση απαγορεύονταν στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα και σε συνέχεια εγκαταλλειψαν λαό και χώρα.

Αυτοί λοιπόν, οι δοσίλογοι αντί να λογοδοτήσουν για την κατάργηση του Συντάγματος και την επιβολή της δικτατορίας στη χώρα γεγονός, που με τις όποιες αντιδημοκρατικές πράξεις και ενέργειες διέσπασαν την κοινωνική συνοχή των Ελλήνων και άφησε ανοιχτό το δρόμο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας στη διάκρεια της δικτατορίας θυσιάστηκαν αρχές, παρελθόν αλλά και το ίδιο το μέλλον. Αντί για κατηγορούμενοι έγιναν κατήγοροι.

Σήμερα ειναι πλέον αναμφισβήτητο, οτι αν δεν ειχε προηγηθεί η Αγγλό-βασικό-μεταξική δικτατορία και η Ελλάδα, έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ενα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής συνοχής, ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Λόγω της δικτατορίας η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας. Την ομοψυχία και την κοινωνική συνοχή που απαιτούσαν οι συνθήκες του επερχόμενου πολέμου.

Η Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία με τα φασιστικοειδή πιστεύω και την απολυταρχική συμπειφορά της, οχι μόνο διαπαιδαγωγούσε το λαό και ειδικά τη νέα γενιά στα φασιστικά ειδεώδη με την ΕΟΝ, αλλα διαμόρφωσε και ως ενα βαθμό επέβαλε την αντίληφη οτι δεν χρειάζεται να οργανωθεί Αντίσταση γιατί το φασιστικό σύστημα διακυβέρνησης που θα πολεμήσει η Αντίσταση, ειναι το μόνο σύστημα που ταιριάζει για να διακυβερνηθούν στο μέλλον οι λαοί της Ευρώπης και της Ελλάδας, που ήδη εχει την υποδομή. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στο εσωτερικό αρκετά στηρίγματα συνεργασίας.

Εμφορούμενοι απ αυτές τις αντιλήψεις, την επωμένη του ερχομού των Γερμανών πολλαπλασιάστηκαν οι καταδότες, μεγάλωσε το ήδη υπάρχον παρακράτος. Και σε λίγο έκανε την εμφάνισή του ο συνεργάτης με γερμανική στολή και ενα νέο φαινόμενο ο κουκουλοφόρος και σε συνέχεια ο πρίγκιπάς Διαμαντής. Αν δεν υπήχαν αυτοί, που ηταν προϊντα και απόρρεια της δικτατορίας, οι ανθρώπινες απώλειες και οι κάθε είδους υλικές καταστροφές θα ηταν πολύ λιγότερες. Οι Συνεργάτες και ειδικά οι καταδότες εκτός απ όλα

τα κακά και τα άσχημα που έκαναν με το ατιμώρητο που ειχαν εξασφαλίσει απ τους κατακτητές, καλλιέργησαν κατά σύστημα και προμελετημένα την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου.
Ετσι λοιπόν, οι συνεργαζόμενοι με τους Γερμανούς, μετά την απελευθέρωση, είδαν τώρα σαν σωρήρες τους Αγγλους, οπως ειχε δεί στην κατοχή τους Γερμανούς. Για να μη λογοδοτήσουν για τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας, ανέχθηκαν την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Αντί λοιπόν η Ελλάδα μεταπελευθερωτικά να μετρήσει τους νεκρούς της και να τους τιμήσει, το κατεστημένο αφού δεν συμμετείχε στην Αντίσταση, την ενοχοποίησε και σε συνέχεια, προκειμένου να την οδηγήσουν στον εμφύλιο για να της μετακύλησαν τις όποιες δικές τους ευθύνες για δοσιλογισμό, την ποινικοποίησαν σαν πράξη «αντεθνική» και γίναμε καταγέλαστοι στους ιστορικούς του μέλλοντος.
Και λέω του μέλλοντος, γιατί μέχρι πριν από λίγο η «ηγεσία» και η Ελίτ, που εγκατάλειψε λαό και χώρα και αυτή που δεν συμμετείχε, εστω και συμβολικά στην Αντίσταση και κυρίως η συνεργαζόμενη με τους κατακτητές χέρι χέρι με τους αργυρώτητους συγγραφείς , έγραψαν μόνο για τους μεγάλους θανάτους και οχι για τους «παθιασμένους» για εξουσία, εστω και αν αυτή ηταν δοτή και στηρίζονταν στις αγγλικές λόγχες στην αρχή και των Αμερικανών μετά με ολες τις συνέπειες που αυτό συνεπάγεται.
Ομως η Ιστορία, η πραγματική, η ζώσα ιστορία αγαπητέ ανώνυμε, εχει γραφεί. Εχει γραφεί απ όλες τις πλευρές. Και εχει γραφτεί με το αίμα ηρώων ζωντανών αναπήρων και κυρίως νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των μανάδων και των ορφανών. Των ορφανών που άφησαν πίσω τα γερμανικά φουσάτα, τα αγγλικά τάκνς, τα αεροπλάνα και οι βόμβες Ναπάλ των Αμερικανών.
Τα πάντα εχουν καταργαφεί και τεκμηριωθεί, πλην ελαχίστων αμφιλεγομένων ή σκοτεινών σημείων. Και αυτά οταν έρθουν στο φώς τα καταχωνιασμένα και εφτασφράγιστα ιστορικά ντοκουμέντα. Οταν βγούμε από το γλυκό ρόζ συννεφάκι της άγνοιας, θα ανακαλύψουμε με δικαιολογημένη έκπληξη την παρακμή «ιστορικών» δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες.
Οταν πριν χαθεί η ελπίδα ανάψουν οι προβολεί της ιστορικής αλήθειας, θα καταλάβουμε αν θυμηθούμε τους εν λόγω συγγραφείς και δημοσιογράφους, που στο όνομα της αναζήτησης του κέρδους, έδιναν τον τόνο και την ιδεολογική χειραφέτηση της Νεολαίας για αρκετές δεκαετίες.
Βέροια 2005 Κόγιας Νίκος.

??

Συγγραφείς και δημοσιογράφους «αριστερούς» και «αντιστασιακούς» ακόμα, που απαρνούμενοι το όποιο αγωνιστικό τους παρελθόν, κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον συμβατικό. Σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες αυτού του τεράστιου σε όγκο και θέληση λαϊκού κινήματος, παρά την ίδια την πραγματικότητα που βίωναν καθημερινά. Και άφησαν σκόπιμα στο απυρόβλητο τον δοσιλογισμό, την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση και την ωμή παρέμβαση των ξένων στην πολιτική και οικονομική ζωή των Ελλήνων.

Αυτές οι εκδηλώσεις των Αριστερών στην Καισαρινή και οπου αλλού, αγαπητέ ανώνυμε, δεν ειναι μνημόσυνα. Σκοπό εχουν να γίνει αναφορά στους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινα ο αγώνας και απελευθερώθηκε η χώρα απ τους κατακτητές. Κάθε εκδήλωση ειναι **Θυσία τελούμενη** για την απελευθέρωση και **τιμή για τους απελευθερωτές**. Ειναι Τιμή. Απόδοση Τιμής και Χρέους προς τους νεκρούς και τους δια βίου αναπήρους. Αλλωστε ποιό θα μπορούσε να ειναι το νόημα μιας τέτοιας εκδήλωσης, αν οχι «να θμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι Νεότεροι το ιστορικό γίγνεσθαι του λαού και της χώρας»; Ειναι αναγνώριση, εστω καταγραφή και αναγνώριση της Πατριωτικής προσφοράς της Αριστεράς στη νεοελληνική Ιστορίας.

Και αυτό γιατί στην Ελλάδα, από μια εποχή και μετά, ο καθένας ηταν ό,τι δήλωνε και πολλών το ΕΧΕΙ τους, δεν ειναι αντίτοιχο με το ΕΙΝΑΙ τους. Σε ο,τι αφορά τα έργα τους, σαν έργα επί παραγγελία και πάντα με άμεσο ή έμμεσο αντικομμουνισμό και ας ηταν ακριβοπληρωμένα και πολλά «βραβευμένα» απ την Ακαδημία Αθηνών, αν δεν εχουν πολτοποιηθεί ακόμα, εχουν οπωσδήποτε αποσυρθεί απ τις προθήκες των βιβλιοπωλείων. Και όπου υπάρχουν συγκαταλέγονται ανάμεσα στα αζήτητα.

Μα αγαπητέ μου ανώνυμε, οι Αριστεροί δεν γιορτάζουν το μίσος που κορυφώθηκε στις 29/8/49, με την στρατιωτική ήττα του Δημοκρατικού Στρατου, όπως κάθε χρόνο αναμοχλεύουν οι ακροδεξιοί με τις γιορτές αυτές. Οι Αριστεροί ή οι «προοδευτικοί» πως τους αποκαλεί ο κ Πασαλάρης, **γιορτάζουν, τιμούν και δοξάζουν αυτούς,** που μετά την κατάκτηση της χώρας απ τους τρείς κατακτητες τον Απρίλη του 1941, αυτούς που ενώ η πολυλλάλητη «ηγεσία» εγκατάλλειπε λαό και χώρα στο έλεος των κατακτητών, αυτούς που εθελοντικά έδωσαν τα πάντα και τη ζωή τους ακόμα για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή κατοχή.

Οι Αριστεροί, **γιορτάζουν και τιμούν** στους αγωνιστές του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ). Αυτούς που οπως ο Υψηλάντης το 21 κάλεσε στους Αστούν να πάρουν την Επανάσταση στα χέρια τους και αφού οι οποιοι «ταγοί» το έβαλαν στα πόδια, το ίδιο έκανε και το ΚΚΕ : πήρε την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, της πρώτης Αντιστασιακής οργάνωσης στον ευρωπαϊκό χώρο, και κάλεσε το λαό να ενταχθεί στις γραμμές του ΕΑΜ και να αγωνιστεί για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά.

Ο λαός οπως ηταν φυσικό, πυκνώσε τις γραμμές του ΕΑΜ, οπως έκαναν και στην επιστράτευση τον Οκτώβρη του 40. Που με την φλόγα της ψυχής και την ορμή της θέλησης ξάφνιασαν την ηττημένη απ τον άξονα Ευρώπη, με τις νικηφόρες μάχες κατά του άξονα στα αλβανικά βουνά και ανέτρεψαν την παγκόσμια αίσθηση για το αήττητο του άξονα.

Οι Αριστεροί, **γιορτάζουν και τιμούν,** αυτούς που συμμετείχαν σε αυτόν τον αξιοθαύμαστο και ανεπανάληπτο μετά το 21 λαογένητο Αντιστασιακό αγώνα, Τον αγώνα, που με τη δράση και την προσφορά του στον αντφασιστικό αγώνα, ξάφνιασε για δεύτερη φορά την οικουμένη.

Οι Αριστεροί σε αυτές τις τόσο κατακριτέες απ την μεταπελευθερωτική εξουσία και τη σημερινή ακροδεξιά εκδηλώσεις **γιορτάζουν, τιμούν και κλίνουν γόνι στους εκατοντάδες Νεκρούς και στους χιλάδες τραυματίες,** αυτού του αξιοθαύμαστου αγώνα και αυτούς, που κάθε **πρωί κατά δεκάδες** στις φυλακές έπαιρναν το δρόμο που γυρισμό δεν ειχε. Ακόμα στις εκδηλώσεις αυτές, θυμάμαστε και αυτούς που γύρισαν απ τις εξορίες και τις φυλακές με

κλονισμένη την υγεία απ τη μακρόχρονη κράτηση και τις στερήσεις στα ξερονήσια του Αιγαίου και τις ανήλιες φυλακές.
Η μεταπολεμική ηγεσία αγαπητέ ανώνυμε, δεν ηταν μόνο απούσα, απ την Εθνική Αντίσταση, αλλα στον ενα ή τον αλλο βαθμό συνεργάστηκε με τους κατακτητές, συνεπώς ηταν φυσικό να μην εχει ψυχικές και συναισθηματικές ρίζες με την Αντίσταση. Αφού λοιπόν, δεν ειχε ψυχικές και συναισθηματικές ρίζες μαζί της, παρά τις τόσες ευρωπαϊκές και παγκόσμιες πρωτιές και τις τόσες περγαμηνές που έχει αποσπάσει απ την παγκόσμια κοινή γνώμη η Εθνική μας Αντίσταση για την τεράστια προσφορά της στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι, για να μήν βγούν στο αφρό οι τα φαύλα πράξαντες, ποτέ δεν οργάνωσε και ποτέ δεν πρόβαλε την οικουμενικής της αξίας.
Πως ομως να προβάλλει την προσφορά της Αντίστασης στην απελευθέρωση της χώρας και τη συμμετοχή της στον συμμαχικό αγώνα για την ηττα του άξονα; Η προσφορά αυτή ηταν τόσο μεγάλη που προϋπέθεται εδαφική εθνική δικαίωση. Προϋπόθεται τουλάχιστον την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη και οπωσδήποτε τα Δωδεκάννησα, τα οποία απλώχερα οΤσιωρτσιλ, ειχε υποσχεθεί προκαταβολικά στην Τουρκία αν έβγενε στον πόλεμο. Μια τέτοια ομως διεκδίκηση, ηταν σε πλήρη αντίθεση με τις υποχρεώσεις που ειχε αναλαβεί η Αγγλία απέναντη στην εδαφική ακεραιότητα της Τουρκίας.
Για να μην βρεθεί η «φίλη» και «συμμαχος» Αγγλία, σε αυτήν την δυσάρεστη θέση να στενοχωρέσει τους Τούρκους, με ποιλίλους τρόπους και μέσα ζήτησε απ το ελληνικό κατεστημένο σαν αντιστάθμισμα της επαναφοράς του κατεστημένου στην εξουσία μεταπελευθερωτικά, να μην θέση **ΘΕΜΑ** πολεμικών επανορθώσεων και κυρίως **ΕΔΑΦΙΚΩΝ** διεκδικήσεων. Για να ειναι βέβαιη η Αγγλία, οτι πράγματι οι έλληνες δεν θα θέσουν τέτοια θέματα, ζήτησε τα δυο αυτά απαράγραπτα με το αίμα του λαού **ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ** να τα αναθέσει τους Αγγλους να τα διαχειρισθούν...
Ετσι ενα πρωϊ του Σεπτέμβρη του 1945, ερήμην της Ελλάδας, ο ραδιοφωνικός σταθμός του Λονδίνου, σε ημιεπίσιμη εκπομπή του, πληροφόρησε το νοήμον κοινό, οτι «η Ελλάς ειναι διατεθημένη να ακολουθήσει την γραμμήν της επιείκειας, ήτις εχαράχθη υπό της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία».
Βέροια 2005 Κόγιας Νίκος

??

Η υπόθεση, αυτή καθ' εαυτή ειναι αμίμητη και κυρίως ακατανόητη! Οι Ελληνες η μόνη χώρα σύμμαχος της Αγγλίας. Οι Ελληνες της προσφοράς και της θυσίας, αντί για την ικανοποίηση των εθνικών μας δικαίων, μαθαίναμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής απ το ημιεπίσιμο Λονδίνο και σε ιταλική μάλιστα γλώσσα! Οσοι ζούν ακόμα ασφαλώς θα το θυμούνται αυτό το δεύτερο αντεθνικό χαστούκι μετά την ένοπλη αγγλική επέμβαση του Δεκέμβρη του 44, σε μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα, απ την «σύμμαχο» και «φίλη» Αγγλία. Μια επέμβαση που θα «έσωζε» την Ελλάδα απ τους Ελληνες.
Ομως η δοτή και επιβεβλημένη με τα αγγλικά οπλα εξουσία δεν αρκούσε, ούτε η εν μέρει στήριξη στα στρώματα εκείνα που συνεργαζόμενα με τους κατακτητές κέδρισαν πλούτο και κοινωνική άνοδο με άνομους τρόπους και μέσα. Και αυτό γιατί και μετά την στρατιωτική ηττα και την παράδοσει των όπλων, στη χειρότερη περίπτωση το ΕΑΜ και κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες και με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γινόταν οι εκλογές το Εθνικό

Απελευθερωτικό Μέτωπο, θα ηταν αν οχι κυβέρνηση οπωσδήποτε ομως αξιωματική αντιπολίτευση. Αυτό το ειχε διαπιστώσει και ο ίδιος ο κ Ηντεν, υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας, οταν λίγες μέρες μετά την απελευθέρωση της χώρα μαζί με την κυβέρνηση της Εθνική Ενότητας επισκέφθηκε την Ελλάδα.
Και αυτό ακριβώς ηταν που δεν ήθελε περισσότερο από κάθε τί αλλα το κατεστημένο να εχει αξιωματική αντιπολίτευση το ΕΑΜ. Και δεν το ήθελε γιατί αν δεν σκοτείνιαζε ο πολιτικός παγκόσμιος ορίζοντας και τα πράγματα στη χώρα εξελίσσονταν ομαλά τα ψωμιά της δοτής εξουσία θα ηταν λίγα.
Επρεπε συνεπώς, να βγεί απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να θαφτεί στα έγκατα της γής σαν ενα **ΚΑΚΟ** αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση! Και οχι μόνο! Για να ειναι σίγουρη η διατήρηση της δοτής εξουσίας και να διασφαλιστούν τα αγγλικά συμφέροντα στην Ελλάδα, έπρεπε να ξαναγυρίσει η Ελλάδα στο 1940. Δηλαδή να επανέλθει στην εποχή της 4ης Αυγούστου με λίγο δημοκρατικό ρετούς.
Για το σκοπό αυτό οι Αγγλοι σύνδεσμοι σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να θάψουν τη λαϊκή υπόθεση στην Ελλάδα και κατ επέκταση τις μεταπολεμικές διεκδικήσεις. Αν μαζί με αυτό έθαβαν και την ΕΘΝΙΚΗ μας υπόθεση, αυτό τους ηταν απολύτως αδιάφορο. Ο σκοπός τους ηταν ενας και αποκλειστικός: να κρατήσει το **ΣΙΤΥ** μονοπωλιακά στα χέρια του την ΕΛΛΑΔΑ οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά και ηθικά. **ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ** ηταν καλά για το σκοπό αυτό. Και, ειναι αλήθεια, οτι σπάνια η ιστορία γνώρισε, για σύμμαχο και φίλο λαό, που να χρησιμοποιήσε τόσα αποκρουστικά και κυνικά **ΜΕΣΑ**. Τα μέσα που άρχισαν περισσότερο ή λιγότερο ύπουλα και υποκριτικά στη διάρκεια της κατοχής, για να ολοκληρωθούν με ποταμούς αίματος το Δεκέμβρη του 44, στα μαεστρικά και υποκριτικά χέρια του σέρ Ρόναλντ Λήπερ και του Ανελέητου Σκόμπυ.
Για να ειναι σίγορο το **ΣΙΤΥ,** οτι το αποτέλεσμα θα ειναι το ποθητό, δεν έμινε, παρά **ΕΝΑ** ακόμα **ΜΕΣΟ** πιο απίστευτο και πιο καταλκηκτικό: η συνεργασία των Αγγλων πρακτόρων και ελλήνων προθύμων με τους έλληνες Κούϊσλιγκς και με τους **ΙΔΙΟΥΣ** τους Γερμανούς για τη διάλυση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και οι Αγγλοι «σύμμαχοί» μας δεν δίστασαν καθόλου σε αυτήν τη συνεργασία. Μάλιστα ο ταξίαρχος Εντυ στα γραφτά του ηταν εύγλωτος:
«Θεωρώ οτι θα ηταν χρήσιμο για τους πράκτορές μας, να εχουν επαφή με αντιπροσώπους της (κυβέρνησης κούϊσίγκς), δηλαδή με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους ενσφηνώσουν την ιδέα οτι **έχουν το καθήκον και το δικαίωμα να καταγγέλουν τους αρχηγούς του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, στις αρχές κατοχής και να βοηθήσουν στη σύλληψη των στελεχών του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ... Απ αυτήν την άποψη η οργάνωση του ΕΔΕΣ έκανε πολλά!**». Και το Δεκέμβρη του 44 έφεραν τα καράβια, τα αεροπλάνα και τα τάκνς.
Επειδή ολα αυτά έγιναν με τον πιο πρόσυχο, εγκληματικό και απάνθρωπο τρόπο και μέσα, έπρεπε να τα επενδύσουν-δικαιολογήσουν ηθικό-πολιτικά και ιδεολογικά και κυρίως να μετακυλήσουν τις ευθύνες. Αυτό το ανέλαβαν οι «ειδικοί» ιδεολόγοι, ιστορικοί, λογοτέχνες και η εκκλησία. Για να πετύχουν τους ιδεολογικό-πολιτικούς στόχους, θα παρερμηνεύσουν και διαστρέφοντας κατά σύστημα και σκοπίμως, τα ιστορικά ντοκουμέντα και με την αυξανόμενη επίθεση στην αλήθεια και τη μνήμη, οχι μόνο αρνήθηκαν την ύπαρξη Εθνικής Αντίστασης, αυτό το **Εθνικό Κεφάλαιο** οι πλαστογράφοι της ιστορίας, αλλα

στη θέση των πραγμτικών αγωνιστών τοποθέτησαν «ιστορικά» τους κάθε λογείς συνεργάτες-δοσίλογους.
Με αυτόν τον τρόπο και χωρίς τη δυνατότητα απόκρουσης τα αντι ΕΑΜικά ιδεολογήματα θα έπαιρναν τη θέση μιας αξιόπιστης ιστοριογραφίας, με την οποία δεν ειχαν καμιά απολύτως σχέση με την Αντιστασιακή ιστορία. Στην προσπάθεια άρνησης της Αντίστασης, οι αργυρώνητοι ιστορικοί και λογοτέχνες χρησιμοποίησαν μια βασική στρατηγική παραποίησης: Ανάμιξαν την μερική ελάχιστη κακοποιημένη αλήθεια με το απόλυτο ψεύδος, προκαλώντας σύγχυση στους αναγνώστες, που λόγω των εκτάκτων μέτρων παλιά και την χρονική απόσταση τώρα, ο λαός δεν ειναι εξοικιωμένος με τις τακτικές των αρνητών.
Με κρίσεις που περιέχουν ενα μόνο μέρος της αλήθειας και σπαράγματα αφηγήσεων, (οπως το εργο «Ελένη» του ελληνοαμερικονού Γκατζογιάννη κλπ) που επιδέξια προσπερνούν τις κρίσιμες πληροφορίες και την πραγματικότητα γι αυτόν καθ εαυτόν τον αγώνα, δημιουργώντας στον ακροατή και αναγνώστη μια διαστρευλωμένη εντύπωση για το τί πράγματι συνέβει στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, και ειδικά ποιός πολέμησε ποιόν και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν.
Ετσι η πληθώρα των τεκμηρίων και ματρυριών που επιβεβαιώνουν την Αντίσταση εξοβελίζονταν, με το σκεπτικό οτι εχουν επινοηθεί εκ των υστέρων και ως εκ τούτου τα οσα λέγονται και γράφονται απ τους ίδιους τους αγωνιστές ειναι επινοήσεις και προϊόντα φαντασίας. Ομως η άρνηση της Αντίστασης λειτούγησε τελικά σαν μια επίθεση ενάντια στις χιλιάδες τους νεκρούς και τις δεκάδες χιλιάδες τραυματίες της Αντίστασης, γεγονός που στην πραγματικότητα συνιστά απειλή για ολους τους Ελληνες, που πιστεύουν οτι η γνώμη και η μνήμη αποτελουν τους θεμέλιους λίθους του πολιτισμού μας.
Βέροια 2005 Κόγιας Νίκος

??

Επειδή η γνώση και η μνήμη αποτελουν τους θεμέλιους λίθους του πολιτισμού μας και οτι το παρελθόν και ακόμη περισσότερο η αντίληψή μας για αυτό, επιδρά καθωριστικά στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τα σύγχρονα προβλήματα. Οι αρνητές αυτής της ιστορικής περιόδου, εχουν απόλυτη συνείδηση της σπουδαιότητας αυτού του καμματιού της ιστορίας, γι αυτό και την πολέμησαν με τόσο πάθος.
Και επειδή η μνήμη και η γνώση, μπορούν να μεταβάλουν άρδην τον τρόπο με τον οποίο η κοινώς παραδεχτή αλήθεια μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά. Και επειδη η ιστορία αποτελεί ενα πρόσφορο εργαλείο, οι ιδεολογικές και αργυρώνητες πένες την διαστεύλωσαν, την παραποίησαν και την αλλίωσαν προκειμένου να μην καταγραφεί τίποτε που να εχει σχέση με τον τετράχρονο αγώνα του λαού μας και κυρίως το κοινωνικό του περιεχόμενο.
Ιστορικά εχει γίνει αποδεκτό, οτι καμία εξουσία δεν μπορεί να σταθεί χωρίς αγωνιστές και ήρωες, η ελληνική πολιτεία ύστερα από μισό αιώνα, χωρίς να διαγράψει απ τις συνταξιοδοτικές καταστάσεις τους δοσιλόγους «αγωνιστές» και «ήρωες», αναγνώρισε με το νόμο 4315/1985, μόνο το απελευθερωτικό περιεχόμενο της Εθνικής Αντίστασης. Η Αντίσταση παρά την «αναγνώριση» ειναι εκτός της εκπαίδευσης. Και τα λίγα κομμάτια που υπάρχουν εκτός του οτι δεν διδάσκεται το περιεχόμενό τους περιορίζεται μόνο στο απελευθερωτικό σκέλος. Καμιά αναφορα στο κοινωνικό και κυρίως με τις εθνικές διεκδηκήσεις.

Επειτα το κατετημένο ειχε και δυο πρόσθετους λόγους να καταχωνιάσει την Εθνική μας Αντίσταση: ο πρώτος ηταν οτι έπρεπε να δικαιολογηθεί η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας και ένοπλη αγγλική επέμβαση δυό μήνες μετά την απελευθέρωση. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε στις 12 του Οκτώβρη και η επάμβαση έγινε στις 4 του Δεκέμβρη του 44, σχεδόν τρείς μήνες μετά την απελευθέρωση. Επρεπε να διαστρευλωθεί ο λόγος για τον οποίο έγινε αυτή η βάρβαρη επέμβαση και κυρίως να μην καταγραφεί στη συλλογική μνήμη του λαού αυτή η ωμή και απάνθρωπη Αγγλική επέμβαση.
Ομως για γίνει αυτό, ο μόνος τρόπος που υπήρχε ηταν να χαρακτηριστούν οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες και οι εκατό χιλιάδες μόνιμος και εφεδρικός Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) με τις εξακόσιες μικρές και μεγάλες μάχες (στοιχεία του Στρατηγού Σαράφη) και να συσχετιστεί πρώτα και να ταυτιστεί μετά με ενα συμπτωματικό, τυχαίο, εφήμερο αναρχικό και τυχάρπαστο γεγονός. Και δεύτερο: Εθνική Αντίσταση σημαίνει προσφορά και θυσίες στο κοινό αγώνα κατά του άξονα. Και πολλαπλή συμμετοχή και προσφορά στον αγώνα σημαίνει Εθνική δικαίωση και ισότιμη συμμετοχή στις διεκδηκήσεις. Και για την Ελλάδα διεκδηκήσεις την εποχή εκείνη σήμαινε: Κύπρος, Ανατολική Θράκη, τα Δωδεκάννησα και συμμετοχή στα στενά.
Αυτό ομως οχι μόνο δεν θα ήθελε ο Σέρ Τσιώρτσιλ, γι αυτό και έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος για να στακίσει αυτούς, που η συμμετοχή τους στην Αντίσταση και τον συμμαχικό αγώνα τους εδραίωσαν το δικαιωμα αυτών των διεκδηκήσεων. Και επειδή η διεκδήκηση απ την πλευρά του (ΕΑΜ) ηταν προγραμματική διακήρυξη, για να μη σκεφτούμε κάτι τέτοιο και κυρίως να μην ανοίξουμε το στόμα, μας έστειλε πολύ πριν απ το Δεκέμβρη τα αεροπλάνα, τα καράβια και τα τάνκς, που απ τις 4 του Δεκέμβρη μέχρι τις 12 του Φλεβάρη, που έγινε η συμφωνία της Βάρκιζα, ξερνούσαν φωτιά και σίδηρο και θάνατο στην Αθήνα και τον Πειραιά και κατά προτίμηση στις λαϊκες συνοικίες σκορπώντας αδιάρτιτα το θάνατο.
Και για να μήν φέρουμε λοιπόν, σε δύσκολη θέση τον Μέγα Τσιώρτσιλ, και κυρίως για να μην αποσπάσει εστω και μερικούς ακόμα πόντους η Ελλάδα απ ελληνικά κατεχόμενα απ τους Τούρκους εδάφη, μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας την παράδοση των όπλων απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και θέση εκτός νόμου της Αντίσταση, ο πρώτος στόχος επιτέφθει: ο διεκδηκητής βγήκε απ τη μέση. Τώρα πλέον έμειναν ΜΟΝΟΙ με τον Τσιώρτσι, που ήρθε στην Αθήνα αυτοπροσωπος να υπαγορεύσεις του όρους του σε αυτούς, που με τα όπλα επέβαλε στην εξουσία. Δεν έμεινε παρά να αμφισβητηθεί η ύπαρξη αυτής καθ εαυτής της Αντίστασης, που ηταν η ψυχή και η συνείδηση του εθνους.
Για να γίνει ομως μπορετό αυτό, επρεπε να ξεχάσουμε πρώτα την προσφορά της Αντίστασης στην απελευθέρωση της Ελλάδας, να διαγράψουμε την συνεισφορά μας στον αντιφασιστικό αγώνα, να καταχωνιάσουμε τα όποια ιστορικά στοιχεία έκαναν αναφορά στην Αντίσταση και ειδικά στην ΕΑΜική, και σε συνέχεια για να ήμαστε αρεστοί στη μεγάλη μας «φίλη» και «σύμμαχο» να αποποιηθούμε και τα εθνικά μεταπελευθερωτικά μας δίκαια. Αυτά τα δύσκολα τα ανέλαβαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι. Και με την χρυσοπληρωμένη πένα τους γύρισαν τον πραγματικό κόσμο ανάποδα!
Πριν ομως ανοίξουμε το στόμα για την Κύπρο, την Ανατολικά Θράκη, τα Δωδεκάννησα και τα στενά, τα αγγλοτρεφόμενα φερέφωνα και η στρατιά των χρυσοπληρωμένων «πρακτόρων» με πιστοποιητικά της Ιντέλλιτζενς Σέρβις, φώναζαν στεντώρια τη φωνή «η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό προτεκτοράτο» και οι παλληκαράδες της Δεξιάς και του Κ.Ρέντη, το ίδιο και

αυτοί φώναζαν «Μεγάλη Ελλάδα» και έβγαζαν χάρτες που καταβρόχθιζαν τα μισά Βαλκάνια και τη μισή Αφρική. Μούγκα ομως για την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη, τα Δωδεκάννησα...
Βέροια 2005 Κόγιας Νλικος

??

Για να μήν βγούν λοιπόν στο αφρό οι τα φαύλα πράξαντες και τους ζητηθούν ευθύνες για συνεργασία και δοσιλογισμό, οχι μόνο είδαν σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως στην κατοχή είδαν στους Γερμανούς αλλα και θυσίασαν εναν αξιοθαύμαστο και ανεπανάλπο αγώνα στο βωμό των ξένων συμφερόντων. Και παραφράζοντας τον μεγάλο Σολωμό, έκαναν το ψέμα αλήθεια και τη μέρα νύχτα: Ταύτισαν το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Εθνική Αντίσταση με τον εμφύλιο. Τωρα οχυρωμένοι πλέον, πίσω απ την διπλή αυτή ταύτιση, εξαπέλησαν μια μονομερή ιδεολογικό-πολιτική εκστρατεία και ενα όργιο λευκής τρομοκρατίας με στόχο να σταματήσει κάθε αναφορά στην Εθνική Αντίσταση.

Στην Καισαριανή αγαπητέ ανώνυμε, εκπληρώθηκε ενα ιστορικό χρέος της πολιτείας προς αυτούς που εδωσαν τα πάντα για την απελευθέρωση. Και αν υπάρχει κάποιος ψόγος αυτός ειναι οτι απ την πλευρά της Δεξιάς η δικαίωση ήρθε μετά από 61 χρόνια. Η Καισαριανή δεν ειναι ο μοναδικός τόπος εκτελέσεων, ούτε ο Χορτιάτης ηταν το μοναδικό ολοκαύτωμα στο οποίο αναφέρθηκε ο Πρόεδρος της δημοκρατίας στις εκδηλώσεις μνήμης του ολοκαυτώματος του Χορτιάτη.

Η Ελλάδα ειναι γεμάτη από τόπους εκτελέσεων αγωνιστών και πατριωτών απ τους κατακτητές. Σε δεκάδες ανέρχονται οι τόποι εκτελέσεων και σε πολλές δεκάδες τα ολοκαυτώματα, που προκάλεσαν μέσω των αντιποίνων οι κατακτητές με σκοπό να τρομοκρατήσουν τον ελληνικό λαό να μήν υποστηρίζει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με στόχο να τον τρέψουν εναντίον του. Τα αντίποινα οπως ειναι γνωστό, ξεπερνούν και τα πιό βάβραρα ένστικτα εκδίκησης. Και αυτό γιατί η εκδίκηση, προϋποθέτει την αναζήτηση και την τιμωρία του συγκεκριμένου φτέχτη, ενω τα αντίποινα στη θέση του φτέχτη τοποθετείς κατά βούληση τον άσχετο με το «έγκλημα» και τον καθένα.

Αν σε αυτό προστεθεί η υπερτίμηση της αξίας της ζωής του Γερμανού στρατιώτη και την αντίστοιχη υποτίμηση μέχρι μηδενισμού της αξίας του Ελληνα, τα αντίποινα άρχισαν απ το ένα προς δέκα και φτάσαμε στο ενα προς πενήντα Και οταν αργότερα το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, πέρασε απ το σαμποτάζ και τις ενέδρες σε μάχες πραγματικές, τα ολοκαυτώματα διαδέχονταν το ενα το αλλο, με αποκορύφωμα την εν ψυχρώ δολοφονία τους διακόσιους της Καισαριανής.

Η Καισαριανή ομως, ειναι συνώνυμη με την ιστορία που ειναι γραμμένη με το αίμα εκατοντάδων εκτελεσθέντων αγωνιστών. Η «αναγνώριση» της παλαϊκή Εθνικής Αντίστασης για το κατεσταμένο, συμποσούται στην ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου. Η Καισαριανή ειναι «η γειτονιά των αγώνων και των θυσιών», (Στη γειτονία της Καισαριανή περιόρισε την Πανελλαδική Αντίσταση ο Κ Καραμανλής),οπως είπε στην ομιλία του,ενω παράλληλα κάνοντας αυτοκριτική ειπε «Οφείλω να ομολογήσω οτι η Πολιτεία άργησε πολύ να ανταποκριθεί στη φωνή των πολιτών (και των αγωνιστών) της Καισαριανής και οχι μόνο.(ευτυχώς που είπε «και το οχι μόνο»). Καθυστέρησε να ανταποκριθεί στο χρέος απέναντι στην ιστορία και απέναντι σε εκείνους

που έδωσαν τη ζωή τους για την ελευθερία». Και στη συνέχεια ο Πρόεδρος της δημοκρατιας Κάρολος Παπούλιας τόνισε η Καισαριανή:«ειναι ταυτισμένη στο συλλογικό υποσυνείδητο με τον ήχο των πολυβόλων και ο κρότος αυτός εξακολουθεί να ηχεί μέσα μας σαν διαρκή υπόμνηση της οφειλής απέναντι στους ανθρώπους που θυσιάστηκαν»

Μια πρώτη απάντηση στον ανώνυμο αρθρογράφο, που δεν μπόρεσε να ξεπεράσει ορισμένα σύνδομα (το κείμενο το επιβεβαιώνει), και να συμφιλειωθεί με την πραγματικότητα ειναι η εξής: Η σύγχρονη ελληνική γλώσσα ειναι μια πλούσια γλώσσα. Ο πλούτος της βέβαια δεν οφείλεται μόνο στο μεγάλο αριθμό των λέξεων που εχει και από όπου διεκδικεί τα πρωτεία. Το συμαντικότερο στοιχείο της ειναι επίσης η δυνατότητα να περιγραφούν-με τον μικρότερο δυνατό κόπο-καταστάσεις και νοήματα με εκλπηκτική ακρίβεια.

Η Λέξη λήθη λοιπόν, σημαίνει ΛΗΘΗ. Και οταν διακηρύτουμε τη ΛΗΘΗ, και το «Δεξιοί και Αριστεροί να δώσουμε τα χέρια για το καλό του τόπου», δεν ρωτάμε «**Τι κάνουν οι Δεξιοί**» και κυρίως δεν καλούμε τους Δεξιούς να ξαναρχίσουν τα παλιά γνωστά και πολυδοξασμένα; Και ούτε διαμαρτυρόμαστε για την «τέτοια περιφρόνηση της νικήτριας πλευράς απ το κράτος» στους ήρωες του Γράμμου, γιατί και η αλλη πλευρά ειχε ήρωες. Και ούτε γράψαμε ποτέ θρύνους και κοπετούς που να διχάζουν, οπως έκανε ο Υποστράτηγος Πετζόπουλος και πολλοί αλλοι και ο δεξιός ελληνικός τύπος με εκείνα τα εμετικά κοσμητικά επίθετα. Η συκοφαντία και το ψέμα δεν ειναι «άποψη» γι αυτό και κατακριταία. Η πλαστογράφηση της ιστορίας ειναι έγκλημα.

Σε ό,τι αφορά τις εκδηλώσεις μνήμης των Αριστερών, οι Δεξιοί και η Δεξιά γενικά, αλλα και το περιλλάλητο κέντρο, που αντί να οργανώσει Αντίσταση την πολεμούσε μαζί με τους κατακτητές, δίπλα στις τόσες αλλες σκοπιμότητες και κεροσκοπισμούς καθημερινά και με χίλιους τρόπους προσπαθώντας με το ψέμα να κρατήσει ανοιχτό το χάσμα, που για τους γνωστούς λόγους οδήγηκε η χώρα στον αδεφροκτόνο εμφύλιο. Για το ιστορικό ψέμα, ο Σοφιστής Λουκιανός έλεγε: «Η ιστορία δεν μπορεί ούτε στιγμή ν' ανεχθεί το ψέμα, οπως η τραχεία αρτηρία, σύμφωνα με τους γιατρούς, δεν ανέχεται ό,τι μπεί μέσα σ αυτήν, ενώ καταπίνουμε». Και ο Ησίοδος έλεγε «Ηθους δικαίου φαύλος ού ψαύει λόγους».

Κόγιας Νίκος Βέροια 30 Σεπτεμβρίου 2005

Στις αρχές του Σεπτέμβρη του 1943 τρείς Βεροιώτες ΕΠΟΝίτες, απο μιά εικασαμελή οργάνωση, επειδή ειχαν εκτεθεί αρκετά με τη δράση τους, δεν μπορούσαν να συνεχίσουν αλλο τον παράνομο ΕΠΟΝίκο αγώνα, χωρίς να διατρέξει άμεσο κίνδυνο η ζωή τους. Και οι τρείς ΕΠΟΝίτες εξέφρασαν προ το Νομαρχιακό Συμβούλιο της ΕΠΟΝ, την επιθυμία να ανέβουν στο βουνό. Οι ΕΠΟΝίτες αυτοί ηταν : Ο Δήμος Μαζαράκης, ο Κώστας Τσιμογιάνης και ο Ηλίας Φυτίκας. Υστερα απ πολλούς μήνες και με την βοήθεια των καλοθελητών ο αντάρτης πλέον Δήμος Μαζαράκης συλαμβάνεται σε μια αψιμαχία με τους Γερμανούς.

Μετά τη σύλληψη τον μεταφέρουν στο στρατόπεδο του Παύλου Μελά της Θεσσαλονίκης. Αφού τον βασάνισαν απάνθρωπα για πολλές μέρες χωρίς να

γνωρίζουν το παραμικρό οι γονείς και τα αδέρφια του. Πριν προλάβουν να τον σκοτώσουν (τα στοιχεία ηταν επιβαρεμένα) κατόρθωσε να επικοινωνήση μέσω της εκεί οργάνωσης με την οικογένειά του. Η οικογένεια του αναζήτησε μεσάζοντες προκειμένου να του σώσουν το κεφάλι. Ανάμεσα στους ανθρώπου που ζήτησαν βοήθεια για τη διάσωσή του. Επειδή ο Μαζαράκης και οι αλλοι δύο ΕΠΟΝίτες ηταν Βλάχοι, ζήτησαν και τη βοήθεια αυτών που όντας Ελληνες εκμεταλλεύονταν την προπαγάνδα της Ρουμανίας οπως ο κ Χητζηγώγος, ο Καπρίνης κλπ. Πράγματι οι άνθρωποι παρενέβησαν τους Γερμανούς ζητώντας την απόλυσή του. Οι Γερμανοί ομως για δικούς τους λόγους, προκειμένου να τον απολύσουν τους έθεσαν τον όρο οτι πρέπει να υπηρετήσει φορώντας τη γερμανική στολή επι ένα τρίμηνο, άλλως θα προχωρήσουν στην εκτέλεση. Από ό,τι θυμάμε υπόθηκε τότε εκτός απ τους μεσάζοντες αλλά και ορισμένοι απ τους οικείους του ζήτησαν να κάνει αυτήν την τρίμηνη θυσία για να γλυτώσει τη ζωή του.

Η απάντηση του Ανταρτό-ΕΠΟΝίτη ηταν σαφής και οριστική: « ΟΧΙ. Εγώ οργανώθηκα στην ΕΠΟΝ και βγήκα στο βουνό για να τους πολεμήσω. Τώρα μου ζητούν να φορέσω τη στολή που ειχα στο στόχασρτο. Πότε δεν θα φορέσε αυτό το λυκοτόμαρο στο κορμί μου» Σε λίγες μέρες αφού τον ξαναβασάνισαν για την άρνηση τον εκτέλεσαν.

Το ΟΧΙ του Μαζαρήκη και χιλιάδων άλλων Μαζαράκιδων τότε και μετά στους βασανιστές. Το ΟΧΙ στην ταπείνωση και στην υποταγή, το ΟΧΙ στην άρνηση των ανθρώπινων αξιών και των ιδανικών τους ειναι φανερό και αποδεδειγμένο πως δεν το έλεγαν άνθρωποι τυχαίοι. Ανθρωποι απολίτικοι, αδιάφοροι, ανυποψίαστοι και άσχετοι προς τους εθνικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες του λαού μας.

Παρόμοια απάντηση μπορούσαν να δώσουν μονάχα φλογεροί πατριώτες και αφοσιωμένοι αγωνιστές της της Εθνικής Αντίστασης. Οραματιστές και πρωταγωνιστές για μιά Ελευθερη και Δημοκρατική Ελλάδα. Για μια νέα κοινωνία. Μονάχα αγωνιστές, που δεν πήρανε τη ζωή τους «λάθος», ιδεολόγοι, επαναστάτες που πετούσαν τη σκούφια τους απο ενθουσιασμό για χάρη του αγώνα, και τα δίνανε όλα-και τη ζωή τους ακόμα-θα μπορούσαν να αντισταθούν περήφανα στη βία, να ελέγξουν το φόβο, να υποτάξουν τον πόνο και να νικήσουν. Οι Νέοι ένιωθαν πως έπεπρε να αντιδράσουν πιό γρήγορα απ τους ρυθμούς της αλλαγής που έρχονταν, κάνοντας πράξη τα λόγια του μεγάλου μας Ποιητή Κ Παλαμά, στο ποιήμα οι Πατέρες:

...Φτάνει μια ιδέα να σ το πεί, μια ιδέα να σ το προστάξει, κορόνα ιδέα, ιδέα σπαθι, που θα ειν απάνου απ όλα!

??????????Συνολικά πάνω από εκατό χιλιάδες Ελληνες πατριώτες και δημοκράτες, αγωνιστές της λευτεριάς, της δημοκρατίας και της σοσιαλιστικής ιδέας πέρασαν απ τα κολαστήρια του «Νέου Παρθενώναν», όπως τον αποκαλούσαν οι φωστήρες της εθνικοφρασύνης. Και αλλες τόσες απ τα δεκάδες αλλες κάτεργα και κολαστήρια που ηταν σπαρμένα στην Ελλάδα του Γ! «Ελληνο- χριστιανικού πολιτισμού», που τον άρχισε η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και τον συνέχιζαν οι επιβήτορες της εξουσία, στα κάτεργα και τα κολαστήρια προετοιμάζοντας ετσι το έδαφος να τον ολοκληρώσει η χούντα των συνταγματαρχών στο έμπα της άνοιξης του 1967. Εκεί, λοιπόν, στα ανά την Ελλάδα κολαστήρια και ειδικά στο Μακρονήσι και στο πρόσωπο ολων εκείνων των αγωνιστών απ τη γενιά της Αντίστασης, που οραματίστηκαν και

τόλμησαν...να σηκώσουνε τον ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η Λευτεριά, η Δημοκρατία, η Ανθρωπιά, η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης.

Μια πρωτοφανής σε έκταση και αγγυότητα επιχείρηση ταπείνωσης εξευτελισμού, υποταγής και εξόντωση της λεβεντιάς ενος ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπό την έμπνευση και εποπτεία των ξένων (Αγγλων Κολαντώνιδων και αργότερα του μπάρμπα Σάμ) και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσασμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής.

Οι φιλόδοξοι στόχοι του αντεθνικού κατεστημένου, του εγκληματικού και φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια μόνο στο απλό-οπως θα νόμιζε κανείς και οπως πρόβλεπε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και την εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος, κατά την περίοδο του εμφυλίου πολέμου. Αλλα αποσκοπούσε, στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική τους εκμηδένιση, τον αποχρωματισμό, την υποταγή και τελικά στην αναβάπτισή τους στα νάματα της εθνικοφροσύνης.

Για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα κολαστήρια και ειδικά της Μακρονήσου, χρειάστηκε να επιστρατευθεί εκτός απ τη δική μας 4ο Αυγουστιανή και Γκεσταμπίτικη κατοχική πείρα στα βασανιστήρια και το έγκλημα, αλλά και οι όποιες στεγνές και απάνθρωπες διεθνείς μεθόδους βασανισμών. Να χρησιμοποιηθούν ολα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού: ωμή βία και πρωτόγνωρες μορφές λευκής, τρομοκρατίας. Και όλα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του Ελληνα αγωνιστή.

Στα έξη περίπου χρόνια του τρομακρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα και μάτωσαν και στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την τιμή και την αξιοπρέπειά τους, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδυστάκτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνωτης και ασύδοτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες ειναι τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ωστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε στο ραντεβού τους. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνεε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από το να θυμάσαι σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου**.** Οταν ξαφνικά ξαναέρχεται μπροστά σου ενα μεγάλο κομμάτι από τη ζωή σου και μάλιστα τόσο σημαντικό, που ειναι αδύνατο να χωρέσει στα όρια ενος κειμένου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μη μπορείς να τα αποφύγεις. Σαράντα σχεδόν χρόνια έμειναν στα συρτάρια του Νου. Ενώ εγώ εχω αλλάξει πλησιάζω τα 65, εκεί στα σιρτάρια του Νου δεν εχει αλλάξει τίποτε. Και πώς να αλλάξει. Για να αλλάξει πρέπει να ξεχάσεις πρότυτα και στάση Ζωής και συμπεριφοράς Ανθρώπων, σαν…και εκατοντάδες αλλους αξιοθαύμαστους ΕΠΟΝίτες, ΕΑΜίτες και κομμουνιστές, που δεν έκαναν τίποτε για τον εαυτό τους, ασχολούνταν με τους αλλους και έχτιζαν Ανθρώπους. Για να αλλάξει κάτι, πρέπει να ξεχάσεις πέντε βασικούς περιόδους της ελληνικής ιστορίας, όπου το στίγμα της Αριστεράς χαράχτηκε έντονα και ιστορικά ανεξίτηλο α) : την περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, β) της Αντίστασης, γ) του εμφυλίου πολέμου δ) εκείνη της δεκαετίας του 60. ε) την επτάχρονη δικτατορία των συνταγματαρχών σε συνδιασμό πάντα με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Για να αλλάξει κάτι πρέπει, να ξεχάσεις την ίδια την ΕΠΟΝ, για την ίδρυση της οποίας υπήρξα μέλος στο Νομό μας. Αναφέρομαι σε μια γενιά, που ενώ δεν την άφησαν να χαρεί τη νίκη για την οποία τόσα έδωσε, δεν μπόρεσαν όμως και να τη νικήσουν, οπως πολύ θα το ήθελαν.

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι ανθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ενα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναΐϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώμβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

«...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλληγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ αυτόν τον τρόπο ενα είδος

οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, ειναι και υποχρεωμένος να ανταποδόσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να ειναι μεγαλύτερη, ωστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά.

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο, ο Μαυροκορδάτος ή όποιος άλλος (το ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι πολιτικοί, που τον ακολουθούσαν με σκοπό να γίνουν απόλυτοι κυρίαρχοι της χώρας (να καταλάβει πραξικομματικά την εξουσία) για να υλοποιήσουν τα εθνοκτόνα σχέδιά τους, ειναι η ίδια η ενσάρκωση του «κακού» και του «σατανά», θα αναφωνήσει αγανακτισμένος ο Κλήρος. Το «τυραννισμένο» έθνος βλέπει τις ελπίδες για την αποκατάσταση «ικανοποίηση»,των δικαίων του (ποια εθνικά δίκαια αλήθεια διεκδίκησαν); να ματαιώνονται, αφού η νέα πολιτική τάξη «αστοί-ΕΑΜ»,που συγκροτείται στη Επανάσταση τότε στη χώρα το 1941-44 φέρνει την καταστροφή του. Δικό τους «έργο» συνεπώς ειναι ο εμφύλιος πόλεμος!

Η υπόθεση συνεπώς αυτού του τόπου, δηλ η υπόθεση της Επανάστασης, το 21 και στην Ελλάδας 1941-44, ειναι αποκλειστικά υπόθεση των κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου. Στη συνείδησή τους, το συμφέρον της προ χουντικής ηγεσία και του Κλήρου, ταυτίστηκε με το συμφέρον της πατρίδας. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, οι προύχοντες-εθνικόφρονες και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-δεν ηταν δυνατόν να αποδεχθούν σαν «εθνική» επιταγή την απαίτηση-παράδοσης και καταστροφής της χώρας, και των υπαρχόντων κοινωνικών σχέσεων, των θεσμών, των ηθών και εθίμων και την παράδοση στους απάτριδες κομμουνιστές.

Για τους προύχονες και τον Κλήρο ο Μαροκοδράτος (ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι (συνοδηπόροι) που το ακολουθούν, επιδιώκουν να καταλάβουν την εξουσία. Στο πλαίσιο αυτού του ιδιαίτερα οξυμένου ιδεολογικού-πολιτικού κλίματος διαμορφώνονται και οι ταυτότητες των αντιπάλων, που νομιμοποιούν και σε συνεργασία με τους ξένους εξορθολογίζουν τη στιγμή, την ένταση και την έκταση της σύγκρουσης. Ο αντίπαλος όπως ορίζεται απ την πλευρά της Αγίας τριάδας, την εθνικόφρονα παράταξη και τους ξένους αποτάσσεται και θεωρείται οτι δεν υπηρετεί πλέον τη δίκαιη υπόθεση του έθνους. Ετσι το έθνος όχι μόνο αποκηρύσσει τους «στασιαστές», τους οποίους δεν αναγνωρίζει πλέον σαν «τέκνα» του, αλλα και επιβάλει («διατάσσει»), με τη βοήθεια των ξένων τη συντριβή τους ως τον απαραίτητο όρο για την διασφάλιση της ύπαρξής του έθνους.

Η λογική της κατασκευής και του προσδιορισμού του «αντιπάλου» τότε «εχθρού» το 1944, λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη μορφών δράσης εις βάρος του, και νομιμοποιεί τη χρήση όλων των μέσων (των πάσεις φύσης δωσιλόγων που θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη), των αγγλικών μεδραλιοβόλων, των τάνκς, των αεροπλάνων και των καραβιών για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του. Ενω παράλληλα, αποφασίζεται οτι η ατιμωρησία του αντιπάλου «εχθρού» αποτελεί επιτακτική ανάγκη, αφού η αριθμητική δύναμη και η δύναμη πυρός που εχουν αποτελεί «κίνδυνο» για τη σωτηρίας του έθνους. Οπότε μια και μόνη λύση υπάρχει. Με τη ωμή και απροσχημάτιστη επέμβαση των Αγγλων, η εκ του ασφαλούς εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Η λογική της εξόντωσης του ιδεολογικού αντιπάλου οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο

Στη λογική αυτών των ανθρώπων, η κατάσταση του «ανέκαθεν» και το «πάντοτε», ειναι αυτό που αντιτείνουν στους αστούς επαναστάτες οι προύχοντες και ο Κλήρος, οταν τίθεται στη συγκυρία της Επανάστασης το ζήτημα της εξουσίας, δεν αναφέρεται σε ενα παρελθόν διακριτό απ το παρόν και το μέλλον. Απεναντίας, ορίζει το χρόνο σαν αναλλοίωτο, αμετάβλητο απ την ιστορία, παντοτεινή κατάσταση και γι' αυτό δεν μπαίνει καν ζήτημα της συγκυριακής επαναστατική της αναίρεσης των προ επαναστατικών δομών εξουσίας. Οπως, και ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, ετσι θα πρέπει να συμβαίνει και στο παρόν αλλα και στο μέλλον. Με το σκεπτικό αυτό μόνο αντιλαβάνονται οι προύχοντες και ο Κλήρος το ζήτημα της εξουσίας. Οπως άλλοτε οι φορείς της εξουσίας προέρχονταν από εναν αριθμό προχουντικών οικογενειών, ετσι και τώρα, στην Επανάσταση. Το ζήτημα της εξουσίας ειναι ζήτημα που αφορά αυτές τις ίδιες οικογένειες. Πάντοτε η εξουσία ηταν και παράμενει ζήτημα της αδιαμφισβήτητης προχουντική ηγεσίας και ως εκ τούτου δεν μπορεί να νοηθεί η Επανάσταση σαν ρήξη με τη «φυσική» τάξη του κόσμου, οσο και αν συνδέεται με μια σημαντική ασυνέχεια στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης λόγω της απόχτησής της απ την οθωμανική νομιμότητα και τώρα δοτή απ τον Τσιώρτσιλ.

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές παραμέτρους. Δηλ τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ώς έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία διεξάγονταν η Επανάσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή ειναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παροδική. Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την συνιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Στο ιδιελογικό σύμπαν του προύχοντα και του Παπά, οι πήγες της κεκτημένης εξουσίας δεν μνημονεύονται καν, βυθίζονται βαθιά στην αρχονικότητα του «πάντοτε», του «ενέκαθεν». Και στον νείν και αεί και είς τους αιώνας των αιώνων Αμήν.

Με προεξάρχοντα τον Πατριάρχη Γρηγόριο των Ε!, που στη διάρκεια των τριών θητειών του (1797-1798, 1806-1808, και 1818-1821) που ανέβηκε στον πατριαρχικό θρόνο αποδείχθηκε αποφασιστικός επικριτής των ιδεών του διαφωτισμού και της αναγέννησης. Σε μια εγκύκλιο του 1819, που εκδόθηκε απ την Ιερά Σύνοδο της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κωσταντινουπόλεως, έθετε το ερώτημα: «τι όφελος ειχαν τα ελληνόπουλα απ τη γνώση των φυσικών επιστημών και των μαθηματικών, οταν ο λόγος τους ηταν βάρβαρος, όταν αγνοούσαν τα ζητήματα της θρησκείας και οταν έφθινε η ηθική τους;» Ο Γρηγόριος δεν αρκέστηκε στην εγκύκλιο, συμμάχησε με τις οθωμανικές αρχές, επιδιώκοντας να μειώσει την επίδραση των δυτικών ιδεών τότε και κυρίως της Γαλλικής Επανάστασης, καλώντας το ποίμνιό του να υπακούει στην οθωμανική εξουσία. Αφού καταδίκασε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, έδωσε σημαντική ώθηση στον Παρτιαρχικό τύπο, με τη δημοσίευση θρησκευτικών έργων που αποσκοπούσαν να προστατεύσουν την ορθόδοξη πίστη απ το μίασμα των δυτικών αιρέσεων.

Οταν το 1821 ξέσπασε ο αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία στις παραδουνάβιες Ηγεμονίες, ο Γρηγόριος και η Ιερά Σύνοδος εξέδωσαν εγκύκλιους, που αναθεμάτιζαν τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, τον Μιχάλη Σούτσο

και τους οπαδούς τους. Φαίνεται οτι οι εγκύκλιοι αυτοί συνέβαλαν «λένε» στο να αποφευχθεί μια γενική σφαγή των Ελλήνων της Πόλης, αλλά δεν έσωσαν τον ίδιο τον Γρηγόριο απ τον απαγχονισμό μπροστά στην είσοδο του Πατριαρχείου, στις 10 Απριλίου 1821.

Για τους συμβαλόμενους οθωμανούς, ο Γρηγόριος ειχε αποτύχει στο καθήκον του να διασφαλίσει την αφοσίωση των ορθοδόξων πληθυσμών στο Σουλτάνο. Καθήκον το οποίο ηταν το ζητούμενο αντίτιμο του Πατριάρχη, για τον αξιόλογο βαθμό ελευθερίας που απολάμβανε η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Και αναρωτιέται εύλογα κανείς, αφού η Ορθόδοξη Εκκλησία απολάμβανε αξιόλογο βαθμό ελευθερίας, προς τί το παραμύθι-μύθος του κρυφού σχολειού; Ακόμα αναρωτιέται, αφού οι Τούρκοι κατακτητές λόγο της σύνθεσης της αυτοκρατορίας-πολυεθνική ηταν ανεκτοί οχι μόνο στην ανεξιθρησκεία, η παραδοχή του διαφορετικού και την Αυτοδιοίκηση ακόμα. Με την παραδοχή του διαφορετικού, την ανεξιθρησκεία και την αυτοδιοίκηση οι Τούρκοι κυβερνούσαν τη Βαβέλ της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οπως η Βυζαντινή αυτοκρατορία πριν ασπασθεί-προσχωρήσει στο χριστιανισμό, ετσι και η οθωμανική που την διαδέχθηκε το 1453. Αφού όλα αυτά τα ειχε δεδομένα, γιατί η Εκκλησία προκειμένου να κρατήσει το λαό υποχείριό της, απαγόρευε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, ενώ παράλληλα υποθήκευε τους πόθους των Ελλήνων για λευτεριά στο δυνάστη, με αντάλλαγμα την διασφάλιση των παραδοσιακών της προνομίων αποκλειστικά για τον εαυτό της;

Οπως ο Γρηγόριος υπέτασσε τη συνείδηση των Ελλήνων για ελευθερία, και με τις εγκύκλιους προσπαθούσε να δαμάσει τον μακραίωνο και διακαή πόθο των Ελλήνων, για τη συγκρότηση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, ετσι και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, συμμάχισε με τους Αγγλους, τους σκοταδιστές και την πλουτοκρατική ολιγαρχία να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες και να την προστατεύσει απ το σύγχρονο μίασμα του Κομμουνισμού. ??

Η αντίδραση και ο σκοταδισμός και κυρίως η διεθνής του κεφαλαίου, ποτέ δεν ξεχνά τί σημαινει ΛΑΟΣ, καθώς και την «προσφορά» αυτών που με οποινδήποτε τρόπο συνέβαλαν στην τιθάσευση και υποταγή του λαού στον όποιο Σουλτάνο και τον όποιο σκοταδισμό. Σε ανταπόδοση της προσφοράς στον σκοταδισμό ο Γρηγόριος το 1921, στην εκατοστή επέτειο απ τον απαγχονισμό του, ανακηρύχθηκε Αγιος. Οσον Νούπο θα ανακηρύξουμε Αγιο και τον μοσχοαναθρεμένο στο Λονδίνο Δαμασκηνό, για την προσφορά του προς τους Αγγλοαμερικάνους.

Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μόιρασμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικοτσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις οσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωμβρίου 1940

Ολοι οι Ανθρωπι όπου Γης, παραδέχονται οτι στον Ανθρωπο υπάρχει η δυνατότητα να ειναι ο Δημιουργός και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του. Για να ειναι ο Ανθρωπος Δημιουργός της και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του,

σε ολόκληρο τον κόσμο οι Ανθρωποι αγωνίζονται για το δίκαιο, τη λευτεριά και την ειρήνη. Ο ελληνικός λαός γεμάτος Δόξα, τόσο με τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο κατά του φασισμού, αλλο τόσο και της κατοχής για τη συντριβή του άξονα βρίσκεται στην πρωτοπορεία αυτού του αγώνα.

Ο λαός οργανωμένος στις διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις με κυρίαρχη το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο ΕΑΜ δημιούργησε την υποδομή. Το ίδιο και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ, οχι μόνο θέλησαν αλλα και μπόρεσαν μέσα στη μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το χρώμα και το πινέλο, το χαρτί και το μολύβι, το χουνί και το ντουφέκι, έδωσαν ένα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας, ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της κατεστραμένης απ τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Κάθε προηγούμενη γενιά εχει τη δική της προσφορά στην παραγωγή του υλικού και πνευματικού πλούτου. Στους κοινωνικούς και εθνικούς αγώνες. Η γενιά της ΕΠΟΝ όμως, ηταν και θα παραμένει κάτι το ξεχωριστό. Το πρωτόγνωρο. Μπορεί ,εύκολα να μιλήσει και να γράψει κανείς για μια οργάνωση της Νεολαίας αλλης-εποχής ακόμα και αν αυτή ειναι η ΕΠΟΝ-σε νέους που δεν γνώρισαν ή για λόγους συγκαιρίας και έξω απ τη δική τους θέληση, δεν άκουσαν ποτέ την υπαρξή της. Σε νέους που αγνοούν τη Γερμανική κατοχή 1941-44, την Εθνική Αντίσταση «τους αγώνες του λαού και της Νεολαίας στα χρόνια της φωτιάς!...Για τους αγωνιστές μαχητές του ΕΑΜ-του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ-που ζήσανε και πολέμησαν στις γραμμές του, δεν ειναι ούτε τόσο απλή, ούτε και εύκολη υπόθεση. Και δεν ειναι εύκολη, γιατί οταν μιλάμε για την ιστορία της ελληνικής Νεολαίας αυτής της περιόδου την προσπερνάμε, όπως προσπερνάμε όλα τα σημαντικά πράγματα στη χώρα μας και κυρίως αυτά που εχουν άμεση σχέση με την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να ειχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, εχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό. Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897, και στη Ελλάδα της Μελούνας πρόστεσαν και την Μακεδονία, την Ηπειρο, την Κρήτη και τη Θράκη ολοκληρώνοντας ετσι τους μακραίωνους πόθους τωνΕλλήνων. Οσο πύκνωναν τα σύνεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, οχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητηκά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιοτο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιώνταν τί θα κάνουν οι Νέες γενιες και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά; Θα στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρίνονταν στις προσταγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων; Θα παραδειγματιστούν άραγε απ τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολίτιμο και

εθνο-υπαρξιακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νέοτερη Ελλάδα; Με δυό λόγια: θα τις υπερασπίζονταν ολες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή εχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες απ τη δική μας ειχαν πολλά. Η δική μας ομως, ειχε οχι απλώς περισσότερα, αλλα και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40 δεν ειχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές ειχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα αστάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο. Ενα αλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που ειχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ο λαός επι τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω απ ενα φρικτό και στιγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που ειχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό σε ενα τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο ειχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις ειχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει, κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας ειχε ήδη υποτάξη ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας απ τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα πράγματα απ τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δίσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, ειναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει πιό γρήγορα απ τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να ειναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδουτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πουλιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτιώνται.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών-πατριωτών απ την ανατολική Μακεδονία, υπήρξε στην περιοχής μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ενας δημιουργικός οργασμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το

καθημερινό ανέβασμα του αγώνα. Οσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαϊϊστικο ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατησυχαστικές διαβεβαιώσεις οτι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Και οταν στις 23-2-1943 ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) οι Νέοι οχι μόνο ένιωσαν ανακούφιση αλλα και εντάχθηκε εθελοντικά στις γραμμές της. Απόδειξη οι ηρωϊκοί αγώνες και θυσίες-χίλιάδες ειναι οι νεκροί της ΕΠΟΝ-για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία της πατρίδας. Η εποχή της ΕΠΟΝ ειναι η εποχή που η ιστορία γράφεται νε το τουφέκι και το τραγούδι «...η αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγουδία, στην κεφαλί λουλούδια και φλόγα στην καρδιά».

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετρέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέ και το αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτήμιτη οσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικόαπελευθεροτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμα ηταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Ειναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων». Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν απ τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικές οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαϊϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γενήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας απ την απαγοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, το κατηχητικό ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες. Με πρώτο σύνθημα:« Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαΐϊστικές οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σποπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίσκηκε να πραγματοποιήσει.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ενα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μιά στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή οπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος. Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συνευθύνης για οσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να εισαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σάν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προασπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα του νέου ήθους ειναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ο χρόνος της ιστορίας και ο χρόνος της μνήμης λέει, πως είχαμε κάθε δικαίωμα στη ζωή. Το δικαίωμα που το εχουν όλοι. Θα έλεγα και λίγο παραπάνω γιατί ήμασταν παιδιά. Παρ ότι ομως παιδιά εναντίον μας ειχαν συμμαχίσει και συμπαραταχθεί ολοι οι εθνοϊσμοί καταδότες, ο χωροφύλακας, ο στρατοδίκης. Ο γυμνασιάρχης και το Ιερό ευαγγέλιο μπροστά στο ειδώλιο που απειλούσε την «αλήθεια, και μόνο την αλήθεια». Παρ ότι όμως παιδιά κάθε πρωϊ «στο συνήθη τόπο των εκτελέσεων» σκότωναν παιδιά! Οι μνήμες απαιτούν το σεβασμό μας.

Μέσα σ ενα κλίμα πατριωτικής έξαρσης, αγωνιστικότητας και ενθουσιασμού σαρώνονται οι «διαχωριστικές γραμμές» στις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών (χωριστά σχολεία για αγόρια και κορίτσα, χωριστά στη διασκέδαση, χωριστά παντού), έπεσαν τα τείχη της κοινωνικής απομόνωσης και του διαχωρισμού σε πλούσιους και φτωχούς, σε σπουδαστές-μαθητές,εργάτες και αγροτόπαιδα. Δημιουργήθηκαν νέοι δεσμοί, όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Οι Νέοι οργανωμένοι στην ΕΠΟΝ, ξεπερνούν το φράγμα των κοινωνικών προκαταλήψεων και περιορισμών της εποχής. Με την εθελοντική συμμετοχή και την πολιτιστική δουλειά πέφτουν ενα, ενα τα Ταμπού και τα κλεισιέ, μέσα στα οποία ηταν εγκλωβισμένη η Νεολαία. Οι αλλαγές αυτές ήταν πρωτόγνωρες. Η κοινωνικοποήση και η πολιτικοποίηση της Νεολαίας σε εκείνες τις συνθήκες, υπήρξε ενα γεγονός εξαιρετικής εθνικής σημασίας.

Οι ΕΠΟΝίτες, ευαίσθητοι δέκτες των μηνυμάτων των καιρών, οπως ηταν φυσικό, δεν αποστρατεύτηκαν, δεν παροπλίστηκαν και κυρίως δεν πήραν το δρόμο για τα σπίτια τους, μετά τη λήψη του εμφυλίου! Αδιόρθωτοι, ονειροπόλοι και οραματιστές μαχητές μιας «καινούριας Ζωής», συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρών μέσα στις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων. Των αγώνων της δεκαετίας του1960, με το 114, τη Νομική και το πολυτεχνείο, φέρνοντας μαζί τους πολύτιμες εμπειρίες και μια αστείρευτη αγωνιστική διάθεση.

Μια άλλη πλευρά της ΕΠΟΝίτικης προσφορά που αξίζει να υπογραμιστεί, ειναι εκείνη της προσωπικότητας, που με βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ : Λευτεριά Ζωή και Φώς, Μορφωση Πολιτισμός, διαμόρφωσε την προσωπικότητα του

ΕΠΟΝίτη. Η ΕΠΟΝίτικη προσωπικότητα αποτελούσε ενα πρότυπο ευθύνης, αισιοδοξίας, έμπνευσης, δημιουργικής σκέψης και πρωτοβουλίας. Και σήμερα πολλοί απ αυτούς, άξιοι δημιουργοί: επιστήμονες και καλλιτέχνες, πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κλπ. Ανθρωποι που διακρίθηκαν με την αξία τους-σε συνθήκες φοβερές-με την παρουσία και το έργο τους, εξακολουθούν να προάγουν και να τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου μας, Τιμούν την ΕΠΟΝ. Να ηταν άραγε όλα αυτά τυχαία; Παρόμοια φαινόμενα, δεν μπορούν να ερμηνευτούν, ετσι απλά, με την επίκληση του τυχαίου!

Η ιστορία της ΕΠΟΝ, δεν τελείωσε στις 27 Δέκεμβρη με τη ψήφιση του Ν, 509 η κυβέρνηση Σοφούλη, που διέλυσε όλες τις αριστερες οργανώσει: ΕΑΜ-ΚΚΕ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ κλπ. Και δεν τελείωσε γιατί παρόμοια οργάνωση σε μαζικότητα και δράση, ιδίως στις πόλεις, δεν υπήρξε σε καμιά κατεχώμενη χώρα της Ευρώπης. Εξακόσιες χιλιάδες Νέοι όρθωσαν το αναστημά τους ενάντια στο φασιστό και τριαντα δύο χιλιάδες ΕΠΟΝίτες μαχητές πολέμησαν απ τις γραμμές του μονίμου και του εφεδρικού ΕΛΑΣ, απ τους οποίους οι 1,330 έπεσαν στη μάχη. Το ίδιο και η ιστορία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν τελείωσε ακόμη. Οι ιστορικοί καλούνται να μελετήσουν αυτό το φαινόμενο και οι ΕΠΟΝίτες και ΕΛΑΣίτες να δώσουν τη δική τους απάντηση.

Το πιό δύσκολο πράγμα, ειναι να χτίσεις μια γέφυρα ανάμεσα στην παλιά και την καινούρια ζωή. Και το ακόμα πιό βαρύ και δύσκολο, ειναι να βρείς εκείνες τις κατάλληλες πέτρες-λέξεις με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν από μισό και πλέον αιώνα αποφάσισαν να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα. Δύσκολο αλλά και όμορφο, γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου, τους συναγωνιστές, τους συμπολεμιστές και τους συγκρατούμενους στα διάφορα κολαστήρια. Ολους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους, που από νικητές στον αλβανικό πόλεμο βρέθηκαν υπο γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά.

Τους Ανθρώπους που μετά από έξη μήνες ξαναβρέθηκαν μποστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλημμα ηταν πιο τραγικό. Η απάντηση ειναι γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός μας δεν θα χάριζε το Επος του 40 στο φασισμό. Οσοι ξεκίνησαν για τον υπερ πάντων αγώνα, ειχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.

Ο αγώνας του λαού μας συνεχίζεται με αμείωτο πάθος και ορμή κατά της ναζιστικής Γερμανίας με την ίδρυση στις 27/9/41, του Ενθικού Απελευθερωτικού Μετώπου το θρυλικό (ΕΑΜ) και όλων των άλλων Αντιστασιακών οργανώσεων ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ, ΠΕΑΝ και διάφορων άλλων ομαδικών και μεμονωμένων ατόμων ακόμα. Ετσι το Επος του 40, δένεται άρηκτα με την εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης και η Αντίσταση με την Ελλάδα.

????????Η απόφαση του λαού να αναμετρηθεί και με τον άξονα γίνεται παράδειγμα προς μίμηση. Αναγνωρίζεται και εξυμνείται από εχθρούς και φίλους. Ειναι αγώνας που γίνεται από απλούς Ανθρώπους- αγωνιστές της καθημερινής ζωής. Από Ανθρώπους που βάζουν πάνω από όλες τις αξίες την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που δεν μπορείς να την έχεις χωρίς ελεύθερη την πατρίδα και κυρίως χωρίς την ελευθερία του διπλανού σου. Ετσι ο αγώνας από προσωπικός γίνεται εθνικός και από εθνικός, γίνεται αγώνας για τον συνάνθρωπο. Γίνεται οικουμενικός και αυτήν ακριβώς την οικουμενικότητα του αγώνα τόσο το 21 με το στόμα του Ρήγα και του 1940, οσο και την Αντίστασης του 1941-44, ειναι που η οικουμένη θαύμασε, αναγνώρισε και απένημε περγαμηνές.

Στη διάρκεια αυτού του αιώνα που διανύουμε και που, σε μια περίπου 10ετία, θα παραχωρήσει τη θέση του στον επόμενο, η Ανθρωπότητα βίωσε τη φρίκη δύο παγκοσμίων πολέμων. Του πρώτου, που άρχισε τον Αύγουστο του 1914, και τελείωσε το Νοέμβριο του 1918, και του δευτέρου που κηρύχθηκε την 1η Σεπτεμβρίου του 1939 και συνεχίστηκε μέχρι τις 5/8/1945 στην Ευρώπη και τελείωσε στις 12/9/45 οταν υπογράφτηκε η ανακωχή με την Ιαπωνία.

Και οι δύο αυτοί πόλεμοι υπήρξαν καταστροφικοί. Ομως ο δεύτερος, που πήρε πλανητική έκταση, ειχε πολύ μεγαλύτερη χρονική διάρκεια και κατά τη διεξαγωγή του χρησιμοποιήθηκαν τα πιό τρομερά-φονικά όπλα. Υπήρξε ασύγκριτα πιό σκληρός, πιό απάνθρωπος και πιο πολυαίμακτος. Ο πόλεμος αυτός εκτός όλων των άλλων φοβερών συνεπειών, δεν ειχε μετώσισθεν. Για πρώτη φορά στην ιστορία των πολέμων, λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και τους μεγάλου βελενικούς όπλων και λίγο πριν απ την λήξη του με τη χρήση απ τους αμερικανούς της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, ο άμαχος πληθυσμός δεν ειχε διασφαλισμένα μετώπισθεν. Γονάτισε στην κυριολεξία την Ανθρωπότητα. Ενας πόλεμος με ασύλληπτες Ανθρωποθυσίες και καταστροφές σε υλικό και πνευματικό πλούτο. Ενας πόλεμος πρωτόγνωρος και ασύγκριτος σε μέσα και δύναμη πυρός. Πολιτισμοί αιώνων καταστρέφονται και λεηλατούνται. Οι καταστροφές που προκλήθηκαν κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής του, ειναι πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της ανθρώπινης συμφοράς, αρκεί να αναφερθεί οτι η Ελλαδα ειναι η χώρα που σε αναλογία με τον πλυθησμό ειχε 12-14% σε νεκρούς και η Σοβιετική Ενωση, που δέχθηκε το κύριο βάρος αυτού του πολέμου και υπήρξε ο μεγάλος αιματοδότης του, θρήνησε 20,000,000 νεκρούς. Η Γιουγκοσλαβία 8,000,000 και Εμείς 600,000. Εκείνο που κάνει εντύπωση ειναι το γεγονός οτι οι μεγάλοι πρωταγωνιστές και στους δυό αυτούς πολέμους ηταν σχεδόν τα ίδια κράτη, που είχανε χωριστεί σε δύο πανίσχυρα αλληλοσυγκρουόμενα στρατόπεδα. Και ενώ οι Ευρωπαϊκοί και Βαλκανικοί λαοί έβαλαν το αίμα, οι Αμερικανοί ηταν αυτοί που εισέπραξαν την αξία και αυτού του παγκοσμίου πολέμου, οπως και του πρώτου.

Οι Αμερικάνοι, εκτός του οτι εισέπραξαν την αξίας των δύο παγκοσμίων πολέμων, κατά τη διάρκειά τους έχτιζαν παράλληλα και της δομές της μελλοντικής αυτοκρατορίας τους. Ειναι αυτοί που αναλογικά έβαλαν το λιγότερο αίμα. Και το βασικότερο ενώ οι Ευρωπαϊκές και οι Βαλκανικές χώρες, εκτός απ το αίμα έπαθαν και τεράστιες υλικές καταστροφές, στην ίδια την Αμερική, εκτός του ότι δεν ειχε ούτε ενα θύμα στα μετώπισθεν, δεν έσπασε ότι

ένα κεραμμύδι. Οσο για την Αγγλία, ενώ σήκωσε τεράστιο βάρος βγήκε χαμένη. Το ίδιο και η Γαλλία. Και η Αγγλία και η Γαλλία, με τη λήξη του πολέμου εκτός του οτι έχασαν τις αποικίες, το σχέδιο Μάρσαλ ηταν αυτό που τους έδωσε την χαριστική βολή αλλοτριώνοντας μέσω της εξαγοράς τους ιδεολογικούς κλπ κρατικούς μηχανισμούς. Τις αποικίες όλων των Ευρωπαϊκών χωρών τις απορρόφησε μετάπολεμικά η Αμερική.

Οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, σε σχέση με αυτές που βρίσκονται στην ενδοχώρα του πλανήτη, εχουν ενα τεράστιο πλεονέκτημα. Τα πλεονεκτήματα αυτά ειναι τεράστια τόσο σε καιρό ειρήνης αλλο τόσο και στον πόλεμο. Οι λαοί της ενδοχώρας την μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορούσαν να εχουν στη διάθεση τους σε περίοδο ειρήνης, αλλα και τον πόλεμο, ειναι η ταχύτητα του αλόγου. Οσο για τις μεταφορές το καθορισμένο βάρος του μπορεί να συκώσει το άλογο. Το ίδιο ισχύει για την απόσταση, την διακίνηση της πληροφορίας και των ιδεών. Ειναι τόση οση μπορεί να διανήσει το άλογο. Τα όρια του αλογού ειναι περιορισμένα ως προς το χρόνο, την απόσταση και το βάρος. Αντίθετα οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, εκτός απ το άλογο για την ενδοχώρα, εχουν για την ειρήνη τα παντός είδους πλεούμενα που χρησιμοποιούν-ούσαν το κουπί, τον αέρα και αργότερα τον ατμό, και για τον πόλεμο Ναυτικό στόλο.

Τα πλεούμενα ανεξάρτητα μεγέθους εκτός του οτι είναι ταχυκίνητα, βρίσκονται σε συνεχή κίνηση. Μεταφέρουν μεγάλα φοτρία προϊόντων και ανθρώπων σε μεγάλες αποστάσεις και πληροφορίες σε καιρό ειρήνης. Στον πόλεμο τα όποια πλοία μεταφέρουν στρατιώτες, αιχμαλώτους, προμήθειες και λείες, μαζέβουν και μεταφέρουν εύκολα ασφαλέστερα και γρήγορα πληροφορίες για τις κινήσεις τους αντιπάλου και συμμετέχουν στις πολεμικές επιχειρήσει. Το γεγονός αυτό έδωσε τις δυνατότητες στις χώρες αυτές να κυριαρχήσουν σε μεγάλες εκτάσεις του πλανήτη. Μια απ τις πρώτες χώρες που εκμεταλλέυτηκε και χρησιμοποίησε πολύπλευρα τα πλεονεκτήματα της θάλασσας ηταν η Ελλάδα: Αργοναυτική Εκστρατεία κλπ.

Από τότε που οι Ηπειροι άρχισαν να επικοινωνούν και να αλληλοεπιρεάζονται κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά, πριν από τέσσερους περίπου αιώνες, η Ευρασία ηταν το κέντρο της παγκόσμιας δύναμης. Με διαφορετικούς τρόπους και σε διαφορετικούς χρόνους οι λαοί που κατοικούσαν στην Ευρασία-και κυρίως οι λαοί της δυτικό- ευρωπαϊκής περιφέρειάς της-εισέβαλαν σε όλες σχεδόν τις άλλες περιοχές του κόσμου και κυριάρχησαν σε αυτές. Αρκετά απ τα κράτη αυτά της δυτικής κυρίως Ευρώπης (Ποτρογαλία, Ισπανία, Αγγλία, Γαλλία κλπ) έγιναν οι πρώτες μεγάλες δυνάμεις στον κόσμο, γεγονός που τις κατέστησε οχι μόνο προνομιούχες αυτής της ειδικής θέσης, αλλά και ρυθμιστές για το μέλλον των υπολοίπων λαών και χωρών.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα, συντελέστηκε μια τεκτονική μετατόπιση στις παγκόσμιες υποθέσεις. Για πρώτη φορά, μια μή ευρασιατική χώρα-δύναμη αναδείχθηκε ως ο βασκός επιδιαιτητής και επικυρίαρχος στον ευρασιατικό συσχετισμό δυνάμεων, αλλα επίσης και ως η μεγαλύτερη παγκόσμια δύναμη. Η κατάρευση της Σοβιετικής Ενωσης ηταν το τελευταίο βήμα στην ταχεία άνοδο της Αμερικής, σαν την μόνη σήμερα δύναμη. Η πτώση του «υπαρκτού» σοσιαλισμού δεν ειχε επιπτώσεις μόνο στους λαούς της Ευρώπης, αλλά και τις ηγεσίες των ευρωπαϊκών χωρών, που δέχθηκαν την άλωση μέσω του σχεδίου Μάρσαλ της εθνικής τους ανεξαρτησίας, και σε

συνέχεια δέχθκαν να την εκποιήσουν στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου, των όποιων κατακτήσεων του υλικού και πνευματικού πλούτου και κυρίως στο χώρο της ηγεμονίας με αποτέλεσμα στο εξής η Ευρώπη, κάθε μέρα που περνούσε να γίνεται όλο και περισσότερο το αντικείμενο παρά το υποκείμενο της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής που να εχει παγκόσμια ισχύ.

Η Αμερική, που στην πορεία αυτού του αιώνα, από μιά χώρα σχετικά απομονωμένη στο δυτικό ημισφάιριο, μετατράπηκε σε δύναμη παγκόσμιας εμβέλειας και ελέγχου χωρίς προηγούμενο. Η χώρα που ξεκίνησε τον Α! παγκόσμιο πόλεμο με σκοπό και στόχο να αναλάβει την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία. Ο Ισπανο-αμερικανικός πόλεμος, το 1898, ηταν ο πρώτος υπερπόντιος κατακτητικός πόλεμος της Αμερικής. Η νίκη αυτή έσπρωξε την αμερικάνική δύναμη μακριά στον Ειρηνικό ωκεανό, πέρα από τη Χαβάη μέρχι τις Φιλιππίνες. Στο τέλος του 19ου αιώνα, οι Αμερικανοί ειδικοί της στρατηγικής ασχολούνταν ήδη με την ανάπτυξη δογμάτων για Ναυτική ηγεμονία στους δύο ωκεανούς και το αμερικανικό Ναυτικό, ειχε αρχίσει να αμφισβητή την έννοια οτι η Βρετανία «κυριαρχεί στα κύματα». Η καταστευή της διώρυγας του Παναμά, η οποία διευκόλυνε τη ναυτική κυριαρχία τόσο στον Ατλαντικό όσο και στον Ειρηνικό ωκεανό, ενίσχισε πιό πέρα τις φιλοδοξίες και τις αξιώσεις της Αμερικής, να κατέχει ειδική θέση ώς ο μοναδικός φύλακας της ασφάλειας του δυτικού ημισφαιρίου. Αξιώσεις τις οποίες ειχε διακηρύξει προηγουμένως το δόγμα Μονρόε, και στη συνέχεια δικαιολογούσε η Αμερική, επικαλούμενη το δόγμα της συμμεχούς εδαφικής επέκτασης των Ηνωμένων Πολιτειών ως το «εθνικό πεπρομένο της»!!!

Ενα πεπρομένο που κατά την άποψη του μπαρπά Σάμ, θα ειχε ο τελικός στόχος της αμερικάνικης πολιτικής οτι θα έπρεπε να ειναι «αγαθός...» και «ρομαντικός...»: Να διαμορφώσει μια πραγματικά συνεργαζόμενη παγκόσμια κοινότητα (πάντα βέβαια υπο την δική τους αιγίδα και επίβλεψη), σύμφωνα με τις μακροπρόθεσμες (ποιές) τάσεις και τα θεμελιακά συμφέροντα της ανθρωπότητας (ποιά άραγε;). Ωστόσο κατά τον κύριο Μπρζεζίνσκι «στο ενδιάμεσο στάδιο, ειναι επικακτική ανάγκη να μήν εμφανιστεί καμιά διεκδικήτρια ευρασιατική δύναμη, ικανή κα κυριαρχήσει στην Ευρασία και κατά συνέπεια να αμφισβητήσει την αμερικάνική», παγκόσμια επικυριαρχία της.

Η ταχεία εκβιομηχάνιση της οικονομίας της χώρας, παρείχε τη βάση για τις διευρυνόμενες Γεωπολιτικές φιλολοξίες της Αμερικής. Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος αποτέλεσε την πρώτη ευκαιρία για τη μαζική εισβολή της αμερικανικής στρατιωτικής δύναμης στην Ευρώπη. Ενας πόλεμος που σχεδιάστηκε απ την αμερικανική διπλωματία, για να διεσδύση στην Ευρωπαϊκή γεωπολιτική ο αμερικάνικος ιδεαλισμός με τον οποίο ενδυνάμωσε τη στρατιωτική οικονομική και διπλωματική ισχύς της Αμερικής και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία.

Το καινούριο στοιχείο ήταν οτι με τη λήξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, τη θέση της σταρικής Ρωσίας του 1914-1917, την ειχε πάρει τώρα η Σοβιετική Ενωση, που η συμμετοχή της στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, άλλαξε τον χαρακτήρα του πολέμου και του έδωσε νέα μορφή και περιεχόμενο. Από ενδοκαπιταλιστικός που ηταν ο Α! παγκόσμιος πόλεμος, ο δεύτερος ξεκίνησε καθεστωτικός και στην πορεία λόγω... κατάληξε αντιφασιστικός. Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον πρώτο και στο δεύτερο. Και πλήρωσε και στους δυό βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το

γεγονός οτι και στους δυό η χώρα μας, βρέθηκε στο πλευρό αυτών που χαρακτηρίστηκαν νικήτες. Απότοκος του πρώτου, ηταν τα «Νοεμβριανά του 1916» και οι οδυνηρές συνέπειες που στάθηκαν η αρχή ενος πολιτικού διχασμού που δεσπόζει στη δημόσια ζωή της χώρας μας μέχρι και σήμερα. Η Μικρασιατική συμφορά του 1922. Και του Β! παγκοσμίου πολέμου η μεταπελευθερωτική κατοχή της χώρας απ τους Αγγλους και η επαναπρόσδεσή της στη γεωστρατιγική τους πολιτική και το ανείπωτο δράμα του λαού μας, ο εμφύλιος αδερφοκτόνος σπαραγός.

Και στη δύση του, ποιός θα μπορούσε να φαντασθεί οτι ο 20ος, που στη διάρκειά του έγιναν πολλές δεκάδες μικροί και οι δυό φονικότεροι πόλεμοι της ανθρωπότητας, οτι το όραμα της δίκαιης κοινωνίας για την οποίας εκατομμύρια Ανθρωπποι έχασαν την ζωή τους και επιζήσαντες αυτού του αρμαγεδώνα θα βίωναν την πτώση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και οτι μετά την πτώση του «υπαρκτού» την ολοκλήρωση του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής με την παγκοσμιοποίησή του.

Αυτός που θα αποφασίσει να μελετήσει σε βάθος την ελληνική ιστορία στη μεγάλη της διάρκεια, απ τα πανάρχαια ακόμα χρόνια, θα καταλήξει στο οδυνηρό συμπέρασμα οτι α) η ελληνική ιστορία ειναι λίγο-πολύ η ιστορία των εμφυλίων πολέμων της β). Η χώρα μας και μετά τη συγκρότησή της σε κρατική οντότητα και μέχρι το 1974, δεν αποφάσιζε η ίδια για τα του οίκου της. Τα πάντα αποφασίζονταν στο Λονδίνο και αργότερα στην Ουάσιγκτων. γ) Την αλόγιστη και απαράδεκτη ανάμειξη του Κλήρου στην πολιτική δ).Τις σφοδρές, παράλογες και συντεχνιακές αντιδράσεις της παραδοσιακής Ελίτ, στις πολιτικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, που εκολάπτονται στα σπλάχνα του κοινωνικό-οικονομικού γίγνεσθαί ε). Η αρχουσα τάξη ποτέ δεν επιδίωξε να αντλήσει τη δύναμη της εξουσίας απ το λαό. Να στηριχθεί στο λαό. ζ) Την ταύτιση και τη διαπλοκή της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τα ξένα συμφέροντα και τη διαφθορά της, που οδηγεί στην εξάρτηση και την προδοσιά ακόμα, μέχρις και παράδοση εθνικού εδάφους Ρούπελ-Καβάλα ο Βασιλιάς Κωσταντίνος. και στ). Θα διαπιστώσει οτι τα δάνεια : σε στερλίνες, που πραίρνει το ενα κομμάτι της άρχουσας τάξης απ τη μιά μεγάλη δύναμη, τα μάρκα που παίρνει το άλλο κομμάτι απ την αλλη μεγάλη δύναμη, τα δολάρια-παγωμένες πιστώσεις, τα «Σχέδια Μάρσαλ» και τα δόγματα σαν αυτό του «Τρόυμαν» που τη φορά αυτή μπροστά στον «κίνδυνο» να συμμετάσχει αναλογικά και ο λαός στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, τα δέχθηκε στο σύνολο τους και ας ηταν οι όροι οι πιό κατάπτυστοι από κάθε προηγούμενο, και στο μεγαλύτερο μέρος σε στρατιωτικό πολεμικό εξοπλισμό, με υποθήκη πάντα τη χώρα, την γεωστρατηγική της θέση και την μελλοντική υποδούλωση του λαού.

Τα δάνεια λοιπόν, που κάθε φορά παίρνει η άρχουσα τάξη, με εκποίηση της Εθνικής Ανεξαρτησίας και υποθήκη την μελλοντική δουλεία και δουλειά του λαού, ειναι το εργαλείο απ το οποίο ο δανειοδώτης αντλεί τη δύναμη και τα μέσα να υποτάξει το λαό και να παραμείνει η χώρα εξαρτημένη απ τη μιά ή την άλλη μεγάλη δύναμη, μα και εδραιώνουν την εξουσία των εκποιητών της εθνικής κυριαρχίας.

Αυτό που έκανε ο στρατηγός Ντε Γκώλ στις 18 Ιουνίου 1940, μετά την κατοχή της Γαλλίας απ τον γερμανικό στρατό, τη συνθηκολόγηση και την ανάλυψη της διακυβέρνηση της χώρας απ την κυβέρνηση του Βισύ του στρατάρχη Πεταίν,

από ραδιοφωνικό σταθμό του BBC, κάλεσε τους ελεύθερους Γάλλους σε Αντίσταση κατά των κατακτητών και τα εγχώρια οργανά του. Αυτό ακριβώς έκανε και το ΚΚΕ στην Ελλάδα καλώντας τις προοδευτικές-πατριωτικές δυνάμεις και το λαό να οργανώσει Αντίσταση κατά της κυβερνήσεως των κούϊσλιγκς. Ο όρος «Αντίσταση» συμπύκνωνε την πρακτική βούληση του λαού να συνεχισθεί ο αγώνας κατά του φασισμού και μέσα στις συνθήκες της κατοχής. Αυτή η διακεκηρυγμένη βούληση αντάμωνε ιδεολογικά με τις νωπές, σχετικά, παραδόσεις του αντιφασισμού του μεσοπολέμου και ειδικά στη χώρα μας που ο λαός τον βίωνε στην πιό ωμή του μορφή.

Η Εθνική Αντίσταση δεν ηταν μια λαβωμένη εθνική ψυχή που αφυπνίστηκε αιφνιδίως. Το έφεραν στο προστήνιο μια σειρά παραγόντων που δημιούργησε ο ίδιος ο πόλεμος, το είδος του πολέμου που διεξάγονταν, το είδος του αντιπάλου, οι μέθοδες που χρησιμοποιούσε και τα μέσα με τα οποία ο πόλεμος αυτός διεξάγονταν και κυρίως ο εσωτερικός φασισμός. Οι επιβλητικές επιυτχίες της Βέρμαχ στην πρώτη φάση του πολέμου, ηταν τέτοιας έκτασης που μπορούσαν οχι μόνο να κάμψουν αντιστασεις, αλλα να δημιουργήσουν ισχυρά ρεύματα προσχώρησης. Αλλωστε χάρις και στις κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς και τις ισχυρές φιλογερμανικές και φασιστικές δυνάμεις που προϋπήρχαν στη χώρα μας δεν ηταν λίγες εκείνες οι δυνάμεις που συστρατεύθηκαν με τον ναζισμό που οχι μόνο ευχήθηκαν αλλά και αγωνίστηκαν στο λπευρό των κατακτητών για τη νίκη του.

Οι καταστάσεις που οδήγησαν σε αυτήν την λαϊκή αφύπνιση μέσα απ τους φανερούς, υπόγειους και «παράνομους» αντιστασιακούς μηχανισμούς ηταν α): Η συντριβή του τακτικού στρατού και η πλήρης χρεωκοπία των κυβερνητικών μηχανισμών μπρός στην επέλαση της γερμανικής πολεμικής μηχανής δημιούργησαν στη χώρα ενα πολιτικό και διοικητικό κενό. Ενα κενό που δεν κατάφεραν να αναπληρώσουν οι εγκάθεκτες, και ως εκ τούτου αφερέγγυες, κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς. Αυτό ακριβώς το κενό έπρεπε οι αντιστασιακές δυνάμεις, που εθελοντικά και ανεξάρτητες απ τις κυβερνήσεις και τους κρατικούς μηχανισμούς, ανέλαβαν να εκπροσωπήσουν και να υπερασπιστούν το έθνος. Ούτε οι εξόριστες κυβερνήσεις, χωρίς λαό και μισθοδοτούμενες απ τους Εγγλους, ηταν σε θέση να καλύψουν αυτό το κενό που δημιούργησε, αυτή ακριβώς η εγκατάληψη της χώρα.

β) ηταν το είδος του πολέμου που εγκαινίασαν οι Γερμανοί. Ο πόλεμος αυτός ηταν ολοκληρωτικός, ηταν ενας πόλεμος που καταργούσε τις διαχωριστικές γραμμές πολεμιστών και αμάχου πληθυσμού. Το γεγονός αυτό, μαζί με τις σκληρές και απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης που επέβαλαν οι κατακτητές και οι παντοειδείς διώξεις, εξέθρεψαν το αίσθημα μίσους και οργής αλλα και στοιχειώδεις πρακτικές αυτοσυντήρησης, που αναπτύσσονταν στο κενό που άφηναν τα διαλυμένα και εξαρθρωμένα κρατικά δίκτυα. Αυτές ακριβώς οι πρακτικές αποτελούσαν μια μύηση στην παράνομη αντιστασιακή πρακτική και μια πρώτη εκκίνηση προς τη μαζική πολιτική και σε συνέχεια στη στρατιωτική οργάνωση. Ο πόλεμος οχι μόνο συνέχιζε αλλα κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν πιό σκληρός και απάνθρωπος και η πολιτική πλέον διεξάγεται με πόλεμο ζωής και θανάτου γρήγορα η αρχική απείθεια, προσλαμβάνει ένοπλες μορφές. Ο ένοπλος αγώνας ειναι η κορύφωση του αντιστασιακού πνεύματος, ειναι αυτός που συμβάλει στη συστράτευση και ταυτίζει τους πολεμιστές με τους αμάχους.

γ) Η Αντίσταση δεν ηταν μόνο αυτό που λέμε και εννοούμε οργανωμένες μορφές πάλης, στρατιωτικές, πολιτικές, ακόμα και διάφορες μορφές διαμαρτυρίας, αλληλεγγύης, διεκδίκησης κλπ. Ηταν και η ατομική, μοριακή αντίσταση στη πείνα, την οργανωμένη σωματική και ηθική εξουθένωση των ατόμων στα στρατόπεδα συγκέντρωσεις. Ηταν οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, η βία, ο οργανωμένος σε εταιρείες χαφιεδισμός. Ηταν τα έργα και οι ημέρες της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας που στέρησε και τα λίγα ψήγματα ελευθερίας και καθιέρωσε τον φασισμό σαν το πιό κατάλληλο πολιτικό-κοινωνικό σύστημα που ταιριάζει στους Ελληνες. Ζώντας ο λαός μας τον φασισμό και γνωρίζοντας τις συνέπειες απ την τυχόν επικράτησή του ο αντιφασιστικός αγώνας έγινε ο κοινός ιδεολογικός συνεκτικός ιστός της Αντίστασης. Ο αντιφασισμός εγινε η ιδεολογία της Αντίστασης. Ο φασισμός τόσο στην ιταλική οσο και στη γερμανική του μορφή, δεν ηταν μόνο μια ξένη δύναμη κατοχής. Ο φασισμός ειναι μια ιδεολογία, ενα κοινωνικό-πολιτικό καθεστώς, μια νέα τάξη πραγμάτων που επιδιώκει να επιβάλει τις αρχές του στους λαούς του κόσμου. Αρχές που τελικό σκοπό εχουν : την κατάργηση των αντιπροσωπευτικών δημοκρατικών σωμάτων, την διάλυση των κομμάτων και συνδικάτων, την καθιέρωση της «αρχής του αρχηγού», τη στρατιωτικοποίηση της εργασίας και του κράτους, τη ρατσιστική εκκαθάριση των κοινωνιών απ τα μή άρια στοιχεία, ακραίες εκμεταλλευτικές σχέσεις, τον επιθετικό εθνικισμό, την κρατικολατρεία, την ιδεολογική χειραγώγηση του λαού, τον ακραίο αντικομμουνισμό αλλα και τον αντιδημοκρατισμό με βάση, πάντα τα αντιπλουτοκρατικά συνθήματα.

Ολες αυτές οι «αρχές», οι επιδιώξεις και οι στόχοι, φασιστικής διακυβέρνησης ειχαν ήδη οχι μόνο εφαρμοστεί σε όλο τους το μεγαλείο στη χώρα μας απ τον Αύγουστο του 1936 απ τη δικτατορία, αλλα και λειτουργήσει υπο τη δαμόκλειο σπάθη της βίας. Μάλιστα στο θέμα της «αρχής του αρχηγού» πρωτοτυπήσαμε κιόλα ανακηρύσσονταν τον «αρχηγό πατέρα» με εκείνο το εμετικό τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας» εννονώντας «πατέρα» του εθνούς τον δικτατορα Μεταξά.

Τη στιγμή που η φασιστική «ηγεσία» εγκατέληψε τη χώρα και όλος ο ισμός που συναποκόμισε μαζί της λειτουργούσαν σαν υπάλληλοι του Τσιώρτσιλ, διακινούσαν την εσωτερική αλληλογραφία του Φόρεϊ Οφφις, και ότι το κομμάτι απ την «ηγεσία» που έμεινε στην Ελλάδα το έπαιζε κυβέρνηση μισθοδοτούμενη απ τον Χίτλερ στην υπηρεσία του οποίου ειχε οικειοθελώς προσφερθεί να υπηρετήσει το σχέδια του Γ! Ράϊχ, μα και να πολεμήσει στο πλευρό του σε περίπτωση που εκδηλωθεί αντίσταση, η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση συγκροτούσε τις αντιστασιακές οργανώσεις και ανασυγκροτούσε τον Εθνικό Λαϊκο Στρατό. Το στρατό που ύστερα απ σκληρές μάχες δημιούργησε και έθεσε κάτω απ τον έλεγχο του την Ελεύθερη Ελλάδα. Συγκροτούσε τον κρατικό μηχανισμό, ενώ παράλληλα αποσπούσε απ τα κύρια μέτωπα των συγκρούσεων σημαντικές γερμανικές στρατιωτικές δυνάμεις συμβάλοντας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Η δημιουργία συνεπώς της εθνικής Αντίστασης και ο αγώνας κατά του φασισμού οχι μόνο σαν εθνικό-απελευθερωτικός σηματοδώτησεε τον αγώνα σε μια αριστερή-κοινωνική προοπτική. Τα συνθήματα ο «φασισμός δεν θα περάσει» στον ελληνό-ιταλικό πόλεμο και το «θάνατος στο φασισμό, λευτεριά στο λαό» οταν κατακτήθηκε η χώρα και οταν πιά και η «κυβέρνηση» της χώρας, μπήκαν ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών να πολεμήσουν την Αντίσταση, ηταν επόμενο να βρεί τη

δικαίωσή του το σύνθημα «χτυπάτε τους φασίστες ξένους και ντόπιους», γίνονται τα κεντρικά συνθήματα της Αντίστασης.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ και το ΚΚΕ δεν ηταν ξενόδουλα και Εαμοβουλγαρικά, οπως αβασάνιστα και για λόγους προπαγάσνδας τα χαρακτήριζαν, αλλα κατ εξοχήν εθνικό-πατριωτικά που αγκάλιαζαν ολόκληρο το λαό. Ηταν ενα τεράστιο-πρωτόγνωρο λαΪκό κίνημα, μια αντιφασιστική χοάνη μέσα στην οποία στεγάστηκαν ολοι οι Ελληνες αντιφασίστες και πολέμησαν απ τις γραμμές τους κατακτητές και τους ντόποιους συνεργάτες. Ανεξάρτητα απ την εμβέλεια και τη σπουδαιότητα του στρατιωτικού της σκέλους, η ΕΑΜκή Αντίσταση στέρησε στον άξονα σε μεγάλο βαθμό την κοινωνική επέκταση της ενδοχώρας του και υποχρεώθηκε να πολεμά μόνος του-και μετά το 43 που ανδρώθηκαν και τα Ευρωπαϊκά κινήματα μόνη της η Γερμανία-εναντίον ολων των λαών της Ευρώπης.

Ενώ στη Γαλλία, τους Γάλλους συνθηκολόγους-και μάλιστα και τον ένδοξο στρατάρχη του Α! Παγκοσμίου πόλεμου Πεταίν-τους εξομοίωσαν πολιτικά, ιδεολογικά, ηθικά και εθνικά με τον κατακτητή, στη χώρα μας που συστρατεύτηκαν ιδεολογικά και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών και πολέμησαν με λύσα την Αντίσταση, οχι μόνο δεν εξομοιώθηκαν με τον κατακτητή, αλλα ηταν αυτοί που μετά την απελευθέρωση ανέλαβαν τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας. Ηταν αυτοί που καταξιώθηκαν καινωνικό-οικονομικά σαν «αγωνιστές» και « ήρωές» ακόμα.

Οταν ο αυριανός ιστορικός θα εχει σφαιρικά στη διάθεσή του όλες τις γραπτές πηγές της κατοχικής περιόδου, θα ειναι μόνο αυτός και με τη βοήθειας της μεγάλης χρονικής απόστασης, που αντικειμενοποιεί και τα πρόσωπα και τις καταστάσεις, μα και τις ανθρώπινες ψυχολογικές αντιδράσεις και αδυναμίες. Αυτός ο άδολος ιστορικός, θα ειναι σε θέση να απαντήση και να συνθέσει την ιστορία μιάς απ τις συγκλονιστικότερες περιόδους της πορείας του ελληνισμού, που ξεκίνησε μιά Αυγή του Οκτώμβρη του 40, πέρασε σε μιά νέα φάση στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, φτάνει στο Δεκέμβρη του 44 για να κορυφωθεί με τον εμφύλιο πόλεμο 1944-46-1949. Ακόμα θα διαπιστώσει οτι ποτέ άλλοτε ο λαός μας, δεν έφτασε τόσο κοντά στην ουσιαστική ανεξαρτησία και οτι ποτέ άλλοτε για τα συμφέροντα της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ελαχίστων αντιδραστικών δυνάμεων, δεν την είδε με τόση απελπισία να ξεγλυστρά απ τα χέρια. του και να μπεί σε ενα νέο κύκλο αίματος.

Απ το 1949 αρχίζει μια νέα τραγική για το λαό φάση, με τη διατήρησει επι τριάντα ολόκληρα χρόνια σε ισχύει των εκτάκτων μέτρων, κορυφώνεται με την 21η Απριλίου 1967 και «κλείνει» με την πτώση της Χούντας των συνταγματαρχών τον Ιούλη του 1974. Επισφραγίζεται με τη δίκη και καταδίκη των ελαχίστων πρωταιτίων με κατηγορητήριο την περίφημη ανακάλυψη του «στιγμαίου αδικήματος». Μια νομική διατύπωση-εφεύρεση, που οι υπέυθυνοι της επάρατης εφταετίας ειχαν ευθύνη μόνο για τη στιγμή που αυτοί, οι ελάχιστοι πήραν την απόφαση να επιβάλουν την εφτάχρονη δικτατορία.

Θα διαπιστώσει ακόμα, τον λυσσαλαίο ανταγωνισμό των Μεγάλων Δυνάμεων, να έλεγξουν χωροταξικά αυτό το βράχο-σταυροδρόμη του κόσμου και πολιτικό-οικονομικά το λαό μας. Ετσι λοιπόν, η επιδίωξη των μεγάλων δυνάμεων να ελέγξουν χωροταξικά το βράχο και πολιτικό-οικονομικά το λαό, και η άρνηση της εκάστοτε άρχουσας τάξης, να μήν θέλει να αντλήσει την

εξουσία απ το λαό, οδήγησε στη συνταύτιση και την ταύτιση και αυτή στη διαπλοκή των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τις ξένες δυνάμεις. Απ τα πανάρχαια ακόμα χρόνια αυτή η ταύτιση των συμφερόντων, ειναι η αιτία που μαστίζεται και κατατρύχεται απ τους εμφυλίου πολέμου η χώρα και πληρώνει τις βαρύτατες συνέπειες σε αίμα και καταστροφές ο λαός. Με αρχής γενομένης το 371, με περσικό δάνειο οι Θηβαίοι να εξολοθρέψουν τους Σπαρτιάτες στα Λεύκτρα και το 362 στη Μαντινεία. Με όπλα περσικά, έγινε η πιό φοβερή μάχη-σφαγή ανάμεσα σε Θηβαίους, Σπαρτιάτες, Αθηναίους, Ηλείους, Αχαιούς και Μαντίνειους, που ενώ αποδεκατίστηκαν, αυτή η σφοδρύ σύγκρουση τελείωσε χωρίς κάποιος να νικήσει και οπως πάντα τα οφέλη τα καρπώθηκαν οι ξένοι.

Αυτά οσον αφορά το απώτερο παρελθόν. Δυστυχώς και η Νεοελληνική ιστορία απ το 1821 και μετά, λαός και χώρα και κυρίως η άρχουσα τάξη (Αγία τριάδα που προέκυψε απ τον ιστορικό συμβιβασμό), δεν θέλησε να στηριχθεί στο Ραγιά, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότα να συνεργασθεί με τις μεγάλες δυνάμεις, ετσι ώστε να κόψει τον ομφάλιο λώρο της εξάρτησης. Κατέφυγε εκ νέου στα δάνεια και τα όπλα. Τα δάνεια «ανεξαρτησίας» οπως τα ονόμασαν με αποτέλεσμα πριν καλά-καλά να διαμορφωθεί και να σταθεροποιηθεί η κρατική οντότητα να αρχίσουν οι εμφύλιοι πόλεμοι του 1823, και του 1824. Να βρεθεί η Νεοσύστατη Ελλάδα με δυό Εκτελεστικά Σώματα και δυό Βουλές και η μέσω των δανείων αποδοχή της μοναρχίας, που έκτοτε αποτελούσε τον φύλακα άγγελο και εγγυητή των ξένων συμφερόντων, σε σημείο που οχι μόνο να μην ολοκληρωθεί η λύτρωση και των άλλων ελληνικών περιοχών : Κύπρος, Δωδεκάννησα και Ανατολική Θράκη και δικαίωμα στα Δαρδανέλια, αλλά και να παραχωρούν και εθνικά εδάφη, όπως παρέδωσε ο Βασιλιάς Κωσταντίνος το Ρούπελ και την Καβάλα στους Βουλγάρους.

Τα δάνεια ενώ είχαν τον τίτλο της «ανεξαρτησίας» χρησιμοποιήθηκαν για να πολεμήσουν με αυτά τους ακτήμονες Ραγιάδες, που έκαναν τον αγώνα και έχυσαν το αίμα στην σώμα με σώμα αναμέτρηση, με τους υπεράριθμους και άρτια εξοπλισμένους Τουρκους και τους κάθε είδους Νενέκους, να εξοντώσουν όσους οπλαρχηγούς, ειχαν συμπαραταχθεί με τους Ραγιάδες, με αίτημα να μοιρασθεί η τούρκικη απελευθερωμένη Γή. Και αργότερα οι αλλεπάλληλες δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι, τα στρατιωτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, οι ταξικοί εκλογικοί Νόμοι, τα εκλογικά μαγερεύματα, η βία, η νοθεία, οι διχασμοί : οπως τα Νοεμβριανά το 1916, της Μικρασιατικής καταστροφής το 1922, του Στριμώνο το Μάη του 1935 και το Δεκέμβρη του 1944, όπου η απροκάλυπτη, ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, οδήγησε τη χώρα για τα δικά τους συμφέροντα στον εμφύλιο, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία με τις γνωστές συνέπειες σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές.

Οι δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι και τα έκτακτα μέτρα δεν γίνονται μόνο για να «εμπεδώσουν» μια προσωρινή κατάσταση. Γίνονται για να καταγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση-του λαού για μακρόχρονη σιωπή και παραίτηση από διεκδικήσεις και δικαιώματα. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν στο χρόνο. Τόσο που οταν αρχίσει ο λαός να διεκδικεί να γίνει η επόμενη δικτατορία.

Ο ελληνικός λαό ακόμα, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για ελευθερία, δημοκρατία και ανθρώπινα δικαιώματα απ τη συγκρότηση ακόμα του

Ελληνικού κράτους, λόγο του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με την Αγία τριάδα, και μέσου του συμβιβασμού την πρόσδεση της Νεογέννητης Ελλάδας στη μέγκενη και το άρμα των Αγγλων, οχι μόνο δεν γνώρισε-βίωσε τη δημοκρατία και τα Ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά ούτε και να σκέπτεται ελεύθερα και δημοκρατικά του εχουν επιτρέψει, γι αυτό και δεν εχει λόγο. Δεν εχει ρήτορες.Τη σκέψη που παράγει τον λόγο, του την εχουν αφαιρέσει με τις δικτατορίες τα κάθε είδους πραξικοπήματα και έκτακτα μέτρα. Το «Στοχά Σου Και Αρκεί» δεν ισχύει ακόμα για το λαό μας, πολύ περισσότερο δεν ισχύει το :«Οποιος Σταχάζεται Ελεύθερα Στοχάζεται Σωστά», δεν λειτούργησε σαν αξίωμα. Και δεν λειτούργησε γιατί οσες φορές (και δεν ηταν λίγες) προσπάθησε την ενδόμιχη σκέψη να την μετουσιώσει σε λόγο, για δημοκρατία και δικαιώματα και μιά ανεξάρτητη, αξιόπρεπη θέση της πατρίδας μας στη χωρία των λαών του κόσμου, αποδεκτή και σεβαστή από φίλους και εχθρούς, το κόστος που πλήρωσε σαν άτομα, λαός και χώρα ηταν τεράστιο και παραδειγματικό, ετσι ώστε οχι μόνο να μην ξανά αρθρώσει λόγο αλλά και να σκέφτεται ακόμα τέτοια κακά και μεγάλα πράγματα. Πράγματα που μόνο οι «ειδικοί» και οι «μεγάλοι» μπορούν, ξεχνώντας πώς πάντα υπήρξαν και θα υπάρχουν γνήσιοι και αυθεντικοί λαϊκοί ηγέτες ίσως και συχνά ανώτεροι. Ηγέτες που οχι μόνο δεν τους δέχθηκε, αλλα τους περιφρόνησε ή και γελιοποίησε και κατά προτίμηση να τους απειλεί, να τους φυλακίζει και να τους δολοφονεί ακόμα.

Ετσι πορεύτηκε δυό σχεδόν αιώνες τώρα η χώρα μας, χωρίς οράματα Εθνικής Λευτεριάς, χωρίς συλλογικό στόχο. Στόχο που να συγκινεί, να ενεργοποιεί και να θέτει σε κίνηση το σύνολο των δυνάμεων του τόπου. Ο λαός στην προσπάθεια αυτή, οχι μόνο έκανε πολλά, αλλα πολύ περισσότερα απ ό,τι του αναλογούσαν, μήπως και η μοίρα «αλλάξει περπάτημα» προς ενα στόχο που να γίνει επλίδα για το αύριο. Πάντα όμως συνάντησε την οργανωμένη αντίδραση της Αγίας τριάδας και των ξένων υποστηρικτών της.

Η κατοχή ηταν μια μεγάλη πρόκληση. Δεν καρποφόρησε όμως γιατί ο Δεκέμβρης και ο εμφύλιος ηταν δρομολογημένος να δολοφονήσουν και αυτή τη φορά τα οράματα που θα αξιοποιούσαν τη συλλογική προσπάθεια και ομοψυχία, που ειχε επιτευχθεί στη διάρκεια της Αντίστασης. Μια προσπάθεια πλούσια σε οράματα και ιδανικά που θα έβγαζε η χώρα απ το τέλμα της εξάρτησης και την κοινωνικό-οικονομική καθυστέρηση. Ετσι χωρίς όραμα και συνεκτική συλλογική προσπάθεια, ο λαός οδηγήθηκε στον εφησυχασμό, την παράλυση και τη διάλυσει. Και κάποια μέρα του 1958, που η τρισκατάρατη Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική αντιπολίτευση, φτάσαμε στη φράση του κ Καραμανλή: «Εξω πάμε καλά, μέσα δεν πάμε». Και επειδή «μέσα δεν πηγαίναμε καλά», οι έξω «φίλοι και σύμμαχοι» ανέθεσαν στους Συνταγματάρχες, να βάλουν για εφτά χρόνια το λαό στο γύψο και να γυρίσουν την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ζωή της Ελλάδας μισό αιώνα πίσω. Να σταματήσει-μπλοκαριστεί η δύνδεση της χώρας με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και να μας μείνουν καπέλο οι νόμοι δικτατορικού περιεχομένου με αποκορύφωμα τον «στιγμαίο» με τον οποίο και στο μέλλον θα δικάζουμε τους δικτάτορες. Πάντα συνεπώς έξωθεν η «σωτηρία» της Ελλάδας και η παραμονή της άρχουσας τάξης στην εξουσία!

Η κατοχή εκτός του οτι ηταν μια μεγάλη πρόκληση, ηταν και μια μεγάλη ευκαιρία να απαλλαγεί η χώρα μας απ την ξένη εξάρτηση. Για πρώτη φορά ο λαός ξεφεύγοντας απ τη μέγκενη της εξάρτησης εσωτερική και εξωτερική

συσπειρώθηκε στο Ενθικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, βέβαιος οτι μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές, θα γίνει κύριος και αφέντης στον τόπο του. Για να πετύχει αυτόν τον εθνικό στόχο έκανε όλων των ειδών τις θυσίες.

Ομως την επομένη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικήτης λαός δεν διαπραγματεύονταν με την αλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ξένης, μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 1821 και μετά έλεγχε οικονοικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπο την απειλή μιάς ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μιά αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ απ τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θελησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στος ξένους και τη βία. Βία στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιό βολικό και το πιό ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες. Για να εξασφαλίσει τα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω απο ένα ιδιότυπο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρείας.

Μια χώρα που έβγαινε απο μια 4χρονη δικτατορία, από ενα εξάμηνο πόλεμο και μια 4χρονη τριπλή κατοχή. Μια χώρα κατεστραμένη και οικονομικά καταχρεωμένη και με μηδαμινά εισοδήματα, αντί να ξεκινήσει μιά πανελλαδική εκστρατεία για την αναιδοργάνωσης της παραγωγικής μηχανής, μπαίνει στο φαύλο κύκλο των όπλων, την με ολα τα μέσα παραγωγή και αναζήτηση του εσωτερικού «εχθρού». Κάθε μέρα που περνά οργανώνεται και επεκτείνεται με γεωμετρική πρόοδο ενας αυτόνομος, παντοδύναμος στρατιωτικός και παρασιτικός μηχανισμός συμμοριών σφυκταγκαλιασμένος με τον κρατικό μηχανισμό, που οχι μόνο θα δολοφονούσαν την εθνική ομοψυχία, που με τόσους κόπους και θυσίες επιτεύθηκε, αλλα θα σώρευε, νέα ερείπια και τάφους στους ήδη αμέτρητους. Θα προστεθούν στα 57 κατοχικά ολοκαυτώματα χωριών και τις δεκάδες ματρυρικές πόλεις καινούρια ολοκαυτώματα. Θα απογυμνωσεί την ύπαίρθο απ τον πληθυσμό για να σταλεί μετά τη «νίκη» ολος ο ενεργός πληθυσμός της χώρα στα σκλαβοπάζαρα του κόσμου.

Η ταύτιση των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με αυτά των ξένων δυνάμεων, οδηγεί στην εξάρτηση και την πρόσδεση στο δικό τους πολιτικό-στρατιωτικό άρμα. Με βάση αυτήν την αρχή και τις διαμορφωμένες δομές, που αμοιβαία υπάρχουν ανάμεσα με τις όποιες ξένες δυνάμεις, ο εμφύλιος πόλεμος ειναι το βασικό στρατηγικό μέσο και εργαλείο ύπαρξης και παραμονής στην εξουσία των αντιδραστικών δυνάμεων και της ακροδεξιάς, που ηταν ο εκπρόσωπος της ολιγαρχίας. Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι συστατικό

των εξαρτημένων χωρών. Καθε φορά που ο λαός προσπαθεί να απαγγιστρωθεί απ την εξάρτηση και να κατακτήσει την Εθνική του Ανεξαρτησία, κάνει την εμφάνιση η έξωθεν σωτηρία. Στην ίδια αρχή και στρατηγική υποτάσσεται -συνεπάγεται και ο Δεκέμβρης του 1944, και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος και οχι στον κίνδυνο να πάρει πραξικοματικά το ΚΚΕ την εξουσία.

Στο μεταξύ οχι μόνο η ζωή μέρα με την ημέρα γίνεται πιό δύσκολη όπως και στην κατοχή, αλλά και η κυβένρηση Παπανδρέου, αρνιέται να πάρει οποιδήποτε πρακτικά μέτρα καθαρμού της χώρας απ τους συνεργάτες και τους δοσιλόγους . Βέβαια, ορισμένος αριθμός απ τους κούϊσλιγκς εχουν συλληφθεί και κλειστεί στις φυλακές Αβέρωφ, μέσα σε συνθήκες ανέσης τόσο σκανδαλώδεις, που η συλληψή τους, μοιάζει περισσότερο με προφύλαξη απ τη λαϊκή εκδίκηση, παρά σύλληψη για τα όποια κατοχικά εγκλήματα που τους βαρύνουν. Οπως και να έχει ο αριθμός των συλληφθέντων ειναι γελοίος. Ουσιαστικά τίποτε δεν γίνεται για να απαλλαγούν οι πατριώτες, που εχουν βασανιστεί κατά δεκάδες χιλιάδες, απ τη ανυπόφορη συνάντιση στους δρόμους με τους δημίους του : αστυνομικοί με στολή ή πολιτικά, χωροφύλακες, μέλη της οργάνωσης Χ, μέλη του ΕΔΕΣ της Αθήνας ή των ταγμάτων Ασφαλείας, που όπως όλος ο κόσμος έβλεπε και ήξερε φώλιαζαν στα άντρα τους όχυρωμένοι στους στρατώνες, τα αστυνομικά τμήματα και ορισμένα κοκόφημα ξενοδοχεία ή ειχαν το θράσος να περιφέρονται προκλητικά στους δρόμους και ανακατευόμενοι με το πλήθος των διαδηλωτών κατέγραφαν εκ νέου ονόματα συμμετοχόντων για τα περεταίρω...

`Η κάθαρση κατά την κυβέρνηση δεν ηταν κάτι άμεσο, μα ούτε και για αύριο. Αυτή άλλα εχει στο νού της. Θέλει την εξουσία και για να την πάρει από αυτούς που την έχουν, πρέπει να συνεργασθεί με τις νέες δυνάμεις κατοχής. Επρεπε να οργανωθούν και να συντονιστούν οι προετοιμασίες στρατιωτικές και πολιτικές και κυρίως να μπούν σε κίνηση εκείνοι οι μηχασμοί που θα οδηγούσαν στη σύγκρουση «με ευθύνη» του ΕΑΜ, ετσι ώστε και ο πιό δύσπιστος άνθρωπος να καταπιεί το χάπι, οτι χωρίς την Αγγλική ένοπλη επέμβαση οι κομμουνιστές θα ηταν τώρα εξουσία και τότε αλιμονό τους... Συνεπώς έπρεπε να τους θεωρούν σαν απελευθερωτές και κυρίως να εγκρίνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα, οσο σκληρά και απάνθρωπα και ειναι, που θα αναγκαστούν να πάρουν προκειμένου να «απελευθερώσουν» την απελευθερωμένη απ τον ΕΛΑΣ Ελλάδα: Να απελευθερώσουν Την Ελλάδα, απ τους Ελλήνες.

Ετσι όλο και πιό συχνά, επισόδια ξεσπούν στους δρόμους, οταν τα θύματα ή οι συγγενείς τους βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο με ανθρώπους που συνεργαζόμενοι με τους Γερμανού, τους ειχαν συλλάβει, τους ειχαν βασανίσει οι ίδιοι, εκμεταλλευτεί ασύστολα με υποσχέσεις αποφυλάκισης, ομηρείας ή μη εκτέλεσης αγαπημένων του προσώπων. Με ανθρώπους που ενώ ειχαν πάρει το αντίτιμο, δεν αποφυλακίστηκε ο ανθρωπός για τον οποίο πούλησαν οσο οσο το σπίτι για να εξασφαλίσουν το αντίτιμο, ομως παρά ταύτα ανθρωπός τους στάλθηκε όμηρος στη Γερμανία ή και εκτελέστηκε και αν ακόμα αποφυλακίστηκε. Ναι και αν ακόμα αποφυλακίστηκε, ομως η Γκεστάπο ήθελε να εκτελεστεί αυτός ο συγκεκριμένος κρατούμενος τον ξανασυνέλλαβαν. Και αυτού ακόμα που με υπόδειξη των παθώντων συλλαμβάνονταν οι βασανιστές, οταν έφταναν στα αστυνομικά τμήματα απελευθερώνονταν τη νύχτα, απ τους

αστυνομικούς που τόσον καιρό συνεργάζονταν μαζί τους. Και νάτοι πάλι άγρυπνο μάτι στην αγορά να καταγράφουν για τα περεταίρω...

Δυστυχώς το φαινόμενο της διαπόμπευση ανθρώπων, με ευθύνη της Αντίστασης πρώτα και της επίσημης εξουσίας μετά παρατηρήθηκε και στην πόλη μας. Συγκεκριμένα ενας κάτοικος Βεροίας ονόματι Κατσακιόρης, μέλος κάποιου απ τους εθνοϊσμούς, γύριζε οπλισμένος στην πόλη και διατυμπάνιζε στη διαπασών οτι «Η θα το κάνω ελληνικό ή να πάει κατά διαβόλου» επειδή εγώ απ τις Απρίλη του 1944 ήμουν στον ΕΛΑΣ και πολύ πριν απελυθερωθεί η Βέροια στις 27 Οκτώμβρη 1944, από αρκετές μέρες ειχα αποσπαστεί στην ομάδα μεραρχιών που ειχε την εποχή εκείνη έδρα τη Βέροια. Λόγω του είδους της αποστολης, δεν εχω προσωπική γνώμη για τις ευθύνες που του καταλόγισαν οι συμπολίτες μας και το είδος της κακοποίησης που του έγινε. Απλώς το αναφέρω σαν ιστορικό γεγονός.

Μετά την παράδοση των όπλων και την αποστράτευση του ΕΛΑΣ και της Εθνικής Πολιτοφυλακής Διοικητής της οποίας ηταν στη Βέροια ο Βεροιώτης Δικηγόρος Νικόλαος Χατζής, η ηγεσίας της εδώ Δεξιάς τοπικής οργάνωσης, για να ανταποδώσει τα ίσα, συνέλλαβε ανάμεσα σε πολλούς άλλους και την Νικόλαο Χατζή,(δεν γνωρίζω με ποιά κατηγορία και ούτε έζησα αυτοπροσώπως το γεγονός) και αφού τον κακοποίησαν δεν δύστασαν, κρεμώντας του μια πινακλίδα στο λαιμό και μια στην πλάτη (...) να τον γυρίζουν βρίζοντας για μέρες στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, τον διαπομπεύαν, τον χλεβάζαν, τον έφτυνουν και τον απειλούσαν οτι... ενώ παράλληλα ειχαν προετοιμάσει και την δολοφονία του. Αφού ύστερα από μέρες τελείωσε η διαπόμπευση κλπ, κάποια κοπέλα Βεροιώτισα, ονόματι Καραγιώργου Κορνελία, τον πυροβόλησε με περίστροφο και τον τραυμάτισε. Δεν ξέρω με ποιά δικαιολογία έγιναν αυτά, εκείνο που ξέρω ειναι οτι για τα «εγκλήματα» που του καταλόγιζαν δεν καταδικάστηκε απ το στρατοδικείο. Και αφου δεν υπήρχαν στοιχεία επιβαρυντικά στάλθηκε για πολλά χρόνια και αυτός εξορία.

Στις 13 του Οκτώμβρη 44 ο Γιάνης Ζεύγος, μέλος της κεντρική επιτροπής του ΚΚΕ, στο χαιρετισμό που απεύθηνε στη συγκέντρωση για την απελευθέρωση της Αθήνας είπε: «Πολίτες της ηρωϊκής, της αδούλωτης Αθήνας είμαστε πιά ελεύθεροι. Ελεύθεροι απευθύνουμε θερμό αντιφασιστικό χαιρετισμό, δημοκρατικό χαιρετισμό σ όλο το μαχόμενο Εθνος. Χαιρετίζουμε τα πρώτα τμήματα της συμμάχου Αγγλίας, που ξανάρθαν στην Ελλάδα. Απευθύνομε χαιρετισμό στα μεγάλα σύμμαχα έθνη : Στην Αγγλία, στη Σοβιετική Ενωση, στην Αμερική. Απευθύνομε χαιρετισμό στους ηρωϊκους λαούς της Γιουγκοσλαβίας και στο μεγάλο λαό της Γαλλίας και σ όλους τους λαούς που σ όλον τον κόσμο πολεμάνε ενάντια στο φασισμό. Σ αυτόν το μεγάλο απελευθερωτικό πόλεμο και η πατρίδα μας, εμείς ο μικρός ηρωϊκός λαός θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Στα βουνά και τις πόλεις κρατήσαμε ψήλα τον απελευθερωτικό αγώνα. θυσιάσαμε τα χωριά μας, τις πολιτείες, θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Απ το Ελ Αλαμέϊν ως τον Εβρο, χιλιάδες ειναι τα θύματά μας, τα αδέρφια μας που έπεσαν για τη λευτεριά. Αιώνια η μνήμη σ όλους τους μάρτυρες που έπεσαν στο βωμό της λευτεριάς...Χάρις στις θυσίες αυτές και στο αίμα αυτό, η τιμή της πατρίδας μας, στάθηκε ψηλά...».

Μέχρις ότου οι Αγγλοι, που τους καλοσόρισε στην ομιλία του ο Ζεύγος, δεν ειχαν συγκεντρώσει τις απαραίτητες ένοπλες δυνάμεις και συντονίσει υπό την ηγεσία τους, τους διάφορους εθνοϊσμούς, όλα αυτά ηταν οχι μόνο αποδεκτά, αλλα αποτελούσαν έπαινο και εθνικό κεφάλαιο. Μετά ομως τη συγκέντρωσή τους και την ένταξη των Ταγμάτων Ασφαλείας και όλων των αλλων εθνοϊσμών στο πανίσχυρο 4ο Αυγ/ανό παρακράτος όλα αυτά ξεχάστηκαν. Οταν λοιπόν, συντονίστηκαν οι Αγγλικές δυνάμεις με το πανίσχυρο παρακράτος που το διόγκωσε και εξοπλισμένο με βαρύ οπλισμό, όπως αυτό που με αίτησή του ζήτησε ο στρατηγός της χωροφυλακής Ντάκος, η Γκεστάπο για τα δεδομένα της κατοχής και κυρίως οταν τα πράγματα δεν ακολουθούσαν την πορεία που ειχε καθορίσει ο Τσιώρτσιλ, αυτά που πριν από λίγες μέρες ηταν προσφορά και θυσίες στο συμμαχικό αγώνα και την Ελλάδα, ώς δια μαγείας αποτέλεσαν συμφορά για το λαό και την Ελλάδα και προδοσιά του συμμαχικού αγώνα! Και οταν το πολιτικό κόστος απ την ενοπλη επέμβαση για τον Τσίωρτσιλ, ηταν μεγάλο για να αμβλύνει τις επιπτώσεις και να μειώσει το μέγεθος της ευθύνης στις 8,12,44 μιλώντας στη βουλή των κοινοτήτων προσπάθησε να πείσει τη βουλή οτι δεν δολοφονεί τον λαό, αλλά οτι προσπαθεί να σώσει το λαό από μιά «συμμορία γκάγκστερ εφοδιασμένοι με θανατερά όπλα» ετσι ωστε να εχει τα χέρια λυμένα χαρακτήρισε τον αγώνα του λαού μας οτι τον έκανε μια συμμορία γκάγκστερ ενοώντας το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Και λίγο αργότερα με την προτροπή του Τσίωρτσιλ, με διαφορετικά λόγια είπε το ίδιο πράγμα και ο κ Παπανδρέου, με προκήρυξή του προς στον ΕΛΑΣ:

«Προ 20 ημερών στρέψατε τα όπλα εναντίον της πατρίδας.Τα όπλα αυτά τα είχατε πάρει με τη βοήθεια της Μεγάλης μας συμμάχου Αγγλίας, για να τα στρέψετε εναντίον των Γερμανών. Δυστυχώς, οι Γερμανοί έφυγαν και τα όπλα τα στρέψατε εναντίον των συμμάχων μας, οι οποίοι επί τέσσερα (4) χρόνια μας βοήθησαν για να ζήσωμε και οι οποίοι μας προστάτευσαν αφ ότου γίναμε κράτος». Και αφού ανάφερε ενα σωρό αναλήθειες καλούσε τον ΕΛΑΣ να παραδοθεί και έκλεισε με τη «φράση το κράτος του νόμου θα επιβληθει».

Λέει ο κ Παπανδρέου στην προκήρυξη οτι με τα «όπλα που μας έδωσαν οι σύμμαχοι». Αλήθεια για πιά όπλα και για ποιά βοήθεια μιλάει ο κ Παπανδρέου; Μα τα όπλα που εδωσαν οι Αγγλοι σε όλη τη διάρκεια της κατοχής ητα η σταγόνα στο ωκεανό. Και αυτά τα ελάχιστα που έδωσαν τα έδιναν με το σταγομόμετρο και τις περισσότερες φορές ηταν εταιρόκλητα, οπως ηταν και τα άρβυλα τα περισσότερα αριστερά. Ο ΕΛΑΣ οπλίστηκε με τα όπλα που μάζεψε ο κόσμος με την κατάρευση του αλβανικού μετώπου, απ τους ίδιους τους κατακτητές ύστερα από άγριες πολυήμερες και πολιαίμακτες μάχες, απ τους διάφορους εθνοϊσμούς και την χωροφυλακή που προσχωρούσε ή παρέδινε τα όπλα και πήγαιναν στο σπίτι και απ την παράδοση ύστερα από πολυήμερες μάχές ή με διαπραγματεύσεις των Ιταλικών στρατιωτικών μονάδων στη Θεσσαλία, τον Φαρδίκαμπο κλπ.

ΟΙ Αγγλοι απ την εμφάνιση της Αντίστασης και κυρίως μετά την λαϊκή απόκληση που αυτή πήρε, το μόνο που δεν ήθελαν ηταν ο εξοπλισμός της. Γι αυτό και στο θέμα του εξοπλισμού δεν ηταν φειδωλοί. Μόνο οταν δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά και πάντα για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων, όπως π.χ για την απόβαση στην Ιταλία και τη Γαλλία. Και τότε ό,τι έκαναν το έκαναν με μέτρο και περίσκεψη. Πάντα λιγότερα, κατώτερα και κυρίως εταιρόκλητα. Ποτέ σπατάλες και απερισκεψίες!

Οι Αγγλοι ήξεραν πόσα όπλα εδωσαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Το ίδιο με τους εδώ συνδέσμουν γνώριζαν, αν οχι επακριβώς στο περίπου την οπλική δύναμη του ΕΛΑΣ, γι αυτό και με την συμφωνία της Βάρκιζας, ζητούσε απ τον ΕΛΑΣ να παραδώσει συγκεκριμένο αριθμό όπλων και οχι μόνο αυτόν που οι ίδιοι του έδωσαν με το σταγωνόμετρο.

Αν ο ΕΛΑΣ ειχε πάρει τα όπλα που παρέδωσε απ τους Αγγλους, η αριθμητική δύναμη μόνο του μονίμου ΕΛΑΣ θα έφτανε τις εκατό χιλιάδες άντρες, χώρια ο ΕΛΑΝ, ο Εφεδρικός ΕΛΑΣ και η Πολιτοφυλακή. Οι Αγγλοι πολλαπλασιάζοντας τα όπλα που έδωσαν με κάποιον εκθέτη ζήτησαν να τους παραδωθεί ενας συγκεκριμένος αριθμός όπλων. Ο ΕΛΑΣ στις 28/2/45 παρέδωσε τον οπλισμό του στον ταξίαρχο Αϊκένχεντ και την ιδια ώρα έπαψε να λειτουργεί και ο τελευταίος ασύρματος του ΕΛΑΣ. Ο οπλισμός που παραδώθηκε βάσει πρωτοκόλου ηταν:

α) πυροβόλα διαφόρων τύπων 100, β) όλμοι ομαδικοί 81, γ) όλμοι ατομικοί 138, δ) πολυβόλα 419. ε) οπλοπολυβόλα 1,412, στ) αυτόματα τουφέκια 713, ζ) τουφέκια και πιστόλια 48,973, η) τουφέκια αντιαρματικά 57, και θ) συσκευές ασυρμάτου 17. Τα στοιχεία απ το βιβλίο του στρατηγού Σαράφη ο ΕΛΑΣ. Στο μεταξύ ειχε αρχίσει η κατάληψη των περιοχών απ τους Αγγλους και την εθνοφυλακή και στις 5/3/45 έφτασαν και στη Βέροια, που ηταν η έδρα της ομάδας Μεραρχιών.

Την περίοδο αυτή υπηρετούσα στην επιμελητεία της Χης Μεραρχίας και ενώ ειχα αποστρατευτεί παρέμεινα με εντολή της Μεραρχίας, να παραδώσω τα λογιστικά βιβλία και τα υλικά που ειχαν μείνει στις αποθήκες. Κατά τις 10 πμ, ενας υπολοχαγός του Ιερου λόχου, με συνοδεία εναν φαντάρο ήρθε να τα παραλάβει. Αφου μου έκανε αρκετές ερωτήσει : από που ειμαι, πόσο χρονό είμε, πότε κατατάχτηκα στον ΕΛΑΣ, σε ποιές μάχες πήρα μέρο και αφού του απάντησα, μου ζήτησε το απολυτήριο για να επιβεβαιώση αν πράγματι ήμουν ΕΛΑΣίτης και μελετώντας το είπε : «πολύ ωραία γράματα» και το έσχισε σε πολλά μικρά κομμάτια. Πήρε τα βιβλία, τοποθέτησε το φαντάρο στην είσοδο, μού έδωσε ένα χαστούκι, συνοδευόμενο και μια αρκετά δυνατή κλοτσία και έφυγε παίρνοντας μαζί του και τα κομματάκια του απολυτηρίου.

Σαν Αυτοκρατορική και αποικιοκρατική χώρα η Αγγλία, ήξερε τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε να φθίρει τον αντίπαλο εν όψη της τελικής μάχης. Για το σκοπό αυτό το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής που το έλεγχε απόλυτα ο Τσιώρτσιλ, προκειμένου να φθίρει οπλικά τον ΕΛΑΣ, εκπόνησε εκτός απ τις άποβατικές επιχειρήσεις και το σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό ειχε βασικό στόχο τη φθορά του αποχωρούντος απ την Ελλάδα γερμανικού στρατού. Το κύριο βάρος αυτού του σχεδίου θα το σήκωναν οι Δυνάμεις του ΕΛΑΣ της Βόρειας Ελλάδας, απ όπου υποχρεωτικά οσες δυνάμεις θα αποχωρούσαν δια ξηρά πρόβλεπε να χτυπηθούν. (δια θαλάσσης υπήρχε η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Χίτλερ να φύγουν ανανόχλητοι και έφυγαν)

Το σχέδιο οχι μόνο ηταν σωστό και απαντούσε στο πρόβλημα: Να μην φτάσουν συντεταγμένοι και όλοι οι γερμανοί που θα αποχωρούσαν απ την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο. Οπως γράφω και σε άλλο σημείο για την εφαρμογή του σχεδίου, «Κιβωτός» το συμμαχικό Στρατηγείο ζητούσε ειδικά απ τη δική μας, τη Χη Μεραρχία, να κάνει τις αντίστοιχες ανακατατάξεις απ όλες τις μονάδε για τη συγκέντρωση των ειδικών δυνάμεων και πυρός για το σκοπό αυτό. Και αφού γίνει ολη η προεργασία θα έστελναν και τον αντίστοιχο για την

περίπτωση όπλισμό. Το σχέδιο πρόβλεπε καταστροφή γεφυριών, τούνελ, αμαξοστοιχειών, σιδηροδρομικών γραμμων, σταθμών, καταστροφή τηλεπικοινωνιών κλπ. Και ενώ ηταν όλα από άποψη οργάνωσης έτοιμα, τα αντίστοιχα εφόδια που ηταν βασικό δεδομένο της πραγματοποίησης του σχεδίου δεν έρχονταν. Στο μεταξύ άρχισε η υποχώρηση και οι μάχες η μιά διαδέχονταν την άλλη με μικρότερα ομως απ τα προβλεπόμενα αποτελέσματα, που θα ηταν αν στέλνονταν τα αντίστοιχα εφόδια που ειχαν υποσχεθεί.

Ετσι στην πράξη αποδείχθηκε οτι το σχεδίου «Κιβωτός», δεν ηταν το «Σχέδιο» που δεν θα επέτρεπε να φτάσου συντεταγμένες και ολες οι γερμανικές δυνάμεις που θα αποχωρούσαν από την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο, αλλά μιά καλοστημένη παγίδα να εξαντληθούν και τα υπάρχοντα σε οπλισμό και πυρομαχικά εφόδια, κυρίως αυτά που ειχε ο ΕΛΑΣ Μακεδονίας, εν όψη της προσχεδιασμένης για αργότερα αναμέτρησης. Ηταν ενα «Σχέδιο» μερικού εστω αφαπλισμού του ΕΛΑΣ

Και επειδή ο κ Παπανδρέου αναφέρθηκε στα όπλα που μας έδωσαν. Τα όπλα «που στρέψαμε εναντίον του» δεν μας τα εδωσαν αυτοί. Και αυτά που μας έδωσαν, δεν τα έδωσαν για μάς για να βοηθοήσουν το εαυτό τους τα εδωσάν,. Οσο για τη «βοήθησαν να ζήσωμε τα 4 χρόνια...» Φαινεται οτι πριν μιλήσει δεν σκέφθηκε. Και δεν σκέφθηκε, γιατί αν σκεφθόταν δεν θα έλεγε ενα τέτοιο μεγάλο ψέμα. Ενα ψέμα που στοίχισε τη ζωή στην καλύτερη περίπτωση 300,000 χιλίδων Ελλήνων. Εκτός πιά και δεν γώριζε οτι οι Αγγλοι, με το αιτιολογικό να μήν τα πάρουν οι Γερμανοί, τα τρόφιμα που ειχαν με συμβόλαια συμφωνήσει να στείλουν για το 1941-1942 στην Ελλάδα τα ακύρωσαν. Αν εκτελούσαν τις συμφωνηθείσες παραγγελίες θα έπερναναν βέβαια και οι Γερμανοι. Ο λαό με τις οργανώσει του θα έσωζε αρκετά, ωστε ο λιμός του χειμώνα του 1942 να μη ειναι τόσο φονικός. Μας «προστάτευσαν αφότου γίναμε κράτος» Και βέβαια μας προστάτευσαν, οι άνθρωποι όπως προστατεύει ο καθένας τη γελάδα του, που την ερμέγει, της παίρνει το μοσχάρι, το κρέας και το δέρμα. Και το βασικότερο μας επέτρεπαν να ζούμε με ψωμί και Ελιά και για ευχαριστώ μας υποχρέωναν να φωνάζουμε και Κώτσιο Βασιλιά.

Αυτά τα ίδια τρόφημα μας τα έστειλαν μετά θάνατο για τις χιλιάδες των Νεκρών απ την πείνα με την ΟΥΝΤΡΑ, και για σιγουριά μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας και τη παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ. Οσο για τον τρόπο που τα διέθεταν και σε οποιούς ειναι και αυτό ενα θέμα...

Στις 2 Νοέμβρη ο ίδιος ο Σάντος, δήλωνε στον ανταποκριτή του Daild Herald : «Το ΚΚΕ ειναι υπέρ των ομαλών δημοκρατικών λύσεων και τη δημοκρατική ανάπλαση του τόπου. Αν το ΚΚΕ ειχε πρόθεση να επιβληθεί δυναμικά θα μπορούσε να το κάνει σήμερα. Κάθε ομως καλόπιστος άνθρωπος, δεν μπορεί να αρνηθεί οτι έθεσε ολες τις δυνάμεις του στην υπηρεσία της εθνικής κυβέρνησης και πρωτοστατεί στην υποδειγματική τήρηση της τάξης και στην ομαλή εξέλιξη της πολιτικής ζωής». Η γλώσσα αυτή δεν ειναι ενος πολιτικού που μελετά ενα πραξικόπημα. Ομως οι αντίπαλοι του ΚΚΕ και του ΕΑΜ αυτήν ακριβώς την ομαλή πολιτική εξέλιξη φοβόταν. Η ομαλή πολιτική εξέλιξη που θα ευνοούσε θετικά σε όποια αναμέτρηση τις μεγάλες οργανώσεις της Αντίστασης, έπρεπε αντί πάσει θυσία να ματαιωθεί.

«Ειναι εύκολο-σημειώνει ο Μάκ Νήιλ-να δεί κανείς με συμπάθεια τη θέση του ΕΑΜ. Ειχε κατακτήσει την υπεροχή του στην Ελλάδα στα χρόνια της κατοχής με σκληρό μόχθο, αντιμετωπίζοντας κινδύνους και δεινά. Δεν έβλεπε κανένα λόγο να παραιτηθεί από μόνο του απ την εξουσία που ειχε ετσι κερδίσει και να δώσει στη Δεξιά τη δυνατότητα να οργανωθεί μέσα στη χώρα και να διεκδικήσει, με τη σειρά της τα πρωτεία». Την εποχή εκεί στην αντίληψη της αντιδραστικής Δεξιάς, δεν ειχαν θέση οι λέξεις διάλογος, συμβιβασμός συμφιλίωση και ειρήνη. Και οι συγκραφείς ακόμα της ειρήνη οπως ο Μυριβήλης, ο Μπαρμπύς και ο Μπρέχτ τους προκαλούσαν αλεργία. Πόσο μάλλον η ιδια η ειρήνη

Η ποθητή μέρα, 4 του Δεκέμβρη, που τόσο πολύ βιαζόταν ο Σκόμπυ και η αιματηρή σύγκρουση που επιδίωκε ήρθε. Το ΕΑΜ αντιλαμβανόμενο το σχέδιο Κονιορτοποίησής του, ζήτησε και του δώθηκε άδειας να κάνεις συγκέντρωση στην πλατεία Συντάγματος να διαμαρτυρηθεί για την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα... Δεκάδες χιλιάδες λαού άντρες, γυναίκες και έφηβοι σχηματίζουν ενα πυκνό ειρηνικό πλήθος, που φωνάζει ρυθμικά τα συνθήματα του ΕΑΜ απαιτώντας ενα λαϊκό καθεστώς, την κάθαρση απ το δοσιλογισμό, ψωμί και δουλειά. «Παπανδρέου παρετήσου!» και «οχι αλλη κατοχή» Ενω οι συκγεντρωθέντες προχωρούν προς το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη για να καταθέσουν στεφάνια, οταν, ξαφνικά απ τις στέγες της Διεύθυνσης της Αστυνομίας και των παλιών ανακτόρων γράφει (ο Ανδρές Κέντρος), πολυβόλα αρχίζουν να ξερνούν φονικές ριπές πάνω στο συγκεντρωμένο όπλο πλήθος.Το πύρ κρατά αρκετά λεπτά. Σταματά. Ξαναρχίζει. Σταματά. Ξανάρχίζει πάλι. Πανικός, αγανάκτηση, αιμογές πληγωμένων και κραυγές οργής ανακατεύονται σε μια απερίγραπτη αταξία. Το πλήθος πέφτει κάτω αλλά η Αστυνομία συνεχίζει τα πυρά. Το πλήθος μαζεύσει τους νεκρούς και πληγωμένους , η Αστυνομία συνεχίζει το πύρ. Οταν σταμάτησε η δολοφονική απόπειρα, 28 νεκροί και πάνω από 100 τραυματία ειναι σωριασμένοι στην άσφαλτο.

Την άλλη μέρα οι πατριώτες σηκώνουν στους ώμους τα φέρετρα των νεκρών της προηγούμενης μέρας και, όταν το πένθιμο εμβατήριο της Αντίστασης υψώνεται τραγουδισμένο από χιλιάδες άντρες και γυναίκες, το απέραντο πλήθος γονατίζει για να αποδώσει τιμή σε μιά ύστατη και υπέρτατη ευκαιρία, στη μνήμη των αμέτρητων θυμάτων του αγώνα για τη ελευθερία και τη δημοκρατία. Ειναι μια επίσημη στιγμή, με δραματική ένταση που ποτέ, πουθενά, αλλη δεν την ειχε φτάσει. Γιατί αυτός ο τεράστιος αριθμός ανθρώπων, εχει από τώρα ακαθόριστη τη συνείδηση, πως τα δεινά που τους επιβάλλει η ιστορία δεν εχουν ακόμα τελειώσει και πως, για πάρα πολύ καιρό, δε θα μπορέσει πιά να διαδηλώνει σ ενα τόσο επιβλητικό σύνολο την ομοψυχία και τη θέλησή τους να μείνουν πιστοί σε εκείνους που θυιάστηκαν γι αυτούς.

Αυτή τη φορά οι Αγγλοι ειναι πιό διακριτικοί. Καμιά εντολή δεν έρχεται να ταράξει τη λαϊκή τελετή, ούτε την πομπή που ακολουθεί τα φέρετρα ως το κοιμητήριο που κυλά μέσα απ τους δρόμους, σχεδόν απ τη μιά ως την άλλη άκρη της πόλης. Αυτή τη φορά η οργάνωση ηταν πιό διακριτική-προσεκτική. Δεν έπρεπε τη φορά αυτή να ειναι η αστυνομία πολύ περισσότερο οι ίδιοι οι Αγγλοι. Τώρα τη δουλειά την έδωσαν εργολαβικά στους ένοπλους φασίστες της Χ και το παρακράτος. Η πομπή έπρεπε να πάει στο κοιμητήριο ειρηνικά. Αυτό πρόβλεπε το σχέδιο. Στην επιστροφή θα έπαιρναν το μάθημα, οπως ειχε

«μηνήσει ο Τσιώρτσι για τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που θα τολμούσαν να μπούν στην Αθήνα». Στην επιστροφή, ενώ οι συμμετέχοντες στην πομπή, τη στιγμή που περνούν μπροστά απ τα ξενοδοχεία οπου εχουν οχυρωθεί από ενα μήνα πριν τα μέλη της οργάνωσης Χ του Γρίβα και αλλοι ένοπλοι φασίστες, δέχονται μια καινούρια βροχή από σφαίρες. Πυροβολούν απ όλα τα παράθυρα και το πλήθος, ανίσχυρο γιατί ειναι άοπλο, θρηνεί για μια φορά ακόμα εκατό περίπου νεκρούς και ταυματίες.

Απ τα μπαλκόνια των μεγάλων ξενοδοχείων, δεκάδες ξένοι δημοσιογράφοι και την προηγούμενη μέρα και τώρα αποσβολωμένοι, ειναι οι αποτροπιασμένοι μάρτυρες αυτής της οργανωμένης και εν ψυχρώ και αυτή της δεύτερης ανθρωποσφαγής. Το οτι ηταν προμελετημένη και η πρώτη και η δεύτερη πρόκληση και αιματοχυσία βγαίνει και απ το γεγονός οτι τα βρετανικά τάνκς και ο στρατός ειχε πάρει συγκεκριμένες εντολές. Αφού η δουλειά έγινε όπως ακριβώς ειχε προγραμματιστεί απ τον Αγγελο Εβερτ, την πρώτη και τους ένοπλους φασίστες της Χ κλπ την επομένη, δεν ειχαν πλέον κανένα λόγο να συμμετάσχουν οι ίδιοι. Ο κ Λύπερ σημείωσε στο καρνέ του. «Τα βρετανικά στρατεύματα στάθμευαν κοντά στη πλατεία Συντάγματος για την περίπτωση που θα εξελίσσονταν άσχημα η κατάσταση. Αλλά η επέμβασή τους δεν υπήρξε αναγκαία».

Τη μοιραία αυτή μέρα 4 του Δεκέμβρη ο Σκόμπυ, κήρυξε το στρατιωτικό Νόμο στην Αθήνα και καλεί με τηλεσίγραφο, τον ΕΛΑΣ να εκκενώσει, ως την αλλη μέρα την πρωτεύουσα. Το βράδυ αυτής της τραγικής μέρας ο Παπανδρέου υποβάλει την παραίτηση. Τον μεταπείθει ο Λήπερ να παραμείνει. Για μιά φορά ακομή, ο Παπανδρέου σκύβει το κεφάλη και αποσύρει την παραίτηση.

Στην πραγματικότητα, απ τη στιγμή αυτή, η «ελληνική υπόθεση» δεν ανήκει πιά στους διπλωμάτες. Ο Τσιώρτσιλ παίρνει στα χέρια του αυτή τη «δυναμική αναμέτρηση που τόσο πολύ αποζητούσε και δεν έπρεπε να του ξεφύγει». Αυθορμητικός και «πολεμόχαρος» οπως πάντα, ειχε στείλει, στις 4 το πρωϊ, στο Σκόμπι ενα τηλεγράφημα, που το περιεχόμενο του θα προκαλέσει κατακραυγή οταν στις 7 του Δεκέμβρη, θα δημοσιευθεί-απο «διαφυγή» στον αμερκανικό τύπο. Να το κείμενό του.

«5 του Δεκέμβρη 1944, Πρωθυπουργός προς τον στρατηγό Σκόμπι, Αθήνα. Κοινοποίηση προς τον στρατηγό Ουϊλσον».

«Εδωσα οδηγίες στο στρατηγό Ουϊλσον να σας αφήσει όλες σας τις δυνάμεις και να σας σταλούν όλες οι δυνατές ενισχύσεις». (ο πόλεμος με τον άξονα συνεχίζοταν)

«Είσαστε υπεύθυνος για την τήρηση της τάξης στην Αθήνα και οφείλεται να εξουδετερώσετε ή να καταστρέψετε όλες τις ομάδες ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που θα πλησιάσουν την πόλη (με ομάδες θα καταλαμβάνονταν η εξουσία;) Λάβατε ολα τα μέτρα που θα κρίνετε ωφέλημα για να εξασφαλίσετε τον έλεγχο των οδών και για να κυκλώσετε όλες τις ομάδες ταραξιών». Ο ΕΛΑΣ θα προσπαθήσει ασφαλώς, να βάλει μπροστά γυναίκες και παιδιά παντού όπου μπορεί να αρχίσουν πυροβολισμοί. Στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να χειριστήτε τα πράγματα με προσοχή για να αποφύγετε, σφάλματα, αλλα μη δυστάσετε να πυροβολείτε κάθε ένοπλο που θα δοκιμάσει να αψηφίσει το Βρετανικό κύρος στην Αθήνα ή το ελληνικό για λογαριασμό του οποίου ενεργούμε. Το καλύτερο, φυσικά, θα ηταν να προσυπογράψει τις διαταγές σας

κάποια ελληνική κυβέρνηση (κι ο Λήπερ ζητησεί αυτήν τη στιγμή απ τον Παπανδρέου να παραμείνει στη θέση για να βοηθήσει). Μη δυστάζετε πάντως να ενεργείτε σα να βρισκόσαστε σε κατακτημένη πόλη, όπου θα εχει ξεσπάσει μια τοπική εξέγερση.

Σε ό,τι αφορά τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που πλησιάζουν ερχόμενες απ έξω, πρέπει να είσαστε σε θέση, με τα τεθαροκισμένα σας, να δώσετε σε μερικές απ αυτές ενα μάθημα, που θα αποθαρρύνουν τις αλλες να δοκιμάσουν να δράσουν. Μπορείτε να υπολογίζετε στην υποστηριξή μου για όλα τα λογικά και συνετά μέτρα που θα λάβετε σε αυτήν τη βάση. Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχίσουν στην Αθήνα. Θα ηταν για μάς μεγάλο πράγμα να το κατορθώσουμε χωρίς αιματοχυσία, αν μπορεί να γίνει, αλλα και με αιτοχυσία αν ειναι αναπόφευκτο».

Την ίδια ώρα απευθυνόμενος στην Υπουργό των εξωτερικών γράφει: «1) έχοντας υπόψη τη μεγάλη τιμή που πληρώσαμε στη Ρωσία για να εχουμε ελεύθερα τα χέρια στην Ελλάδα, δεν θα πρέπει να δυστάσουμε να χρησιμοποιήσουμε Βρετανικά στρατεύματα για να υποστηρίξουμε την ελληνική Βασιλική! κυβέρνηση του κ Παπανδρέου. «2) Η ταξιαρχία θα φτάσει γρήγορα,(ολοι βασιλικοί από πεποίθηση. Απ τον φαντάρο ώς τον ανώτερο αξιωματικό) ελπίζω, και δε θα δυστάσει να ανοίξει πύρ αν ειναι αναγκαίο. Γιατί στέλνουν μόνο μια ταξιαρχία της Ινδικής μεραρχίας; Χρειαζόμαστε 8 ή 10,000 χιλιάδες ακόμα για να κρατήσουμε την πρωτεύουσα και τη Θεσσαλονίκη στο όνομα της τωρινής κυβέρνησης. Θα πρέπει ακόλουθα να εξετάσουμε τον τρόπο για να επεκτείνουμε την ελληνική εξουσία. Περιμένω οπωσδήποτε μιά σύγκρουση με το ΕΑΜ και δεν πρέπει να την αποφύγουμε, με την προϋπόθεση, να διαλέξουμε εμείς καλά το έδαφος.»

Ολα αυτά δείχνουν οτι τα βρετανικά στρατεύματα, η ταξιαρχία και τα Τάγματα Ασφαλείας και όποιοι άλλοι εθνοϊσμοί γράφει κούϊσλιγκς Λούβαρης « θα ενωθούν πλάϊ πλάϊ στις μάχες του Δεκέμβρη, με επικεφαλής Αγγλους αξιωματικούς. Η μεταχείρηση και η χρήση των Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών αποτελεί σκάνδαλο. Ενώ θεωρούνται όργανα του εχθρού, παρά την καταδίκη ο Σκόμπι, την ίδια μέρα που τους καταδικάδικάζει σαν προδότες στην Καζέρτα, δίνει εντολή στις 27/9/44 στο στρατηγό Σπηλιωτόπολο: «Οταν οι Γερμανοί αποχωρήσουν ή παραδοθούν, τα Ταγματα Ασφαλείας θα λάβουν οδηγίας σας ή να λιποτακτήσουν προς τας οικίας των ή να παραδοθούν εις υμάς»

Ακόμα και αυτός ο Γουντχάους-αποφασισμένος και άσπονδος αντίπαλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, διαμαρτύρεται ενεργητικά στα απομνημονεύματα του. Πρόκειται λέει για συγκεκριμένη και κυνική «πρόσληψη σε υπηρεσία των παλιών συνεργατών, με σκοπό τη χρησιμοποίησή τους στον εμφύλιο πόλεμο που προπαρασκευάζουν». Το ίδιο καταδικάζει τις «δύο αποφάσεις της κυβέρνησης» α) στις 2/11/44, να παραδόσει η Εθνική Πολιτοφυλακή τα όπλα στην Αστυνομία και β) να διαλυθεί ο ΕΛΑΣ και Ο ΕΔΕΣ χωρίς στο μεταξύ να διαλυθεί και η ορεινή ταξιαρχία παράλληλα με τη διάληση του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ.

Αν γινόταν αποδεκτή αυτή η λύση θα σήμαινε : την εγκατάλειψη του λαού ανυπεράσπιστο στα χέρια των δημίων του. Ολη η αντίδραση, απ τους παλιούς υπηρέτες των εισβολέων μέχρι και αυτοί που διαλαλούσαν (Σόφια Μόσχα φώναζαν οι εδώ) τη «Μεγάλη ιδέα»! (μα που δεν θα δύσταζαν όπως το ειχαν

κάνει άλλωστε στο παρελθόν να πουλήσουν την Ελλάδα στα ξένα συμφέροντα), όλοι αυτοί οι εθνοϊσμοί με την κλίκα του Γλυξμπουργκ επικεφαλής, πολυόκρησαν τον ΕΛΑΣ, τον ελευθερωτή της χώρας. Οταν όλες οι ένοπλες δυνάμεις χωρίς εξαίρεση θα διαλύθουν και ο λαός θα ειχε πάρει τις εγγυήσεις για την κάθαρση του στρατού και της αστυνομίας, τότε μόνο θα μπορέσουμε να σχηματίσουμε ενα στρατό για την υπεράσπιση της εξωτερικής και εσωτερικής ελευθερίας. Σαν απάντηση στα τεκτενόμενα.

Ο Ριζοσπάστης όργανο του ΚΚΕ έγραφε: «Αν η κυβέρνηση αποφάσισε την εγκατάληψη του προγράμματος εθνικής ενότητας, συμφιλίωσης και δημόσιας τάξης και τον αφοπλισμό των μεγάλων δυνάμεων της τάξης για να οπλίσει μια αντιδραστική μειονότητα, με τρόπο που η τελευταία δυναμώνει τη συνομοσία και να επιβάλεται με τη σφαγή και τις καταστροφές της χώρας, ας προχωρήσει η κυβέρνηση και ας πάρει όλκληρη την ευθύνη (αυτής της καταστασης). Εμείς το μαχόμενο Εθνος, ορκιστήκαμε να προστατεύσουμε την ειρήνη της χώρας, ενάντια σ όλες αυτές τις αντεθνικές δυνάμεις που προσπαθουν να διαταράξουν την ειρήνη, με πρόθεση να δημιουργήσουν ευνοηκές συνθήκες για μια καινούρια 4η Αυγ/στου. Αν δεν το κάνουμε, θα είμασταν απόντες απ τον αγώνα και τις θυσίες του ελληνικού λαού για μια Ελλάδα πραγματικά ελεύθερη και κυβερνημένη απ το λαό».

Για να μήν επέλθει η ρίξη στις 30/11/44 δυό εκπρόσωποι του ΕΑΜ Σάντος και Παρτσαλίδης επισκέπτονται τον Παπανδρέου, για να τον πείσουν να δεχθεί ενα αντισχέδιο που πρόβλεπε, με την προοπτική της συγκρότησης ενος Εθνικού Στρατού, τη διάλυση της ορεινής ταξιαρχίας παράλληλα με τη διάλυση του ΕΛΑΣ. Το αντισχέδια αυτό- που ακόμα και ο Μπάιφορντ Τζόουνς, το βήκε νόμιμο-αποκρούεται. Η πολιτική κρίση έχει έρθει για τα καλά. Για να επιδεινώσει τα πράγματα ακόμα περισσότερο ο Σκόμπι, απευθύνει την 1/12/44 μια προκήρυξη στους ΕΛΑΣίτες και τους ζητά να διαλυθούν πριν απ τις 10 Δεκέμβρη. Ο Μάκ Νήιλ, σημειώνει οτι η «προκήρυξη αυτή ειναι καταχρηστική και παράνομη γιατί καμιά απόφαση δεν ειχε παρθεί ακόμα απ την κυβέρνηση προς αυτήν την κατεύθυνση, ούτε ειχε δημοσιευτεί στην εφημερίδα της κυβερνήσεως. Αυτή η ανάμιξη ενός βρετανού στρατηγού στις ελληνικές εσωτερικές υποθέσεις φαίνεται στο ΕΑΜ αφόρητη». Και ζητά διάλογο.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Διαβάζοντας κανείς την ελληνική ιστορία και ειδικά τη σύγχρονη πείθεται απ τις πρώτες ακόμα γραμμές, πιστεύεις οτι ζΕΙΣ σε μια χώρα που εχει παλιά και σύγχρονη ιστορία περισσότερη από οση μπορεί να καταναλώσει. Σε ό,τι αφαρά τη σύγχρονη και ειδικά το 21 διαβάζοντάς την απαγοητεύεται. Και απαγοητεύεται γιατί οσο και αν ψάξεις δεν θα βρείς κάποια αναφορά στους αστούς που ηταν και οι ηγεσία της Επανάστασης. Καμιά αναφορά στους «Φιλικούς» που ηταν οι ηγέτες της Επανάστασης και κυρίως καμιά μα καμιά,

απολύτως αναφορά στους Ραγιάδες που έβαλαν πρόσβαρα το αίμα για τη Νίκη.

Για να γίνει αποδεχτός αυτός ο τρόπος συγγραφής της ιστορία μέσω της εκαίδευσης έχουμε σαν λαός γαλουχηθεί να δεχόμαστε και να προβάλουμε σαν αληθινή την κατασκευασμένη ιστορία για τις κάθε φορά σύγχρονες και μή ανάγκες. Μια ιστορία που να εξυπηρετεί κάθε φορά την ταξική και μόνο πλευρά. Την υποταγή της στα κελεύσματα και τους στόχους της κάθε φορά νέας τάξης πραγμάτων. Συνεπώς αν ειναι αλήθεια οτι η ιδεολογική ανάγνωση και χρήση της ιστορίας παράγει προπαγάνδα, αλλο τόσο ειναι αλήθεια οτι η ανάγνωση της ιστορίας παράγει ιδεολογία και μάλιστα, Επαναστατική αφού ό,τι ειναι αληθινο ειναι και Επαναστατικό.

Κάθε φορά που κοιλοπονά ενα κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαί ανεβαίνει στο προσκήνιο μια κοινωνική τάξη που εκπληρώνει το ιστορικό της χρέος προς την κοινωνία. Οπως ειναι γνωστό απ την ιστορία, σε όλες τις εποχές στην τάξη που καλείται απ την ιστορία να παίξει προοδευτικό-επαναστατικό ρόλο, συμμετέχουν στο ξεκίνημα και άνθρωποι συντηρητικοί, καιροσκόποι και αυτοί ακόμα που στη διάρκεια του αγώνα αυτομολούν στο αντίθετο στρατόπεδο.

Και δεν ηταν λίγοι αυτοί (κοτζαμπασάδες κλπ) που αντέδρασαν στα σχέδια των φιλικών και προσπάθησαν στο Μοριά και αλλού να εμποδίσουν τον εθνικό ξεσηκωμό. Ανθρωποι, που δείλιασαν και αλλοι που δεν έκρυβαν τα φιλοτουρκικά τους αισθήματα. Το ίδιο ισχύει και για το κομμάτι εκείνο των φτωχοαγρότων και κολλίγων που δεν συμμετείχαν απ την αρχή στον αγώνα και ειδικά ένοπλα. Σε πολλές περιοχές εξαναγκάστηκαν να πολεμήσουν.

Συνεπώς δεν ισχύει αυτό που λέμε στους πανηγυρικούς πως «Σύσσωμον το Εθνος των Ελλήνων Εξεγέρθει κατά του Τούρκου Κατακτητή» και οτι ο «Απανταχού Ελλινισμός εις την φωνήν της Πατρίδος, Ελαβε τα Οπλα...»

Το Αέναο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας απ τις αρχές του 17ου αιώνα, ξεπερνώντας τη φυλή και τις ομάδες, πορεύονταν προς τη συγκρότηση του Εθνους. Το υπό κατασκευή Εθνος, οπως το προσδιόριζε η Αστική Επανάσταση, σαν ενότητα ελευθέρων πολιτών μέσα στην οποία γιννιούνται θεσμοί, πολιτική, νομιμότητα, ιδέες και οράματα, ηταν υπό διωγμό σε ολόκληρη την Ευρώπη. Και οι άνθρωποι, που θα γίνονταν πολίτες ανήκαν στους αφέντες τους. Η απογορευμένη αλλου ιδέα-έννοια του Εθνους επιβλήθηκε με πολύ βέβαια αίμα αυτονόητα στην Ελλάδα, με την πιστή εφαρμογή των δυό βασικών αρχών της αστικής κοσμοθεωρίας.

Και ηταν αυτές οι δυο αρχές, που στήριξαν την ανάσταση του Ελληνικού Εθνους: α) Οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του δυνάστη-εχθρού, δεν θα γίνονταν κτήμα και στήριγμα μιάς ανερχόμενης αριστοκρατίας, μιας νέας τάξης κυριάρχων. Εγιναν «Εθνικές Γαίες», κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...και β) Κανείς έκτοτε δεν θα διανοηθεί και δεν διανοήθηκε να μετέτρεψε κανένα σε δουλοπάροικο στο νέο κράτος... Βέβαια ο Κλήρος σε συνεργασία με τους Πασάδες και λίγους παράδες, εξασφάλισε για τον εαυτό του αρκετές χιλιάδες στέμματα.

Το γεγονός αυτό σε μιά εποχή που η δουλοπαροικία, στις παλιές και νέες μορφές της ηταν ο κανόνας στην ύπαιθρο, οπως ηταν φυσικό προκάλεσε τον θαυμασμό της ευρωπαϊκής διανόησης για την ελληνική Επανάσταση και η στράτευσή της στο πλευρό των Ελλήνων, δεν έγινε από κάποια λαθεμένη

μετάφραση του νοήματος της Επανάστασης, ούτε στηρίχθηκε σε κάποια αοριστία και το κένο. Η συμπαράσταση της ευρωπαϊκής αστικής τάξης προς την ελληνική Επανάσταση, ηταν μια πράξη καθαρά διεθνούς ταξικής αλληλεγγύης και σαν τέτοια την δέχθηκε ο λαός μας.

Την εποχή εκείνη βασικός εχθρός της ανερχόμενης αστικής τάξης ηταν η φεουδαρχία που στηρίζονταν στην έγγεια ιδιοκτησία και την δουποπαροικία. Η ελληνική Επανάστηση και τα δυό αυτά καθοριστικής σημασίας δεδομένα-συνθήματα που θα συνιστούσαν τη συγκρότηση του Εθνους τα υλοποίησε α) με το να μή σκεφτεί-τολμήσει κανείς να εχει δουλοπάροικο στο Νεο ελληνικό κράτος και β) οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του εχθρού έγιναν «εθνικές γαίες», κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...

Το κάλεσμα του Ρήγα προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να ηγηθούν του αγώνα ηταν σαφή: «Ενωθήτε, βάλετε το Νόμο οδηγό σας, πειθαρχήστε σ εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...» και «...Οι Νόμοι νάν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Για να υπάρχουν ομως Νόμοι, πολύ περισσότερο για να λειτουργήσουν οι Νόμοι, προϋποθέτουν μια οργανωμένη κοινωνία και αυτήν ακριβώς την κοινωνία-Εθνος συγκρότησαν πρώτοι σχεδόν οι Ελληνες αγωνιστές το 1821.

Μετά τον φρικτό θάνατο που Εθνομάρτυρα Ρηγά, το 1814 ιδρύεται η «Φιλική Εταιρεία» απ τον Τσακάλωφ, τον Σκουφά και τον Ξάνθο. Η Φιλική εταιρεία δεν ηταν «Λαϊκό δημιούργημα». Στη φάση αυτή οι αλλες κοινωνικές ομάδες δεν ηταν οι κλητοί της ιστορίας και για να πάρουν μέρος στον αγώνα χρειάστηκαν ενα γερό ταρακούνημα απ την ηγεσία. Οι Φιλικοί στην μεγάλη τους πλειοψηφία ηταν αστοί. Ο απλός λαός οπως ειναι πασίγνωστό πολέμησε με ηρωϊσμό, και με αφάνταστη θυσία και αυταπάρνηση. Κράτησε επτά χρόνια το βάρος του αγώνα και επισφράγησε τον νικηφόρο αγώνα.

Ειμαι γεγονός οτι η αστική τάξη στην πρώτη περίοδο και λόγω του σχηματισμού της αγωνίζονταν για το γκρέμισμα της Φεουδαρχίας. Ομως οταν με το καιρό άρχισε να παίζει τον πρωτοποριακό ρόλο και πήρε μαζί της και τον καταπιεζόμενο λαό. Και οταν μέσω του αγώνα έπιασε ορισμένα πόστα έριξε και το σύνθημα της Εθνικής Ανεξαρτησίας και τη δημιουργία ανεξάρτητου ελληνικού κράτους.

Οι ιδρυτές της Φιλικής ύστερα από λίγο καιρό έτριβαν τα μάτια τους. Μέσα σε έξη χρόνια το Μεσολόγγι και ο Δαυλός του Καψήλη, προκάλεσε ενα τεράστιο ρύγμα στην οθωμανική αυτοκρατορία. Το εργο των αστών στην Ελλάδας συγκριτικά με όλες περιοχές της αυττοκρατορίας ηταν απ τα πιο μαγάλα. Ειχε δίκαιο ο Φιλήμων να «εγκωμιάζει τους Ελληνες εμπόρους πατριώτες που αποτελέσαν τη βάση της μυστικής οργάνωσης. Την οργάνωσης που τίναξε στον αέρα τον τουρκικό δεσποτισμό». Αν υπάρχει κάποιο αδύνατο σημείο αυτό ειναι το γεγονός οτι τα ελληνικά κεφάλια βρίσκονταν στη μεγάλη τους πλειοψηφία επενδεδυμένα στο εξωτερικό. Στη Ρωσία, Αυστρία, Γερμανία κλπ και οι Ελλήνες την εποχή εκείνη στη μεγαλη τους πλειοψηφία ηταν αγρότες. Πολλοί λίγες περιοχές ειχαν ανπτυχθεί βιοτεχνικά οπως τα Αμπελέκια κλπ.

Σήμερα ειναι αναμφισβήτητο πως αν τα κεφάλαια που ειχαν οι Ελληνες αστοί ηταν επενδυμένα στην Ελλάδα, αλλη θα ηταν οχι μόνο η πορεία αλλα και η κατάληξη της Επανάστσης. Ειναι γεγονός οτι η αστική τήξη έμεινε στη μέση

του δρόμου, οχι βέβαια από κακή «πρόθεση». Υποχρεώθηκε απ τις τότε κοινωνικό-οικονομικές σχέσεις και συνθήκες, απ τις αντιδράσεις του ανώτερου Κλήρου, τους κοτζαμπάσηδες, απ τις ξένες επιρροές και κυρίως απ την αγγλική επέμβαση στα εσωτερικά του νεοσύστατου ελληνικού κράτους.

Μετά την κήρυξη της Επανάσταση στη Μολδαβία και το Μοριά η «Φιλική Εταιρεία» που ηταν ο κύριος μοχλός του αγώνα, έχασε τους συνδετικούς της κρίκους με την οργάνωση και ύστερα από λίγο η ηγεσία πέρασε στα χέρια των Φαναριώτων, των κοτζαμπάσηδων και στους μεγαλό-εφοπλιστές της Υδρας και των Σπετσών. Γι αυτό και ιστορικά αν δεν θάφτηκε πολύ λίγη σημασία δώθηκε στο ρόλο που έπαιξε η Φιλική Εταιρεία. Γράφτηκαν πολλά για την μυστική αυτή οργάνωση, αλλα τα περισσότερα ειναι μύδροι κατά των ιδρυτών της οργάνωσης.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες διαμορφώθηκε και η Νεοελληνική ιστορία. Γι αυτό οσοι έγραψαν ιστορία και αυτοί οι αστοί ακόμα για την Ελληνική Επανάσταση, Ελληνες και ξένοι τότε και αργότερα ιστόρισαν μόνο τη δράση των οπλαρχηγών, των κληρικών και των πολιτικών, χώρων διεξαγωγής του αγώνα και προσώπων. Περιγράψανε μάχες και ναυμαχίες, κομματικές αντιθέσεις, για άτομα και τόπους δράσης χωρίς στο μεταξύ να βαθύνουν στα ιστορικά γεγονότα. Δεν προσπάθησαν να βρούν ποιές ηταν οι κινητήριες δυνάμεις του εθνικού ξεσηκωμού και από ποιές συγκεκριμένα αιτίες οι εμφύλιοι πόλεμοι, οι διχασμοί και κυρίως οι λόγοι που οδήγησαν να προσδεθεί η νεοσύστατη Ελλάδα στο γεωστρατηγικό αρμα της Αγγλίας

Οπως οι Πρώσσοι, ετσι και οι Ρώσοι ήθελαν την μεγάλη Βουλγαρία για να εχουν πρόσβαση στον Αιγαίο. Μετά το ξεχαρβάλωμα της αυτοκρατορίας και η νίκη των νεότουρκων το 1908-12 που ενδεχομένως θα αμφισητούσαν τις όποιες δεσμεύσεις προϋρχαν κυρίως με την Αγγλία κλπ και η έπεκταση του αγγλό-Ρωσικού ανταγωνισμού για την κατοχή της Ανατολής ηταν μερικά απ τα δεδομένα που έβαζαν σε νεα βάση την διαμόρφωση των νεων συνόρων.

Η αδυναμία της Αγγλίας να εμποδίσει αποτελεσματικά τις επεκτατικές εδαφικές βλέψεις της Ρωσία εις βάρος της αυτοκρατορίας, η Αγγλία μα και η Ευρώπη χρειάζονταν την πρασδεμένη στο αγγλικό άρμα Ελλάδα να προχωρήσει μέχρι τη Μακεδονία και των ορίων της Θράκης, ετσι ωστε η επέκταση της Ελλάδας να περιορίζει την Ρωσική επέκταση στο Αιγαίο και ειδικά στα στενά. Γι αυτό και η αγγλική διπλωματία ακολούθησε ση συμβουλή του Πίττ: Η άρκος του Βορρά δεν πρέπει να κατέβει στο Αιγαίο. «Αν η Ρωσία κατορθώσει να απωθήσει την Τουρκία απ τη Βαλκανική η Μεσόγειο θα γίνει Ρωσική θάλασσα και ο δρόμος προς τις Ινδίες θα κόπεί».

Χρειαζόταν συνεπώς την «Ελεύθερη» Ελλάδα έλεγε ο Μαυροκορδάτος, για να «μπεί φραγμός» ενάντια στις επεκτατικές τάσεις της Ρωσίας προς τα Στενά και το Αιγαίο. Και οταν κάποια στιγμή οι Ελληνες αντιπρόσωποι βρήκαν κάποιο ευνοϊκό έδαφος στο Λονδίνο, η ελληνική υπό τον Μαυροκορδάτο κυβέρνηση με έγγραφό της στις 12 Αυγούστου 1824 προς το Φόρεϊν Οφφις, διατύπωσε επίσημα τις απόψεις του Μαυροκορδάτου, στις οποίες απόψεις χωρίς περιστροφές η τότε υπό τον Μαυροκορδάτο κυβέρνηση υπόσχονταν οτι η «ελεύθερη Ελλάδα» θα γινόταν (λες και δεν ειχε γίνει) «ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ» της Αγγλίας στη Βαλκανική και το Αιγαίο

Οπως και αλλου, ετσι και στην Ελλάδα η αστική τάξη οταν σχηματίστηκε, επιρρεάστηκε απ τις γαλλικές δημοκρατικές ιδέες, γι αυτό και η πρώτη της δουλειά αφού δεν υπήρχαν οι αντικειμενικές προϋποθέσεις για άμεση έναρξη της Επανάστασης, ηταν να μορφώσει τον ελληνικό λαό, να τον ξυπνήσει απ το λήθαργο της σκλαβιάς. Η προαπάθεια αυτή βρήκε αντίθετους στο εσωτερικό τους Φεουδάρχες και τον κλήρο που τους ειχαν το λαό κολλίγους. Στο εξωτερικό την Αγγλία που σαν θαλασσοκράτηρα στην περιοχή και το εργοστάσιο του κόσμου δεν ήθελε να της προκύψει ενας ανταγωνιστής στο χώρο της Ναυτιλίας που οι Ελληνες ειχαν παράδοση (η έκκληση του Υψηλάντη προς τους ναυτικούς για το ρόλο της Αγγλίας στο χώρο της ναυτιλίας) και αστική βιομηχανική ανάπτυξη αφού αυτό ηταν το πρόγραμμα των αστών.

Οι Αγγλοι δεν ήθελαν μια ανεξάρτητη αστικά αναπτυγμένη χώρα. Ηθελαν μια Ελλάδα κατά βάση γεωργό-κτηνοτροφική. Μια Ελλάδα πελάτη και τους αστούς οχι βιομήχανους, εμπόρους και τραπεζίτες, αλλα μια κομπραδόρικη-μεταπρατική τάξη πλασιέ των δικών τους βιομηχανικών προϊόντων.

Βέβαια, οι Ραγιάδες μισούσαν τους Τούρκους σπαχήδες και τους Ρωμιούς κοτζαμπάσηδες, τσιφλικάδες και τους τοκογλύφους και ήθελαν πολύ το ξεσκλάβωμα. Λόγω θέσης ομως στο κοινωνικό γίγνεσθαι δεν μπορούσαν να «συλλάβουν την ιδέα της Εθνικής εξέγερσης» και κυρίως να οργανώσουν μυστική-συνομοτική εταιρεία και να βάλουν στην προοπτική τους ενα μελετημένο Εθνικό-πολιτικό πρόγραμμα, οπως το έκαναν οι σύντροφοι του Ρήγα και σε συνέχεια οι ιδρυτές της Φιλικής Εταιρείας.

Με δυο λόγια η Ελληνική Επανάσταση του 21 ηταν και παραμένει ενας μεγάλος σταθμός οχι μόνο της Νεοελληνικής ιστορίας αλλά και της Ευρώπης. Ο Εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας των προγόνων μας από τη μια μεριά έδειξε τη ζωτικότητα του λαού μας και απ την αλλη το ξεχαρβάλωμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που μέχρι τότε θεωρούνταν απ τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα. Δεδομένα που ενεθάρυναν την ηγεσία να συνδέσει των αγώνα για εθνική απελευθέρωση με την πατρογονική κληρονομιά και την διεκδίκηση αυτής της πατρογονικής κληρονομία από τους κατατκητές αυτής της κληρονομιάς..

Την διεκδίκηση την οποία ο πρώτος Πρωθυπουργός της Ελλάδας Γιάννης Κολέτης, παραβλέπονταν την δήλωση του Αυστριακού αρχικαγκελάριου Μεττερνίχ οτι: «Δεν υπάρχει Ελληνικό Εθνος, ούτε αναγνωρίζονται μέσα στο τουρκικό κράτος αλλες εθνότητες παρά μόνο οι Τούρκοι». Αύτην ακριβώς την διεκδίκηση της πατρογονική κληρονομιά την ενσωμάτωσε στο σύνθημα: ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ.

Οπως αλλου, ετσι και στην Ελλάδα, η αστική τάξη οταν ηρθε το πλήρωμα του χρόνου, οι Ελληνες που ζούσαν στις παροικίες του εξωτερικού άρχισαν να τυπώνουν και να κινούνται πρώτα με βιβλία, χάρτες, σχολεία και προσούρες. να μεταφράζουν εργα και να σπέρνουν τον εθνικό-απελευθερωτικό σπόρο. Ο Ρήγας, γνωρίζοντας τον τεράστιο επαναστατικό ρόλο που παίζουν τα λαϊκά και τα κλέφτικα τραγούδια γράφει το Θούριο. Με το Θούριο που οι στροφές του δεν ειναι γραμμένες για να ξεθυμαίνει σε λόγια και δάκρυα την πίκρα των Ραγιάδων για τη σκλαβιά, παρά να γίνουν φωτιά και βόλια για τον τύραννο:

«Ν ανάψωμεν μια φλόγα σε όλη την Τουρκιά,

να τρέξη από την Μπόσνα και ως την Αραπιά».

Κήρυγμα και άμεση επαναστατική πράξη μαζί, Πράξη αιματηρή, ο «Θούριος» προστάζει τους σκλάβους:

«Να σφάξουμε τους λύκους, που τον ζυγό βαστούν

και Χριστιανούς και Τούρκους σκληρά τους τυραννούν».

Ο Ρήγας, δεν θέλει να μπαλσαμώσει νεκρούς τύπους, με την τρελή ελπίδα να αναστήσει με αυτούς την αρχαία ζωή και τα αρχαία μεγαλεία. Θέλει να ηλεκτρίσει το δουλωμένο γένος, να του ανοίξει τα αυτιά, τα μάτια και το ΝΟΥ. Θέλει να μπολιάσει με ζωντανά στοιχεία την αρχαία παράδοση και να κάνει γνωστό με αυτό το αμάλγαμα, αυτό το αρχαίο μεγαλείο στο δουλωμένο γένος το μεγαλείο της φυλής. Δεν θα σταθεί ο Ρήγας, νοσταλγός νεκρών κόσμων και χιμαιρικών επιστροφών σε αυτούς, αλλα καλλιεγητής του ζωντανού παρόντος, με προοπτική το μέλλον. Ενα μέλλον ανώτερο δημοκρατικότερο και ανθρώπινο.

Ενα πλατύτατο επαναστατικό σχέδιο ξεδιπλώνεται στο Θούριο για σύμπραξη, στον ξεσηκωμό κατά του τυράννου ολων των σκλάβων λαών της Βαλκανικής, ανεξάρτητα φυλής και θρησκείας. Ονειρεύεται μια Παν Βαλκανική Δημοκρατική Ενωση με (προεξάρχον φυσικά το στοιχείο του Ελληνισμού), που θα ηταν μια πλατύτερη ανάσταση της βυζαντινής ενότητας, με τη διαφορά πως, αντί θεμέλιο της να ειναι η κοινή θρησκευτική πίστη, οπως επι Αυτοκρατόρων, θα ηταν τώρα η κοινή πολιτική πίστη στα δημοκρατικά ιδανικά.

Αν ο μεγάλος αυτός πρόδρομος της λευτεριάς των Ελλήνων (από ενα λάθος, που δεν ειναι του παρόντος) δεν έπεσε σαν ήρωας σε μάχη με το σπαθί στο χέρι, οπως το ειχε ονειρευτεί, ομως φόρεσε για την πατρίδα το στεφάνι από αγάθια του πρωτομέρτυρα. Και αν το κουφάρι του το πήρε και το αφάνισε το ρέμα του ποταμού, το έργο του ομως έζησε και ζεί. Κήρυγμα, τραγούδι, όραμα προφητικό πραγματοποιημένο σε μια Ελλάδα λεύτερη που θα τον δοξάσει στους αιώνες. Βέβαια Εμείς για λόγους που δεν είναι του παρόντος των καταχωνίασαμε.

Να ένα μικρό παράδειγμα καταχωνιασμού του Εθνομάρτυρα. Η Βέροια υπάρχουν τρις Βασικές κεντρικές αρτηρίες. Τη μία την Βασικότερη την πήρε η Εκκλησία

(οδός Μητροπόλεως) τη δεύτερη την Εδωσαν στο Ελευθέριο Βενιζέλο. Και η Τρίτη είναι η Κεντρική. Που επιμερίζεται σε Βασιλεώς Κωσταντίνου. Οσο για την Οδός Ρήγα Φεραίου σε ένα κομμάτι βία 200 μέτρων.

Ετσι εκτός απ του ένθεν και ένθεν αυτού του δρόμου που είναι παράλληλη με τους Λαδοδμήλους δεν την ξέρει κανείς άλλος. Είναι ζήτημα αν την ξέρουν και οι Ταξιτζήδες, αφού οι κάτοικοι της Οδού Ρήγα Φεραίου είναι ελάχιστοί αρά και η χρήση του Ταξί σπάνια. Ενώ λοιπόν την Μητροπόλεως, τη Βενιζέλου και την Κεντρική- Βασιλέως Κωσταντίνου τις ξέρουν όλοι οι κάτοικοι της Βέροιας και Νομμού, Μα και όσοι περαστικοί ανά τη χώρα Ελληνες και ξένοι την Ρήγα Φεραίου δεν την ξέρουν ούτε οι κάτοικοι των διπλανων δρόμων. Ένα Γκάλπ αν τολμούσε να κάνει ο Δήμος θα…Να δούμε ποιον θυμόμαστε και ποιον ξεχάσαμε.

Το κάλεσμα του Ρήγα προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να ηγηθούν του αγώνα ηταν

σαφή: «Ενωθήτε, βάλετε το Νόμο οδηγό σας, πειθαρχήστε σ εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...» και «...Οι Νόμοι νάν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Για να υπάρχουν ομως Νόμοι, πολύ περισσότερο για να λειτουργήσουν οι Νόμοι, προϋποθέτουν μια οργανωμένη κοινωνία και αυτήν ακριβώς την κοινωνία-Εθνος συγκρότησαν πρώτοι σχεδόν οι Ελληνες αγωνιστές το 1821.

Μετά τον φρικτά θάνατο που Εθνομάρτυρα Ρηγά, το 1814 ιδρύεται η «Φιλική Εταιρεία» απ τον Τσακάλωφ, τον Σκουφά και τον Ξάνθο. Η Φιλική εταιρεία δεν ηταν «Λαϊκό δημιούργημα». Στη φάση αυτή οι Ραγιάδες και οι αλλες κοινωνικές ομάδες δεν ηταν οι κλητοί της ιστορίας. Βέβαια, οι Ραγιάδες μισούσαν τους Τούρκους σπαχήδες και τους Ρωμιούς κοτζαμπάσηδες, τσιφλικάδες και τους τοκογλύφους και ήθελαν πολύ το ξεσκλάβωμα, λόγω θέσης ομως δεν μπορούσαν να «συλλάβουν την ιδέα της Εθνικής εξέγερσης», να οργανώσουν μυστική-συνομοτική εταιρεία και να βάλουν στην προοπτική τους ενα μελετημένο Εθνικό-πολιτικό πρόγραμμα, οπως το έκαναν οι σύντροφοι του Ρήγα και σε συνέχεια οι ιδρυτές της Φιλικής Εταιρείας.

Με δυο λόγια η Ελληνική Επανάσταση του 21 ηταν και παραμένει ενας μεγάλος σταθμός οχι μόνο της Νεοελληνικής ιστορίας αλλά και της Ευρώπης. Ο Εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας των προγόνων μας από τη μια μεριά έδειξε τη ζωτικότητα του λαού μας και απ την αλλη το ξεχαρβάλωμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που μέχρι τότε θεωρούνταν απ τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα. Δεδομένα που ενεθάρυναν την ηγεσία να συνδέσει των αγώνα με την πατρογονική κληρονομιά και την διεκδίκηση αυτής της πατρογονικής κληρονομία.

Την κληρονομια αυτή την διεκδίκησαν οι Ελληνες με το στόμα του πρώτου Πρωθυπουργού της Ελλάδας Γιάννης Κολέτης, ο οποίος παραβλέπονταν την δήλωση του Αυστριακού αρχικαγκελάριου Μεττερνίχ οτι: «Δεν υπάρχει Ελληνικό Εθνος, ούτε αναγνωρίζονται μέσα στο τουρκικό κράτος αλλες εθνότητες παρά μόνο οι Τούρκοι», αυτήν ακριβώς την πατρογονική κληρονομιά την ενσωμάτωσε στο σύνθημααα: ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ.

Για να πάρουν μέρος στον αγώνα χρειάστηκαν ενα γερό ταρακούνημα απ την ηγεσία. Οι Φιλικοί στην μεγάλη τους πλειοψηφία ηταν αστοί. Ο απλός λαός οπως ειναι πασίγνωστό πολέμησε με ηρωϊσμό, και με αφάνταστη θυσία. Κράτησε επτά χρόνια το βάρος του αγώνα και επισφράγησε τον νικηφόρο αγώνα

Και οταν ο σπόρος αυτός βρήκε το κατάλληλο έδαφος οχι μόνο στις παροικίες του εξωτερικού αλλα και στην Ελλάδα, οι Ελληνες κλήθηκαν στον ενεργό πλέον αγώνα με αυτήν την προκήρυξη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφτεσε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται ήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο Φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των.

ΙΑΣΙΟΝ τη 24 Φευρουαρίου 1821,

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους αγώνες των Φιλικών τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων. Η μετάφραση της προκήρυξης λέει πως οι αστοί ήθελαν την εξουσία και οι ραγιάδες την ελευθερία.

Βέβαια, η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια καθόριζε ποιός ειναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιός καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών που μετά την πρόσδεση της Ελλάδας στο Γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας: Εγιναν πράγματα που δεν ειπόθηκαν ακόμα μέχρι σήμερα και ειπόθηκαν πράγματα που δεν έγιναν.

Παράδειγμα η επέτειος της Επανάστασης. Γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο της Επανάστασης την 25ης Μαρτίου του 1821. Η ημερομηνία αυτή ομως δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία. Σε ημερομηνία, που να εχει σχέση με την κήρυξη της Επανάστασης ή τη νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης ειναι σαφείς : Η 24η Φευρουαρίου του 1821 στο Ιάσι της Βλαχίας, οταν και από όπου ο Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της έναρξης του αγώνα, που με εκείνη τη συγκλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη κάλεσε την Αστική τάξη, που ηταν και η ιστορική ηγεσία της Επανάστασης, να αναλάβει τις ευθύνες και την διεξαγωγή του αγώνα και η 13η Μαρτίου, η έναρξη της Επανάστασης στο Μοριά.

Παράδειγμα η επέτειος της Επανάστασης. Γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο της Επανάστασης την 25ης Μαρτίου του 1821. Η ημερομηνία αυτή ομως δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία, που να εχει σχέση με την κήρυξη της Επανάστασης ή τη νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης ειναι σαφείς : Η 24η Φευρουαρίου του 1821 στο Ιάσι της Βλαχίας, οταν και από όπου ο Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της έναρξης του αγώνα, που με εκείνη τη συγκλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη κάλεσε την Αστική τάξη, που ηταν και η ιστορική ηγεσία της Επανάστασης, να αναλάβει τις ευθύνες και την διεξαγωγή του αγώνα και η 13η Μαρτίου, η έναρξη της Επανάστασης στο Μοριά.

Μετά τη δημιουργία κάποιας εστω τυπικής χωροταξικής οντότητας, (οπως η Ελεύθερη Ελλάδα στην διάρκεια της κατοχής μέσα στην οποία συγκροτήθηκε η κυβέρνηση του βουνού ενώ ηταν υπό κατοχή χώρα), έπρεπε η χωροταξική αυτή οντότητα να πάρει νομική μορφή, να νομιμοποιηθεί να γίνει κρατική πλέον οντότητα Προκειμένου το κάλεσμα του Ρήγα για ενότητα, αρχηγό και νόμους να πάρει σάρκα και οστά

Μπορεί ο Αυστριακός αρχικαγγελάριος Μέττερνιχ, να έλεγε οτι «δεν υπάρχει ελληνικό έθνος και ούτε αναγνωρίζονται μέσα στο τουρκικό κράτος αλλες

μειονήτητες παρά μόνοι οι Τούρκοι». Μέσα του ομως γνώριζε πολύ καλά τη σήμαινε για την οθωμανική αυτοκρατορία και γενικότερα για την Νοτιο-Ανατολική Ευρώπη η αφύπνισει των Ελλήνων κληρονόμους του Βυζαντίου. Γι αυτό και ανησυχούσε για την τροπή που θα έπαιρναν τα γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά πράγματα σε αυτόν τον γεωστρατηγικό χώρο. Ο Μέττερνίχ ήξερε πολύ καλά οτι η ελληνική αφύπνηση και κυρίως η δημιουργία ελληνικής κρατικής οντότητας, οχι μόνο θα ταρακούναγε αλλα και θα ξεχαρβάλωνε την οθωμανική αυτοκρατορία, γι αυτό και την στήριζε και αυτός οπως και η Αγγλία με λόγο, μέσα και παντός είδους εγγυήσεις, οι αγωνιζόμενοι Ελληνες στις 22 Δεκεμβρίου του 1821 στην Επίδαυρο συγκαλούν την πρώτη γεννέθλια Εθνική Συνέλευση.

Πριν από τις εργασίες διάφορες παρέες με επικρατέστερη αυτή του Ντελιγιάννη που κολλημένη σαν στρύδι στο απαρχαιωμένο εκείνο πνεύμα που έμμεινε στον ασφυκτικό κλειό της μικρής κοινότητας. Της κοινότητας όπου σχεδόν τα πάντα δρομολογούνται μεταξύ γνωστών, συγγενών και φίλων, με ελάχιστες αξιώσεις ποιοτικών κριτηρίων. Κολλημένοι στην υποκατάσταση των σχέσεων πολίτη-κράτους με ενα ατελείωτο πάρε-δώσε μεταξύ ημετέρων. Στηριγμένο στη στρέβλωση κάθε έννοιας διακαιώματος και ισονομίας διαμέσου της παρεισήφρησης των λεγομένων άμεσων διαπροσωπικών σχέσεων σε ολόκληρο το φάσμα της πολιτικής, πνευματικής και οικονομικής ζωής. Σε απλούστερα νεοελληνικά: alisveris και rusvet.

Οι εργασίες για τη συγκρότηση και ανακήρυξη αυτής της χωροταξική οντότητος σε κρατική νομοκή οντότητα άρχισαν στην Επίδαβρο στις 22 του Δεκέμβρη 1821 και στίς 28 του ιδίο μήνα υπογράφτηκε, αφου συμβιβάστηκαν, (τα βρήκαν οι νησιώτες) με τους Μοραϊτες, ψηφίστηκε ο Ο ρ γ α ν ι σ μ ό ς (Πολίτευμα) της Π ε λ ο π ο ν η σ ι α κ ή ς Γ ε ρ ο υ σ ί α ς. Ενας οργανισμό που (περιείχε βασικά τις απόψεις και τα πιστεύω του Ντελιγιάννη για το τι εννοούσε αυτός και αρκετοί αλλοι Πατρίδα) οι άλλοι «παρεστάμενοι» θεώρησαν οτι αυτό το (πολίτευμα) αφορούσε μόνο το Μοριά και τους νησιώτες.

Επειδή ο Ο ρ γ α ν ι σ μ ο ς της Πελοπονησιακής Γερουσίας ηταν ενα καθαρά το Τ ο π ι κό (πολίτευμα) και αφήνε εκτος Ελλάδας την υπόλοιπη Ελλάδα και τους Ελληνες επιμένανε, πως έπρεπε να ψηφιστεί και ένας Ε ν ι α ί ο ς Π α ν ε λ λ η ν ι ο ς Ο ρ γ α ν ι σ μ ο ς. Υστερα από καυγάδες και διαπληκτισμούς ψηφίστηκε και ο ενιαίος οργανισμός. Ενας οργανισμός που περιείχε και την πρόβλεψη της μελλοντικής Ελλάδας. Μετά την ψήφισει του ενιαίου πλέον Ο ρ γ α ν ι σ μ ο ύ το σώμα προχώρησε στη σύνταξη του π ο λ ι τ ε ύ μ α τ ο ς και την ψήφιση του πρώτου Συντάγματος της χώρας που ηταν και ο βασικός Ο ρ γ α ν ι κ ό ς και Κ α τ α σ τ α τ ι κ ο ς Ν ό μ ο ς.

Οι βασικές διατάξεις του πρώτου π ο λ ι τ ε ύ μ α τ ο ς της επαναστατημένης Ελλάδας καθιέρωναν την πολιτική Ι σ ο τ η τ α και την α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε α. Τα δύο πρώτα τμήματα του Συντάγματος ηταν «απομίνηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη» και την «Σύνταξιν της Πολιτείας». Παρ' όλο που δεν ηταν πιστή αντιγραφή των γαλλικών αρχών με τις παρεμβάσεις του Μαυροκορδάτου, του Νέγρη και άλλων εκτός του οτι απαλείφθηκαν η «Ι σ ο τ η τ α» και «Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ί α, μπήκαν και διατάξεις που Νόθευσαν έμμεσα τις δημοκρατικές αρχές. Αρχές που στήριζαν και αποτελούσαν τις βασικές διατάξεις του πολιτεύματος του προσχεδίου της Επιδάβρου. Και την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται

«Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα η Συνέλευση διακληρυξε:

Εις το Ονομα της Αγίας καιΑδιαιρέτου Τριαδος

Το Ελληνικό Εθνος, το υπό την φρικώδη Οθωμανικήν δυναστείαν, μη δυνάμενον να φέρει το βαρύτατον απαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσείσαν αυτόν με μεγάλας θυσίας κηρύττει σήμερον δια των νιμίμων παραστατών του (Πληρεξουσίων) εις εθνικήν συνηγμένην συνέλευσιν ενώπιων θεού και ανθρώπων την πολιτικήν αυτού υπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Η Διακήρυξη αυτή ειναι η πρώτη επίσημη πράξη της Επαναστατημένης Ελλάδας.

Η νέα ελληνική νίκη χαροποίησε τους Ελληνες. Η Κόρινθος έγινε η πρώτη Πρωτεύουσα του Ελληνικού κράτους. Η Εθνική Συνέλευση τελείωσε τις εργασίες τις στις 16 Γενάρη του 1822. Πριν διαλυθεί, την πρότελευταία μέρα, προκειμένου να ενημέρωσει το λαό και τους προξένους των φιλικών δυνάμεων που βρίσκονταν σε διάφορα μέρη της ελληνική επικράτειας, μα και τους εκτός Ελλάδας χωρών συνέταξε μια διακήρυξη που περιείχε τα πορίσματα της Εθνικής συνέλευσης. Την διακήρυξη αυτή την υπογράφουν ο Α. Μαυροκοδράτος σαν Πρόεδρος του εκτλεστικού και ο Θ. Νέργης σαν αρχιγραμματέας της επικράτειας και των εξωτερικών. Με την διακήυξη αυτή η Εθνική Συνέλευση ενω δικαιολογούσε για ποιούς λόγους έγινε η Επανάσταση με το δικαιολογικό οτι ειχε δεσμούς με μυστικές Ιακωβίνικες και Καρπονάρικες οργανώσεις αποδοκιμάζει την «Φιλική Εταιρεία». Το ίδιο απέρριψαν και την σημαία της «Φιλικής» με τον «Φοινικα» και το μαύρο χρώμα και αντικαταστάθηκε με τη Γλάυκα και το γαλανόλευκο χρώμα και όρισε την 1η Ιανουρίου του 1822 σαν ημέρα εθνικής επετείου.

Και ενω η Εθνική Συνέλευση με απόφασή της καθιέρωσε την 1η Ιανουαρίου σαν εθνική επέτειο και μέχρι το 1838 το νεοσύστατο ελληνικό κράτος γιόρταζε την Εθνική του απελευθέση την 1η Ιανουαρίου δεκαπέντε χρόνια και εννέα μήνες μετά ο Κλήρος που θέλησε να ταυτίσει τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, με την επανάσταση με βασιλικό διάταγμα μετατίθεται η ημέρα της εθνικής επετείου. Εκτοτε αντι για την 1η Ιανουαρίου που ειναι ημέρα της δημιουργίας του ελλάνικού κράτους την γιορτάζουμε την 25η Μαρτίου.

Σε ό,τι αφορά την επέτειο της 25ης Μαρτίου, η ημερομηνία αυτή δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία, που να εχει σχέση με την κήρυξη της Επανάστασης ή την νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης ειναι σαφείς : Η 24η Φευρουαρίου για το Ιάσι της Βλαχίας για το Ιάσι της Βλαχίας, οταν και από όπου ο Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της έναρξης του αγώνα, με εκείνη τη συγκλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη καλώντας την αστική τάξη, που ηταν και η ιστορική ηγεσία της Επανάστασης να αναλάβει τις ευθύνες και την διεξαγωγή του αγώνα και η 13η Μαρτίου για το Μοριά.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφτεσε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται ήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και

δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο Φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των.

ΙΑΣΙΟΝ τη 24 Φευρουαρίου 1821,

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Βέβαια, η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια καθόριζε ποιός ειναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιός κάλεσε το λαό να επαναστατήσει, ποιός καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών που με τους διάφορους «Ελληνό-Χριστιανικούς πολιτισμούς» τότε και τώρα υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του έθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής ειδικά.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους αγώνες των Φιλικών τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Αν ειναι αλήθεια, οτι οι άνθρωποι δεν εχουν πραγματικά αλλες ιδέες, όνειρα και αξίες, εκτός από αυτές που μπορεί να υπογράψουν με το αίμα τους. Ο Ρήγας στάθηκε ο πρώτος γνήσιος και αληθινός ιδεολόγος της ΓΕΝΝΕΣΗΣ της Νεας Ελλάδας. Το κάλεσμα του Ρήγα, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να αναλάβουν την ηγεσία του αγώνα ηταν σαφής προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες: «Ενωθήτε, βάλτε το Νόμο οδηγό σας, πειθαρχήστε σε εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε τον δυνάστη!...». Για να υπάρχουν ομως Νόμοι και να λειτουργήσουν έπρεπε, οχι μόνο να ξεπεραστεί ο αστερισμός των ομάδων, αλλα οι ομάδες αυτές να ζευτούν στον ίδιο ζυγό της ηθικής του Νόμου για να συγκροτηθεί κοινωνία-Εθνος. Οι Ελληνες αγωνιστές του 21 ηταν οι πρώτοι που καθιέρωσαν την έννοια του Εθνους οπως αυτή η ιδέα κοιλοπωνούσε στα σπλάχνα της τότε κοινωνίας.

Ιστορικά συνεπώς και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά σχέση με την ημέρα έναρξης της επανάστασης, ούτε με την ημέρα που κατακτιέται «η πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία της Ελλάδας», εστω και με το «προσωρινό πολίτευμα». Και ομως εμείς εξακολουθούμε να τη γιορτάζουμε την ημέρα της 25η Μαρτίου σαν την ημέρα έναρξης και νίκης, και πάντα με τον υπετονισμό το Θρησκευτικό της σκέλος, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς και δικαιολογημένα, οτι η μεταφορά της ημερομηνίας σκοπό ειχε να θέσει σε δεύτερη μοίρα το αγωνιστικό σκέλος.

Και δεν ειναι Ιστορικά σωστή η ημερομηνία αυτή, γιατί την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα εκδείδεται ψήφισμα με το οποίο το ελληνικό έθνος, υπό τη φρικώδη οθωμανική δυναστεία... κηρύττει σήμερον την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Θεωρώντας η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου, την ημέρα αυτή σαν την ημέρα απελευθέρωσης της Ελλάδας, ειχε ορίσει «ώς Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασιών της, σαν ημέρα εθνκής

επετείου την 1ην Ιανουαρίου 1822. Και την ημέρα αυτή γιόρταζαν μέχρι το 1830, που τροποποιήθηκε με βασιλικό διάταγμα. Προς δόξα τότε του Κλήρου το 21 και του Μεταξά το 1940, και προκειμένου να μήν γίνει ο απογακτισμός απ την επάρατη Βασιλό-μεταξική δικτατορία, το ίδιο σμβαίνει και με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940.

Κόγιας Νίκος

ΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑΤΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ

ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΝΝΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ

ΕΠΙΒΛΗΘΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΝΑ «ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΕΣ;

Αν ειναι σωστό πως η επικοινωνία μας με τους «άλλους» προφορικά ή γραπτά ειναι μια απ τις βασικές προϋποθέσεις για κατανόηση και αποκάλυψη μιας προσωπικής μας αλήθειας, τότε η επικοινωνία με την ποίηση και την ιστορία ειναι αυτές που μας βοηθούν να φτάσουμε σε καθολικότερες αρχές, αξίες, οράματα και ιδανικά και να νοιώσουμε καλύτερα πως πρέπει να ζούμε και να πεθάνουμε σωστότερα. Το μόνο υπόδειγμα που υπάρχει αυτό ειναι η υπεύθυνη ποίηση και η αντικειμενική ιστορία απ την απoία αντλούμε γνώση και δύναμη, σαν λαός και άτομα.

Και λέω η ποίηση γιατί οι Ποιητές ειναι αυτοί που σηματοδωτούν τις μεγάλες στιγμές του έθνους γενικά και οι μεγάλοι ειδικά : Ο Σολωμός και ο Σικελιανός, ο Παλαμάς και ο Σεφέρης, ο Ελύτης και ο Βάρναλης, ο Ρίτσος και ο Αγγουλες και πολλές δεκάδες αλλοι Ποιητές, οχι μόνο ακριβολογούσαν και κυριολεκτούσαν, αλλα κλείνοντας μέσα του ο καθένας με τον δικό του τρόπο την ψυχή, την ιστορία και την αποστολή του έθνους μέσα σε εναν στίχο, διαλαλούν πρώτοι αυτοί : το Δίκαιο και τη .Λευτεριά, τη Λεβεντιά και τον Ερωτα. Οι Ποιητές ειναι οι φύλακες άγγελοι, που σαν τους Μετεωρολόγους προαναγγέλουν πριν την ώρα τον ερχομό της μπόρας. Και ειναι ο ποιητικός λόγος αυτός που μπορεί να συνθέσει, μα και να εκφράσει τη συναισθηματική σκέψη των ελλήνων και να την κάνει εγερτήριο σάλπισμα-Αντίστασης σε κάθε ξένο επιδρομέα και εσωτερικό επιβουλέα-τύραννο.

Ο Ρήγας για το ξεκίνημα του 21 ειπε: **«Στοχάσου και αρκεί»** και λίγο μετά πρόστεσε: **«Ως πότε παλλικάρια...».** Ο Σολωμός, για το 21 μας έδωσε το: «**Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά**...». Ο Παλαμάς, για τον αλβανικό ειπε: «**Αυτόν το λόγο θα σας πώ δεν εχω αλλο κανένα « Μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του εικοσιενα».** Ο Σικελιανός για την Αντίσταση «**Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Ομπρός**». Ο Σεφέρης : **«Τόσα κορμιά ριγμένα στα σαγόνια της θάλασσας στα σαγόνια της Γης' τόσες ψυχές δοσμένες στις μυλόπετρες' σαν το σιτάρι»** Και για τον εμφύλιο Αγγουλές **«Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε»** για να αρκεστώ μόνο σε αυτούς.

Οσο για την ιστορία και πως πρέπει να ειναι γραμμένη θα δώσω το λόγο ξανά στο Σολωμό να μας πεί ειδικά για τους ιστορικούς εκείνο το «Ο,τι ειναι αληθινό...», ειναι ιστορία, καθώς και την πίκρα του για τον λαό « Ο Πάντα ευκολόπιστος και Πάντα Προδομένος». Το λαό που ηταν και παραμένει εκείνη

η συνεχής ζώσα δύναμη, η οποία περνά απ τους κλασικούς χρόνους στους Νεότερους, με την έννοια και τη ροή μιας ακατάλυτης ιστορικής συνέχειας και συνέπεια. Ο λαός που στα γραφτά τους τον αγνοούν πολλοί ιστορικοί, ειναι η πηγή-δημιουργός της ιστορίας, η απαρχή της **Δημώδους Γλώσσας.** Τη γλώσσα που ο λαός συνενώνει το λόγο, το ρυθμό και το μέλος.

Αλήθεια ποίες υπέρτατες, σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν εναν άνθρωπο στην εφ' όρου ζωής, αναζήτηση της βαθύτερης ουσίας των πραγμάτων; Τί ειναι αυτό που τον εντάσσουν στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί και μύστες της γλώσσας; Τί ειναι αυτό που τον αναγκάζει να σπάσει και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος που σχηματίστηκε απ την κοινόκτητη καθημερινή της χρήση; Προς τί αυτός ο ακατανόητος, ψυχοθρόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης και την αναζήτηση της αλήθειας; Πώς, και κάτω από ποιές προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση, η μεταφυσική βεβαιότητα οτι, σαν διαλεγμένος, αγγιγμένος από το κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλείται» να διαδραματίσει τον επώδυνο διαμεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που ειναι, κατά κύριο λόγο ο Ποιητής;

Αυτά ειναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία, χωρίς να του εχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια του επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγοντάς τα. Πάντοτε, ομως, υποτίθεται ενα σεβόμενος τον εαυτό του και τον τίτλο του συγγραφέας, θα ειναι εντικειμενικός και θα αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από ολα οσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα: από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεοτητάς του (Μεσοπόλεμος, Δικτατορία, Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος, μεταπελευθερωτική περίοδο, δικτατορία κλπ), από απολύτως προσωπικά βιώματα που καθόρισαν τη ζωή του μέχρι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής, από κλυδωνισμούς του σώματος του πιάση την πένα στο χέρι να αποκαλύψει το Είναι του.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του, για τα δυσάρεστα και τη χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαράς ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-θα σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πεί κανείς, εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα με τα συμβάντα, τις καταστάσεις και τα αληθινά βιώματα και πραγματικά γεγονότα.

Οπως ο ποιητής, ετσι και ο λογοτέχνης, μα και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να ειναι αντικειμενικός ζεί πολιορκημένος, ασταμάτητα απ τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας και την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Γιατί ο πόλεμος εκείνος Παγκόσμιος και τοπικός μπορεί να τελείωσε, ποτέ δεν έπαψε, όμως σαν αίσθηση να ειναι πάντα παρών, και ο τραυματικός απόηχος του να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενος υπόκωφου πανικού να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά του ήλιου και η γή να σκοτεινιάσει» ξανά που λέει ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης

εποχής οταν δεν καταγράγονται σωστά, αλληθινά και δίκαια δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βαρύνουν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να εχουμε ικανούς συγγραφείς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως απερίσπαστους από πάντως είδους συμφέροντα. Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχονικές, τις πονεμένες και καταστραμένες σκέψεις, τις έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο δρόμο τους. Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, οι φυλακισμένοι, διωγμένοι και οι παραμελημένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυα τους θα ηταν γόνημο λίπασμα για τις επόμανες γενιές.

Ενώ η Ποίηση ειναι προφητική, η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Αρκούνταν να περιγράφει ανθρώπινες περιπέτειες και δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγο αποσχολούνταν με τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολτικών θεωριών και των αποφάσεων που εκπορεύονταν από αυτούς.

Περιέγραφε την εξουσία και την κοινωνία μαζί με τα υλικά τους θεμέλια, με αλλα λογια την οικονομία που θέλει να προηγείται της πολιτικής. Κατά συνέπεια τρέφονταν απ την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με νομιμοποιητικά σχήματα, με άλοθι για συγκάλυψη και με προσχήματα κατά κύριο λόγο, οσες φορές αυτά χρειαζόταν.

Τι θα μπορούσε να ειναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει στο προσκήνιο. Οι ιστορικοι στη συγγραφή των δεδομένων ξεχνούσαν σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, εχει ενα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της αστική επανάστασης και κυρίως της Γαλλικής, παρ' όλο που δεν έθιξε την υποδομή, αλλα μόνο το επικοδόμημα.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε...Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, οπως ειχαμε αρχίσει να τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Απ αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφήγει και η νεοελληνική ιστορία.

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, οπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ενα είδος που, αν και προϋπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, στις νέες συνθήκες καθοριστηκής σημασίας γεγονός. Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις. Το είδος αυτό θυμίζει μυθιστηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγκινούσε και συνάρπαζε με την

περιγραφή της πολλούς και ειδικά τους νικητές και τους με κάθε τρόπο συνεργάτες των νικητών.

Σε αυτό το υβρίδικό είδος ανήκουν και τα δικά μας τα πιό πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21 και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα θεογενών συμβάντων, ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων, σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες.

Εκεί ομως που πολλοί συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκεύαζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου γεγονότος.

Αλλωστε γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν εξω απ τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού. Οι περισσότεροι ειχαν βρεί τη χρυσή τόμη, που τους οδηγεί απ τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου και απ την αλλη στη ολόπλευρη στήριξη της πολιτείας-δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω την κατοχική και την μετακατοχική ιστορία, αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης, αλλα και σε αυτούς που έτυχαν ολων των ειδών τις επαγγελματικές και κοινωνικές διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα, μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ενα χώρο καθαρά λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά δεν μετείχαν της επιστήμης της ιστορίας. Σήμερα δεν ειναι ετσι και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών που συμμετείχαν στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο: Αγγλιά, Γερμανία, ΗΠΑ, Ρωσία, που με τον ενα ή τον αλλα τρόπο εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, τα δικά μας της Κύπρου και τον διαμελισμό της που πολλά, τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα ή για να μην έρθουν στο φώς μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μήν αποδεχθεί στο σύνολο του το μέγεθος του εγκλήματος που εχει διαπράξει η «ηγεσία» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενη με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δοσιλογισμό μετά την απελευθέρωση υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νεοαποικιοκράτες Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, αλλά διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική και δημόσια. Και ομως υπάρχουν πτυχές απ το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη απ τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς συγγραφείς της κατοχικής και μετακατοχικής ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν να εχουν σκόπιμα ενταφιαστεί απ την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό, ειναι οι στιγμές, που λόγο της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν καλύφτηκαν με ενα παχή μαύρο πέπλο μυστηρίου και σιωπής.

Και το πιό τραγικό για την ιστορία προσπερνά πράξεις αυτοθυσίας, πράξεις δοσιλογισμού και εθνικά εγκλήματα ακόμα, με μιά απλή αναφορά: «την εποχή εκείνη σκοτώθηκαν αρκετοί άνθρωποι η πέθαναν από την πείνα κλπ».

Ενα αδιαπέραστο πέπλο σιωπή καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Από αυτά τα θύματα, ενώ δεν έπρεπε «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα ατην αδυναμία μας, να τους προσφέρουμε: την ιστορική δικαίωση και τη μνημοσύνη», οι ταξικά διακείμενοι και οι αργυρώνητοι συγγραφείς στα γραπτά τους οχι μόνο του αμφισβήτησαν την προσφορά, αλλα τους απέδωσαν εξω πραγματικές προθέσεις.

Οταν έρθουν στο φώς τα αληθινά ιστορικά ντοκουμέντα, οταν βγούμε απ το γλυκό ρόζ συνεφάκι της άγνοιας, θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Μια ιστορία που ενώ τη διδάσκομαστε επί δώδεκα τουλάχιστων χρόνια, τα Γκάλοπ λένε, οτι δεν έχουμε συγκρατήσει ούτε το ιστορικό των επετείων. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, οταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγεί με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος.

Οταν πριν χαθεί η ελπίδα ανάψουν οι προβολείς της ιστορικής αλήθειας, θα καταλάβουμε, αν θυμιθούμε τους συγγραφείς και τους δημοσιογράφους που στο όνομα της αναζήσησης του κέρδους έδειναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς και δημοσιογράφους και Αριστερούς ακόμα που απαρνούμενοι το όποιο αγωνιστικό τους παρελθόν κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Η ιστορία, οπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές ή όποιες αλλες ιδέες, αρχές και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγαλύτερη σημασία από όποιο αλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι απ τη μιά η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και απ την αλλη η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50, παρά την «επιβραβευση» απ την Ακαδημία Αθηνών, εχουν πάψει πιά κυριαρχούν εδώ και καιρό και ενα μεγάλο μέρος της εχει ήδη πολτοποιηθεί και ενα ακόμα μεγαλύτερο θα εχει την ίδια τύχη.

Ετσι βλέπουμε ολο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς απ τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε στο διάβα των αιώνων αλλα και των νεώτερων χρόνων με πιό προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση για το γνήσιο, το πραγματικό. Το ιστορικό γεγονός ειναι πάντα βιωμένο με προσωπικό τρόπο και δοσμένο σε σχέση με την καθημερινή ζωή του πρωταγωνιστή. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση του αγωνιστή λαό.

Δεν ειναι μικρό ή λίγο πράγμα, οταν σκεφθεί κανείς οτι μεταπελευθερωτικά δεν μας έλειψαν οι λογοτέχνες και οι ιστορικοί που μεταχειρίζονταν τη λέξη

«αλήθεια» ή τη Λέξη «ελευθερία» με την ίδια ευκολία που λέμε σε εναν άγνωστο άνθρωπο «χάρικα πολύ που σας γνώρισα». Η ζωή ομως απέδειξε οτι ματώνει, πονάει και πεθαίνει ο,τι δεν εχει δύναμη στο φώς της μέρας να σταθεί.

Οπως η αλήθεια ετσι και η ουσία των πραγμάτων μοιάζει με τον Πρωτέα. Ποτέ δεν πιάνεται, γιατί μεταμορφώνεται και χάνεται καθώς την προσεγγίζεις. Μοιάζει με τον αέρα που ενώ ειναι πανταχού παρών αλλα δεν κλείνεται σε ενα καλούπι ή σε ενα χώρο, γιατί θα έπαιρνε μορφή που ειναι κάτι σταθερό και πάγιο' μοιάζει με το νερό που παίρνει μέν τη μορφή του χώρου ή του δοχείου που τα βάζουμε, αλλα το ίδιο το νερό μορφή δεν εχει.

Η μορφή ειναι ενας θάνατος που καθηλώνει την ουσία σαν τα βαλσαμωμένα έντομα που καρφιστώμένα σε ενα ταμπλώ μουσείου, που ενώ δίνουν ωραίο θέαμα, αλλα δεν ειναι ποιά τα έντομα που ξέραμε. Η ουσία των πραγματων μορφή δεν εχει, γιατί αν έπαιρνε μορφή θα νέκρωνε. Και ομως ο άνθρωπος τίποτε δεν μπορεί να καταλάβει χωρίς μορφή, χωρίς να μπορεί να το σκοτώνει και να το καθηλώνει σαν το έντομο που βαλσαμώθηκε.

Πρόκετο, δηλαδή, πραγματικά για μιά κατάσταση που άφηνε να νοηθεί οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι που σφράγισαν την νεωτερικότητα, ενυπάρχουν πιά με ενα ευρύ αναστοχασμό, με λιγότερες βεβαιότητες και περισσότερες αμφιβολίες. Βέβαια κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν το τέλος της ιστορίας, το τέλος της τέχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα την ιδεολογίας. Μια καινούργια ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν πιά το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την πραγμάτευση επίκαιρων φιλισοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων, οπως σε περιόδους που οι συγγρφείς και οι δημοσιογράφοι θεωρούν καθοριστικές στην πορεία προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, οπως συνέβαινε μέχρι τη δεκαετία του 1980, προσπαθούν να καταλάβουν πως και για ποιόν ακριβώς λόγο φτάσαμε εδώ που φτάσαμε και γιατί. Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη ιστορία μα και η λογοτεχνίας και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον. Οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά απ τα έργα τους έπρεπε να συνειδητοποιήσουν πως τώρα υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις λόγου, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις.

Ετσι προς μεγάλη απαγοήτευση των μεν και συγγρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που παθιασμένη για εξουσία και χρήμα καταναλώνοντας τόνους χαρτί και αντίστοιχη μελάνη προσπαθούσε να ενταφιάσει πρώτα τα πάντα που ειχαν σχέση με την Αντίσταση και ειδικά την ΕΑΜική, που ειχε συγκλονίσει την παγκόσμια κοινή γνώμη με τρείς

συγκεκριμένους στόχους: α) : Να εξαφανίσουν από την ελληνική επικράτεια κάθε ζωντανό και γραπτό στοιχείο που ειχε σχέση με το ΕΑΜ. Σε αρκετές δεκάδες ανέρχονται οι εκτελεσθέντες επειδή ειχαν στην κατοχή τους γραπτά αντιστασιακά κείμενα: ημερολόγια, προκηρύξεις και τρίκ ακόμα β) Να μπορούν άνετα και ανενόχλητα μετά να αμφισβητήσουν την προσφορά και το μεγαλείο ενός ολόκληρους λαού και γ) Στη θέση των αγωνιστών να αναδείξει τον κόσμο των απόντων, των κιοτήδων και των συνεργατών, ακριβώς γιατί μην έχοντας εστω και συναισθηματικές ρίζες και σχέση με την Αντίσταση, σαν ιθύνουσα τάξη αισθάνονταν ένοχη. Και επειδή καμιά εξουσία δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς αγωνιστές και ήρωες θέλησε ολους αυτούς να τους μεταλλάξει σε «αγωνιστές» και «ήρωες».

Αυτή η ιστορική λογοτεχνία που στήριξε, πρόβαλε με επίταση την μετακύληση ευθυνών αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ενα περιττό αν οχι άχρηστο αξεσουάρ. Και έγινε περηττό, γιατί στην μιά περίπτωση έχουμε την πραγματική ιστορία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και της τετράχρονης Εθνικής Αντίστασης στην οποία συμμετείχαν εκατομμύρια άνθρωποι στον πόλεμο και εκατοντάδες χιλιάδες στην Αντίσταση. Στην αλλη μια υπόθεση εργασίας η οποία βέβαια στην προέκτασή της, δεν οδηγεί πουθενά αλλου παρά στη θεωρία της συνομωσίας.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, οταν το τελειώσει, οταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και οταν πειστεί οτι οι άνθρωποί την γράφουν, θα διαπιστώσει οτι οι συγγραφείς αυτοί αφήνουν να εννοηθεί οτι την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα παρά τον αυξημένο όγκο των σχετικών δημοσιευμάτων, η ιστορία της δεκαετίας του 40-50 παραμένει ημιτελής, καθώς η «νέα» τάση ειναι να τρέφεται απ τα φαινομενικά και κυρίως τα αφαιρετικά. Ετσι ο λαϊκός παράγοντας, σαν μυθική, κοινωνιολογική και πολιτική αναφορά, αποσυντίθενται σταδιακά μαζί με κάθε ισχυρό βολονταρισμό που θα αναζητούσε να μετασχηματίσει δραστικά τους όρουςτου παιχνιδού της «κοινωνικής εξέλιξης». Μια εξέλιξη καθοδηγούμενη απ την βουλησιαρχία. Μια βουλισιαρχία που θα συμφωνούσε ακόμα και με τη μοιρολατρική θεωρία του πεπρωμένου και της θεϊκής βούληση

Ο Ιμπεριαλισμός σαν το καθαρό απόστασμα του φασισμού και μετά το τέλος του Α! Παγκασμίου Πολέμου και την δημιουργία της Κοινωνίας των Εθνών, λόγω της φύσης και του τρόπου λειτουργίας οχι μόνο δεν μπορούσε να αμβλύνει τις συγκρούσεις αλλα και διαμόρφωσε τις προυποθέσεις εκείνες για την νέα αλληλοσφαγή. Και ο κάθε μορφής Ελιτισμός δεν ειναι άμοιρος ευθυνών γι αυτήν την αλληλοσφαγή του Α! Και του Β! Παγκομίου Πολέμου.

Η Κοινωνία των Εθνών διαμόρφωσε τη θεωρία του «ζωτικού χώρου» και τον μιλιταρισμό στον τρόπο διακυβέρνησης, την «τελείωση» της εκτελεστικήη εξουσίας και σε συνέχεια τη δημιουργία του γνωστού φασιστικού άξονα. Εναν άξονα που για τη δημιουργία του οποίου σαν αντίβαρο στα Σοβιέτ, ηθελαν και συνέβαλαν πολλοί, και που με την ολόθερμη στήριξη και συμπαράσταση της παραδοσιακής γερμανικής Ελίτ επιδίωξε να εγκαθιδρύσει μια αιώνια «Γερμανική ειρήνη» στην Ευρώπη.

Μια «ειρήνη» που οδήγησε εκατομμύρια ανθρώπους στα πεδία των μαχών με στους φρικιαστικούς απολογισμούς των 55,000,000 νεκρούς και τις τεράστιες υλικές καταστροφές του Β! Παγκασμίου Πολέμου. Και ειναι αυτούς ακριβώς τους νεκρούς και τις καταστροφές που θέλουν να αποσιωπηθούν πρώτα, να αποθηθούν μετά, και να τους συσχετιστούν με κάποια αλλα και σε συνέχεια να «ξεχαστούν», με τα γραπτά τους οι ταξικές Ελίτ. Αυτές ακριβώς τις αλήθειες πρέπει να μήν θυμούνται οι λαοί της Ευρώπης αλλα και του κόσμου. Κατά τους ισχυρισμούς των Νεο-Δεξιών Γερμανων περί «αυτογνωσίας του έθνους», το μόνο πράγμα που πρέπει να θυμούνται σαν αντιστάθμισμα των εγκληματιών του ναζισμού ανά τον κόσμο και τα «δεινά του γερμανικού λαού» ειναι οι βομβαρδισμοί της Βρέστης, και η παραμονή για ενα διάστημα των Σοβιετικών στρατευμέτων στην Ανατολική Γερμανία.

Η Ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, διατηρώντας ζωντανό το πνεύμα του Μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω και του γενικότερου αναθεωρητικού ρεύματος με τις ιδεολογικές αναπαραστάσεις των Δυτικών, απ αφορμή την διατύπωση νέων θεωριών περί ολοκληρωτισμού οπως την ταύτιση του «κόκκινου-μαύρου φασισμού» συνταύτισαν τους κομμουνιστές με του Γερμανούς, Ιταλούς και Ιάπωνες μιλιταριστές φασίστες και συνεπικουρούμενοι και απ τους εξ επαγγέλματος ιστορικών, Γερμανών και πολλών αλλων εχουν κάνει βασικό μέλημά τους, πριν έλθει στο φώς η πραγματική ιστορική αλήθεια την επανεγγραφή της Ιστορίας.

Οι Γερμανοί και οσοι συμφωνούν μαζί τους προσπαθούν να πείσουν οτι: Ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοϊκων ναζί ευθύνονται για όλα!...Επιδίωξη που αξιοποιεί απόψεις συναισθηματικές αλλα επιφανιακές, οπως αυτή του Σπίλμπεργκ στην ταινία «Λίστα του Σίντλερ», χωρίς να κάνουν τον κόπο να μπούν στη ουσία του πολέμου, τους λόγους που οδήγησαν σε αυτήν την αλληλοσφαγή, την οποία αλληλοσφαγή μέσω της επανεγγραφής θέλουν οχι μόνο να ταυτίσουν με αυτή των κομμουνιστών αλλά και να μετακυλήσουν και τις ευθύνες.

Οι Γερμανοί και όποιοι αλλοι συγγραφείς που σαν «παντογράφοι» σε μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια διαμόρφωσαν ενα ιδεολογικό ρεύμα, που αναπτύχθηκε αμέσως μετά την κατοχή και τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, διευρύνθηκε μετά τον εμφύλιο και επεκτείνεται ιδιαίτερα μετά την κατάρευση του «υπαρκτού», να αναθεωρήσουν οχι μόνο την εικόνα αλλα και την ιστορία. Στην προσπάθεια αυτή αλλα με ενα διαφορετικό σκεπτικό και Ευρωπαίοι συγγραφείς επιχειρούν να αναθεωρηθεί η εικόνα του Β! Παγκοσμίου Πολέμου που από αντιφαστικός, συμμαχικός που ηταν ο αγώνας να τον μετατρέψουν σε ενα επεισόδιο της διαπάλης δύο ολοκληρωτισμών: του κομμουνισμού και του ναζισμού!

Από κοντά και οι δικοί μας να αποκαθηλώσουν την έννοια απελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα του λαού μας και γενικότερα, σαν μια παράμετρο για την μελέτη και τα συμπεράσματα του πολέμου και της Αντίστασης. Μια Αντίσταση χωρίς αγωνίες και αναζητήσεις, χωρίς διαθέσεις και το νόημα του αγώνα, χωρίς ευαισθησία και ειλικρίνεια. Μια Αντίσταση τυχάρπαστη και υποκινούμενη απ τη Μόσχα. Το ίδιο ισχύει και για οσους γράφουν ή δημόσια μιλούν για τον παρόντα χρόνο και κρίνουν κάνοντας πως ξεχνούν το πολύ πρόσφατο παρελθόν.

Δεν θέλουν να θυμούνται οι λαοί του κόσμου τις αιτίες και τις συνέπειες του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και της κατοχής και κυρίως να μνημονεύεται η ηττα του φασισμού. Προσπαθούν να πείσουν οτι η συνεργασία με τις αρχές κατοχής και η εγκληματική δράση των «Ταγμάτων ασφαλείας», των πολυάριθμων εθνοϊσμών και το παρακράτος επαινούνται και εξάρονται στα έργα αυτά σαν μια εξ ίσου ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, το ίδιο ΘΕΜΙΤΗ και ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗ στάση με την αντίσοιχη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση. Και επικαλούμενοι την «κόκκινη βία» προσπαθούν να απενοχοποιήσουν και σε συνέχεια να εξαγνήσουν τη συνεργασία, το δοσιλογισμό, το κατοχικό και μετακατοχικό παρακράτος, που ειχαν ήδη καταλάβει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της απελευθέρωσης, βασικές θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, ενσωματωθεί στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας.

Η Ελληνική ιστορία απ την επομένη της Παλιγγενεσίας, βρίσκετε μπροστά σε φαινόμενα διαστρεύλωσης και εκφυλιστικής αλλοίωσης του ιστορικού-κοινωνικού της γίγνεσθαι. Ζητείται συνεπώς διέξοδος από αυτόν τον ιστορικό φαύλο κύκλο της ιστορικής διαπλοκής με τα όποια ταξικά, τοπικά και προσωπικά ακόμα συμφέροντα.

Γι αυτούς και πολλούς αλλους λόγους η απολογητική ιστοριογραφία που προσπερνά πράξεις δοσιλογισμού και εγκλήματα και εθνικά ακόμα (οπως οι μεταπολεμικές διεκδιτήσεις) με μιά επιδερμική αναφορά: «την εποχή εκείνη σκοτώθηκαν αρκετοί άνθρωποι ή πέθαναν απ την πείνα» βραβεύεται γενικά και αυτή της συνεργασίας και του δοσιλογισμού ειδικά επιβραβεύτηκε απ την Ακαδημία Αθηνών, ενώ η μελέτη της συνεργασίας, του δοσιλογισμού και του παρακράτους: την έκταση και τις μορφές που πήραν αυτοί οι μήχανισμοί, πως πρακτικά εκφράστηκαν και τις καταστρεπτικές συνέπειες που προκάλεσαν, αποτελεί μέχρι σήμερα ενα θέμα ταμπού για την ελληνική ιστοριογραφία. Λές και οι εμφύλιες συγκρούσεις της κατοχής, διεξάγονταν ανάμεσα σε δυο χωριά ή χώρες που διεκδικούσαν την εξουσία για μια ανύπαρτη χώρα και κυρίως χωρίς καμιά απολύτως σύνδεδη και σχέση με την κοσμογονία του Β! Παγκασμίου Πολέμου.

Λένε πως η σύνεση ειναι ενα σπάνιο είδος. Και ειναι σπάνιο γιατί προϋποθέτει αρκετή ωριμότητα. Ακριβώς επειδή ειναι σπάνιο είδος, μπορεί να γίνει ενα ιδιαίτερα αποτελεσματικό όπλο στη αποκάλυψη και την καταγραφή της ιστορικής πραγματικότητα: Παγκόσμια και ελλαδική. Το ίδιο και η αίσθηση της προοπτικής. Η σύνεση λοιπόν και η προοπτική, ειναι δυό πράγματα που χρειάζονται στη σημερινή κρίσιμη φάση που περνάει η Ανθρωπότητα.

Βέροια Κόγιας Νίκος.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ ΚΑΙ ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΡΟΒΛΕΠΕ

Σαν σήμερα πριν από 57 χρόνια στη Αθήνα και συγκεκριμένα στη Βάρκιζα υπογράφετε η συμφωνία της Βάρκιζας. Η συμφωνία αυτή πήρε το όνομα απ την τοποθεσία που υπογράφτηκε.

Βέβαια ενα τέτοιο ιστορικό γεγονός σαν αυτό της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, που οδήγησε στη Βάρκιζα, δεν ειναι εύκολο να το καταγράψει κανείς σε όλη τους την έκταση τα ιστορικά δεδομένο που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στη Βάρκιζα. Λόγω της ημέρας όμως θα προσπαθήσω

να παραθέσω λίγες απ τις αιτίες που κατά την γνώμη μου, μας οδήγησαν στη Βάρκιζα και σε συνέχεια στον εμφίλιο σπαραγμό

Κάτω από τραγικές για τη χώρα συνθήκες και την αφόρητη πίεση του μονόπλευρου πολέμου των Αγγλων Νεοκατακτητών και της συνεργαζόμενης με τους κατακτητές πλουτοκρατική ολιγαρχία ενάντια στον ελληνικό λαό, στις 12 του Φλεβάρη του 1945 υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας.

Αυτός που θα αποφασίσει να αναφερθεί σε κάποιο θέμα, χωρίς να ειναι πάντα υποχρεωμένος να μετρήσει τη μύτη της Κλεοπάτρας, ειναι πάντα βασικό να αναζητήσει και τις αιτίες που οδήγησαν στο όποιο αποτέλεσμα. Και οι αιτίες που οδήγησαν αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο λαϊκό εθνικό-πατριωτικό κίνημα στη Βάρκιζα ηταν τεσειροι: α) Οι κατακτητές που δεν βρήκαν τα πράγματα στην Ελλάδα οπως τα υπολόγιζαν β) Η εμμονή της παλιάς, αδύσταχτης και ξεσκολισμένης αποιοκρατίας, που ηθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο κλειδί-σταυροδρόμι για τα μελλοντικά τους σχέδια και τα βρώμικα-οπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκε για να ξανά δέσουν και να σιγουρεύσουν από τα μέσα την αναδιοργανωμένη κρατική μηχανή, ετσι ωστε να μήν τους ξεφύγει κάποια ροδούλα. Και εγγύηση για την διασφάλιση ηταν η επιστροφή του Βασιλιά. γ) Η ανικανότητα της Εθνικής αστικής τάξη να παίξει σαν τάξη τον ιστορικό της ρόλο. Και δ) Τα σφάλματα της ηγεσία του κινήματος. Η ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοπόταμο στις 26 του Νοέμβρη 1942. Η μεγάλη σε όγκο και παλμό απεργία στην Αθήνα-Πειραιά στις 22 του Δεκέμβρη του 42 και οι δύο μεγάλες διαδηλώσεις προβλημάτισαν τους πάντες. Ακόμα και αυτόν τον Χίτλερ. Η πρώτη με συνθήματα «ψωμί-συσσίτια» και «Κάτω η τροκρατία, λευτεριά στους κρατουμένους κλπ» και δεύτερη το Φλεβάρη του 1943 να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη που πήρε πανελλαδικό χαρακτήρα ματαίωσαν η πρώτη τα γερμανικά σχέδια για «πολιτική επιστράτευση» που προσωπικά ο Χίτλερ ειχε εγκρίνει και η δεύτερη να μην υλοποιηθεί η κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και οι καθημερινές απώλειες Γερμανών στις μάχες, υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ να ξανά σταθμίσει τα δεδωμένα στην Ελλάδα.

Για να προλάβει αυτά ακριβώς τα γεγονότα στις 20 Φλεβάρη του 1943, οι Ελληνες πληροφορούνται απ μια ραδιοφωνική εκπομπή, που επαναλαμβάνει ενα τηλεγράφημα του πρακτορείου DNB οτι:

«Ο Αδόλφος Χίτλερ, εκτιμών την γεναιότητα του ελληνικού Λαού, την οποία επάδειξε εις το πεδίο της μάχης, επιθυμεί να εχει τούτον συμπαραστάτην του εις την ιστορικήν πορείαν την οποίαν εχάραξεν δια την δημιουργίαν ενος νέου κόσμου και ζητεί προς τούτο την βοήθειάν του, η οποία πρέπει να εκδηλωθεί κατά τρόπον ενεργητικόν και θετικόν».

Η εμμονή των νεοαποικιοκρατών να κρατήσουν αυτόν το βράχο ξανά υπο την απόλυτη κυριαρχία τους, οδήγησε στο να ειναι μεταπελευθερωτική εποχη απ τις πιό δραματικές, τις πιό τραγικές στην ιστορία του τόπου. Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιό ωμή, η πιό ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών σε μιά απελευθερωμένη ήδη σύμμαχο χώρα, ενώ συνεχίζονταν ο αγώνας κατά του άξονα. Και το πιό τραγικό ειναι οτι :

Την επομένη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, δεν διαπραγματεύονταν τις τύχες της Ελλάδας με μιά αλλη, εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Θεού ελληνική ηγεσία», γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά στηρίγματα δεν υπήρχε, αλλά με μια αυτοκρατορική δύναμη. Εναν πρώην επικυρίαρχο. Και δεν υπήρχε γιατί τις όποιες δυνάμεις της ειχαν απομείνει:

«Τάγματα Ασφαλείας» και τους διάφορους εθνοϊσμούς, που ειχε συγκροτήσει στη διάρκεια της κατοχής της ειχε δώσει στους Γερμανούς για να πολεμήσουν την Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση στους Αγγλους για να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, οπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδια «Μάνα», που το ειχαν εκπονήσει για το σκοπό αυτό απ τον Αύγουστο του 1943.
Ενώ ετοίμαζαν την εξόντωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για την απόβαση της Σικελίας καλούσε με προκηρύξεις: Ηρωϊκες ελληνικές μονάδες!
« Περιμένετε το σύνθημά μας για μιά αποφασιστική δράση, Σεις Αετοί της Ρούμελης, που ξανά ζωντανέψατε με τα κατορθώματά σας το έπος των κλεφτών και των αγωνιστών της Ανεξαρτησίας! Τα όπλα θα μιλήσουν και πάλι! Η μέρα της απελευθέρωσης πλησιάζει! Η ώρα της εκδίκησης εχει σημάνει! Περιμένετε τις οδηγίες μας!
Αφού η φιλελεύθερη αστική τάξη στη διάρκεια του μεσοπολέμου, που βρίσκονταν στην ακμή, δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ιδεολογικό-πολιτικό ταξικό περιεχόμενο, οργανωτική δόμη και συνοχή. Και μη έχοντας ομως ποτέ συνεργασθεί με το λαό, που ειναι ο φύσει συμμαχός της. Σαν διέξοδο αντί να αποδεχθεί το λαό στην αντιπολίτευση, δέχθηκε τη δικτατορία του Ματαξά. Αν η φιλελεύθερη αστική τάξη δεχόταν το λαο στην αντιπολίτευση και η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40, με ενα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας ειναι αναμφισβήτητο οτι ο Β! παγκόσμιος πόλεμος δεν θα ειχε αυτές τις καταστρεπτικές και τραγικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Το γεγονός αυτό την κατέστησε ανίκανη να ηγηθεί του Εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα, οπως έγινε στις χώρες της Ευρώπης, που οχι μόνο συμμετείχε αλλα και ηγήθηκε της Αντίστασης.
...Η κατοχική περίοδο, ειχε αρκετά κοινά χαρακτηριστά γνωρίσματα με αυτά του 1821. Η χώρα ηταν κατακτημένη. Ο Ραγιάς τότε και ο λαός στην κατοχή, χωρίς να υπολογίσουν το κόστος σε αίμα και θυσίες ξεσηκώθηκε το 21, οχι μόνο να απελευθερωθεί απ τον δυνάστη αλλα να συγκροτήσει και να εδραιώσει την κρατική οντότητα μα και να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες κοινωνικό- οικονομικές δομές και μεταρυθμίσεις που θα επέτρεπαν στο νεοσύστατο κράτος, να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα που κατά καιρούς θα προέκυπταν.
Ηγέτης της Επανάστασης το 21 ηταν η νεογέννητη αστική τάξη και της Αντίστασης για τους γνωστούς λόγους το ΕΑΜ : α) η αδυναμία της αστικής τάξης στη διάρκεια και του μεσοπολέμου ακόμα να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ταξικό ιδεολογικό πολιτικό περιεχόμενο. β) η αποδοχή της δικτατορία του Μεταξά απ τις φιλελεύθερες δυνάμεις γ) η εγκατάληψη της χώρας απ την ηγεσία και δ) η μή ανάληψη πρωτοβουλίας για οργάνωση Εθνικής Αντίστασης μετά την κατάληψη της χώρας, επέτρεψαν στο Κομμουνιστικό κόμμα να μπεί επικεφαλής της Αντίστασης. Να ιδρύσει το Εθνικό-Απελευθερωτικό Μέτωπο.
Οπως λοιπόν, το 21 οι αστοί κάλεσαν το Ραγία, σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του, με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν τον λαό σε μάχη και αγώνα. Η ιδεολογική υποχώρηση ομως των αστών που ηταν φύσει και θέση ο ιστορικό φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους που δεν ειναι του παρόντος, οδήγησε την Επανάσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους, με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη δομές και μεταρυθμίσεις και ο Ραγιάς, που πολεμούσε να

γίνει νοικοκύρης στον τόπο τους και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει δουλοπάρικος και «κοπέλι των αρχόντων».
Την ίδια περίπου ιστορική πορεία διέγραψε και μετά την απελευθέρωση του 1944 η αστική τάξη της χώρας και οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Αντί αμέσως μετά την απελευθέρωση να προσεταιριστεί τον Ραγιά τότε-λαό τώρα και αξιοποιώντας αυτό το ανεκτίμητο Εθνικό κεφάλαιο: Αλβανικό, Αντίσταση να και συμμετοχή στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, δεδομένα που θα έδιναν τη δυνατότητα στη χώρα να ανοίξει διάπλατα τα «φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα», προτίμησε να συμμετάσχει ξανά στη συγκρότηση της μεταπολεμικής Αγίας τριάδας. Την Αγία τριάδα που ειχε αναλάβει την ευθύνη ανεξάρτητα απ το κόστος να ξανά οδηγηθεί η χώρα στην εξάρτηση.
Δυστυχώς και τη φορά αυτή η αστική τάξη συμπαρατασσόμενη με την δωσίλογη Δεξιά διέπραξε το ίδιο λάθος-έγκλημα που διέπραξε το 21 και το 1944. Πανικόβλητη απ τη δύναμη που έκριβε μέσα του τούτος ο λαός, είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως ειχε δεί τους Γερμανούς στην κατοχή. Τους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ηταν αλλος απ τον ανήσυχο και ανυπότακτο λαό. Το λαό που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερώσει τη χώρα, έδωσε πρόσβαρα και αγόγγιστα οσο αίμα και θυσίες χρειάστηκαν.
Ειναι γεγονός οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση ορων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα ανατροπής. Η όλιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ηταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δωσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγο τρομοκρατήθηκε; Βέβαια ακι αυτή δεν ειχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό ομως δεν σήμαινε οτι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει ειναι:
Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δεί, οτι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ηταν άμεσα και άρηκτα συνδεμένη με την κατάληψη της χώρας επικράτησης με τον κόκκινο στρατό. Και στην Ελλάδα ηταν δεδομένο οτι θα ερχόταν οι Αγγλοι και οχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει οτι μπορούσε κάλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα. Η χώρα ειχε απελευθερωθεί. Συνεπώς δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.
Και αναρωτιέται ο καθένας. Για πιο λόγο η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δωσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον, γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη. Και μετά το Δεκέμβρη δεν ειχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν ειχαν χαθεί γιατί έτσι οπως εξελίχθηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαρατάσσονταν με το λαό, έστω και μετά τη Βάκριζα, πολλά απ τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα ειχαν την ιδια εξέλιξη. Και δεν θα ειχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και της Αντίστασης με τις τόσες πρωτιές και Νίκες και την χώρα απελευθερωμένη απ τον ίδιο το λαό, έγραψε σελίδες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και ενα τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ενα διαπραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή χώρα δεν ειχε να παρουσιάσει.

Δίπλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης προστέθηκαν και τα άθελα και τα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της ΕΑΜικής ηγεσίας. Ετσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τί έκαναν οι ξένοι με τους συνεργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. Σύρθηκε στον στραβό δρόμο στο Λίβανο και την Καζέρτα και σε συνέχεια στην Βάρκιζα με όλες τις γνωστές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.
Μόνο μια ηγεσία ανεξάρτητα και ενας λαός καλά πληροφορημένος για το δοξασμένο του παρελθόν, αλλα και για τα λάθη που γίνανε, που ζεί και διδάσκεται απ τα μαθήματα της ιστορίας, που μαθαίνει να εκτιμά σωστά τους φίλους απ τους εχθρούς, την πολιτική της προόδου απ την απλή δημαγωγία, μπορεί να ασκήσει την κυριαρχία του και να βαρύνει η γνώμη της πάνω στα γεγονότα. Οι νέες γενιές ακούνε τη λέξη κατοχή, ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ απελευθέρωση κλπ και δεν γνωρίζουν τί ακριβώς σημαίνουν οι λέξεις αυτές και το περιεχόμενο που η κάθε μια περιέχει!
Εκατόν ογδόντα χρόνια ιστορικού σκοταδισμού δεν επέτρεψαν στο λαό να γνωρίσει το πραγματικό 21 και μισό σχεδόν αιώνα με την ίδια μέθοδο και μέσα μετά την απελευθέρωση του στις 12/10/44, τον εχουν στερήσει και απ αυτήν την απαραίτητη γνώση του παρελθόντος, που χωρίς αυτήν το παρόν και το μέλλον γίνονται θαμπά και λίγο μπορούν να βοηθήσουν, πολύ περισσότερο να κυριαρχήσουν στη ζωή και τη λύση των όποιων κοινωνικών, πολιτικών και εθνικών προβλημάτων.

Βέροια 12 Φευρουαρίου 2002 Κόγιας Νίκος.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κάποιος, οτι η Αριστερά από την ύπαρξή της σε όλες της τις εκφάνσεις σημαίνει και εκφράζει ανά τον κόσμο τη συνείδηση του εκάστοτε Λαού και κατ' επέκταση του Εθνους. Και το λέω αυτό γιατί πιστεύω πως δεν υπάρχει άνθρωπος, που δεν ποθεί και θέλει το δίκαιο, την αγάπη, τη συνεργασία και την ειρήνη.
Η Ελληνική Αριστερά τη συνείδηση αυτή, στη διάρκεια της κατοχής την εξέφρασε και την υλοποίει με τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου το (ΕΑΜ) και σε συνέχεια του Δημοκρατικού στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), που παρά την στρατιωτική ήττα, δεν ηττήθηκε ούτε ιδεολογικά, ούτε πολιτικά πολύ περισσότερο δεν ηττήθηκε Ηθικά.
Για εκείνους που εχουν ασχοληθεί με την ιστορική διαδρομή της Αριστεράς γενικά και μετά απελευθερωτικά, μα και τον εμφύλιο ή ήττα της Αριστεράς, δεν ήταν από τις ντόπιες δεξιές και μη καθεστωτικές δυνάμεις, αλλά από την ένοπλη παρέμβαση των ξένων, τόσο μετά απελευθερωτικά (Αγγλοι) τόσο και στον εμφύλιο Αμερικάνοι.
Και όπως είναι ιστορικά γνωστό, καμιά εξουσία δεν γίνεται δεκτή από το λαό, μόνο με την εξαγορά τα όπλα και το φόνο!. Η νίκη δεν εδραιώνεται μόνο με τη δύναμή και το χρήμα, αν δεν κυριαρχήσει και στο συμβολικό ιδεολογικό επίπεδο. Εκεί μου μπορεί να ταπεινωθεί ο ηττημένος. Τότε τα λάφυρα της νίκης «εκτίθονται» περήφανα στις «Πλατείες» (όλες σχεδόν οι Πλατείες της υπαίθρου και τα κεφαλοχώρια της χώρας εχουν βιώσει παρόμοια γεγονότα) για να επιβεβαιώσουν αυτήν ακριβώς τη νίκη και την ταπείνωση της ηττημένης αριστερά, που πρωτοστάτησε στην οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης κατά των κατακτητών.
Και επειδή δεν υπήρχαν λάφυρα νίκης, αφού το κράτος που αναζωογόνισε στην κατοχή το ΕΑΜ, ήταν λάφυρο των ξένων και των συμμοριτών. Των

συμμοριτών, που με το νόμο του Σερίφη στα χέρια: ασύδοτοι, ανεξέλεγκτοι και ατιμώρητοι οι συμμορίτες. Από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφτηκε η συμφωνία της Βάρκιζας, ως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν: 780 δολοφονίες, εκατοντάδες βιασμοί, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Κέντρο Δεξιά κυβέρνηση Τσαλδάρη.

Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τη συνέχεια των οσων συνέβεναν. Θυμάτων που αποτέλεσαν το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου που κρίθηκε σαν το μόνο μέσω, να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ηταν απαίτηση του Μέγα Τσώρτσιλ.

Το ερώτημα όμως είναι, πώς φτάσαμε οι Ελληνες σε αυτό το σημείο; Μια εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής, λέει επί λέξει και όπως είναι γνωστό η εξουσία ασκείτε με λέξεις. Λέει λοιπόν, η εγκύκλιος επί λέξη :«Τα κομμένα κεφάλια», που ηταν η συνέχιση της ζώσας πλέον αντιγραφή της περιβόητης «πτωματολογίας» με εκείνες τις αποτρόπαιες, αηδιαστικές και εμετικές γιγαντοαφίσες που γέμισαν απ άκρου σ' άκρου όχι μόνο την Ελλάδα και την Ευρώπη αλλά και την Αμερική του Αγγλου εργατοπατέρα του εργατικού κόμματος Σεπρτίν. Αφού λοιπόν αυτά ήταν τα μοναδικά Τρόπαια της προσφοράς του κατεστημένου και των πολιτικών εκπροσώπων του Και συνεχίζει η εγκύκλιος:

«...Τα πτώματα δέον να ερευνώνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότητας των φονευθέντων! Ακολούθως αποκεφαλίζονται, οι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκων και θα μεταφέρονται είς τας κατατόπους Υποδιοικήσεις δια να εκτεθούν εις κοινήν θέαν!!!» Αυτά και μόνο αυτά ήταν τα Τρόπαια νίκης, που ειχε και μπορούσε να προβάλει και πρόβαλε η Κέντρο-Δεξιά σαν εκπρόσωπος του κατεστημένου.

Αν τα πιστεύω και η πολιτική της Αριστερά δεν στηρίζονται σε αρχές και αξίες, δεν θα ειχαν κανένα νόημα, μα ούτε και ιστορικό μέλλον. Δεν μπορεί να υπάρξει αριστερά έξω από τα προτάγματα, που μας κληροδότησε η Γαλλική Επανάσταση: Ελευθερία, Δίκαιο, Ισότητα, Αλληλεγγύη. Αυτή είναι ακριβώς η Κληρονομιά του Ουμανισμού-Διαφωτισμού και της Επαναστατικής παράδοσης με τα νάματα των οποίων έγινε η Επανάσταση του 21.

Αυτό είναι το ζωντανό λαϊκό Δημοκρατικό πνεύμα. Και ο Δημώδης λόγος του λαού είναι η αριστερά. Και είναι αυτός ο λαός που ιστορικές περιόδους την ώρα της μεγάλης μάχης, αυτές που θα δοθούν στο άμεσο μέλλον και διαγράφονται στον ορίζοντα, πρέπει να ξέρεις και ξέρει που πηγαίνεις για να συστρατευθεί και να συμβάλει στην οικοδόμηση ενός Νέου συνασπισμού εξουσία πάνω σε στέρεο εναλλακτικό πρόγραμμα διακυβέρνησης. Ένα πρόγραμμα που ν α απαντά στα πιο δύσκολα (όπως το πιο πάνω) για τη συστράτευση.

Επειδή η ιστορία γράφεται με το αίμα των νεκρών και των αναπήρων αραιωμένο με τα δάκρια των γονιών, όχι μόνο δεν περιμένει τους αργοπορημένους και ιστορικά δεν τους δικαιολογεί Η ιστορία γράφεται από αυτούς που την προετοιμάζουν και όχι πάντα σε συνθήκες που οι ίδιοι επέλεξαν, ενώ οι μη συμμετέχοντες απομένουν με τα χλεύη τους. Οι εκπρόσωποι του κατεστημένου σε όλες τους τις εκφάνσεις, που όχι μόνο δεν συμμετείχε στην Αντίσταση, αλλα και την πολέμησε κιόλα, πολιτικά, οικονομικά

και ένοπλα χλευάζει την αριστερά γιατί δεν την άρχισε την επομένη της κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου την Αντίσταση!!!
Το σόφισμα των απόντων, πως τάχα, η Αντίσταση αρχίζει όταν κηρύχθηκε ο Γερμανό-Ρωσικός πόλεμος, δηλαδή τον 21 Ιουνίου 1941 και δήθεν από συμπάθεια προς τους Ρώσους, και όχι από πατριωτισμό(!) είναι και ανιστόρητο και γελοίο, γιατί η κατάρρευση του μετώπου στην Αλβανία έγινε στις αρχές του Μάη του 1941.
Η μάχη της Κρήτης συνεχιζόταν, οι αντιδράσεις κατά των κατακτητών άρχισαν αμέσως και οι συλλήψεις απ' την Γκεστάπο, που ο Μεταξάς της ειχε δώσει τα ονοματεπώνυμα, οδό και αριθμό κατοικίας πολύ πριν καταλάβουν την Ελλάδα. Αν σε αυτό προστεθεί και η εντολή του Μανιαδάκη, να παραδοθούν στους Γερμανούς οι φυλακισμένοι και εξόριστοι αγωνιστές: κομμουνιστές, αντιφασίστες, δημοκράτες και διανοούμενοι. Η επίσημη ίδρυση του ΕΑΜ έγινε το Σεπτέμβρη του 1941 Χρειάστηκε κάποιος χρόνος για να αποδράσουν και για να φράσουν κάπου, να συνδεθούν να οργανωθούν και πατριωτικά να ενεργήσουν, που λοιπόν βρίσκει η δικαίωση αυτής της παραδοξολογίας; Αυτά τα επιχειρήματα των απόντων μόνο σαν δικαιολογία, ντροπή και Εθνικό όνειδος από αυτούς που μάζευαν δάφνες για να στεφανώσουν τους κατακτητές σε αυτούς που μάζευαν όπλα για να τους πολεμήσουν.
Οι Ελληνες με την πατρογονική κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατεράδων του 21, δεν ήταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να μη νικήσουν. Το ίδιο δεν ήταν δυνατών μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της ηρωϊκής Μάχης της Κρήσης να μείνουν σε Εθνική νάρκη και εθελόδουλοι.
Εθελόδουλοι και συνεργάτες ηταν αυτοί που μάζευαν δάφνες και όχι αυτοί του μάζευαν όπλα και σφαίρες, αναπολώντας τα εθνικά πολεμικά συνθήματα του Μεσολογγιού: «Ελευθερία ή θάνατος» και «Εκείθε με τους αδερφούς και εδώθε με το χάρο» που αποτελούν αιώνιες διδαχές-υποθήκες προς όλους τους Ελληνες: Αυτές είναι σπάνιες εθνικές περγαμηνές .
Τιμή και δόξα στο Μεσολόγγι, το Λαό του και τους υπερασπιστές του. Ισάξιο και καταξιωμένο, σαν την Ελληνική Επανάσταση, μέγιστο κατόρθωμα και των συγχρόνων Ελλήνων: είναι η Εθνική Αντίσταση του ΕΑΜ, η καθολική αυτή εξέγερση εναντίον του Γερμανό-Ιταλικού φασισμού στην περίοδο 1941-1944.
Ο λαός Αντίστασης και της αριστεράς βρήκε στο ΣΥΡΙΖΑ τον αξιόπιστο εκείνο φορέα, που εκτός του ότι θα τον βγάλει απ την πολιτική των καθημερινών Σοκ, την υπερίσχυση ετερονομίας και την παρακμή των πάντων που συνθίβουν τη ζωή του, αλλα και θα τον οδηγήσει σε ήρεμα και απάνεμα λιμάνια. Ανθρωποι του πνεύματος, δημιουργικοί και ανήσυχοι, που δεν κρύβουν ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ειναι η μεγάλη τους Ελπίδα.
Γι' αυτό και η ηγεμονία, οι ιδέες, οι αρχές και οι αντιλήψεις της αριστερά που μετατρέπουν την ιδεολογία σε «κοινή λογική» και την ιστορία σε ιδεολογία δεδομένο που διαμορφώνουν την κοινωνική συνείδηση, είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήνουμε, χωρίς μνήμη στην τύχη της…Πολύ περισσότερο να μετατρέψουμε την ιστορία σε ιδεολογία όπως κάνει η δεξιά. Αφού εκεί στη στην ιστορία και τη Μνήμη λάμπει η προσφορά κάθε λαού και ατόμου.
Χωρίς την μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες, αρνούνται να συμβάλουν στην επικοινωνία με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του λαού μας. Χωρίς αυτήν θα μείνει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση

μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται, αρχές και αξίες, παρελθόν αλλα και το ίδιο το μέλλον.
Εκεί στη Μνήμη φωλιάζουν και εκκολάπτονται τα προτάγματα του Νου και του λόγου, ιδέες, αρχές και την αντίστοιχη ισχυρή βούληση. Και το ήθος που είναι η ικανότητα του Νου, που συνδέει το ήθος με τη βούληση. Και είναι αυτές οι ιδέες, το ήθος και η βούληση που είναι το αριστερό φρόνημα, που, αποτελούν εκείνη την ακατανίκητη υλική δύναμη που μπορεί να ανατρέψει υλικές δυνάμεις ασύγκριτα μεγαλύτερες. Στην κατοχή ο λαός μας επιβεβαίωσε πόσο ακατανίκητη είναι αυτή η δύναμη του Νου, της βούλησης και της θέλησης.
Η δεξιά σε αντίθεση με την Αριστερά, σαν εκπρόσωπος και εκφραστής των συντηρητικών δυνάμεων σημαίνει συντήρηση-διατήρηση του υπάρχοντος απ τη φθορά. Και εμμονή στα καθιερωμένο κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό σύστημα ζωής. Δηλαδή κάτι στατικό, οριστικό και αμετάκλητο. Ο λαός όμως λέει, ότι πέτρα που δεν κινείται-κυλά, χορταριάζει και σαπίζει και ποτέ της δεν γυαλίζει.
Συνεπώς, η δεξιά κοσμοαντίληψη που θεωρεί τη ζωή, σαν οριστική και αμετάκλητη, εκτός του ότι κρατά την κοινωνία των ανθρώπων αιχμάλωτη και επί τα αυτά, παραγνωρίζει και τους δύο βασικούς Νόμους που διέπουν τη φύση και τη ζωή: α)Την αιώνια κίνηση και αλλαγή και το β) τα πάντα ΡΕΙ.
Η δεξιά μη έχοντας στο σκεπτικό της την δράση την κίνηση και την αλλαγή, μετατρέπει την ιστορία σε ιδεολογία, Όμως την ιστορία την έγραψαν αυτοί που αγωνίζονται να απελευθερωθεί η χώρα, να γίνουν κάθε φορά εκείνες οι αλλαγές που θα μετακινήσουν τον άξονα της ζωής από το χθες στο σήμερα με προοπτικό το μέλλον κάθε φορά που θα το απαιτεί η ζωή,
Σε ότι έχει σχέση με τη μνήμη ενα Ινδικό Επος, απευθυνόμενο σε αυτούς που δεν υπερασπίστηκαν όσο έπρεπε και τους αναλογούσε τη ΜΝΗΜΗ και κυρίως στους αμνήμονες και ειδικά τους επιλήσμονες λέει: «Ζητήσατε οι άνθρωποι απ' τους θεούς να σας χαρίσουμε την αθανασία. Σας χαρίζουμε κάτι σημαντικότερο: τη **ΜΝΗΜΗ**. Αν φροντίσετε τα έργα σας να είναι ΙΣΑΞΙΑ της, θα έχετε κερδίσει την Αθανασία…»
Αυτήν ακριβώς τη μνήμη, τη συνείδηση, την ηθική και την αξιοπρέπεια της Αριστεράς, οχι μόνο την υπερασπίστηκε η αριστερά στην κατοχή, ιδεολογικά, πολιτικά και ένοπλα, αλλά και στις φυλακές και τις εξορίες κάτω από τις `
γνωστές τραγικές συνθήκες οι αγωνιστές με την άρνησή τους να κάνουν δήλωση «μετανοίας», να γίνουν επιλήσμονες αυτών των πιστεύω και αρχών, τέσσερες και πλέον χιλιάδες αγωνιστές στήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα και εκατοντάδες άλλοι άφησαν την τελευταία τους Πνοή στα ξερονήσια του Αιγαίου
Μα και ο λαός. Αυτός γίγαντας λαός, αυτά τα ενενήντα και πλέον χρόνια σήκωσε στους ώμους του τον καθεστωτικό Ισμό, ενώ παράλληλα: γαλούχισε, νανούρισε και τις κράτησε ζωντανές και όρθιες αυτές τις αρετές της αριστερά. Και στηριγμένος σε αυτές, της ξανά έδωσε το 1958 μερικά φτερά «απ' τα πρωτινά της τα μεγάλα» κάνοντας την Αξιωματική Αντιπολίτευση, Και το Μάη του 1967, αν το κατεστημένο και οι ξένοι δεν επέβαλαν την φασιστικού τύπου δικτατορία, άλλη θα ήταν σήμερα η Ελλάδα.

Συνήθως οι άνθρωποι μιλάμε για σεβασμό και αξιοπρέπεια. Οπως ολες οι λέξεις εχουν τη δική τους σημασία, νόημα και περιεχόμενο, ετσι και η λέξη σεβασμός και αξιοπρέπεια εχουν το δικό της νόημα, σημασία και περιεχόμενο. Αν η λέξη σεβασμός και αξιοπρέπεια διαφέρουν σε κάτι με αυτό και από αυτό που περιέχουν σε νόημα και σημασία οι αλλες λέξεις, εναι γιατί η λέξη αυτές ειναι συνώνυμη-ταυτόσημη με την έννοια άνθρωπος πάντοτε βέβαια σε συνάρτηση, τη συμπεριφορά, το ήθος και κυρίως τη στάση του απέναντι στον συνάνθρωπο και τα κοινωνικά δρώμενα: την καθημερινότητα.

Αλήθεια την αντιλαμβανόμαστε και την εκτιμούμε ολοι οι άνθρωποι με την ίδια έννοια, σημασία και περιεχόμενο αυτών των λέξεων ή ο καθένας δίνει τη δική του έννοια και σημασία; Οποιαδήποτε έννοια ομως και αν δώσει κανείς στις λέξεις αυτές δεν παύουν να ειναι συνώνυμες με τον άνθρωπο και την εν γένει ύπαρξη και συμπεριφορά του.

Και ειναι γιατί οι λέξεις αυτές, δεν ειναι μονό σημαντικές και μονοσήμαντες. Η λέξεις αυτές δεν αφορά μόνο το ίδιο το άτομο. Εχουν σχέση με το κοινωνικό σύνολο, άρα ειναι πολυσήμαντες. Αφορά έκτος από τον ίδιο, αλλα και τη συμπεριφορά του απέναντι στο όποιο μικρό ή μεγάλο σύνολο

Βέβαια, και οι λέξεις αυτές από μόνες τους δεν αρκούν να προστατεύσουν τον άνθρωπο από τις όποιες παγίδες, προσβολές και ταπεινώσεις, Οταν ομως δίπλα σε αυτό το συνειδησιακό συναίσθημα εν υπάρχει και η λέξη Περηφάνια και αυτοσεβασμός, τότε το άτομο αυτό ειναι αν οχι άτρωτο, διαθέτει όμως δυο από τα βασικά ανθρώπινα συστατικά. Εχει γνώση του εαυτού του και δεν μετανιώνει για πράξεις που έχουν σχέση με τον εαυτό του και την πατρίδα.

Δεν κάνει δήλωση «μετανοίας». Μια δήλωση που ήταν ταυτόσημη όχι μόνο με την παραγραφή των όποιων «εγκλημάτων» ειχε διαπράξει, ο ισοβίτης και πεντάκης εις θάνατο, επειδή σκοπό και στόχο ειχε να ηττηθεί **ΗΘΙΚΑ** ο ίδιος και η αριστερά, στο όνομα της οποίας ήταν στη φυλακή, την εξορία ή καταδικάστηκε. Για τον αριστερό άνθρωπο που εχει επίγνωση του εαυτού του και της αποστολής του σαν ΑΝΘΡΩΠΟΣ: Η δήλωση «μετανοίας» μέσω της οποία, ήθελε, απαιτούσε και εφάρμοζε με όλα τα μέσα, θεμιτά κα αθέμιτα σε φυλακισμένους και εξορίστους, που οι ίδιοι συνέλλαβαν, καταδίκαζαν, φυλάκισαν και εξόρισαν τους Αντιστασιακούς ιδεολογικούς τους αντιπάλους.

Σημαίνει αυτοϋπονόμευση, αυτοαναίρεση και παραίτηση από το δικαίωμα να ειναι ο εαυτός του. Να λέγεται Ανθρωπος. Σημαίνει οτι συνειδητά αποκηρύτει οχι μόνο τα πιστεύω του, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό του. Ο,τι έπαψες να είσαι σήμερα αυτός που ήσουν χθες.

Αυτή λοιπόν, η πολύφερνη Νύφη, που την έλεγαν «δήλωση μετανοίας» με τα πιο πάνω γνωστά «πλεονεκτήματα» σήμαινε για το καθεστώς, την αποκοπή του από το λαϊκό κίνημα και αυτό ηταν το ζητούμενο για το καθεστώς. Και για να εχει μεγαλύτερη άξια, μια και έκαναν τον «κόπο να σε συλλάβουν» εκτός από τη γραπτή δήλωση, που έμπαινε στον ατομικό του φάκελο και τον βάρυνε έφ' όρου ζωής αν επιζούσε. Επρεπε για να γίνεις πιστευτός, να εκτεθεί και κοινωνικά.

Να στείλεις γράμμα στον Παππά του χωριού ή της ενορίας απ την οποία κατάγεται για να διαβαστεί απ τον άμβωνα να συγχωρεθούν οι «αμαρτίες» του, λες και ήταν αμάρτημα να αγωνιστείς για την απελευθέρωση της κατακτημένης πατρίδας, ετσι ωστε να πειστεί και η «κοινωνία», οτι πραγματικά

αναγνωρίζεις το «έγκλημα» που διέπραξες αγωνιζόμενος για την λευτεριά και «μετανόησες». Απαρνήθηκες τον εαυτό σου και την ιστορία που έγραψε με τη συμμετοχή σου στην Αντίσταση.

Να γράψεις γράμματα σε γνωστούς και φίλους στον τόπο της καταγωγής και στις άλλες φυλακές ανά τη χώρα, σε συγκατηγορούμενους και πολύ εμπιστευτικά σου έλεγαν, «οτι αν θέλεις να «επισπεφθεί η απόλυσή σου» ;

Οσον καιρό θα είσαι ακόμα μέσα...»εχε το νου σου»...Και Θα Μας Λές, ό,τι ακούς και βλέπεις. Εμείς θα κρατήσουμε μέχρι ότου έρθει η αποφυλάκισή σου «κρυφή» τη δήλωση. Δυστυχώς γι' αυτούς που δεν αρκέστηκαν στη δήλωση και συνεργάστηκαν, αντί να επισπευθεί ο χρόνος της αποφυλάκισης μεγάλωνε προκειμένου να εχουν κάποιο πληροφοριοδότη παρατεινόταν η κράτηση

Οσον αφορά το περιεχόμενο της δήλωσης ηταν τυποποιημένη. Ηταν έντυπο έτοιμο για υπογραφή. Περιείχε την «αποκήρυξη μετά βδελυγμίας του Κ Κ Ε και όλες του τις παραφυάδες **ΕΑΜ,ΕΛΑΣ,ΕΠΟΝ** κλπ» και οτι στο εξής «δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους, αφού όπως αποδείχθηκε ηταν αντεθνικές και Σλαβοκίνητες οργανώσεις» κλπ …

Μπορεί, καθημερινά οι πολίτες, μα και ολόκληρη η κοινωνία να πέφτουμε απ τα σύννεφα, διαπιστώνοντας ότι κάτι δεν πήγαινε καλά τόσα χρόνια, ότι κάποιοι έκλεβαν το κράτος, κάποιοι κορόϊδευαν τους πολίτες και κάποιοι έπαιζαν με τις τύχες και την αξιοπρέπεια ενός λαού μα της ίδιας της χώρας.
Να όμως που ο λαός άρχισε να το αντιλαμβάνεται και το Μάη του 2012, μάζεψε πάλι τα μανίκια επάνω και αναλογιζόμενος τη σημαίνει για τον ίδιο Αριστερά, της πρόσθεσε αρκετά ακόμα φτερά «Απ' τα πρωτινά της τα μεγάλα» και την απόφαση του, αν σωστά τηρήσει το λόγω της θα της δώσει και τα υπόλοιπα «απ τα φτερά που της λείπουν» να πετάξει ΨΗΛΑ. Να βγάλει τον ήλιο από τη λάσπη και να καθαρίσει τη χώρα απ την κόπρο του Αιγίου.
Όταν έγινε στην Βέροια η ψηφοφορία για την εκλογή Προέδρου ανάμεσα στο Φώτη και τον Αλέξη είπα επί λέξει: «Καλά είναι τα γερατιά για την ορμηνιά». Το μέλλον όμως «ανήκει στους ΝΕΟΥΣ». Και ψήφισα Αλέξη. Παράλληλα ταύτισα για όποιον θυμάται, το κόμματα-στελέχη με τη βαριά Βιομηχανία, πλην όμως τόνισα, πως καμιά βαριά βιομηχανία δεν μπορεί να αναπτυχθεί, αν δεν δημιουργήσει ευρύτατη ελαφριά βιομηχανία-μέλη, που θα αξιοποιήσουν και θα διακινήσουν τα παραγόμενα απ' τη βαριά βιομηχανία, που κάθε φορά παράγει η Κεντρική Επιτροπή, προϊόντα σε ιδέες και προτάσεις;
Επειδή σήμερα όχι απλώς μιλάμε, αλλα επιδιώκουμε την εξουσία. Και λέω την εξουσία και όχι την κυβέρνηση. Και αυτό γιατί άλλο πράγμα είναι η κυβέρνηση και άλλο η εξουσία, Το δίπολο κυβέρνηση-εξουσία το ζήσαμε στη χώρα μας με το δίπολο ΝΕΑ Δημοκρατία ΠΑΣΟΚ μετά την μεταπολίτευση μετά το Καραμανλής ή τάνκς σε «εισαγωγικά» αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, .
Αν υπήρχε κάποια διαφορά στο δίπολο Ν.Δ-ΠΑΣΟΚ, ήταν-είναι το γεγονός ότι η Ν.Δ έλεγχε και διαπαιδαγωγούσε δια του Καραμανλής καθεστωτικά και ταξικά τις όποιες αντί δικτατορικές-δημοκρατικές δυνάμεις που αγωνίστηκαν για την ανατροπή της και με τη συμπαράσταση και προτροπή της δεξιάς ενέτασσε το ΠΑΣΟΚ και το Πασόκ στη δεξιά και κατ' επέκταση μετά το σχηματισμό του Δίπολου στο σύστημα και φτάσαμε εδώ.
Για τη δεξιά η εξουσία δεν μοιράζεται. Μια προσπάθεια που ειχε διαμορφωθεί στην κατοχής να επιμεριστεί κατ' αναλογία η εξουσία, η δεξιά του εκπροσωπούσε το κατεστημένο έφερε με υποθήκη λαό και χώρα τους

Αγγλους για να μη χάσει τις λαβές της εξουσία, εννοούσε ότι η εξουσία δεν μοιράζεται, ενώ το ΠΑΣΟΚ αποδεχόμενο το μόνο ρόλο της κυβέρνησης, μιλούσε, αντί για το μοίρασμα η επιμερισμό έστω της εξουσία: έλεγε ότι το ΠΑΣΟΚ δεν «τεμαχίζεται»!

Για την αριστερά και ειδικά για τον ΣΥΡΙΖΑ, δεν υπάρχει το πρόβλημα εξουσία. Την εξουσία αν αποφασίσει θα του την δώσει ο λαός με την ψήφο του. Οπως την έδωσε στην κατοχή, το 1958, αν δεν… και το 1967 αν δεν...Το πρόβλημα για τον ΣΥΡΙΖΑ και την αριστερά: είναι πως θα την κρατήσει; Και όχι απλώς να την κρατήσει αλλά να είναι του Λαού και να του ανήκει. Και κυρίως πως θα την χειριστεί-λειτουργήσει ώστε, αφού «όλες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Εθνους», πρέπει την επόμενη της νίκης ο Λαός να είναι η εξουσία και ο φορέας στην κυβέρνηση να χειριστεί τα όποια προβλήματα θα αντικρίσει κατά πως θα ορίζει το Σύνταγμα

Στο θέμα αυτό χρειάζεται, όχι απλώς προσοχή αλλα μεγάλη υπέρμετρα προσοχή. Προσοχή συνεπώς, σύμπνια και πολύ δουλειά

ΒΕΡΟΙΑ Φλεβάρης 2014 Κόγιας Νίκος

.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΧΩΡΙΟ.

Το κείμενο αυτό που δημοσιεύεται σήμερα γράφτηκε λίγες μέρες μετά την έναρξη της ορκομοσίας.Επειδή ομως η ολοκλήρωση της ορκομοσίας του συνόλου των κοινοτικών,δημοτικών και νομαρχιακών Συμβούλων έγινε τη φορά αυτή λόγω ενστάσεων εκ περιτροπής γι αυτό και περιέχει συγχαρητήρια και ευχές.Για λόγους αντικειμενικούς δεν δημοσιεύθηκε στο συγκεκριμένο χρόνο για τον οποίο γράφτηκε.Επειδή ομως τα προβλήματα στα οποία αναφέρομαι υπήρχαν και εξακολουθούν να υπάρχουν θεώρησα σκόπιμο χωρίς να αλλάξω ούτε ενα (γιώτα)να το δώσω στη δημοσιότητα προκειμένου άρχοντες και μή άρχοντες να συμβάλουμε από κοινού να εξαλλείψουμε τα αρνητικά,να βελιώσουμε τα ήδη θετικά και να οραματιστούμε αυτά που θα μας βοηθήσουν να κάνουμε τη ζωή μας πιό άνετη και χαρούμενη.

Πριν προχωρήσω θέλω να συγχαρώ από καρδιάς όλους τους επανεκλεγέντες και νεοεκλεγέντες Νομαρχιακούς,Δημοτκούς και Κοινοτικούς Συμβούλους,Δημάρχους των δώδεκα(12)Δήμων του Νομού Ημαθίας και τον νεοεκλεγέντα Νομάρχη και να τους ευχηθώ το ίδιο πο καρδιάς καλή επιτυχία στο βαρύ και δύσκολο έργο που με την ψήφο μας Σας έχουμε αναθέσει.

Αξιότιμοι κύριοι ασφαλώς Σας ειναι γνωστό οτι :Στο πρώτο άρθρο της Οικομενικής Διακήρυξης δηλώνεται ρητά οτι «Ολα τα Ανθρώπινα Οντα Γεννιούνται Ελευθερα και Ισα ως προς την Αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα».Για την υλοποίηση αυτής ακριβώς της Διακήρυξης και τον προσδιορισμό των δικαιωμάτων αλλά και των υποχρεώσεων-γιατί όπου δεν υπάρχει υποχρέωση δεν μπορεί να υπάρχει και δικαίωμα-συντάχθηκε ο χάρτης για τα δικαιώματα του πολίτη στο χωριό και την πόλη και υιοθετήθηκε ομόφωνα από την Μόνιμη Επιτροπή των Τοπικών και Περιφερειακών Αρχών της Ευρώπης στην ετήσια συνεδρίαση της ολεμέλειας στο Στρασβούργο.

Μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ και σε συνέχεια στην Ευρωπαϊκή Ενωση θα πρέπει οχι μόνο στα λόγια να αυτοαποκαλούμαστε ευρωπαίοι αλλά να εφαρμόζεμε και στην πράξη αυτά που υποτίθεται προσδιορίζουν

-καταξιώνουν αλλά και εξισώνουν τους Ευρωπαίους πολίτες σε υποχρεώσεις και δικαιώματα.

Με βάση αυτές τις δυό διακηρύξεις και ειδικά αυτή του Στρασβούργου που εξειδικεύει και αφορά την Ευρωπαϊκη Ενωση οι πολίτες των Ευρωπαϊκων Χωριών και Πόλεων εχουν δικαιώματα σε:

1) Ασφάλεια:Οι πολίτες έχουν το δικαίωμα να ζούν σε μιά ασφαλή πόλη ή χωριο χωρίς κινδύνους και προστατευόμενοι όσο το δυνατόν από το έγκλημα,την εγκληματικότοτα και την βία.

2)Σε ενα υγιές περιβάλλον χωρίς ρύπανση:Το περιβάλλον γενικά και αστικό περιβάλλον ειδικά ειναι ο «βιότοπος» μέσα στον οποίο ζεί τεράστια πλειοψηφία των Ανθρώπων.Ειναι δικάιωμα των Ανθρώπων να ζούν σε ενα περιβάλλον απαλλαγμένο από τη μόλυνση της ατμόσφαιρας,του νερού και του εδάφους και χωρίς ηχητική ρύπανση,με σεβασμό στη φύση και τους φυσικούς πόρους.

3)Απασχόληση:Οι πολίτες εχουν το δικαίωμα παροχής επαρκών ευχαιριών απασχόλησης,το δικαίωμα συμμετοχής στα αποτελέσματα της οικονομικής ανάπτυξης και τα οικονομικά επιτεύματα να τους εξασφαλίζουν προσωπική οικονομική αυτονομία.

4)Στέγαση:Διασφάλιση παροχής και επιλογής μιάς υγιεινής κατοικίας σε προσιτή τιμή που να τους εξασφαλίζει την ησυχία και το σεβασμό της ιδιωτικής τους ζωής.

5)Μετακινηση:Ανεμπόδιστη μετακίνηση και ελευθερία διακίνησης.Με μια αρμονική ισορρόπηση χρήσης μεταξύ όλων όσοι χρησιμοποιούν το δρόμο,της δημόσιες συγκοινωνίες,τα ιδιωτικά οχήματα,τους πεζούς και ους ποδηλάτες.

6)Υγεία:Υγιές περιβάλλον και ενα ευρύ φάσμαεξοπλισμού που ευνοούν τη σωματική και πνευματική υγεία.

7)Αθλιτισμός και ελεύθερος χρόνος:Πρόσβαση όλων των ατόμων,ανεξάρτητα από ηλικία,ικανότητα ή εισόδημά τους,σε ενα ευρύ φάσμα αθλιτικών εγκαταστάσεων και χώρων αναψυχής.

8)Πολιτισμός:πρόσβαση και συμμετοχή των πολιτών σε ενα ευρύ φάσμα πολιτιστικών και δημιουργικών δραστηριοτήτων και ασχόλιων.

9)Πολιτιστισμική ένταξη:Οπου ειρηνική συνύπαρξη κοινωτήτων διαφορετικής πολυτισμικής,εθνικής ή θρησκευτικής καταγωγής και προέλευσης ειναι εξασφαλισμένη.

10)Αρχιτεκτονικό και φυσικό περιβάλλον ποιότητας:Ενα ευχάριστο περιβάλλον που επιτυγχάνεται με μιά σύγχρονη ποιοτική αρχιτεκτονική και με τη διατήρηση-αλλαγή χρήσης και καλαίσθητη αναστήλωση των ιστορικών κτηρίων και αρχιτεκτονικής κληρονομιάς.

11)Εναρμόνιση στη συνύπαρξη λειτουργιών:Κατά τέτοιον τρόπο ώστε η κατοικία,η εργασία και η πρόσβαση σε κοινωνικές δραστηριότητες να μπορούν να συντονίζονται όσο γίνεται πιό στενές αντίστοιχες σχέσεις.

12)Συμμετοχή:Στους πλουραλιστικούς δημοκρατικούς θεσμούς και στην αστική διαχείρηση που θα χαρακτηρίζεται από τη συνεργασία των διαφόρων εταίρων,την αρχή επικουρητότητας,της πληροφόρησης και της απαλλαγής από τον υπέρ-προστατευτισμό και κάθε υπερβολή κανονιστικών ρυθμίσεων.

13)Οικονομική ανάπτυξη:Οπου οι τοπικές αρχές αναλαμβάνουν την ευθύνη για την έμμεση ή άμεση προώθηση της οικονομικής ανάπτυξης,με προγραμματισμό,διαφάνεια και υπεύθυνότητα.

14)Συνεχής ανάπτυξη:Οπου οι τοπικές αρχές επιχειρούν να πετύχουν συμφιλίωση μεταξύ της συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης και της προστασίας του περιβάλλοντος(αειφόρος ανάπτυξη).

15) Υπηρεσίες και αγαθά:Σκοπός ειναι η παροχή μιάς ευρείας κλίμακας υπηρεσιών και αγαθών,ικανοποιητικής ποιότητας,προσαρμοσμένων από τις τοπικές αρχές τον ιδιωτικό τομέα ή μέσω μιάς συνεργασίας μεταξύ των δυό.

16)Φυσικός πλούτος και φυσικοί πόροι:Για μια σωστή διαχείρηση και εκμεταύλλευσή τους από τις τοπικές αρχές με ενα λογικό,προσεκτικό,ικανό και αμερόληπτο τρόπο για το καλό όλων των πολιτών.

17)Προσωπική ολοκλήρωση:Μέσα σε ενα αστικό περιβάλλον διαμορφωμένο για να ευνοεί την ανάπτυξη της προσωτικότητας,όπως και την κοινωνική,πολυτιστική,ηθική και πνευματική ανάπτυξη κάθε ατόμου.

18)Συνεργασία μεταξύ των Δήμων:Οπου οι πολίτες θα ειναι ελεύθεροι και θα ενθαρρύνονται να συμμετέχου άμεσα σε ΔΙΕΘΝΕΙΣ σχέσεις της πόλης τους.

19) Αλληλεγγύη και υπευθυνότητα του πολίτη:Αυτό επιβάλλει οι τοπικέ ς αρχές και οι πολίτες να αναγνωρίζουν,οτι τα πιό πάνω δικαιώματα δεν μπορούν να εξασφαλιστούν και να σκηθούν έξω από ενα πλαίσιο αμοιβαίας αποδοχής και κοινών ευθυνών και καθηκόντων.

20)Ισότητα:Οι τοπικές αρχές διασφαλίζουν συνθήκες ισότοτητας τις οποίες όλοι οι πολίτες αναξάρτητα από φύλο,ηλικία,την κατγωγή,τις πεποιθήσεις,την κοινωνική,οικονομική ή πολική θέση,το σωματικό ή πνευματικό μειονέκτημα θα απολαμβάνουν τα δικαιώματα που αναφέρονται στις πιό πάνω διακηρύξεις.

Αυτες συνεπώς οι διακηρύξεις πρέπει να αποτελούν τον άξονα πάνω στον οποίο πρέπει να διαμορφωθούν σχέσεις,συμπεριφορές και δράσεις.

Η Ελληνική πόλη ιστορικά θεωρούνταν και ήταν ο ιδανικός τόπος-χώρος(με τη διπλή της διάσταση,την υλική-στην ιστορική της διαμόρφωση-και πολιτιστική-«ψυχή της πόλης»,τους πολίτες)τους δημότες της.Η «αδρανής και η ζώσα»,συνάντηση,ο χώρος όπου η κοινοτική και κοινωνική ζωή ειναι δυνατή και χωρίς την οποία,όπως έλεγε και ο Τ Χόμπες,η ζωή γίνεται «πικρή,μοναχική,σε φτωχαίνει και σε αγριεύει».

Για να μην γίνουν το χωριό και η πόλη βαρβαρική,πικρή,μοναχική και πόλη-χωριό περίκλειστη με «υψηλά γύρω μας τείχη»,ταξική...με Τρίτη και Τετάρτη φτώχια,με κέντρο και περιφέρεια,με πρωτοκλασάτους και περιθώριο,δεδομένα που θα οδηγήσουν τους Δημότες να νοιώθουν εξόριστοι στην ίδια τους την πόλη και το χωριό...

Η βιογραφία κάθε πόλης και χωριό ειναι η μνήμη της και ο τρόπος που λειτουργούν.Αν τα κύτταρά τους αποσυνδεθούν τα σώματα θα καταρεύσουν.Πρίν λοιπόν,καταντήσουν χωριό και πόλη χώροι επικίνδυνοι πρέπει να ξανακατακτήσουμε την πόλη και το χωριό που χάσαμε.Το ίδιο συμβαίνει και με τον κώδικα επικοινωνίας που πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε πριν μας ξεπεράσει και γίνει παρελθόν.

Αυτά ειναι προβλήματα ουσιώδη,που δεν πρέπει να γυρνάμε άρχοντες και πολίτες την πλάτη.Πρέπει να γίνουν αντικείμενο ευρυτέρων σκέψεων,αναλύσεων,προσαρμογής και ενεργοποίησης στα δεδομένα κάθε χώρου.

Μας χρειάζεται ανάταση,διορατικότητα,ικανότητα «φυγή προς το μέλλον»ειδικά τώρα που τα πάντα αλλάζουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα,θα πρέπει οπωσδήποτε να είμαστε διορατικοί και έτοιμοι για πολλά.Κυρίως προσέγγιση με την πραγματικότητα και προπανός φαντασία.Πολύ φαντασία και να μην ξεχνάμε άρχοντες και πολίτες οτι το περιβάλλον ήταν,ειναι και θα παραμείνει ο «ΒΙΟΤΟΠΟΣ»μέσα στο οποίο ζεί ο Ανθρωπος.

Βέροια 10-4-1999 Νίκος Κόγιας.

****

«ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ»φιλοξενούν στο σημερινό τους φύλλο,και θα παρουσιάσουν σε συνέχειες,την πολύ ενδιαφέρουσα συνεργασία του του συμπολίτη μας,Νίκου Κόγια για την Εθνική Αντίσταση και την πολυβασανισμένη-αλλά και ηρωϊκή-γενιά των δεκαετιών 1940-1950,την ΕΠΟΝ,τα Αετόπουλα,τα αντάρτικα τραγούδια και οι σχέση τους με την παράδοση και τα τραγούδια του 1821.«ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ»ειχαν ζητήσει απ τον κ.Κόγια,να συγράψει την παρακάτω εργασία προκειμένου(και με την ευκαιρία της συμπλήρωσης μισού και πλέον αινώνα από την ίδρυση της ΕΠΟΝ στις 23-2-1943)να αποτελέσει μιά καλή ευκαιρία οχι μόνο επετειακής ανάμνησης,αλλά και έντονου και γόνιμου προβληματισμού.

Η ΛΑΪΚΗ ΠΟΪΗΣΗ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΔΟΥΔΙ Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΤΑΡΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ.

Ξέρω πως καθένα από εκείνα τα τραγούδια της Αντίστασης,παρμένο χωριστά,ξεκομμένο απ το κλίμα τους θα φαντάζει φτωχό και οτι εχει χάσει πολλή απ τη γοητεία του.Τα τραγούδια αυτά όμως στο σύνολό τους,ηταν αυτά που φλογίζονταν απ την άμεση συγκίνηση.Θα έλεγε κανείς οτι δεν αξιοποιούσαν την Αντίσταση,έκαναν Αντίσταση.Δεν ηταν στίχοι και μουσική,ηταν όπλο και αγωνιστική πράξη.Γι αυτό παράσερναν στον ιλιγγό τους και Νέους και Γέρους,μα πάνω απ όλα τα διάπυρα Νιάτα,που είχαν για σύνθημα το «πολεμάμε και τραγουδάμε».

Οπως τα τραγούδια του 21 έτσι και αυτά αποτελούν ενα πολύτιμο ηθικό και πνευματικό κεφάλαιο του λαού μας και δεν πρέπε να ξεχαστούν-χαθούν.Για να μήν ξεχασθούν και κυρίως να μήν χαθεί αυτός ο πολύτιμος λαϊκός και έντεχνος θησαυρός,που ειναι άμεσα συνδεδεμένα με τη ζωή του λαού μας και άρρηκτα δεμένα με την παράδοση παραθέτω μερικά αποσπάσματα παρμένα απ τις εκατοντάσες των τραγουδιών του αγώνα που υπάρχούν απ το 21 και την Εθνική Αντίσταση.

Η παράδοση ειναι το πιό συμαντικό,το πιό στέρεο θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζεται και διαιωνίζεται η ιστορία και ο πολιτισμός κάθε λαού. Ειναι ο καθρέφτης στον οποίο απεικονίζεται η ζωή και η δράση των προγόνων του και αποτελεί γι αυτό την πιό πολίτιμη πολιτισμική αξία.

Η γλώσσα αποτελεί την ουσιαστικότερη μορφή παράδοσης,με την οποία κάθε λαός αποδείχνει την εθνική του ταυτότητα και όπως εχει αποδεχθεί,λαοί που έχασαν τη γλώσσα έχασαν και την εθνική τους ταυτότητα.

Η λαϊκή ποίηση και το δημοτικό τραγούδι με τη μορφή του ιστορικού, Ακριτικού,Κλέφτικου-Αρματωτολικού και του Αντάρτικου στην κατοχή, βγαλμένο αυθόρμητα απ τα σπλάχνα του ελληνικού λαού,αποτελεί

την πιό ζωντανή παράδοσή του,η οποία αγγαλιάζει με ζωντάνια όλες τις πτυχές της ιστορικής μακραίωνης πορείας στο χρόνο και τον καθοδηγεί με τις πατριωτικές Νότες,σε ολες τις φάσεις της ζωής και των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων.Τα τραγούδια του αγώνα ειναι τα τραγούδια που συμπυκνώνουν το μεγαλείο της φυλή μας,της ένδοξης και αθάνατης εποποιϊας του 21,του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και της θρυλικής ΕΠΟΝ στην τερτάχρονη φασιστική κατοχη.

Τα τραγούδια αυτά,παλιά και τώρα γεμάτα πατριωτικό παλμό και αγάπη για την πατρίδα από στόμα σε στόμα στην αρχή αποτέλεσαν το εγετρήριο σάλπισμα και προσδιόριζαν επακριβώς τις ανάγκες του αγώνα και με σαφήνεια θύμιζαν στον καθένα το καθήκον που εχει απέναντι στη σκλάβωμένη πατρίδα.

Ειναι ιστορικά επιβεβαιωμένο οτι οι αγώνες για τη λευτεριά,εθνική ή κοινωνική,ενος λαού,δεν γίνενται,για πολύν καιρό,χωρίς το ανάλογο σε περιεχόμενο και μορφή τραδούδι.Δεν υπάρχει αγώνας,του ελληνικού λαού,που να μήν τραγουγήθηκε,που να μήν εμψυχώθηκε,να μήν ενθαρρύνθηκε απ τη λαϊκή μούσα,η οποία θα παραμείνει η πιό δυνατή παράδοση και θα φωτίζει πάντα το δρόμο στις δύσκολες στιγμές του βίου του.Αν δεχθούμε οτι πατρίδα των ποιητών ειναι η ποίηση,πατρίδα της ποίησης ειναι η γλώσσα.

Οπου γενιέται,διαμορφώνεται και δυναμώνει ενας τέτοιος αγώνας, παράλληλα γενιέται,πλάθεται και απλώνεται σαν ανάγκη επιτακτική και αίτημά του το ζωτικό,το αγωνιστικό τραγούδι.Για να εκφράσει τους σκοπούς και τα ιδανικά του αγώνα,να δικαιώσει το νόημα και τις θυσίες του,να εξυμνήσει τις γενναίες πράξεις των πρωτομάχων του, να φρονηματίσει και να παρορμήσει τους αλλους αγωνιστές σε ακόμα πιό γενναιότερες πράξεις για να κρατήσει άσβεστα το μίσος και την περιφράνηση πρός τον ξένο και ντόπιο συνεργάτη-εχθρό.

Τα τραγούδια του αγώνα για δίκιο και λευτεριά,σαν μέσο επικοινωνίας εχουν τεράστια σημασία και παίζουν αποφασιστικό ρόλο,οχι μόνο για τους πρωτοπόρους που παλεύουν και διακινδυνεύουν κάθε ώρα και στιγμή στις πρώτες γραμμές του αγώνα,αλλα κυρίως,για τα πλατιά στρώματα του λαού που καταδυναστεύονται απ τον κατακτητή.Μέσα απ το τραγούδι του θυμίζουν πώς δεν ειναι μόνος,οτι ο αγώνας ειναι ο μόνος τρόπος και το μόνο μέσο να απαλλαγή χώρα και λαός απ το δυνάστη και τον ντόπιο καταπιεστή.Τρανό παράδειγμα,το Ακριτικό,το Κλέφτικό-Αρματωλικό,που χρόνια και αιώνες συντρόφευε την ασίγαστη κραυγή για δίκιο και λευτεριά συνοδευμένη με τον αχό του καρυοφιλλιού,υμνούσαν την λαχτάρα για τ άρματα,την ανυπόταχτη ζωή του Κλέφτη,όσο τραχιά και δύσκολη και αν ηταν.Το τραγούδι έτρεφε και δυνάμωνε την ευψυχία και το γενναίο φρόνημα των παλληκαριών,πύρωνε το μίσος και την περιφρόνηση προς τον Τούρκο δυνάστη και τους τουρκολάτρες άρχοντες,έδινε φτερά και ορμή στις μάχες με την τουρκιά και τον όποιον άλλο κατακτητή.

Εδιναν θάρρος και ελπίδες στο σκλαβωμένο λαό,τον εξοικείωνε με τους κινδύνους του αγώνα,τον όπλιζε με ψυχική δύναμη,του εξύψωνε το φρόνημα,τον διαπαιδαγωγούσε αγωνιστικά,τον βοηθούσε στη διαμόρφωση της εθνικής του συνείδησης και,«ενεργώντας σαν μιά ηρωϊκη παιδεία»τον προετοίμαζε τελικά για τον μεγάλο Ξεσηκωμό,για το θαυμαστό ιστορικό άθλο του Εικοσιένα και την Αντίσταση 1941-44.

Η ίδια ανάγκη που γέννησε παλιά,στη μακρινή περίοδο της τουρκοκρατίας το Κλεφτο-Αρματωλικό τραγούδι,γέννησε πρόσφατα,στη σύντομη,την τετράχρονη περίοδο της γερμανοϊταλικής και βουλγαρικής φασιστικής καταχής του 1941-44,το Αντιστασιακό τραγούδι.Το «Πολεμώ και Τραγουδώ»την περίοδο εκείνη,της δοξασμένης Εθνικής μας Αντίστασης,δεν ηταν απλό σχήμα λόγου,ενα όμορφο σύνθημα,μια τυχαία επινόηση.Ηταν η συμπυκνωμένη έκφραση της ιστορικά βεβαιωμένης και καταξιωμένης αλήθειας,πως ο αγώνας για το δίκιο και τη λευτεριά εχει απόλυτη ανάγκη απ το αγωνιστικό τραγούδι.Πως ο πολύμορφος αγώνας ζωής ή θανάτου εναντίον των αδυστάχτων φασιστών κατακτητών και των ντόπιων συνεργατών τους,που ρήμαζαν και αφάνιζαν την πατρίδα και το λαό,ηταν αξεχώριστος απ το τραγούδι και πως το τραγούδι,το αγωνιστικό τραγούδι ηταν αίτημα και ανάγκη επιτακτική του αγώνα για τη ζωή και τη λευτεριά.

Το τραγούδι έλεγε ο Ρήγας Φεραίος,ειναι η φωνή και η συμπυκνωμένη έκφραση της θέλησης του λαού.Το ιδιο έκανε και η ηγεσία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.Στη διάρκεια της τριπλής κατοχής.Ο λαός μας έγραψε τις πιό λαμπρές σελίδες της Νεοελληνικής ιστορίας και τραγούδησε,οπως το 21,τον πατριωτισμό,τη λεβεντιά και τον ηρωϊσμό των παιδιών του.Το ΕΑΜ έκανε αυτό που έκανε και ο βάρδος της ελευθερίας Ρήγας Φεραίος:Εκλαϊκευσε τους σκοπούς του αγώνα μέσα απ το τραγούδι.

Από τα μέσα του 18ου Αιώνα,ο ελληνικός χώρος κοιλοπονούσε.Ειναι η εποχή που εκολάπτεται το 21 και τα πρώτα φύτρα της ηγεσίας.Της ηγεσίας που θα καλέσει τους ραγιάδες σε ανυπακουή πρώτα στον κατακτητή τύραννο,σε αντίσταση μετά και σε εξέγερση αργότερα.Απο την εγκυμοσύνη αυτή γεννιέται ο Ρήγας.Ο τοκετός έγινε στο Βελεστίνο της Θεσσαλίας και ο σπόρος που σκόρπισε ηταν οικουμενικός.

Ο Ρήγας,οχι μόνο πίστευε στον Ανθρωπο και τα δικαιώματά του,την κοινωνική του ανάπτυξη και την πνευματική ανάπλαση,αλλα και μάχεται για την υλοποίησή τους.Γνωρίζει οτι το μαχόμενο πνεύμα αποτελεί την εκκριτική ύλη στην καρδιά των σκλαβωμένων και καταπιεζόμενων κάθε εποχής και γεωγραφικό χώρο.Η αγωνιστική φωνή του Ρήγα,ακούγεται στην κατακτημένη χώρα και τον σκλαβωμένο λαό όπου Γής.Ξέρει πως εκείνο που συγκινεί και ξεσηκώνει το σκλάβο ειναι το δίκιο και η λευτεριά.Ο ίδιος ειναι τρελά ερωτευμένος με το δίκιο,τη λευτεριά,και την αλήθεια.Ξέρει πως δεν υπάρχει κατόρθωμα των κλεφτών και αρματωλών που να μήν έγινε τραδούδι και να μήν πέταξε γογρόφτερο από κορυφή σε κορυφή και από τόπο σε τόπο για να εμψυχώνει το υπόδουλο έθνος.Ξέρει ακόμα οτι τα τραγούδια του δίκιου και της λευτεριάς ειναι ζημωμένα με τη λεβεντιά,οτι πλάστηκαν με τους πόθους και τους καημούς του σκλάβου λαού και οτι μέσα απο το τραγούδι μπορεί να περάσει στο σκλαβωμένο έθνος,οχι μόνο τα μηνήματα αλλά και να συμπυκνώσει το νόημα της λευτεριάς και το περιεχόμενο του αγώνα στο τραγούδι.

Γνωρίζοντας ο Ρήγας το μέγεθος της υποταγής,τις δισιδαιμονίες και τα ταμπού που ο κατακτητής,σε συνεργασία με τους Κοτζαμπάσηδες,τους Προεστούς και τα φαιά φορούντες εχουν περάσει στο ραγιά,καθώς και την αγραμματοσύνη γεγονός που θα δυσκόλευε το ραγιά να καταλάβει το νόημα των διακηρύξεών του και κυρίως γνωρίζοντας τον καθοριστικό ρόλο που παίζει το τραγούδι,όταν κάλεσε το λαό να ξεσηκωθεί για δίκιο και λευτεριά δεν περιορίστηκε στο ξερό κάλεσμα.Στην ξερή απαρίθμηση του δίκιο του και των αγαθών της λευτεριάς.Τα ενσωμάτωσε στο τραγούδι

Το δημοτικό τραγούδι με τις ρίζες στα βάθη του παρελθόντος και ειδικά το κλέφτικο τραγούδι έπαιξε σημαντικό ρόλο στην καλλιέργεια του αδούλωτου πνεύματος στο λαό και την ψυχολογική προετοιμασία του έθνους για τον μεγάλο ξεσηκωμό του 21.Εδινε δύναμη στον κάθε αγωνιστη που ηθελε να ζήσει ελεύθερος και ανεξάρτητος.Το παρακάτο τραγούδι δείχνει τη δύναμη που ασκεί το τραγούδι στη ζωή και τον αγώνα

«...Μάνα μ εγω δεν κάθομαι να γίνω νοικοκύρης και νάμαι σκλάβος των Τουρκών,κοπέλι των γερόντων.Φέρε μου τ άλαφρο σπαθί και το βαρύ ντουφέκι να πεταχθώ σαν το πουλι,ψηλά στα κορφοβούνια να πάρω δίπλα τα βουνά,να περπατήσω κάμπους,και να σουρίξω κλέφτικά,να σμίξω με συντρόφους που πολεμούν με την Τουρκιά και με τους Αρβανίτες...»

Την ίδια ματρυρία μας δείνει και το αλληγορικό τραγούδι του αετού.

«Ενας αετός περήφανος,ενας αετός λεβέντης από την περηφάνεια του και από την λεβεντιά του,δεν πάει στα κατώμερα να καλοξεχειμάσει μον μένει απάνω στα βουνά ψηλά στα κορφοβούνια...»Το τραγούδι «ο Ολυμπος και ο Κίσσαβος το επιβεβαιώνει:«...Εγώ ειμαι ο γέρο Ολυμπος,στον κόσμο ξακουσμένος.Εχω σαράντα δυό κορφές κι εξήντα δυό βρυσούλες,κάθε κορφή και φλάμπουρο,κάθε κλαδί και κλέφτης...».

Η ζωή των κλεφτών ηταν σκληρή και δύσκολη,ομως ο πατριωτικός παλμός και το αδούλωτο πνεύμα που κυριαρχούσε μέσα τους,τους έκανε να την προτιμήσουν αδιαφορώντας για τις όποιες συνέπειες.

Αλλο ενα τραγούδι μας δίνει ανάγλυφη την εικόνα των συνθηκών της διαβίωσής τους:«Παιδιά μ σαν θέτε λεβενιά και κλέφτες να γενείτε εμένα να ρωτήσετε να σας ομολογήσω της κλεφτουριάς τα βάσανα και των κλεφτών τα ντέρτια.Μαύρη ζωή που κάνουμε εμεις οι μαύροι κλέφτες. Ποτέ μας δεν αλλάζουμε και δεν ασποφορούμε,ολιμερίς στον πόλεμο τη νύχτα καραούλι.Δώδεκα χρόνους έκαμα στους κλέφτες καπετάνιος.Ζεστό ψωμί δεν έφαγα,δεν πλάγιασα σε στρώμα.Τον ύπνο δεν εχόρτασα,του ύπνου τη γλυκάδα.Το χέρι μου προσκέφαλο και το σπαθί μου στρώμα και το καριοφυλάκι μου,σαν κόρη αγκαλιασμένο».Στη συνέχεια το εγερτήριο σάλπισμα και η κραυγή του Ρήγα Φεραίου,που εμψύχωνε τους προγόνους του 21 με το :«Καλύτερα μιάς ώρας Ελεύθερη Ζωή παρά σαραντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή».για να ακουστεί αργότερα σαν επισφράγισμα το:«Απ τα Κόκκαλα Βγαλμένη Των Ελλήνων Τα Ιερά»και το «Εβγα ψηλά στο Σμόλικα,ψηλά στη Σαμαρίνα να δείς της μάχης το κακό,ν ακούσης ντουφεκίδι πως πολεμούν οι Ελληνες και οι Ελληνοπούλες».

Το κλέφτικο τραγούδι,που ηταν η συνέχεια του ιστορικού και ακριτικού αποτελεί ζωντανή έκφραση των πόθων του λαού για δίκιο,λευτεριά και αντξαρτησία έκανε την εμφάνισή του απ τα τέλη του 17ου και της αρχές του

18ου αιώνα.Ο αγώνας των κλεφτών και των αρματώλων ηταν συνεχής.Ηδη απ το 1586 αρματωλοί και κλέφτες υπο τον« Μπουάν, Γρίβαν εν Ακαρνανία και τον Πούλον Δράκον εν Ηπείρω ενωμένοι μετά των Βενετών πολεμούσαν εναντίον των Τούρκων...Με την πάροδον του χρόνου αρματωλοί και κλέφτες συνεδέθησαν ακόμη περισσότερον μεταξύ των και πολλάκις ήνωσαν τας προσπαθείας των εναντίον του ξένου κατακτητή...»,Εγκυκλοπαίδεια της Μορφωτικής Εταιρείας».

Ο Ν.Καζανζάκης στο Β! Κεφάλαιο η«Ράτσα»Γράφει:«Η Κραυγή δεν ειναι δική σου.Δεν μιλάς εσύ,μιλούν οι αρίφνητοι πρόγονοι με το στόμα σου.Δεν πεθυμάς εσύ,πεθυμούν οι αρίφνητες γενεές απογόνων με την καρδιά σου».Με την παράγραφο αυτή ο Καζανζάκης ερνηνεύει τον αγωνιστικό μας κώδικα και οτι αν θέλουμε να ήμαστε αντάξιοι των προγόνων και του πολιτισμού που αυτοί μας κληροδότησαν δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε στις δικές τους δάφνες:Γιατί το δίκιο,τη λευτεριά και τη δημοκρατία,αυτά τα πιό πολύτιμα Ανθρώπινα αγαθά δεν παραχωρούνται αλλα κατακτιόνται με αγώνες και θυσίες..

Αυτήν ακριβώς την αλήθεια ήξεραν ο Ακρίτας,ο Αρματωλός,ο Κλέφτης,οι αγωνιστές του 21,ο Αβανομάχος και ο Εθελοντής Αντάρτης του 1941-44,οτι το προνόμιο της κληρονομιάς το αποκτούμε σαν αποτέλεσμα αγώνων,μόχθου,διαλόγου και μελέτης και οχι σαν αυθαίρετο φυλετικό δικαίωμα.Αυτόν ακριβώς τον αγώνα έκαναν τότε και τώρα ωστε να σταθούμε πράγματι αντάξιοι κληρονόμοι του έργου των ένδοξων προγόνων μας.

Τα λίγα αυτά αποσπάσματα εκτός του οτι μας δίνουν ανάγλυφη την εικόνα για το πόσο δύσκολη,σκληρή και λιτή ήταν η ζωή των αγωνιστών και πόσο μακρόχρονος ηταν ο αγώνας για την εθνική αναγέννηση,καθώς και τις συνέπειες που θα ειχαν από τυχόν σύλληψή τους,οι γραμμές του αγώνα κάθε που περνούσε πύκνωναν.Και πύκνωναν γιατί η αφετηρία του αγώνα ειχε περιεχόμενο το δίκιο και τη λευτεριά.

Το μίσος ενάντια στον ξένο τύραννο (είτεΤούρκος λέγεται,είτε Γερμανό,Ιταλός και Βούλγαρος) και ενάντια στο ντόποιο συνεργάτη του(Φεουδάρχης,Κοτζαμπάσης και Προεστός)λέγεται,είτε ολιγαρχία του πλούτου ειναι κοινό και στα κλέφτικα και στα τραγούδια της Αντίστασης Το ίδιο κοινή ειναι η αγάπη της λευτεριάς και της πατρίδας καθώς και το πνεύμα του ατόμου για το καλό του συνόλου.

Η Επανάσταση του 21,διαφέρει από πολλές εθνικοαπελευθερωτικές επαναστάσεις και απ αυτήν τη Γαλλική ακόμα,οχι μόνο ως προς τους σκοπούς αλλα και ως πρός το περιεχόμενο.Η διαφορά συνίσταται στο γεγονός οτι η Γαλλική ηταν ταξική και κυρίως η Γαλλία,δεν ηταν κατακτημένη χώρα οπως η Ελλάδα.Αυτές ακριβώς οι διαφορές καθιστούσαν την Ελληνική Επανάσταση Κοινωνικό-Απελευθερωτική και οχι μόνο απελευθερωτική όπως την ήθελαν οι Ελληνες Τσιφλικάδες,οι Κοτζαμπάσηδες και οι τα Φαιά φορούντες.Απόδειξη οτι ήταν Κοινωνικό-Απελευθερωτική και οχι μόνο Απελευθερωτκή αποτελει το γεγονός οτι οι μακρόρχονοι αγώνες της κλεφτουριάς,των αρματωλών και των αγωνιστών του 21,αφετηρία και πρόταγμα ειχαν το δίκιο.Και αυτό γιατί πριν απ την λευτεριά το άδικο ειναι αυτό που συνειδητοποιεί πρώτα ο ανθρώπος.Αν ο κατακτητής δεν τον αδικούσε δεν θα ειχε λόγο να ειναι δυσαραστημένος.Ο κατακτητής καταφεύγει στη καταπίεση και τη βία οταν ο υπόδουλος συνειδητοποιεί το δίκιό του και δεν δέχεται να τον αδικεί ο κατακτητής.Αν δεν

ειχε συνειδητοποιήσει το δίκιό του και την αδικία που του επέβαλε πλέον μέσο της καταπίεσης και τη βία ο κατακτητής δεν θα συνειδητοποιούσε τη σκλαβιά και κατ επέκταση την ανάγκη του αγώνα για λευτεριά.

Η ανάπτυξη δημιουργεί την ταυτότητα συμφερόντων και η ταυτότητα συμφερόντων δημιουργεί την εθνική συνείδηση.Βέβαια,δεν αρκεί μόνο η ταυτότητα συμφερόντων για να διαμορφωθεί η εθνική συνείδηση ενός λαού.Απαραίτητη προϋπόθεση για τη διαμόρφωση της εθνικής συνείδησης ειναι:Το κοινό ιστορικό παρελθόν και η γλώσσα,τα κοινά στοιχεία πολιτισμού και τα κοινά ιδανικά ήθη,έθιμα,Θρησκεία κλπ.Η διαμορφωμένη πλέον εθνική συνείδηση δημιουργεί την ανάγκη για τη δημιουργιά του έθνους.Οι διαμορφωτές της εθνικής συνείδησης ειναι αυτοί που πρώτοι αισθάνονται-νοίωθουν εκτός από την αδικία και τη σκλαβιά του δυνάστη.Αυτοί ακριβώς οι διαμορφωτές της εθνικής συνείδησης αποτελούν και την ηγεσίας της παλιγγενεσίας-αναγέννησης στη δική μας περίπτωση.Αυτοί θα προσδιορίσουν το άδικο και το μέγεθος της αδικία,τις συνέπειες της σκλαβιάς και τα ωφέλη που θα προκύψουν για όλους από διώξιμο του δυνάστη απ το χώρο της εθνικής εμβέλειας. Οταν αυτή η ηγεσία διαμορφωθεί,ειναι αυτή που θα καλέσει στο όνομα του κοινού δικαίου και ωφέλους το ραγιά-λαό να αγωνιστεί,να παλέψει,να νικήσει και να απελευθερωθεί οριστικά από κάθε ξένη και ντόπια αδικία και σκλαβιά.Ενας τέτοιος αγώνας που θα πολεμήσει το δυνάστη κατακτητή δεν μπορεί να μήν προσδιορίζει με σαφήνεια τους σκοπούς και το περιεχόμενο και κυρίως να μήν προσδιορίζει με την ίδια σαφήνεια και τον εσωτερικό εχθρό:τους ντόπιους συνεργάτες του κατακτητή.Σε κάθε κατακτημένη χώρα υπάρχουν αυτοί που βοήθησαν τον κατακτητή να κατακτήσει τη χώρα,αυτοί που συμπύπτουν τα συμφέροντά τους,οι κάθε είδους συνεργάτες και κυρίως αυτοί που θα ταχθούν στο πλευρό του δυνάστη-κατακτητή και θα πολεμήσουν την Επανάσταση ή την Αντίσταση για να υπερασπισθούν τα ταυτισμένα με τον κατακτητή συμφέροντά τους.

Η λαϊκή ποίηση,το δημοτικό τραγούδι,τα κλέφτικα και τα όποια άλλα αγωνιστικά τραγούδια οχι μόνο προϊδεαζαν το κοινωνικό περιεχόμενο της επερχόμενης Επανάστασης αλλά και ενεργούσαν περισσότερο με βάση το κοινωνικό-απελευθερωτικό περιεχόμενο.Να πώς απαντάει ο γιός στην Μάνα του οταν του λέει:«Βασίλη κάτσε φρόνημα να γίνεις κοικοκύρης». «...Μάνα μ εγώ δεν κάθομαι να γίνω νοικοκύρης,για νάμαι σκλάβος των Τουρκών,κοπέλι των γερόντων... ».Ο ραγιάς με την απάντηση πρός την ιδια του τη Μάνα,μας πληροφορεί οτι οι καταπιεστές ειναι δυό και οχι ένας.Ο ξένος δυνάστης,αλλά και ο ντόπιος γι αυτό και θέλει να απαλλαγεί και απ τους δυό.Ξέρει πως για να γίνει ελεύθερος και κυρίως να γίνει νοικοκύρης που τον θέλει η μάνα του,πρέπει να απαλλαγεί και από τους δυό.Ξέρει ακόμα πως αν ο αγώνας του περιοριστεί μόνο στο απελευθερωτικό σκέλος και δεν απαλλαγεί ταυτόχρονα και από το να ειναι «κοπέλι των γερόντων»οχι μόνο νοικοκύρης δεν θα γίνει,αλλά ούτε και ελεύθερος θα ειναι,αφού μετά την απελευθέρωση απο την τουρκιά θα γίνει σκλάβος των«γερόντων».Το πόσο δίκιο ειχε ο ραγιάς για το τι θα του συνέβαινε (οπως και του συνέβει) αν ο αγώνας για την απελευθέρωση δεν ειχε παράλληλα και κοινωνικό περιεχόμενο και κυρίως αν αυτοί οι δυό στόχοι δεν συμβάδιζαν και δεν λύνονταν ταυτόρχονα φαίνεται από το λαϊκό ρητό που έλεγε μέχρι πρόσφατα ο λαός μας:«Κάλιο σφαίρα τουρκικιά πέργια πένα ελληνικιά».

Η κατάληξη του λαού μετά την απελευθέρωση στην διατύπωση και χρήση αυτού του ρητού,δείχνει που οδήγησε την επανάσταση η αστικο-τσιφλικάδικη συνεργασία.Η συνεργασία που εγκατέλειψε το κοινωνικό της σκέλος.Η ιστορία απέδειξε οτι στην ελληνική επανάσταση οπως την ονειρεύτηκε ο Ρήγα και οι συνεργάτες του,σαν κοινωνικό-απελευθερωτική δεν χωρούσαν όλοι.Ο ραγιάς δεν αδικούνταν και καταπίεζονταν μόνο από τον κατακτητή δυνάστη,αλλα και από τους Ελληνες συνεργάτες του και κυρίως από αυτούς.Αν λοιπόν,η επανάσταση διεξάγονταν μέχρι το τέλος κοινωνικό-απελευθερωτική οι όποιας μορφής συνεργάτες του κατακτητή δεν ειχαν θέση στην επανάσταση ή τουλάχιστο δεν θα έπρεπε να ειχαν πόστα σε θέσεις κλειδιά.Αντίθετα όταν επίλθε ο συμβιβασμος-συνεργασία εκτός του οτι εγκαταλήφθηκε το κοινωνικό σκέλος της επανάστασης που ήταν ο κύριος άξονας του αγώνα,τέθηκε ο αγωνιστής λαό εκτός της επανάστασης.Το γεγονός αυτό αποδυνάμωσε ακόμα περισσότερο τους αγωνιστές του παράλληλου αγώνα.Ο έλεγχος της εξουσίας πέρασε κατά το μεγαλύτερο ποσοστό στο τρίπτυχο: Κοτζαμπάσηδες,Προεστοί και τον Κλήρο και ελάχιστα πλέον αστική και ας ηταν αυτοί που κάλεσαν λαό στο όνομα του δικαίου να ξεσηκωθεί.Από το τρίπτυχο αυτό ενα μεγάλο μέρος συνεργάζονταν αρμονικά με τον τύραννο.Για να μήν τους καταλογιστούν ευθύνες για τη συνεργασία και για να εξασφαλίσουν εσαεί την εξουσία έπρεπε να βγούν απ τη μέση οι αγωνιστές κυρίως του κοινωνικού σκέλους. Αυτό μπορούσε να γίνει μόνο με εναν εμφύλιο πόλεμο.Και αυτό έκαναν.Με τον εμφύλιο πόλεμο οι αγωνιστές του κοινωνικού σκέλους-παράλληλο αγώνα οχι μόνο τέθηκε εκτός επάνάστασης αλλά και σε εξοντωτικό διωγμό,με όλες τις γνωστές συνέπειες.

Υστερα απ το συμβιβασμό,οπως ειναι γνωστό,τα εθνική και πολιτικά πράγματα,ειχαν και το 21 και μεταπελευθερωτικά διαφορετική κι ολότελα αντίθετη τροπή και κατάληξη απο εκείνη που ήθελε,πίστευε και περίμενε ο λαός,και για την οποία πάλεψε και θυσιάστηκε τότε και τώρα.

Η δίψα για δίκιο και λευτεριά,ανεξαρτησία και δημοκρατία δεν ειναι προνόμιο κανενός λαού.Μα ενα τέτοιο και τόσο μακραίωνο και πεντακάθαρο παράδειγμα λίγοι λαοί εχουν κληρονομήσει απ του προγόνους τους,παλιούς και σύγχρονους πατεράς και ποιητάδες.

Οταν ο Μουσουλίνι εξαπέλησε την 28η Οκτωμβρίου 1940,τις φασιστικές ορδές ο λαός μας πολέμησε νικηφόρα τους Ιταλούς φασίστες στην Αλβανία.Και οταν τον Απρίλη του 1941 οι σιδερόφρακτοι Ούνοι του Χίτλερ,ξεχύθηκαν στη χώρα μας χτυπώντας πισώπλατα το Νικητή στρατό μας σπέρνοντας τη φοβία,τη βία,την καταστροφή και το θάνατο.Οταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά.Οταν η Ελλάδα κινδύνευε να γίνει παράρτημα του Γ.Ράϊχ και οι κάθε λογείς πέμπτο φαλαγγίτες Ερμήζοντες(έμποροι της δυστυχίας) και οι κάθε είδους Μηδίσαντες και Εφιάλτες,στις πιό δύσκολες στιγμές οχι μόνο της γύρισαν την πλάτη, αλλα και βοήθησαν να επιβάλει ο Χίτλερ την νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη.

Για να ηττηθεί ο άξονας με πρωτοβουλία του ΚΚΕ στις 27 του Σεπτέβρη 1941,ιδρύεται το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια όλες οι άλλες αντίστοιχες οργανώσει με κορυφαία αυτή του Εθνικού Λαϊκου Απελευθερωτικού Στρατού(ΕΛΑΣ)και την Ενιαία Πανελαδική Οργάνωση Νέων(ΕΠΟΝ).Η ηγεσία της Αντίστασης ενέταξε το σύνολο του λαϊκού

κινήματος στο συμμαχικό Αρχηγείο και τον ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές του Γενικού Συμμαχικού Στρατηγείου.

Με αυτά τα τρία αρχικά γράμματα του Εθνικού Απελευθερωτικού μετώπου(ΕΑΜ) η ηγεσία της Αντίστασης σήκωσε ψηλά τη σημαία του αγώνα και κάλεσε το λαό σε πανστρατειά για την εθνική λευτεριά και τη διαφύλαξη της προγονικής κληρονομιάς ενάντια στην τριπλή κατοχή. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε.Εξω απ αυτόν το δρόμο δεν υπήρχε παρά ο αφανισμός.Μόνο αυτός ο δρόμος ηταν ο δρόμος της τιμής,της αξιοπρέπειας και της εθνικής σωτηρίας.Αυτόν ακριβώς το δρόμο της τιμής,της αξιοπρέπειας και του καθήκοντος πήρε χωρίς δυσταγμό ο εθελοντής αντάρτης.Ωστέ αντί να χαθεί το έθνος ας χαθούν μερικοί σαν άτομα για τη σωτηρία του.

Ο εθελοντής αντάτρης,γνώριζε τη σημασία του να εισαι κληρονόμος. Οτι σαν κληρονόμος και θεματοφύλακας μιας τέτοιας κληρονομιάς προϋποθέτει και την αντίστοιχη σε μέγεθος ευθύνη και υπεράσπισή της. Ηξερε ακόμα πως μια τέτοια σε μέγεθος κληρονομιά δεν αρκεί μόνο να αντλείς διδάγματα,αλλά οτι πρέπει αντί πάσης θυσίας να την εμπλουτίσεις,επεκτίνεις και να την προβάλεις.Μια κληρονομιά που με αγώνες,κόπο και θυσίες δημιούργησαν και μας κληροδότησαν οι πρόγονοί μας.Μια κληρονομιά που αποτελεί τη βάση του σύγχρονου ανά τον κόσμο πολιτισμό.Ενός πολιτισμού,που όποιο και όποιου είδους βιβλίου και αν ανοίξει κανείς σε οποιαδήποτε χώρα και γλώσσα του κόσμου και αν ειναι γραμμένο ειναι παρούσα η Ελλάδα.Γνώριζε ακόμα οτι οι πρόγονοι αρχαίοι και σύγχρονοι για να τον παράγουν και για να τον υπερασπιστούν αυτόν τον πολιτισμό χρειάστηκαν κάθε είδους αγώνες και θυσίες με αποκορύφωμα τη Σαλαμίνα,τον Μαραθώνα,τις Θερμοπύλες κλπ.Αντίστοιχουν αγώνες έκαναν και οι αγωνιστές του 21,πρώτα να τον ανασύρουν απ την μακραίωνη λήθη που τον ειχαν καταχωνιάσει οι τα φαιά φορούντες,μετά να τον αναστηλώσουν στην πατρώα Γή,να τον εμπλουτίσουν και να τον προβάλουν,να τον κάνουν σύνθημα και περιεχόμενο ζωής οχι μόνο στην Ελλάδα,αλλά και την οικουμένη δεν δύστασαν να θυσιάσουν και τη ζωή τους ακόμα.

Και το βασικότερο,ο εθελοντής αντάρτης κατάλαβε πώς όλα αυτά μαζί λένε πως εμείς οι Ελληνες,δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σ αυτήν τη βαλκανική γωνιά της Ευρώπης.Εχουμε μακραίωνη ταυτότητα,ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων Αντίστασης.Αντίσταση εθνική,ηθική, πνευματική και πολιτισμό.Εχουμε αποσκευές αιώνων και πλούσια αδιαπραγμάτευτα εφόδια.Εχουμε παρελθόν και μπορούμε να εχουμε αξιοπρεπές παρόν και μέλλον,μα και μιά τεράστια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.Αυτές οι παρακαταθήκες για τους αγωνιστές του 21,ηταν ιερές:«.Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά,και σαν πρώτα αντριωμένη χαίρε ώ χαίρε λευτεριά...»,θα τη ζητήσει ο Μεγάλος Σολωμός τη λευτεριά το 21.

Το 1940,η Ευρώπη ολόκληρη βρίσκεται κάτω απ την μπότα του άξονα Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία.Φόβος παντού.Καμιά ελπίδα,κανένα σκίρτημα ζωής.Παντού ερείπια και θάνατος.Τα πάντα εχουν διαλυθεί και σιγήσει.Κανένα Φώς.Και μέσα σε αυτό το σκοτάδι και την οικουμενική σιωπή ακούγεται ένας«Αχός μεγάλος»Ενα βροντερό «ΟΧΙ».Ενα «ΟΧΙ» που τα είπαν κάποιοι «Τρελοί» Ελληνες.που πάνω στα βουνά της Αλβανίας δίνουν την πρώτη.Ναι την πρώτη Νικηφόρα μάχη ενάνια στον

άξονα.Η Ελλάδα μια μικρή χώρα με τις ελάχιστες δυνάμεις αναχέτησε την πύρινη λαίλαπα των Ούνων.

Η άρνηση της υποταγής και οι πρώτες Ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης.Ο αντίλαλος της Νίκης έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και έγινε όπως λέει ο Ποιητής «Μήνυμα στους ελεύθερους να ετοιμαστούν και σάλπισμα για τους σκλαβωμένους να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν»

Ίσως στις ποιητικές συλλογές του κόσμου να μήν υπάρχουν ποιητές που να συμπύκνωσαν και να προανείγγελαν την ιστορική μοίρα που επιφύλαξε στο λαό τους,οπως έγινε με τους Ελληνες ποιητές,καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη βάναυση επίθεση οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών οπου Γής,όσο οι Ελληνες ποιητές γενικά και ο Κωστής Παλαμάς και ο Αγγελος Σικελιανός με τα ποιήματά τους ειδικά.

Ο πρώτος το 1940,με έναν εύστοχο ποιητικό λόγο θα ενσωματώσει την ψυχή,την ιστορία και την αποστολή του ελληνισμού μέσα στο στίχο.Μονάχα αυτόν το λόγο θα σας πώ,δεν εχω άλλον κανένα«Μεθύστε με το αθάνατο κρασί του εικοσιένα».Και ο δεύτερος αργότερα θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή εκείνης της αξιοθαύμαστης γεννιάς στην υπόθεση της λευτεριάς των εθνών με το «Ομπρός,με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο,Ελλάδα στον Ανθρωπο ...Εμπρός.»Και λίγο αργότερα στην κατοχή ο πρώτος αθευθυνόμενος προς τον ελληνικό λαό θα προσδιορίσει το πατριωτικό καθήκον του κάθε Ελληνα βροντοφωνάζοντας με το:«Ανάξιος όποιος ξάφνου ακούει το προσκλητήριο των καιρών να το φυσάει ή να το κρούει η σάλπιγγα ή το τύμπανο και δεν λέει ΠΑΡΩΝ».Και ο δεύτερος με το: «Δεν ειναι τούτο πάλεμα σε μαρμαρένια αλώνια,εκεί να στ έκει ο Διγενής,και μπρός να στ έκει ο χάρος.Εδω σηκώνετ όλη η γή με τους αποθαμένους και με τον ίδιο θάνατο πατάει το θανατό της κι απάνω-απάνω στα βουνά,κι απάνω στις κορφάδες τους φωτάει σε μιάς ανάσταση,ξεσπάει αχός μεγάλος.Η Ελλάδα σέρνει το χορό,ψηλά με τους Αντάρτες,χιλιάδες δίπλες ο χορός, χιλιάδες τα τραπέζια,κι ειν οι νεκροί στα ξάγναντα,πρωτοπανηγυριώτες». Και ο ποιητής Φώτης Αγγουλές μας έδωσε το μέγεθος της Ανθρώπινης θυσίας με τον παρακάτω στίχο:«Τόσοι σταυροί που στήθηκα,τόσοι σταυροί που θα στηθούνε,εμας μονάχα με σταυρούς μπορούν να μας μετράνε».Και εκατοντάδες άλλοι Ελληνες ποιητές,αρχαίοι,σύγχρονοι και τωρινοί,όπου ο καθένας με τον δικό του τρόπο αποθανάτισε την Ελλάδα.Αυτή ειναι η Ελλάδα και αυτή την Ελλάδα οι ένοπλοι και με πολιτικά εθελοντές πήραν την απόφαση να υπερασπιστούν πρώτα και να απελευθερώσουν μετά θυσιάζοντας και τη ζωή τους ακόμα.

Το τραγούδι που πρωτοτραγούδησαν οι πρώτοι αντάρτες ηταν ο στίχος του Εθνικού Υμνου «...Από τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά και σαν πρώτα αντριωμένη χαίρε ώ χαίρε λευτεριά...»και το πρώτο τραγούδι που η πρωτοπορεία του αγώνα σύνθεσε,ειναι το:«Παιδιά σηκωθήτε να βγούμε σοτυς δρόμους,γυναίκες και άντρες με όπλα τους ώμους...»Ενα τραγούδ που προσδιόριζε σωστά τις άμεσες και επιτακτικές ανάγκες του αγώνα στο ξεκίνημα.και οταν έκαναν την εμφάνιση τους οι πρώτοι αντάρτες γράφτηκε το:«Λαέ σκλαβωμένε,λαέ βασανισμένε,της λευτεριάς τ αγέρι φυσάει,εμπρός,εμπρός κι όλοι μαζι να

πούμε:Εμπρός,εμπρός...Αντάρτες,επονίτες τσακίστε τα δεσμά της σκλαβιάς,της λευτεριάς καμπάνα χτυπάει να σηκωθούν κι όλοι οι σκλαβωμένοι να λευτερωθούν...» ακολουθεί το τραγούδι που δείχνει την πορεία ανάπτυξης του αγώνα με το τραγούδι:«Στους κάμπους βροντάει το κανόνι και στα βουνά κεραυνοί,αντάρτικο κίνημα φουντώνει νέα ζωή προχωρεί...». Ενα άλλο συμβολικό τραδούδι του αγώνα ειναι το:«Απόψε θα πλαγιάσω σε μαλακό χορτάρι,θα δώσει και θα πάρει το γλέντι μας παιδιά...»και πολλά αλλα αντίστοιχα.Μετά την ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) στις 27-9-1941 οι Αντιστασιακοί ποιητές και λογοτέχνες συνέθεσαν τον υμνο του ΕΑΜ:«Εάμ,Εάμ,Εάμ,Εάμ αντιλαλεί ολη η Ελλάδα μια φωνή...Λευτεριά πανόρια κόρη κατεβαίνει από τα όροι,κι ο λαός την αγκαλιάζει και χωρεύει και γιοτράζει.Εάμ,εάμ, εάμ, εάμ φωνή λαού που φτάνει ώς τ άστρα του ουρανού...»και σε συνέχεια το τραγούδι:«Το ΕΑΜ μας έσωσε απ την πείνα,έφτιαξε τον ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ.εχει πρόγραμμα λαοκρατία,ζήτω,ζήτω το ΕΑΜ...» και συνεχίζει το τραγούδι:«Ελληνες ακολουθήστε,των ανταρτών τη φωνή τι ωφελείστε για να ζείται μές στη σκλαβιά τη στυγνή.Πάψτε να προσκηνάτε του φασισμού τη σκλαβιά,Ελληνες επαναστάτες,διώξτε αυτά τα σκυλιά... Οποιος θελήσει να φάει τίμιο ψωμί για να ζεί ας μας ταχθεί εις το πλάϊ να αγωνιστούμε μαζί...»Ακολουθεί το τραγούδι που περιγράφει τις συνέπειες της κατάληψη της χώρας απ το φασισμό:«Ο φασισμός δουλώνει την πατρίδα,την υποβάλλεισ εξευτελισμούς σε καταδίκες και σε εκτελέσεις,σε πείνα γδύμνια και κατατρεγμούς.Με θάρρος εμπρός στον αγώνα βαδίστε για τη λευτεριά,χτυπάτε,συντρίψε και δώστε στο σκλάβο λαό λευτεριά...» Με ενα άλλο τραγούδι ο συνθέτης θα περιγράψει πως νοιώθει η κατακτημένη Ελλάδα με το τραγούδι:«Τι εχουν τα ματάκια σου και ειναι δακρισμένα;Ο φασισμός εσκέπασε τη χώρα μας μιά μέρα,αχ πατρίδα μου γλυκειά,αχ πόσο σ αγαπώ πιστά...»

Από το Αντιστασιακό ρεπερτόριο δεν μπορούσε να λείπει η αναφορά στους αρχαίους προγόνους και σύνδεση με την πατρώα γή του Εθνεγέρτη και πρωτομάρτυρα Ρήγα Φεραίου: «Στον κόσμο θα δείξουμε νέοι και νέες,πως είμαστε αρχαίων προγόνων παιδιά.Του Διάκου τ Αντρούτσου και του Λεωνίδα την τόλμη κι ορμή κρύβουμε μες στην καρδιά.Για τη λευτεριά,εμπρός με καρδιά,απόγονοι ηρώων,σκορπάτε λευτεριά...»και η σύνδεση με το Ρήγα ειναι μεγάλη.Αυτός ο στίχος ειναι ενδεικτικός:«...Μές στου Φεραίου εδώ τη Γή τον όρκο ας ορκιστούμε:Η την Πατρίδα Λεύθερη ή όλοι να χαθούμε...».

Το τραδούδι στην κατοχή ηταν το βασικότερο αν οχι το μοναδικό μέσο πληροφόρησης και επικοινωνίας με το λαό.Μέσο του τραγουδιού ο λαός οχι μόνο μάθαινε τους σκοπούς-στόχους και την παρεία του αγώνα αλλά και τον χώρο μέσα στον οποίο κάθε φορά συγκρούονταν με τους κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες τους.Στο βαθμό λοιπόν,που αναπτύσσονταν ο αγώνας,στο ίδιο βαθμό μεγάλωναν και οι ανάγκες για επικοινωνία-πληροφόρηση.Για συνθήματα και τραγούδια που θα φτερώσει το ηθικό του λαού,θα του εδραιώσει την πεποίθηση για τη Νίκη.Ετσι πριν απ τη ίδρυση του ΕΛΑΣ γράφτηκε και μελοποιήθηκε το τραγούδι «Βροντάει ο Ολυμπος, αστραύφτει η Γιώνα,μουγκρίζουν τ Αγραφά σειέται η Στεριά.Στ άρματα στ άρματα εμπρός στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά... Ο Γοργοπόταμος στην Αλαμάνα,στέλνει περήφανο χαιρετισμό,μιάς νέας ανάστασης χτυπάει η καμπάνα μηνάν τα όπλα μας το λύτρωμο...»Και οταν σε λίγο δημιουργείται ο Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ)οι ποιητές συνέταξαν το

ύμνο του ΕΛΑΣ.Ενα τραγούδι που έκανε γνωστό στο λαό τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε:«Με το ντουφέκι μου στον ώμο,σε πόλεις,κάμπους και χωριά,της Λευτεριάς ανοίγω δρόμους της στρώνων βάγια και περνά.Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα,το δίκιο και τη λευτεριά,σ ακροβουνό και σε κοιλάδα πέτα πολέμα με καρδιά...Ενα τραγούδι ειν η πνοή σου καθώς στη μάχη ροβολάς κι αντιλαλλούν απ τη φωνή σου πλαγές και κάμποι ΕΛΑΣ,ΕΛΑΣ.Με χίλια ονόματα μιά χάρη,ακρίτας ειτ αρματωλός,αντάρτης,κλέφτης παληκάρι, πάντα ειν ο ίδιος ο λαός».Ακολουθεί το τραγούδι που κάνει γνωστό στο λαό πώς πολεμάει και με ποιά μέσα πολεμάει ο ΕΛΑΣίτης τους σιδηρόφρακτους Ούνους:«Σαν ατσάλινος γίγαντας ορμάει στα πεδία των τίμιων μαχών με αρχηγούς τον Καρατζιά,Καλαμπαλίκη που ειν οι μάνες του λαϊκού στρατού...Δίχως τάνκς και αεροπλάνα,μόνο μ όλμους πολυβόλα και ψυχή σαν του λαΪκού στρατού...Και βουγκώντας ο αέρας ανεμίζει τη σημαία τη βαμένη μες στο αίμα του λαού,κατακκόκινη τη νίκη μας αγγέλλει μ ενα ζήτω γύρω-γύρω από παντού».

Στις μεγάλες δοκιμασίες που περνούν τα έθνη δοκιμάζονται οι κοινωνικές δομές,οι θεσμοί,οι οργανώσεις και τα άτομα.Τότε ιεναι που ξεχωρίζουν οι πραγματικοί πατριώτες απ τους φαμφαρόνους και τους προδότες,οι υπερασπιστές του εθνικό-κοινωνικού συμφέροντος από τους εμπόρους του πατριωτισμού.Μια τέτοια μεγάλη δοκιμασία για την Ελλάδα,ηταν ο πόλεμος του 1940-41,η κατάρευση και ακόμα πιό μεγάλη η τερτάχρονη κατοχή.Την περίοδο αυτή κρίθηκε και κατδικάστηκε οριστικά στη συνείδηση του λαού ολόκληρο το καθεστώς της 4ης Αυγούστου και η περιβόητη ΕΟΝ.

Ο πόλεμος,η κατάρευση και η κατοχή έδειξαν οτι πίσω από τα μεγάλα και κούφια λόγια για«πατρίδα,Θρησκεία,οικογένεια»,κρύβονταν η πιό ραφινάτη και πρόστυχη πατριδοκαπηλεία,το σπέρμα της προδοσίας,η ανηθικότητα και η διαφθορά.Και το βασικότερο αποδείχθηκε οτι η ΕΟΝ,που θα αποτελούσε το «βάθρο»του «Γ! Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού»,παρά τις τόσες ζημιές που προξένησε στη Νεολαία,δεν κατόρθωσε να ριζώσει στη συνείδηση των Νέων και έμεινε πάντα κάτι το ξένο,το επιβεβλημένο από τα πάνω και το μισητό από τους Νέους.Η ΕΟΝ, δημιουργήθηκε χάρη στην κρατική βία και τους κάθε είδους εκβιασμούς στους ίδιους τους Νέους και τις οικογενείες τους:ψυχολογική μέχρι και την ανοικτή βία των Σωμάτων Ασφαλείας και των τραμπούκων των περίφημων «Ταγμάτων Εργασίας»του Μεταξά.

Οπως τα «Τάγματα Εργασίας»,ηταν προσωπικός στρατός του Μεταξά,έτσι και η ΕΟΝ με την πάροδο του χρόνου μετατράπηκε και αυτή σε προσωπικό του στρατό.Αλλωστε αυτό δεν δύστασε να το διακηρύξει ο ίδιος ο δικτάτορας στη Β! Διάσκεψη της ΕΟΝ το Μάη του 1940,έλεγε: «Ηξευρετε οτι δι εμέ η ΕΟΝ ειναι το πολυτιμότερο πράγμα,το οποίο εχω ώς πολιτικόν πρόσωπον. Η επιτυχία του ειναι για μέ επιτυχιά όλης της πολιτικής μου ζωής».

Ο φασισμός και οι δικτατορίες προσπαθούν να σπάσουν τους αρμούς των γενιών,δεν θέλουν την ιστορική συνέχεια για να πετύχουν πιό εύκολα την αποκτήνωση του Ανθρώπου.Επιβεβαίωση οτι αυτοί ειναι οι στόχοι τους αποτελεί η ίδρυση της Εθνικής Οργανωση Νέων(ΕΟΝ),που σαν πρότυπο ειχε τη Γερμανική φασιστική Νεολαία,μέλος της οποίας ηταν και η Βασίλισσα Φρειδερίκη.

Οι Νέοι του μεσοπολέμου είχαν την κακή τύχη να ζήσουν εκτός απ τον εσωτερικό φασισμό της 4ης Αυγούστου και τον διεθνή φασισμό στη διάρκεια

της κατοχής.Η χάρα ειχε μετατραπή σε ενα πεδίο μάχης του πιό αδυσώπητου,καταπιεστικού και φονικού μηχανισμό που γνώρισε η ιστορία,ενάντια σε ενα στρατο-λαό που ο Μεταξάς τον άφησαν άοπλο σε εναν άνισο πόλεμο που μας επέβαλε η Ιταλία και που μάτωνε οσο κανένας άλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης.Με την αδιανόητη για οποιονδήποτε αλλο λαό γενοκτονία του μεγάλου λιμού του 1941-42.

Στις 23 του Φλεβάρη του 1943,συνήλθαν οι δέκα Νεολαϊστικες οργανώσεις και ίδρυσαν την Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων.Τη Θρυλική ΕΠΟΝ,που στις γραμές της συγκέντρωσε εξακόσιες χιλιάδες μέλη.Σκοπός της ίδρυσης ηταν α):Απελευθέρωση της χώρας.β) Εξόντωση του φασισμού τώρα και στο μέλλον με οποιαδήποτε μορφή κι αν παρουσιαστεί γ)Αποκατάσταση της Λαϊκής κυριαρχίας,ετσι που ολες οι εξουσίες να απορρέουν απο την κυρίαρχη θέληση του λαού.δ) Η καταπολέμηση των πολέμων και υπεράσπιση της ειρήνης με βάση την αρχή της ατοδιάθεσης και της αδερφικής συνεργασίας ολων των λαών και των Νεολαιών και ειδικά της Βαλκανικής.Στόχοι και σκοποί που και σήμερα ακόμα εξακολουθούν να εχουν την αξία τους.

****

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ.

Ηταν το βασικό σύνθημα με το οποίο πορεύτηκαν στο Νέο όραμα τα Νιάτα της Ελλάδας στη διάρκεια της τριπλής κατοχής τα παιδιά της ΕΠΟΝ.Απ όλους τους λαούς οι Ελληνες ονειρεύονται πιό όμορφα το όνειρο της ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης ζωής,με κορωνίδα τον μεγάλο πανανθρώπινο Ερωτα.

Από τα κόκκαλα των Ελλήνων τα ιερά,και τα Μάρμαρα των αιώνων τα γλυπτά,που το επιβεβαιώνουν ανατέλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη Γή.Για αυτό Ελλάδα σημαίνει Ελευθερία,σημαίνει Δημοκρατία,σημαίνει Ανθρωπιά.Η ελευθερία και η δημοκρατιά ξεκινούν από ενα αυτόβουλο και κυρίαρχο αρμονικά συναρθρωμένο σύνολο ιδανικών και οραμάτων.Η ελευθερία,η δημοκρατία και ο ανθρωπισμός,αυτή η άγια τριάδα,η ομοούσια και αδιαίρετη ειναι που μετατρέπει το κήρυγμα,το γράμμα και τον τύπο σε σάρκα,πνεύμα και ζωή όλες τις ανθρώπινες αξίες της ζωής,αρχίχοντας από τον έρωτα,την ομορφιά και τη γνώση.Αυτά ακριβώς τα δεδομένα ζωής ήθελε η ΕΠΟΝ,με τον πρωτοποριακό ρόλο στην Αντίσταση να αναδείξη,να εμπνεύση και να επαναφέρει στη ζωή.Οι αξίες αυτές να αποτελέσουν αναλλοίωτο κεφάλαιο ζωής των Νέων Γενιών.

Τη ανακούφιση αλήθεια,τη καινούριες ελπίδες και τη πολλαπλάσια δύναμη από την αρχική σου δίνει η απόφαση να δώσεις κάθε ικμάδα του Νού και της ψυχής σου για να μετατρέψεις την τριπλή κατοχή της χώρας σε απελευθέρωση.Μιά σκλαβιά σε Ελευθερία.Το αίμα ειναι το πιό ακριβό καύσιμο για να κινήσουν οι τροχοί της ιστορίας,να πάει η ζωή μπροστά και η θρυλική ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο στη διάρκεια του τετράχρονου άνισου,σκληρού και αιματηρού αγώνα.

Μετά την ίδρυση έπρεπε να βρεί τρόπο να επικοινωνήσει με τα Νιάτα της Ελλάδας για να κάνει γνωστό το περιεχόμενο και στους σκοπούς του αγώνα,που δεν ηταν άλλος από τη λετεριά,την εθνική ανεξαρτησία,τη λαϊκη κυριαρχία,την ειρήνη,τη δημορκατιά και την κοινωνική δικαιοσύνη.

Με βασικό σύνθημα την λευτεριά,τη ζωή και το φώς,την μόρφωση και τον πολιτισμό οργανώθηκαν τα Νιάτα της Ελλάδας στην ΕΠΟΝ.Οι Αντιστασιακοί λογοτέχνες συνέθεσαν τα αντίστοιχα τραγούδια για να ενθαρύνουν,εξάρουν και να προτρέψουν τους Νέους να συμμετάσχουν ολόψυχα στον Ενθικό Απελευθερωτικό αγώνα.Να δώσουν οπως αρμόζει στα Νιάτα το μεγάλο«ΠΑΡΩΝ»στον αγώνα για τα Ανθρώπινα ιδανικά.

Μερικά από τα πολλά τραγούδια της ΕΠΟΝ ειναι τα παρακάτω:

«Με τη χρυσή της νιότης πανοπλία,το θέρρος,την ορμή,τη λεβεντιά, πετάμε στον αγώνα,στη θυσία,για την Ελλάδα,για τη λευτεριά.

Για μια ζωή ελεύθερη κι ωραία απλώνουμε της νιότης τα φτερά,μια πλάση ονειρευτή,μια πλάση νέα,τα μπράτσα μας να χτίσουν τα γερά.

Καμαρωτά,χαρούμενα τα νιάτα σαν σε χορό βαδίζουν πάντα εμπρός φλόγα,ζωή και θέληση γεμάτα κι ειναι το περασμά τους όλο φώς.

Τα νιάτα είμαστε μείς της γής ελπίδα,αλλοί του αντίκρυ μας σταθεί ,Μελίσι απ την κάθε μιά κινάμε να λυτρώσουμε τη γη.

Στο φράχτι της σκλαβιά το περασμά μας μια καταλύτρα θαν νεροσυρμή .Το δίκιο,η λευτερία για συνθημά μας ,ποιός θα μας ανακόψει την ορμή;

Καμαρωτά χαρούμενα τα νιάτα σαν σε χορό βαδίζουν πάντα μπρός,φλόγα,ζωή και θέληση γεμάτα κι ειναι το πέρασμά τους ολο Φώς».

ΕΜΠΡΟΣ ΕΠΟΝΙΤΕΣ

«Εμπρός επονίτες αδέρφια και πάλι πάμε και γοργά προβάλλει η αυγή να δίξουμε πρέπει μ ατελείωτη πάλη πως θέλουμε μείς μια λευτερη ζωή.

Τα νιάτα μας,νιάτα χρυσά και ανθισμένα βαδίζουνε μπρός με βήμα γοργό,κι αν ειναι με πίκρες και μόχθο θρεμένα το γέλιο σκορπάν το τριγύρω τ αγνό.

Πρωτοπόροι στον αγώνα με της νιότης τον παλμό και τον τόνο στις γιοτρές μας δίνοντας το χαρωπό.

Κατακτάμε τη ζωή μας διώχνοντας των φασισμό,πρών ειν η φάλαγγα η δίκή μας της προόδου ο στρατός,ατσαλένια η ΕΠΟΝ».

ΤΗΣ ΝΙΑΣ ΓΕΝΙΑΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕΙΣ

«Της νιάς γενιάς είμαστε μείς το πιό κρυφό καμάρι.Χαράξαμε το δρόμο μας Ελλάδας στις εικοσιτρείς Φλεβάρη,

Ω Ελλαδα μας γλυκιά Δημοκρατία Λαϊκιά.Ω Ελλάδα μας γλυκιά δε θέλουμε το βασιλιά.

Επανω στα ψηλά βουνά αντάρτες επονίτες πάλευουν για τη λευτεριά Ελλάδας χτυπώντας τους φασίστες.

Ω Ελλάδα μας γλυκιά Δημοκρατία Λαϊκιά.Ω Ελλάδα μας γλυκιά δεν θέλουμε το βασιλιά.

Χέρι με χέρι στη δουλειά όλοι μας ενωμένοι.Κάτω ο φασισμός παιδιά,Ελλάδα μας,η νίκη μας προσμένει.

Ω Ελλάδα μας γλυκιά,Δημοκρατία Λαϊκιά,Ω Ελλάδα μας γλυκιά,δεν θέλουμε το βασιλιά».

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΠΟΝ

«Με χαρά στην καρδιά και τραγούδι της ΕΠΟΝ τα παιδιά,νιά γενιά γιγαντωμένη στον αγώνα ενωμένη για λαοκρατία και για λευτεριά.

Στα βουνά και στους κάμπους,στην πόλη,πάντα μπρός,νιά γενιά προχωράς,κι απ του στήθου σου τη φλόγα μαχητής λευτεριά νικητής βγήκε ο ήρωας ΕΛΑΣ.

ΕΠΟΝ,ΕΠΟΝ,εισ ο εχθρός των φασιστών,άξια γενιά των δουλευτών καμάρι του Λαού,ΕΠΟΝ. ΕΠΟΝ,ΕΠΟΝ,γλυκοχαράζει νιά ζωή,εικοσιένα ξαναζεί,με το λαό μαζί.

Το τραγούδι που ακολουθεί το έγραψαν οι ίδιοι οι μαχητές του ηρωϊκου λόχου των Φοιτητών «Λόρδος Μπάυρον» και εχει τίτλο».

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΜΠΑΫΡΟΝ.

«Ω,γεια καχά!Σπουδάζουσα γενιά,γενιά που ρίχτηκες στον

αγάνα για τη λευτεριά.Βουνά και λόγγοι της Αθηήνας ολοι οι

δρόμοι αντιλαλούν:«Λόχος Μπάϋρον»,«Λόχος ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ».

Φλογάτα νιάτα σπουδαστών,εμπρός,εμπρός,στο περασμά σας γονατίζει ο εχθρός.Του φασισμού είστε σείς φοβέρα,σαν ακουστεί μές στο αγέρα:«Λόδρος Μπάϋρον»,λόχος Σπουδαστών».

Αυτά ειναι μερικά αποσπάσματα από ορισμένα Αντιστασιακά τραγουδια απ τις πολλές δεκάδες που γράφτηκαν.Τραγούδια με τα οποία ο λαός τραγούδησε τη λεβεντιά,το Θάρρος,τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία που έδειξε ο λαός μας οργανωμένος τις πολιτικές και ένοπλες οργανώσεις της Αντίστασης κατά των τριών κατακτητών και των ντόπιων συνεργατών τους.

****

Α Ε Τ Ο Π Ο Υ Λ Α

Στην Ενθική αντίσταση εκτός απ τον ενεργό πληθυσμό οχι μόνο βοηθούσαν όλες οι ηλικίες αλλά πολλές φορές οι μεγάλες και κυρίως οι μικρές,τα λεγόμενα τότε Αητόπουλα ηταν αυτοί που έδιναν λύση.Η συμμετοχή τους στον αγώνα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έδιναν λύση σε προβλήματα πολυσύνθετα.Σε προβλήματα που δεν μπορούσαν να λύσουν ή για να τα λύσουν το κόστος θα ηταν τεράστιο και πολλές φορές ίσως και σε αίμα.α) μετακίνηση οπλισμού και πυρομαχικών από μιά συνοικία στην άλλη και απόκρυψη του οπλισμού και των πυρομαχικών σε πολύ δύσκολες στιγμές όπως στα μπλόκα,στις έρευνες στα σπίτια η καθ οδών.β) μετακίνηση σημειωμάτων ή προφορικών εντολών από τη μιά συνοικία στην αλλη ή και εξω απ το χωριό και την πόλη.γ) Μετακίση παρανόμων από το ένα σπίτι στο αλλο οταν υπήρχε από κάποια κατάδωση ο εντοπισμός του παρανόμου και επρεπε να μετακινηθεί επιγόντως για να μην συλληφθεί ο καταζητούμενος και κυρίως να μήν υποστεί τις συνέπειες η οικογένεια που τον φιλοξενούσε ή και να μετακινηθεί λόγω άλλης ανάγκης.δ) Μετακίνηση διαφωτιστικού υλικού:εφημερίδεςπροκηρύξεις,τρίκ,μπογές,κουβάδες,πινέλα,χωνιά που χρησιμοποίησαν την νύχτα τα συνεργεία της ΕΠΟΝ και επειδή τους

αντιλήφθηκε κάποια περίπολος Γερμανική ή...και τους κινήγησε για αυτό και υποχρεώθηκαν να τα κρύψουν σε κάποιο σημείο-σπίτι κλπ και την αλλη μέρα ενώ έπρεπε οπωσδήποτε να παρθούν απ τους ΕΠΟΝίτες οταν αυτό ηταν αδύνατο αυτήν τη δύσκολη δουλειά την αναλάμβαναν τα Αετόπουλα και οι γέροι.ε) Συνδεσμοί σε πολύ δύσκολες περιπτώσεις οπως στα μπλόκα,το κινηγυτό κάποιου παράνομου ή μερικές φορές και αντάρτη έστηναν έντεχνους καυγάδες με φωνές και«μαλλιώ τραβήγματα»ή έπαιζαν κινηγητό προκειμένου να αποσπάσουν την προσοχή ή να μπούν ανάμεσα στην περίπουλο ή τον χαφιέ να μήν συλληφθεί ο καταδιωκόμενος .και δ) δεν ειναι λίγες οι φορές που φυλάγανε «Τσίλιες»προκειμένου να συνεδριάσει κάποιο Αντιστασιακό όργανο,να γράψουν οι ΕΠΟΝίτες τα συνθήματα στους τοίχους,να παρακολουθήσουν τις κινήσεις κάποιου ύποπτου για τη γειτωνιά-μαχαλά ανθρωπο,να ειδοποιήσουν τους υπεύθυνους της οργάνωσης οτι ήρθαν στην πλατεία Γερμανοί, Πουλικοί ή κάποιοι ύποπτοι με πολιτικά κλπ,κλπ.

Η προσφορά των ανήλικων παιδιών στην Αντίσταση ηταν εκτός από αξιόλογη και τεράστια ποσοτικά.Ηταν το ίδιο δύσκολη και επικίνδυνη με αυτή των ενήλικων.Ηταν ποιοτικά τέτοια που δεν μπορούσε να γίνει από ενήλικες χωρίς να τραβίξουν την προσοχή ,την υποψία και τη σύλληψη ακόμα.Και το βασικότερο το μεγαλύτερο μέρος της προσφοράς ηταν εθελοντική και αυθόρμητη. Δίπλα στα λίγα Αετόπουλα που χρησιμοποιούσε η οργάνωση κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε ο αριθμός αυτών που αυθόρμητα ζητούσαν να τους ανατεθεί κάποια«αποστολή»για να«βοηθήσουν» και αυτοί τους μεγάλους στον«αγώνα»να φύγουν οι Γερμανοί.Μέσα στον κατοχικό παιδόκοσμο ειχε αναπτυχθεί μια άμιλλα σε βαθμό που οταν ζητούσες από κάποιο παιδί να κάνει μια οποιαδήποτε δουλειά να προσφέρονται τρείς,τέσερείς ή και περισσότεροι ακόμα. Αυτή η αυθόρμητη προσφορά ειχε και τη δύσκολη πλευρά της.Και η δύσκολη ηταν πως αν απόρριπτες την προσφορά κάποιου,έπρεπε να εξηγήσης τους λόγους της απόρριψης.Αλλοιώς θύμωναν, κατέβαζαν τα μούτρα η θεωρούσαν τον εαυτό τους θιγμένο.Ηταν τόσο πικραμένο το παιδί που απορρίφθηκε,που μόνο με μιά πιό δύσκολη«αποστολή» και πιό«εμπιστευτική»από αυτην απ την οποία απορρίφθηκε θα μπορούσε να επαναφέρει τα πράγματα στην αρχική τους θέση και σχέση με το ή τα συγκεκριμένα παιδιά.

Αυτή η σχέση της επιλεκτικής ανάθεσης,εθελοντική συμμετοχή και προσφορά απ την πλευρά των παιδιών κράτησε μέχρι τον Φλεβάρη η τον Μάρτη αν θυμάμαι καλά του 1944.Απο τον Μάρτη και μετά με τη βοήθεια της ΕΠΟΝ τα Αετόπουλα έκαναν την δική τους οργάνωση Και οχι απλώς οργάνωση,αλλα οργανώθηκαν κατα το πρότυπο του ΕΛΑΣ σε ομάδες διμοιρίες και λόχους.Με παρελάσεις και ταμπούρλα στις πολλές« ελεύθερες»συνοικίες των πόλεων και τα χωριά.Εκτοτε έβγαζαν οι ίδιοι ομάδες περιφρούσης της γειτονιά-μαχαλά και της συνοικείας ακόμη και προσδιόριζαν,χωρίς πλέον παραξήγη ποιός και πόσοι θα πάνε στην μιά ή στην αλλη αποστόλη.Για να φανεί πώς λειτουργούσαν τα Αετόπουλα,μετά απ την οργανωτική τους συγκρότηση,θα αναφέρω δυό τρία παραδείγματα.

Το πρώτο δεκαήμερο του Μάη του 1944,η εδώ Γερμανική Διοίκηση αποφάσισε να κάνει μια ευρύτατη επίταξη ζώων.Η Επιτροπή πόλης του ΕΑΜ την επόμενη μέρα γνώριζε την απόφαση για την επίταξη.Δεν γνώριζε όμως πότε θα γίνει,την ποσότητα και τή ειδους ζώα εχουν σκοπό να επιτάξουν.Αλογα,Μουλάρια,γελάδια ή γιδοπρόβατα.

Η είδηση για την ημέρα που θα γίνει η επίταξη και τον χώρο που θα συγκεντρωθούν τα ζώα στην Επιτροπή Πόλης του ΕΑΜ έγινε γνωστή μετά τις 12 τα μεσάνυχτα.Την ίδια ώρα οι σύνδεσμοι στάλθηκαν να ειδοποιήθουν οι οργανώσεις των ακραίων συκοικιών ωστε να βγάλουν έξω απ την πόλη οσα περισσότερα ζώα μπορούσαν.Την εποχή εκείνη οι αγρότες που κυρίως ειχαν τα ζώα κάθε πρωϊ πηγαίνοντας στο χωράφι έπαιρναν μαζί τους και τα ζώα που ειχαν για να βοσκήσουν.Αυτό βέβαια το γνώριζαν οι Γερμανοι. Για να μην εχουν απώλειες,μόλις ξημέρωσε σ όλους στους δρόμους εξόδου της πόλης εγκαταστάθηκαν γερμανικά φυλάκια.

Από τιςαρχές ακόμα του 1944,σε όλες τις συνοικίες υπήρχαν πολυμελείς ΕΠΟΝίτικες οργανώσεις με πενταμελή ή εφταμελή Συμβούλια και τα Αετόπουλα βοηθούμενα απ την ΕΟΠΝ ειχαν αρχίσει και αυτά τη δική τους οργανωτική συγκότηση.Την περίοδο αυτή βρίσκονταν στη Βέροια πρκειμένου να ενημερώση την οργάνωση της Βέροιας ο συναγωνιστής...Βενέτης,μέλος του Πανελλαδικού Κεντρικού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ.Τις τρείς-τέσσερες μέρες που έμεινε στη Βέροια τον φιλοξενούσαμε στο δικό μας σπίτι.Την απόφαση οτι θα κάνουν επιτάξεις ζώων την ξέραμε και σαν οργάνωση μας αποσχόλησε απ την ώρα που τη μάθαμε.Δεν ξέραμε όπως τί είδους ζώα θα επιτάξουν και κυρίως δεν ξέραμε πότε θα γίνει η επίταξη.Σαν μέλη του Νομαρχιακού Συμβουλίο και της πόλης κρίναμε σκόπιμο ενα τόσο σοβαρό θέμα να το συζητήσουμε με τον Εκπρόσωπο του Κεντρικού Συμβουλίου.Μόλις του κάναμε γνωστό το θέμα τα πρώτα λόγια που μας είπε ήταν πώς πρέπει και οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ να κάνουν τα αδύνατα δυνατά,αφού δεν μπορούμε να ματαιώσουμε την επίταξη να«διασωθούν οσο το δυνατόν περισσότερα ζώα».

Τη συγκεκριμένη μέρα-δεν τη θυμάμαι-πρίν ακόμα βγεί ο ήλιος τα γερμανικά αυτοκίνητα με τους τηλεβόες(με εκείνο το απαίσιο Αχτον, Αχτον που σήμαινει προσοχή,προσοχή) γύριζαν σε ολόκληρη την πόλη κάνοντας γνωστή στο λαό της πόλης την επίταξη και τον χώρο που πρέπει να πάει ο κάθε κάτοχος με καλά καπίστρια το ένα ή και περισσότερα βόδια,γελάδες και μουσχάρια που εχει στο σπίτι. Προσδιόριζε οτι ο χώρος συγκέντρωσης των ζώων θα ειναι η πλατεία Τσερμενιού-σημερινη Μπότσαρι.Προειδοποιούσε οτι όποιος δεν πάει το ή τα ζώα στο χώρο της συγκέντρωση θα τιμωρηθεί πολύ αυστηρά και οτι από τις 11 η ώρα θα αρχίσει έρευνα από σπίτι σε σπίτι από Γερμανούς στρατιώτες και αλίμονο σε αυτό που δεν θα εχει πάει τα ζώα στη συγκέντρωση.

Οπως ηταν φυσικό η είδιση έπεσε σαν κεραυνός.Από τις πρώτες πρωϊνές ώρες οσοι ειχαν ζώα με κατεβασμένο το κεφάλι με τη βοήθεια της γυναίκας η παιδιού πήγαιναν τα ζώα τους στο χώρο της συγκέντρωσης.Η πόλη την ημέρα αυτή ηταν βουτιγμένη στο πένθος.Τα ζώα τότε ηταν άρρηκτα δεμένα με τη ζωή και ειδικά η γελάδα με την οικογένεια.Ολοι κατανοούσαν το μέγεθος της καταστροφής.Και αυτοί που δεν ειχαν ζώα συμμερίζονταν τον πόνο των ανθρώπων που πήγαιναν τα ζωά στη συγκέντρωση.Βουβές οι κατάρες και τα αναθέματα.Οι δρόμοι που οδηγούσαν στην πλατεία Τσερμενιού,ηταν γεμάτοι από ζώα.Τα μουγκανιτά ακούγονταν σε μεγάλη απόσταση.

Ολες οι οργανώσεις σε κινητοποίηση και κυρίως σε αναζήτηση κάποιας λύσης:να μειωθεί το μέγεθος του κακού.Στις τέσερεις η ώρα το πρωϊ ενα συνεργείο της ΕΠΟΝ έγραφε συνθήματα για το «καινούριο έγκλημα που διαπράτουν οι Γερμανοί εις βάρος του λαού»στο σπίτι του κ.Ιωάννη Χατζίκου

και του κ Χριστοδούλου .Αυτοί οι δυό τοίχος πάντα θα ειχαν κάποιο σύνθημα γραμμένο αφού ηταν οι μόνοι σοβατισμένοι στην οδό Βερμίου απέναντι απ το σπίτι μας.Ενας ΕΠΟΝίτης χτύπησε συνθηματικά την πόρτα μας και μου ειπε πως μαζί με τον Κώστα Μακρή,που εκείνο το βράδυ ειχε μείνει στο σπίτι μας να πάμε νωρίς το πρώϊ στο χώρο της συγκέντρωσης για να βοηθήσουμε.

Στο κέντρο της πλατείας Τσερμενίου,υπήρχε ενα καφενείο και αρκετά δέντρα.Γύρω-γύρω απ τα δέντρα οι Γερμαοί ειχαν δέσει χοντρά σχοινιά,στα οποία θα έδεναν τα επιταγμένα ζώα.Τους δρόμους που οδηγούσαν στην πλατεία,και ηταν πολλοί τους φρουρούσαν Γερμανοί«Τεταλάδες».Η εισοδος στην πλατεία επιτρέπονταν μόνο σε αυτούς που ειχαν μαζί τους κάποιο ζώο.Πριν μπούμε μέσα στο χώρο της συγκέντρωσης ήρθαμε σε επαφή με τις ΕΠΟΝίτικες οργανώσει της γύρω περιοχής και μπήκαμε σε ενα γνωστό σπίτι απ όπου παρακολουθούσαμε ολη την κίνηση.Σε λίγο ήρθαν τα μέλη της επιτροπής«κρίσης»και σε συνέχεια πολλά φοτρηγά αυτοκίνητα.Υστερα απο μιά ώρα άρχισαν να έρχεται ο κόσμος με τα ζώα.

Η διαδικασία ηταν η εξής:Ο κάτοχος του ζώου περνούσε σέρνοντας το ζώο μπροστά απ την Επιτροπή.Αν η Επιτροπή «κρίσης»το έκρινε κατάλληλο (συνήθως έπερναν τα νέα και καλοθρεμένα)ενας Γερμανός με την πένσα του κάρφωνε στο αυτί του ζώου μια κονκάρδα και ενας άλλος το έδενε στο σχοινί.ο ιδιοκτήτης του ζώου με μόλις έβγαινε εξω απ το χώρο της συγκέντρωσης έκλεγε με μαύρα δάκρυα αφού το ζώο αυτό έτρεφε την οικογένεια αν ηταν βόδι με το όργωμα και γελάδα με το γάλα του το ειχαν πάρει.

Οταν γέμισαν τα σχοινιά από ζώα ήρθαν τα αυτοκίνητα και τα φόρτωσαν.Η διαλογή συνεχίζονταν.Τα σχοινιά γέμιζαν,τα αυτοκίνητα φότρωναν.Η πλατεία και οι εκτός του χώρου της κρίσης δρόμοι γύρω απ την πλατεία ηταν γεμάτοι από ζώα που οι κάτοχοι περίμεναν να έρθει η σειρά τους.Στην είσοδο των δρόμων οι σκοποί έδιναν για το κάθε ζώο έναν αριθμό στο ιδιοκτήτη.Και ενώ όλα οχι μόνο φαίνονταν,αλλά ηταν μαύρα και τραγικά γι αυτούς που τους έπερναν τα ζώα φτάνει τρέχοντας ενας ΕΠΟΝίτης και μας λέει οτι άκουσε μιά συζήση που έκανε μιά παρέα για κάποιες«μύγες που αγριεύουν και τρέχουν σαν τρελά τα γελάδια για να μήν τα τσιμπούν αυτές οι μύγες».Αυτό ηταν.Τα πράγματα μπορούσαν να αλλάξουν.Και οι δυό ξέραμε οτι το Μάη τα γελάδια τα«πιάνει η μύγα»συνεπώς δεν έμεινε παρά να βρεθεί τρόπος να φέρουμε εστω μερικές απ αυτές τις μύγες στο χώρο της συγκέντρωσης.Δεν έπρεπε να χαθεί πολύτιμος χρόνος.Την ίδια ώρα στείλαμε τον ΕΠΟΝίτη να φωνάξει εναν απ αυτού που συζητούσαν για να μας πεί πώς μπορεί να γίνει πράξη αυτή η σκέψη.Σε λίγη ώρα ο ΕΠΟΝίτης μας έφερε έναν καταγανακτησμένο τον κ. Τσιούλια κρεοπώλη στο επάγγελμα δεν θυμάμε το μικρό του με τον οποίο οργανώσαμε τη όλη δουλειά.Στο μεταξύ ο Μακρής έφυγε να τακτοποιήσει ορισμένα πράγματα γιατί θα έφευγε να καταταγεί στον ΕΛΑΣ.

Πρώτη ενέργεια να πειστεί ο Τσούλιας να πάει μαζί με τα παιδιά για να δείξει ποιές μύγα να μαζέψουν.Αφού του εξήγησα το σχέδιο δέχθηκε μετά χαράς.Αυτό που έμεινε ακόμα να κάνουμε να αναλάβουν επειγόντας τα μέλη της οργάνωσης της ΕΠΟΝ Τσερμενίου που αρκετά ηταν μαζί μας να συγκεντρώσουν όσο το δυνατόν περισσότερα Αετόπουλα και μικρούς ΕΠΟΝίτες μπορούσαν και να συγκεντρωθούν στο μύλο του Ντάλλη.Να βρούν κάμποσα κουτιά ή κούτες απ τσιγάρα και από σπίρτα.Υστερα από μιά ώρα και κάτι τα Αητόπουλα και οι ΕΠΟΝϊτες από διάφορες κατευθύνσεις ο ενας μετά

τον αλλο έμπαιναν με τα κουτιά στο χέρι γεμάτα χαρά στο σπίτι του Αλέξη.Αφου ξεκουράστηκαν λίγο μεταγγίσαμε όλες τις μύγες σε τρία κουτιά.Τα σχοινιά ηταν γεμάτα με ζώα και Επιτροπή έτρωγε αμέριμνοι το μεσημεριανό της φαγητό .Ακούστηκε το βουητό των αυτοκινήτων.Επρεπε να βιαστούμε.Με χίλιες προφυλάξεις ανάμεσα απ τα ζώα μπήκαμε δυό Αητόπουλα και εγώ μέσα στο χώρο με τα δεμένα ζώα και με τρόπο ανοίξαμε ο καθένας το κουτί με τις μύγες.Τις σωτήριες για πολλους μύγες.Σε λίγα λεπτά ειχε γίνει κάτι το απροσδόκητο και για μάς που το επιδιώκαμε.Πότε δεν φανταστήκαμε οτι μπορούσε να συμβεί ενα τέτοιο πράγμα.

ΟΙ γελάδες και ειδικά τα Μοσχάρια,σήκωναν ψηλά την ουρά και έξαλα απ το φόβο της μύγας,φρούμαζαν,μουγκάνιζαν και κόβοντας τα σχοινιά της περίφραξης ή το καπίστρι το έβαζαν στα πόδια πέρνοντας σβάρνα τα ζώα που περίμεναν στη σειρά και αυτά με τη σειρά τους έσερναν αυτούς που τα κρατούσαν.Τα ζώα εξαγριωμένα έτρεχαν προς τους εξόδους της πλατείας και οι γύρω δρόμοι γέμισαν απ τα έξαλα ζώα και λίγο αργότερα πολλοί δρόμοι της πόλης γέμισαν από ζώα που έτρεχαν.Οι Γερμανοί βλέποντας αυτό το απρόσμενο θέαμα τα έχασαν.Δεν ήξεραν τι ακριβώς συναίβει. Εβριζαν και απειλούσαν.Εβλεπαν να ναυαγεί το σχέδιο και με σπασμοδικές κινήσεις προσπαθούσαν να επαναφέρουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση.Εριξαν μια φωτοβολίδα.Υστερα από ενα τέταρτο ήρθαν ενισχύσεις για να ενίσχυσουν τις φρουρές των δρόμων που εμπόδιζαν τα ζώα να μην φύγουν απ το χώρο της πλατείας.Ομως το κακό ειχε γίνει.Πολλά ζώα από αυτά που ηταν δεμένα στην περίφραξη και πολύ περισσότερα από αυτά που περίμαναν να περάσουν ήδη έτρεχαν τους δρόμους για το σπίτι ή τα χωράφια.Σε λίγο ήρθε η νύχτα.Και το σκοτάδι που πύκνωσε,ειχε σκεπάσει τα πάντα μαζί και τις πολλές δεκάδες πολύτιμα ζώα.

Σε όλους τους Ημαθιώτες Αντιστασιακούς ειναι γνωστό οτι η Νάουσα Απελευθερώθηκε ένα μήνα και πλέον πριν απ τη Βέροια .Αν θυμάμαι καλά ηταν 3 του Σεπτέμβρη.Η είσοδος των αντταρτών στην πόλης της Νάουσας έγινε από αρκετούς δρόμους.Η δική μας μανάδα διανυκτέρευσε στο Μέγα Ρέμα και στην πόλη μπήκαμε απ την πλευρά των Νεκροταφείων.Πρίν φτάσουμε ομως στην πόλη μας περίμενε μιά ευχάριστη έκπληξη.ΕΠΟΝίτες και κυρίως Αετόπουλα πόλυ ώρα πριν φτάσουμε εμείς ξεχύθηκαν στα γύρω αμπέλια και άλλοι με καλάθια,άλλοι στην ποδιά και αλλοι με τα χέρια ειχαν κάνει κατά μίκος του δρόμου διάφορους σωρούς από σταφύλια,σήκα και καρύδια και μας πρόσφεραν.Τα δεχόμασταν με γεγάλη χαρά.Ηταν μιά μεγάλη ανακούφιση ύστερα από το ξενύχτι εν αναμονή της μεγάλης μέρα και την πορεία.Οταν τελείωνε ο σωρός τα Αετόπουλα και οι ΕΠΟΝίτες ακολουθούσαν τη φάλαγγα.Μαλιτσα πριν μπούμε στην πόλη κοντά στα Νερκροταφεία έγινε μια ανασύνταξη της μονάδας μας σε κανονικές τριάδες κλπ.Το ίδιο έκαναν τα Αητόπουλα με τους ΕΠΟΝίτες.Εκαναν και αυτά τριάδες και ακολούθησαν τη μονάδα μας μέχρι το γήπεδο.Μετά τη διάλυση του σχηματισμού έστησαν το χορό τραγουδώντας το τραγούδι «Απάνω στα ψηλά βουνά αντάτρες ΕΠΟΝίτες πάλευουν για τη λευτεριά Ελλάδας μας χτυπόντας τους φασίστες...»κλπ.

Ενα μήνα αργότερα αποσπάστηκα στην ομάδα Μεραρχιών και στις 15 Οκτωμβρίου,με εντολή της κατέβηκα στη Βέροια προκειμένου να οργανώσουμε μαζί με τον Κώστα Μπαλάρη απο την Αλεξάνδρεια και τον Λάζαρο Ιλιάδη απ τη βέροια Λογιστή στην ΕΤΑ τα δυό βασικά κέντρα

ανεφοδιασμού του μονίμου ΕΛΑΣ.Ο καθένας ανέλαβε να οργανώσει σε συνεργασία και ευθύνη της Νομαρχιακής Επιτροπής της Επιμελητείας Του Αντάρτη,την (ΕΤΑ) τον τομέα που του ειχαν καθορίσει.Ο Μπαλάρης την Επιμελητεία του υλικού πολέμου και εγώ με τον Λάζαρο Ιλιάδη την Επιμελητεία ανεφοδιασμού.Δυό μέρες πριν την απελευθέρωση της Βέροιας ειχαν λυθεί και οι τελευταίες λεπτομέρειες.Την επομενη της απελευθέρωσης η Επιμελητεία υλικού πολέμου εγκαταστάθηκε στο πρωην΄κατάστημα Στρούμτσα και του ανεφοδιασμού στις αποθήκες του κ Μπαλακώτσου στην πλατεία πλατάνων.Απο το Χάνι του κ Καραγεργίου μέχρι και του καφενείο που ειναι κάτω από την Εργατική Εστία.

Η Επιμελητεία του αντάρτη (ΕΤΑ)με βάση τη δεκάτη ανεφοδίαζε με τα αντίστοιχα προϊντα την Επιμελητεία των μονάδων του μονίμου ΕΛΑΣ.Ανάμεσα στα προϊόντα που έφερνε η ΕΤΑ ηταν οι πατάτες,τα κρεμμύδια κλπ αγροτικά προϊόντα.Ο Οκτώμβρης και ο Νοέμβρης ήταν οι κατ εξόνην μήνες συγκομηδής της πατάτας κυρίως της ορεινής.Η χρονιά εκείνη ηταν ευνοηκή για την παραγωγή της πατάτας.Αφου ηταν πλούσια η σοδειά αντίστοιχη ηταν και η δεκάτη.Και δεκάτη την εποχή εκείνη σήμαινε φορολογία 10% επι της παραγωγής κάθε παραγώμενου προϊόντος.Αυτή η μορφή φορολογία επιβάλονταν και προπολεμικά.Αφού λοιπόν,η συγκομιδή ηταν ταυτόχρονη και η παράδοση της δεκάτης ηταν αντίστοιχη.Ετσι με την ταυτόρχονη παράδοση της δεκάτης παρ όλο που καθημερινά το ενα συσίτιο όλων των μονάδων της περιοχής ηταν πατάτες και μερικές φορές και τα δύο στην αποθήκη υπήρχαν μεγάλες ποσότητες από πατάτες και κρεμμύδια.

Η πατάτα και τα κρεμμύδια εκτός απ τον περιορισμένο χρόνο ζωής πολλές πατάτες που ειχαν κάποιο τραύμα απ τη τσάπα.Οσες τραύμα ειχαν αρχίσει να ανάβουν-μουχλιάζουν.Για να μήν καταστραφούν και οι γερές έπρεπε οπωσδήποτε να γίνει μιά ποιοτική διαλογή.Η διαλογή ομως θέλει χέρια και χέρια πολλά οταν οι ποσότητες ειναι μεγάλες.Σκεφτήκαμε λοιπόν,αντί να απευθυνθούμε στο σύνταγμα να μας στείλουν αντάρτες να κάνουν τη διαλογή να απευθυνθούμε στην ΕΠΟΝ.Πράγματι η επιτροπή πόλης της ΕΠΟΝ ειδοποίησε τις συνοικιακές οργανώσεις και την επομένη το πρωϊ αρκετοί ΕΠΟΝίτες ηθραν και άρχισαν τη διαλογή.Εκείνο ομως που μας έκανε εντυπωση-κατάπληξη ηταν οταν κατά τις 10 η ώρα ακούσαμε να χτυπούν τύμπανα και απ τις δυό εισόδους της κεντρικής και ύστερα από λίγα λεπτά ενας αστερισμός από Αητόπουλα να καταλαμβάνουν ενα μεγάλο μέρος της πλατεία παρατασσώμενα κατά ομάδες,διμοιρίες και λόχους.Να πέρνουν αναφορά και αφού τελείωσε και αυτή η διαδικασία ο «επικεφαλής υπεύθυνος»διέταξε ανάπαυση ήρθε στο Γραφείο, χαιρέτησε στρατιωτικά και αφού του ανταπέδωσα τον χαιρετισμό χωρίς στόμφο ειπε οτι ειναι στη διάθεση των όποιων αναγκών μας οχι μόνο για την διαλογή της πατατάς και των κρεμμυδιών αλλα και για όποια αλλη ανάγκη.Αφού του έκανα γνωστό το αντικείμενο της δουλειάς και τή έπρεπε να προσέξουν χαιρέτησε και πήγε στη «μονάδα».Διέταξε προσοχή και μετέφερε οσο πιό πιστά μπορούσε αυτά που του είπα:οτι α) θα περάσουν απο τα χέρια τους μια προς μία τις πατάτες και τα κρεμμύδια.β) θα χωρίζουν τις πατάτες και τα κρεμμύδια σε τρείς κατηγορίες:χωριστά τις καλές,χωριστά τις λίγο χτυπημένες και χωριστά τις χαλασμένες.

Αυτή η ενημέρωση ηταν αρκετή.Ξεχύθηκαν σα σίφουνας στην αποθήκη και σε τρείς μέρες μαζί με τους ΕΠΟΝίτες σώθηκαν οι πατάτες και τα κρεμμύδια

που ειχαν αρχίσει να σαπίζουν λόγω γειτνίσης και οι γερές.Η διαλογή βοήθησε εκτός του δεν διέτρεχαν κίνδυνο πλέον οι γερές και να δώσουμε απ τη επόμενη μέρα στις μονάδες τις λίγο χτυπημένες.Αυτές που αν δεν γίνονταν η διαλογή θα σάπιζαν.Το ίδιο εγινε αργότερα με τα λαχανικά:πράσα, λάαχανα και τα φρούτα.Η έγκαιρη διαλογή ηταν η σωτηρία.

Αντιστασιακοί λογοτέχνες εκτιμώντας αυτή την ξεχωριστή προσφορά των μικρών αξιοθαύμαστων παιδιών τους αφιέρωσαν αρκετές σελίδες στην Αντιστασιακή λογοτεχνία και αρκετά τραγούδια προκειμένου να εξάρουν οχι μόνο τη συμμετοχή,αλλά και την ξεχωριστή συμβολή τους στον αγώνα για τη ζωή και τη λευτεριά.Τα τραγούδια που γράφτηκαν για τα Αητόπουλα ειναι πολλά και αξιόλογα.Θα πάρω δυό μόνο απ τα πολλά που υπάρχουν το πρώτο με τον τίτλο:

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΗΤΟΠΟΥΛΑ

Είμαστε Αητόπουλα με λευτερη καρδιά,χαρούμενα Ελληνόπουλα και του λαού παιδιά.

Στον αγώνα μέσα θεριέψανε κι εμείς,γενήκαμε της λευτεριάς φρουροί κκαι της τιμής.

Μικρός αντάρτικός στρατός στο πλάϊ του ΕΛΑΣ περνάει και λέει καμαρωτός ή ταν ή επι τάς.

Από μια φλόγα ιερή βοηθάμε τον αγώνα,με τη μικρή μας δύναμη βαδίζουμε μπροστά.

Ω Ελλάδα πατρίδα μας γλυκιά.Για σένα θα παθάνουμε και για τη λευτεριά

Το δεύτερο εχει τον τίτλο:

ΣΤΑ ΑΗΤΟΠΟΥΛΑ

Μικρός χαρούμενος στρατός στο πλάΪ του ΕΛΑΣ περνάει και λέει καμαρωτός ή τάς ή επί τάς.ΠλάΪ ΠλάΪ

με τους αντάτρες θα μας βρεί παντού και εμας Αητόπουλα γεναία να βοηθάμε τον ΕΛΑΣ

Κάποια μέρα θα τρανέψουν τα μικρά μας τα φτερά με παιχνίδι,με βιβλίο,με τραγούδι,με δουλειά και θα γίνουμε λεβέντες ΕΠΟΝίτες διαλεκτοί και σε κάθε αγώνα ωραίο θα πετάμε σαν αετοί.

Ολοι παραδέχονται οτι στον Ανθρωπο υπάρχει η δυνατότητα να ειναι ο δημιουργός και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του.Για να ειναι ο Ανθρωπος ο δημιουργός και οχι το δημιούργημά της ιστορίας του σε ολόκληρο τον κόσμο οι απλοί Ανθρωποι αγωνίζονται για το Δίκιο,τη Λευτεριά και την Ειρήνη.Ο ελληνικός λαός γεμάτος δόξα,τόσο με τις Νίκες στον αλβανικό πόλεμο κατά του φασισμού,αλλα τόσο και στην κατοχή για τη συντριβή του άξονα βρίσκεται στην πρωτοπορία αυτού του αγώνα.Και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ οχι μόνο θέλησαν,αλλά και μπόρεσαν μέσα στην μαύρη σκλαβιά,σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής,πολεμώντας με το μολύβι,το χαρτί,χουνί και το ντουφέκι,να δώσει ενα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την

μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της κατεστραμένης απ τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Οι μετακατοχικές γενιές πολύ λίγα πράγματα ξέρουν απ την εποποιϊα εκείνης της Αντίστασης κατά του φασισμού.Η γενιά που βγήκε μέσα απ τις στάχτες και τα ερείπια του πολέμου και διαδέχθηκε τη ματωμένη Γενιά της Εθνικής Αντίστασης,οφείλει και πρέπει να ξέρει.Αν η γενιά αυτή ειχε πάρει τη θέση που της άξιζε,μετά το τέλος του πολέμου,δεν θα παρουσιαζόταν το φαινόμενο της απάθεια και της άρνησης,που καταδίκασε αρκετά μεγάλα στρώματα της Νεολαίας σε αδράνεια στην περίοδο του τεχνικού λεγόμενου «ψυχρού πολέμου».Και για να μήν υπάρξη καμιά αυταπάτη,το πτωτικό αυτό πνεύμα της αδιαφορίας και της απάθειας,δεν ηταν συνέπεια κάποιας «παράλειψης» ή κάποιου «λάθους».Ακολούθησε τη γενική σήψη του συστήματος που αδυνατούσε να αποδεχθεί τα ιδανικά της Αντίστασης και να προσφέρει νέα ιδανικά στη Νεολαία.Αντί γι αυτό καλλιεργήθηκε σκόπιμα απ τους ψυχροπολεμικούς κύκλους,για μήν αναζητηθούν ιδανικά έξω απ το σύστημα και ενάντια στο σύστημα.

Ομως παρ όλες τις προσπάθειες πονηρές ή απονήρευτες,που έγιναν,το πνεύμα της ήττας δεν μπόρεσε να ριζώσει.Πεποίθηση του λαού ηταν,οτι δεν νικήθηκε από το φυσικό του αντίπαλο,αλλά από τρίτους,από ξένους,που ήρθαν σαν σύμμαχοι και του επέβαλαν τη νέα εξάτρηση.Η Αντίσταση οχι μόνο δεν αξιοποιήθηκε οπως έπρεπε σαν εθνικό κεφάλαιο,αλλά μετά την εξόντωση των πρωτεργατών,αποσιωπήθηκε,διώχθηκε και εξοντώθηκε σαν ιδέα και εθνική πράξη και σε συνέχεια αλλοιώθηκε-διαστρευλώθηκε και παραποιήθηκε το περιεχόμενό της.Και όσοι απ τη γενιά της Αντίστασης,ήταν μέλη της ΕΠΟΝ γνώρισαν την τύχη των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και η Νικηφόρα πορεία της ανακόπηκε βίαια απ τις ξένες επεμβάσεις.

Η δοσίλογη Δεξιά,το Παλάτι,η ολιγαρχία του πλούτου και οι ξένοι με τους κάθε φορά εκπροσώπους τους,δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης κομμουνιστές και όλους τους προοδευτικούς δημοκράτες,που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι και αβοήθητοι,χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς,χωρίς αποθήκες όπλων και πυρομαχικών,χωρίς επιμελητείες κλπ,να κάνουν πανελλαδικό δύκτιο πολιτικών οργανώσων,να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν τους τρείς κατακτητές και τους συνεργάτες με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρους απ τους ίδιους τους κατακτητές. Να πολεμήσουν τους κατκτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση.Και το πιό άσχημο να κάνουν ό,τι μπορούν να διώξουν τους κατακτητές,να βοηθήσουν αποτεσματικά το συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα(65000 ένοπλο Εθνικό-Απελευθερωτικό Στρατό ειχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ)και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφαρα τη διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.Ε! Οχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες για τη διακυβέρνηση.Αυτό ειναι απ τα ανεκδιήγητα και ειναι από αυτά τα «εγκλήματα»που δεν μπορεί να τα συγχωρέσουν στο λαό.

Επειτα δεν ηταν μόνο η εδώ «Ελέω Θεού ηγεσία»άσπιλη και αμόλυντη,που καταδίκαζε σαν έγκλημα«εσχάτης προδοσίας»την με δημοκρατικές διαδικασίες μεταπολεμικά διακυβέρνηση της χώρας.Πρώτος που καταδίκασε αυτήν τη σκέψη οταν το μεγάλο αφεντικό της Ελλάδας:Ο Σέρ Ουϊστον Τσιώρτσιλ,που με

βάση τα προπολεμικά«δικαιώματα» επικυριαρχίας που ειχε πολύ πριν ακόμα φτάσουμε στο πώς και στο γιατί επρέπει η διακυβέρνση της χώρας να γίνει με δημοκρατικές διαδικασίες,αυτός σε ανύποπτο χρόνο οταν οι Ελληνες πολεμούσαν τα λεφούσια των Ούνων και η Ελλάδα σωριάζονταν σε ερείπια ειχε εκπονήσει το σχέδιο«ΜΑΝΑ». Ενα σχέδιο που πρόβλεπε κατάληψη της Ελλάδας απ τα αγγλικά στρατεύματα και την υποταγή εκ νέου της χώρας υπό την Αγγλική επικυριαρχία.Και για να ειναι διασφαλισμένη η κατάληψη της χώρας απ τα αγγλικά στρατεύματα έκτός απ το σχέδιο «ΜΑΝΑ»υπέργαψε στη Λισαβόνα την πιό κατάπτυστη και επαίσχυντη συμφωνία με τον Χίτλερ,που εγκυόνταν την«ανενόχλητη-αμαχητη υποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτον απ την Ελλάδα,με αντάλλαγμα οι Γερμανοί να παραδόσουν σε αυτούς και οχι στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τη Θεσσαλονίκή».

Το 1945,μόλις είχαμε βγεί από μιά πολεμική θύελλα και μια τετράχρονη κατοχή που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους.Οι καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι όμως προκειμένου να δημιουργήσουν το απαραίτητο κλίμα για την υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δοσίλογης Δεξιάς σκόπιμα συσκότισαν μια αξιοθαύμαστη ιστορική περίοδο της Ελλάδας.Για να πετύχουν το σκοπό δεν δύστασαν αυτό το τιτάνιο και ασύλληπτο στον ανθρώπινο Νού έργο του λαού μας να το παραποιήσουν και να το καπηλευτούν.Δεν θέλησαν να δούν αυτήν την ανάταση του λαού μας και την μετατροπή των απλών Ανθρώπων σε υπέρμαχους των ιδανικών της Ελευθερίας και της ΔημοκρατίαςΕνώ η Αντίσταση πρόβαλε ως ύψιστο στοιχείο τον πατριωτισμό,την αγωνιστική διάθεση,την ηρωϊκή αυταπάρνηση,το θάρρος και το μεγαλείο του λαού,αυτοί από το Επος της Εθνικής μας Αντίσταση,δεν μπόρεσαν να δούν-αν οχι να εκτιμήσουν-παρά το οτι η Αντίσταση «δεν μας κληροδότησε τίποτε άλλο από εμφύλια μίση και πάθη,διχασμούς και φανατισμούς».Και το πιό τραγικό δεν μπόρεσαν να δούν,δεν θέλησαν ή και σκόπιμα ακόμα οτι η αμφισβήτηση ενός ολόκληρου λαού σε συνδιασμό με την διαστρεύλωση και την παραποίηση γεγονότων που έζησε-δημιούργησε ο ίδιος ο λαός και η μετετροπή του άσπρου σε μαύρο σε συνδιασμό με την απροκάλυπτη λευκή τρομοκρατία θα αποκάλυπτε τη σκοπιμότητα και τους σκοπούς που αυτή θα εξυπηρετούσε.

«Ηγεσία»και «διαμορφωτες»ντόποιοι και ξένοι της μεταπολεμικής «τάξης πραγμάτων»ηταν τόσο ανεύθυνοι,τόσο πορομένοι, ασύδωτοι και άσχετοι με τη ζωή του λαού μας που δεν δύστασαν να τον ταπεινώσουν.Βασικό και κυρίαρχος σκοπός τους ήταν οχι μόνο να ταπεινώσουν το λαό αμφισβητώντας την προσφορά του οταν τη χώρα την εγκατάλειψαν η«ηγεσία»και οι «διαμορφωτές» κινδύνευε να γίνει παράρτημα του Γ! Ράϊχ,αλλά και να υποχρεώσουν το λαό(ή έστω του αγωνιστές)να Δεί-Δούν οχι μόνο το έργο αλλα και τη ζωή του να γίνεται συντρίμια.Ετσι ώστε αν ώ μή γένητω συμβεί στο μέλλον κάτι παρόμοιο να μήν ξανατολμήσει να αποφασεί και να δράσει χωρίς την συγκατάθεσή τους.

Μια φευγαλαία ματιά στην πορεία των γεγονότων που ειχαν σαν επακόλουθο,πείθει και τον πιό κακόπιστο οτι η τέτοια αμφισβήτηση παραποίηση και οι εξοντωτικοί διωγμοί των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης έναν και μόνο σκοπό ειχαν την υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δοσίλογης Δεξιάς,αδιαφορώντας αν δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η κατοχή θα σώρευε και άλλα ερείπια και καινούριους τάφους.

Και μόνο μιά αναδρομή στα γεγονότα θα πείσει και τον πιό δύσπιστο οτι η αλλίωση και η παραποίηση αυτής της ιστορικής περιόδου για την Ελλάδα και κυρίως οι διωγμοί-εξόντωση των αγωνιστών δεν ήταν«ΣΤΙΓΜΑΙΑ»γεγονότα.Ηταν μακρόπνοα-δεν ξυπνώ και ούτε επικαλούμε φαντάσματα-και η ιστορική αλήθεια που αναβλίζει από τα γεγονότα σηματοδοτεί μια πορεία τριάντα χρόνων απάνθρωπων διωγμών και σαράντα αμφισβήτησης μιάς εθελοντικής και ανιδιοτελούς εθνικό-πατριωτικής προσφοράς.

Μέχρι το 1974,οι διώξεις των Αντιστασιακών ηταν συστατικό στοιχείο λειτουργίας του πολιτεύματος.Η συμμετοχή στην Αντίσταση και οι μετέπειτα αγώνες της Αριστεράς,ηταν αγώνες για τη δημοκρατία.Και δημοκρατία χωρίς πολιτικό λόγο δεν υπάρχει.Ο λόγος ομως οχι μόνο απαγορεύονταν,αλλά στην καλύτερη περίπτωση οδηγούσε στη σύλληψη,τα βασανιστήρια,την εξορία και τη φυλακή και στη χειρότερη στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Η Ποιήτρια Θεοδώρα Βόδρου,με ενα της ποιήμα αφιερωμένο «Στους αγωνιστές της Ενθικής Αντίστασης» δίνει ανάγλυφη την μοιρά αυτών που πολέμησαν για τη δόλια την Πατρίδα και το κόστος που πλήρωσαν γι αυτήν τους την αποκοτιά:Να πάρουν την πρωτοβουλία να οργανώσουν Λαϊκη Εθελοντική Εθνική Αντίσταση χωρίς την συγκατάθεση και τον έλεγχο της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και τα συναφή κέντρα της προπολεμικής εξουσίας.

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ.

Πολέμησαν τους εχθρούς.Κι όμως πολεμήθηκαν απ τους φίλους,Αγωνίστηκαν για να φωτίσουν το έρεβος Κι ομως κλείστηκαν σ ανήλιαγα κελιά.Ζήτησαν λίγο νερό μόνο.Κι όμως τους πότισαν με χολή και ξίδι.Εδωσαν ό,τι ειχαν,τα πάντα.Ζητήσαν μόνο λίγη ανθρωπιά.Κι όμως συνάντησαν την απανθρωπιά,την αγνωμοσύνη,τον ανελέητο κατατρεσμό.Αγωνίστηκαν για τα κοινά και μεγάλα ιδανικά.Κι όμως διώχθηκαν από την κοινή πατρίδα.Πήραν τους δρόμους για μέρη μακρινά,παγερά.Κι όμως ειχαν τόση ζέστη στην καρδιά.Δεν έσκυψαν το κεφάλι,πόση περηφάνια,πόσο μεγαλείο! Αλλά και πόσο παράπονο!

Ειναι φαίνεται στη μοίρα αυτού του τόπου και των Ανθρώπων του,κάθε Γενιά να πληρώνει για λογαρισμό άλλων ενα μεγάλο κόστος σε θυσίες και αίμα.Κάθε Γενιά να πρωτοστατεί ή εστω να εχει ζήσει ενα συμαντικό ιστορικό γεγονός,που να σημαδεύει και να σηματοδοτεί μια επέτειο όπως αυτή του 21,του18 97,του 1912.του 1940,της Εθνικής Αντίστασης 1941-44,του Πολυτεχνείου κλπ.

Η μοίρα αυτού του τόπου και των αγωνιστών της μου φέρνει άθελα στο Νού το στίχο του Κίπλιγκ: «Κι αν της ζωή σου το έργο μπορείς να το βλέπει συντρίμια και να σκύβεις ξανά,να το χτίζεις ξανά,με φθαρμένα εργαλεία,τότε πιά γίνηκες άντρας παιδί μου».

Ερέθισμα μνήμης και φόρο τιμής η επέτειος ίδρυσης της ΕΠΟΝ.

Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται οι ΕΠΟΝίτες και τα Αετόπουλα που έκαναν όνειρα για το μέλλον και για την πραγματοποίησή τους έδωσαν τη ζωή τους.Κοιμηθήτε μικρά Ελληνόπουλα που δώατε την ζωή σας για δίκαιο,λευτεριά και πολιτισμό.Τα όνειρα θάρθουν.Δε θάρθουν όμως για Σας.Αλλά θάρθουν για όλα τα κορίτσια και τα αγόρια της Ελλάδας,για όλα τα

κορίτσια και τα αγόρια του κόσμου.Κι αυτά θα Σας θυμούνται και θα Σας ευγνωμονούν,επειδή με το αίμα σας αγιάσατε τα όνειρά τους.

Βέροια 15 Φλεβάρη 2000 Νίκος Κόγιας.

****

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΤΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ 1941-44.

Οπως ειναι γνωστό,τα εθνικά και τα πολιτικά μας πράγματα,ειχαν διαφορετικά κι ολότελα αντίθετη τροπή και κατάληξη από εκείνη που ήθελε,πίστευε και περίμενε ο λαός και για την οποία ειχε παλέψει και θυσιαστεί.Η Εθνική Αντίσταση χτυπήθηκε και κηρύχθηκε σε ενα χωρίς προηγούμενο διωγμό.Κι ο λαός δεν μπόρεσε να γίνει κυρίαρχος στον τόπο του.Την ίδια τύχη αν οχι και χειρότερη ειχαν και οι Ποιητές,Λογοτέχνες,Καλλιτέχνες και οι Διανοούμενοι που τόλμησαν να συμμετάσχου σε ενα κίνημα που σκοπό ειχε να«αρπάξει»την εξουσία απ τους «φυσικούς της ηγέτες».

Στην αντιστασιακή εποποιϊα του ελλικικού λαού,η συμβολή που προσέφεραν οι άνθρωποι των Γραμάτων και των Τεχνών,τόσο με το έργο τους,αλλο τόσο και με την άμεση συμμετόχη και δράση τους στον αγώνα,στάθηκε μεγάλη και ειδική σε σημασία και βαρύτητα.Ηδή απ την πρώτη μέρα της φασιστική Ιταλικής επίθεσης τον Οκτώμβρη του 1940,οι Ελληνες συγκραφείς και καλλιτέχνες έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους στον πανελλήνιο συναγερμό και την αγωνιστική έξαρση του λαού,εξάροντας την ορμή και υπογραμίζοντας τα κατορθώματα των στρατευμένων παιδιών του στο μέτωπο εναντίων των εισβολέων.

Εγραφαν ποιήματα,δημοσίευαν στον τύπο άρθρα,επιφυλλίδες, χρονογραφήματα κλπ.Εδιναν διαλέξεις,επισκέπτονταν το μέτωπο τα Νοσοκομεία.Εκαναν περιοδίες στις επαρχιακές πόλεις, επικοινωνούσαν με τους απλούς ανθρώπους,τόνωναν το ηθικό και το φρόνημά του και γύριζαν τονωμένοι και οι ίδιοι απ τη ζωντανή επαφή μαζί τους.

Στις μαύρες μέρες που ακολούθησαν,με την εγκαθίδρυση της τριπλής φασιστικής κατοχής,οι ανθρωποι των Γραμμάτων και των Τεχνών στο σύνολό τους σχεδόν,κράτησαν εχθρική στάση πέντι στους κατακτητές και τους συνεργάτες τους.Και οι καλύτεροι αναμεσά τους,που είδαν σωστά τί κίνδυνοι διαγράφονταν απ τη «Νέα Τάξη»,για τις εθνικές και πνευματικές αξίες του τόπου,αλλά και γενικότερα για τις τύχες του λαού,κάλεσαν,απ την πρώτη στιγμή,σε υπεράσπισή τους.Το κάλεσμα αυτό,που απευθυνόταν βασικά στους πνευματικούς ανθρώπους και ειχε την έννοια της εναντίωσης τους σε κάθε ιδέα συναλλαγής και συμβιβασμού με τους φορείς της«Νέας Τάξης»,και σε υπεράσπιση των εθνικών,ηθικών και πολιτιστικών αξιών.Δεν αρκέστηκαν ομως μόνο στο κάλεσμα αλλά από τις πρώτες ακόμα μέρες βοήθησαν με όλες τους τις δυνάμεις στη διαμόρφωση του πλαισίου για τη συγκρότηση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Η έντονη πνευματική αυτή αντίσταση των ανθρώπων των Γραμμάτων και των Τεχνών,που ειχε ήδη απλωθεί σε όλους τους τομείς της ζωής ήρθε σε λίγο

να βρεί την ολοκλήρωσή της μέσα από τις γραμμές του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου,το οποίο από το Σεπτέμβρη του 1941,πήρε την πρωτοβουλία να συσπειρώσει τις πατριωτικές δυνάμεις του έθνους και να τις κατευθύνει πρώτα στη σκληρή μάχη για την επιβίωση του λαού και σε συνέχεια στο μεγάλο αγώνα για το διώξιμο των κατακτητών και την απελευθέρωση της πατρίδας.

Οι αντιστασιακοί συγγραφείς,μέλη των παρανόμων ομάδων, ειχαν αναλάβει μαζί με αγωνιστές δημοσιογράφους και καλλιτέχνες τη σύνταξη και εικονογράφηση του παράνομου τύπου,ο οποίος γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη και έπαιξε εξαιρετικά σημαντικό ρόλο στο αντιστασιακό κίνημα.Σε πολλές εκαταντάδες ανέρχονταν οι παράνομες εφημερίδες και τα δελτία τύπου,σε πολλές χιλιάδες οι προκηρύξεις και σε εκατομμύρια τα τρίκ.Πολύ σημαντική ηταν η προσφορά των χαρακτών καιλλιτεχνών και των Σκιτσογράφων στον τομέα της διακόσμισης περιοδικών και βιβλίων με ξυλιγραφίες κλπ.Το ίδιο βασικό ρόλο επαιξε και η αφίσσα του τοίχου που χρησιμοποιήθηκε πολύ πλατιά.Ολα τα συνθήματα των οργανώσεων της Αντίστασης,όλα τα πολιτικά αιτήματα της εποχής,έγιναν αφίσσες που εκλαϊκευαν τις αντιστασιακές θέσεις και τόμωναν την αγωνιστική διάθεση του κόσμου.

Ο Rogel milliej,αναφερόμενος ειδικά στους αντιστασιακούς έλληνες χαράκτες,και στην παράνομη δράση τους γράφει:«Ολοι σχεδόν οι Ελληνες χαράκτες,βρίσκονταν στις προφυλακές της παράνομης πάλης.Αυτοί έφτιαχναν σε κάθε συνοικία τις αμέρτητες αντιστασιακές αφίσσες,εικονογραφούσαν τον παράνομο τύπο,έκαναν τις μακέττες των ενσήμων των ομολόγων της Ελεύθερης Ελλάδας κλπ.Αυτά τα ομόλογα,συνεχίζει,τα τύπωναν με θαυμάσια τόλμη στις εγκαταστάσεις της Τράπεζας της Ελλάδας σε 50.000 αντίτυπα και σε πέντε διαφορετικά χρώματα,απο το Σαββάτο το βράδυ ως τη Δευτέρα το πρωϊ,χωρίς να πάρει κανείς μυρουδιά από την έξοχη εργασία,που συντελέστηκε τόσο διακριτικά και τόσο σωσρά».Και σε συνέχεια αναφέρεται και στα συλλογικά έργα των Ελλήνων χαρακτών λέγοντας οτι ειναι:«εργα αισθητικής αξίας,όπως ειναι τα δύο πολυτελη λευκώματα,εμπνευσμένα από τον υπέροχο αγώνα του ακαταύλητου λαού».

Με τα ίδια κολακευτικά λόγια για τους Ελληνες χαράκτες και εικαστικούς,εκφράστηκε και μια ομάδα ξένων δημοσιοργάφων που πήγαν στο εργαστήρι του Α Τάσου,να δούν να τα δούν.Απο την πρώτη ματιά έμειναν κατάπληκτοι.Οταν εξέτασαν το υλικό που έθεσαν οι αντιστασιακοί στη διάθεσή τους,εκδήλωσαν το βαθύ θαυμασμό τους,λέγοντας πως«Σε κανένα μέρος της Ευρώπης,δεν υπήρξε τέτοια σοβαρή δουλειά ούτε σε όγκο ούτε και σε ποιότητα».

Πλατιά και πολύμορφη ηταν η συμμετοχή και η προσφορά ατην Αντίσταση των καλλιτεχνών του θεάτρου,τόσο σε νόμιμη οσο και με παράνομη δουλειά και δράση τους.Οι καλλιτέχνες του θεάτρου,στη μεγάλη τους πλειοψηφία,καθώς και το βοηθητικό προσωπικό,ειχαν προσχωρήσει στις εθνικό-απελευθερωτικές οργανώσεις ή ειχαν συνδεθεί με τον ένα η τον άλλο τρόπο μαζί τους.Οι πατριώτες καλλιτέχνες του θεάτρου αρνήθηκαν κάθε συνεργασία οχι μόνο με τους κατακτητές,αλλά και με τους συνεργάτες τους.Οταν και οσες φορές τους το ζήτησαν οι κυβερνήσεις κουϊσλίγκ.

Οι κατακτητές απο τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, γνωρίζοντας τη σημασία του θεάτρου και το ρόλο που αυτό μπειρεί να παίξει στη διαμόρφωση

αγωνιστικού πνεύματος στο λαό πήρα μια σειρά ρητών απαγορευτικών μέτρων λογοκρισίας.Με τα μέτρα αυτά ήθελαν να υποτάξουν τον κόσμο του θεάτρου στις δικές τους επιδιώξεις ή να περιορίσουν και ακόμα να φιμώσουν τη δράση τους.Οι Ελληνες ηθοποιοί οχι μόνο αντέδρασαν στις επιδιώξεις αυτές,αλλα και κατόρθωναν κάθε φορά να επινοούν διάφορους τρόπους και τεχνάσματα για να αντιμετωπίζουν με επιτυχία τις απαγορεύσεις της λογοκρισίας.

Η κατοχική λογοκρισία απαγόρευε,ανάμεσα σε πολλά αλλα να παίζονται εργο συγγραφέων συμμαχικών χωρών,να εμφανίζονται από τη σκημή πρόσωπα με ενθικές ενδυμασίες ή τα σκηνικά να απεικονίζουν βουνά,πλαγιές κλπ,που θύμιζαν αντάρτικο κλπ.Παρά την απαγόρευση οι άνθρωποι του θεάτρου κατόρθωσαν να ανεβάσουν πολλά απαγορευμένα έργα τροποποιώντας την εθνικότητα του συγγραφέα τον τίτλο του έργου κλπ.το ίδιο έκαναν και στο θέμα των ενδυμασιών.Οι ηθοποιοί επινόησαν μερικές λεπτομέρειες που θύμιζαν τις εθνικές φορεσιές.Ο κόσμος το αντιλαμβανόταν και ξεσπούσε σε χειροκροτήματα.

Με αυτόν τον τρόπο λειτουργώντας ανάμεσα στους συγγραφείς τους ηθοποιούς και το κοινό ειχε καθιερωθεί σιωπηλά ενας μυστικός κώδικας.Ενα ιδιόμορφο λεξικό.Ετσι η φλογέρα και το θυμάρι σήμαινε βουνό,δηλ αντάτρικο.Τα χελιδόνια σήμαιναν συμμαχικά βομβαρδιστικά,ο χειμώνας τη σκλαβιά και φυσικά η άνοιξη Ελευθερία.Οι Γερμανοί τα έχαναν στην αρχή με τη φρενίτιδα του ενθουσιασμού που προκαλούσαν στο πλήθος αυτές οι αθώες λεξούλες.Ωσπού κάποιος«υπέρ πατριώτης»τους μετέφρασε το νόημα και απογόρευσαν το χειμώνα,την άνοιξη,τα χελιδόνια και το θυμάρι.Το μόνο που πέτυχαν οι«ακριφνείς πατριώτες»ηταν που υποχρέωσαν τους συγγραξείς και τους ηθοποιούς να επινοήσουν νέο κώδικα επικοινωνίας με τους θεατές.

Οι αντιστασιακοί ηθοποιοί πολλές φορές έδιναν παραστάσεις έξω απο τους χώρους του θεάτρου,σε σπίτια και ειδικές αίθουσες με πατριωτικά σκέτς,απαγγελίες αγωνιστικών ποιημάτων με εθνικούς χορούς,κλέφτικα κι αντάτρικα τραγούδια,που ηταν και αυτή μιά μεγάλη προσφορά.Οπως οι αλλοι καλλιτέχνες ετσι και οι του θεάτρου συμμετείχαν σε όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις και κυρίως στις μεγάλες διαδηλώσεις:την επιστράτευση,την κάθοδο των Βουργάρων στη Θεσσαλονίκη κλπ.

Οι αντιστασιακοί ποιητές,λογοτέχνες,καλλιτέχνες και διανοούμενοι που«στάθηκαν στην κύρια γραμμή του Εθνικοαπελευθερωτικού Αγώνα»παίρνονας μέρος στην πανστρατιά του μεγάλου αγώνα οι περισσότεροι και καλύτεροι έζησαν όλη την τραγωδία,μα και το αγωνιστικό μεγαλείο του λαού:Τη μαρτυρική πείνα,το φοβερό θανατικό,το όργιο της βίας και του τρόμου-μπλόκα,συλληψεις, κρεμάλες,στρατόπεδα,κλούβες,βασανιστήρια,ομαδικές εκτελέσεις-αλλα και την αγωνιστική του έξαρση κι ορμή,τις ηρωϊκές πράξεις και τα λαμπρά κατορθώματα του.Συμμερίστηκαν τις φοβερές συνθήκες κάτω απ τις οποίες διεξάγονταν αυτός ο άνισος και σκληρός αγώνας.Εζησαν και οι ίδιοι τις τρομερές δοκιμασίες και τα μεγάλα δεινά του λαού και αρκετοί,δοκίμασαν ολη τη φρίκη των βασανιστηρίων στην κόλαση της Μέρλιν,στο Χαϊδάρι και σ άλλα στρατόπεδα,στην κλούβα,αγκαλιά με το θάνατο.Ολα αυτά που είδαν και έζησαν αισθάνθηκαν οχι απλώς την ανάγκη αλλα βαθύ το χρέος να τα μετουσιώσουν σε τέχνη,να τα κάνουν ποίημα

τραγούδι,διήγημα,χρονικό,χρονογράφημα,μυθιστόρημα,θούρια, αφίσσα και πίνακα.

Απ αυτήν ακριβώς η ανάγκη να μεταφέρουν στο λαό τις συνέπειες της κατοχής και τη συμπεριφορά των κατακτητών και των ντόπιων συνεργατών τους γεννήθηκε η Αντιστασιακή λογοτεχνία και Τέχνη-η καλλιτεχνική αναπαράσταση της αντιστασιακής εποποιϊας.Γνήσια λαϊκή,γεμάτη αναπλαστική δύναμη και ανθρωπιά.Μια αναπαράσταση που έκλεινε καινούρια μηνύματα κι έφερνε μιά νέα ζωογόνα πνοή στην πνευματική ζωή του τόπου. Αυτή η ανάπλαση δημιούργησε ολες εκείνες τις προϋποθέσεις για μιά πλούσια πνευματική άνθηση και καρποφορία που θα τη γευόταν και θα την χαιρόταν,λεύτερος και νοικοκύρης στην πατρίδα του ο δημιουργός και άξιος λαός της.

Οι πνευματικοί άνθρωποι,που οι ανάγκες του αγώνα τους έφεραν στην Ελευθερη Ελλάδα,πρόσφεραν τεράστιας σημασίας έργο. Οργάνωσαν με τη βοήθεια των οργάνων της Αυτοφδιοήκησης και των εθνικόαπελευθερωτικών οργανώσεων:Θέατρα,βιβλιοθήκες, ανοιξαν και λειτούργησαν σχολεία,διαλέξεις,κουκλοθέατρο, κονσέρτα και άλλες μορφωτικές και εκπολιτιστικές εκδηλώσεις,που έδωσαν καινούρια άγνωστη μέχρι τότε,πνοή και δύναμη στην Υπαιθρο και άλλαξαν ριζικά την όψη της

Οι αντιστασιακοί συγγραφείς,ποιητές και καλλιτέχνες, προεκτίνοντας και συμπληρώντας την πολύπρευρη δράση τους σ ολους τους τομείς του απελευθερωτικού αγώνα έστειλαν εκπροσώπους τους και στο βουνό,στην Ελευθερη Ελλάδα,για να προσφέρουν κι εκεί,ανάμεσα στους ένοπλους μαχητές της λευτεριάς και στον αγωνιστή λαό της υπαίθρου το πολύτιμο εργό. Ενα έργο που βοήθησε σε μεγάλο βαθμό την πολιτιστική και πνευματική ανάπτυξη της ξεχασμένης υπαίθρου.

Κάθε εποχή εχει το χαρακτήρα της,τα μέσα που την εκφράζουν και την ιδιαίτερη εκπροσώπησή της στον πολιστικό,γενικά,τομέα της ιστορίας.Αλλες εποχές,ολες οι εποχές δεν χωρίζονται με ερμητικά τείχη.Οι εποχες δεν ειναι αυθύπαρχτες ούτε ασύνδετες η μιά απ την άλλη.Με οποιονδήποτε τρόπο και αν γίνει η αλλαγή,τα βιώσιμα στοιχεία της παλιάς εξακολουθούν να ζούν και να αναπτύσσονται στην καινούρια.Οι προϋποθέσεις των όποιων καινούριων γεννιούνται μέσα στο παλιό.Αν δεν ηταν ετσι,αν γινόταν διαφορετικά,θα καταλήγαμε στο συμπέρασμα,πως κάποια δύναμη εξωκοινωνική,μια υπερφυσική δύναμη κινάει αναιτιολόγητα και αυθέρετα τον τροχό της ιστορίας.

Για να καταλάβουμε και να τοποθετήσουμε σωστά μέσα στην πορεία της νεοελληνικής ιστορίας την αντιστασιακή λογοτεχνία, πρέπει να τη δούμε σε σχέση με την πραγματικότητα που τη γέννησε,αλλα και με τα προηγούμενα απ αυτήν ιστορικά στάδια,που έπεσε και καλλιεργήθηκε ο σπόρος,που βλάστησε τον καιρό του ένοπλου αντιφασιστικού αγώνα.

Αξιολογώντας κανείς την αντιστασιακή λογοτεχνία,θα μείνει κατάπληκτος απ την αγωνιώδη δίψα της να εκδηλωθει,απ την απότομη στροφή της πέννας,να μετουσιώσει σε τέχνη τα βιώματα απ την αντίσταση,κατά του ξένου επιδρομέα,οπως καταπληκτος θα μείνει και απ την ταχύτητα και τελειότητα της οργάνωσης αυτής της αντίστασης,αμέσως απ την πρώτη μέρα του πολέμου,οταν ακούστηκε στους δρόμους το σύνθημα«κάτω ο φασισμός».

Μετά την άνοδο του Χίτλερ στη Γερμανία ενας νέος,πιό φοβερός απ αυτόν του Α! Πάγκοσμίου πολέμου άρχισε να απειλεί την ανθρωπότητα.Και οταν ο φασισμός χτύπησε την πόρτα μας κι έστησε και εδώ ενα φυλάκιο με τη δικτατορία του Μεταξά,ο αντιφασιστικός αγώνας συναχίστηκε στην παρανομία.Μπορεί η δικτατορία να απαγόρευσε και να διέλυσε τα κόμματα και τις αντιφασιστικές οργανώσει,μπορεί να έπιασε και να έκλεισε τα στελέχη τους και χιλιάδες αλλους αντιφασίστες στη φυλακή και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης,για να τους παραδώσει αργότερα χειροπόδαρα δεμένους στους επιδρομείς,αλλά τις ιδέες,το πνεύμα και την αγωνιστικότητα δεν μπόρεσε να τη δουλώσει.Αυτό ακριβώς το αδούλωτο πνεύμα του λαού μας,με την τεράστια πείρα του απ τους μακρόχρονους αγώνες,ηταν που βρέθηκε έτοιμο,να δεχθεί και να εμπνεύσει τους νέους αγώνες,το νέο ξεκίνημα της Εθνικής Αντίστασης,οταν οι μηχανοκίνητες φάλαγγες του ναζισμού πέρασαν τα σύνορα της χώρας μας στις 6 Απριλίου του 1941.

Αν τον καιρό της ξένης κατοχής μίλησε-το λόγο πήρε-το ντουφέκι σε προγενέστερους καιρούς ηταν γλώσσα και άλλοι αγώνες που μίλησαν,για να δημιούργηθούν οι προϋποθέσει εκείνε και οι όροι για μια τέτοια αξιοθαύμαστη ετοιμότητα του ελληνικού λαού.

Μέσα στις συνθήκες και το κλίμα που κυριάρχησε στη μεταπολεμική περίοδο,επόμενο ηταν οι αντιστασιακοί συγγραφείς και καλλιτέχνες,να μην προλάβουν να μετουσιώσουν σε τέχνη τα αναρίθμητα βιώματα της βαθιάς εμπειρίας που έζησαν,να μήν μπορέσουν να δώσουν στην έκταση που ήθελαν το έργο και που,σε διαφορετικές συνθήκες,θα έδιναν.Δεν μπόρεσε η αντιστασιακή λογοτεχνία και η τέχνη,να αξιοποιήσει όλη την πείρα απ τον ένοπλο αντιφασιστικό αγώνα.Αναγκάστηκε οχι μόνο να αναστείλει τη δραστηριότητα της,αλλα καταδικάστηκε στη σιωπή και την άφανεια.Ενώ ξοδεύονταν τόννοι τυπογραφικής ύλης και μελάνης, για να καλλιεργηθεί το αίσθημα της ήττας και του αξιέξοδου.Ομως παρ ΄παρ όλες τις προσπάθειες που έγιναν και τα «θεμητά»και αθέμητα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν το πννεύμα της ήτταν δεν μπόρεσε να ριζώσει.Και δεν ρίζωσε γιατί πεποίθηση του λαού ηταν,οτι δεν ειχε νικήθει απ το φυσικό του αντίπαλο,αλλά από τρίτους,απο τους ξένους που ήρθαν σα σύμμαχοι και του επέβαλαν για αλλη μια φορά την επικυριαρχία τους,

Απόδειξη οτι δεν μπόρεσε,να ριζώσει το πνεύμα της ήττας, αποτελεί το γεγονός οτι δεν χρειάστηκε να περάσει πολύς καιρός και πάρα τη διατήρησει των εκτάκτων μέτρων,τη λειτουργία των στρατοπέδων στα ξερονήσια και το αδιαχώρητο στις φυλακές,για να αναρωτηθεί η Νέα γενιά και να μάθει τους λόγους αυτής της περίεργης στροφής που πήραν τα πράγματα μετά τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο.Τα άτομα μπορεί να κουράζονται ή να γεράζουν ο λαός ομως ειναι πάντα Νέος και εχει μνήμη,

Και όταν η Ελλάδα βρέθηκε ξανά μπροστά στον κίνδυνο της αναβίωσης του φασισμού και άρχισε να δοκιμάζει τις συνέπειες της νέας τακτικής των ισμεριαλιστών-Κορέα,ΝΑΤΟ,αποθήκευση πυρηνικά όπλων, ετεροδικία κλπ-τα ιδανικά της Εθνικής Αντίστασης κατά του ναζιφασισμού,ήραν ξανά στην πρώτη γραμμή των νέων λαϊκων αγώνων.Το πνεύμα της κατοχικής Αντίστασης ξανά βρήκε τη συνέχειά της στη Νέα Αντίσταση,(παρ όλο που χρειάστηκε η νέα εφτάχρονη τυραννία με τις συλλήψεις,τις πολύχρονες

εξορίες και την επαναλειτουργία των φυλακών,για να της ανακόψουν τη πορεία ανάπτυξη) οπως αυτή εκφράστηκε με την εξέγερση του Πολυτεχνείου και σε όλο το διάστημα της εφτάρχονης τυραννίας,για να αποδειχθεί ετσι για αλλη μια φορά,πως οι Λαϊκοι Αγώνες δεν κρίνονται απ τα αποτελεσματα μιάς μάχης,αλλά απ την τελική έκβασή τους,που γυρίζουν αποφασιστικά το τροχό της ιστορίας.

Η Λογοτεχνία της Αντίστασης εκφράζει ενα μεγάλο σταθμό της Νεοελληνικής ιστορίας.Δεν ειναι αυθύπαρχτη γι αυτό ούτε και περαστική.Βγήκε μέσα απ τη φωτιά του ένοπλου αγώνα κατά του φασισμού και συνεχίστηκε στην περίοδο της νέας ιμπεριαλιστικής επίθεσης κατά των λαϊκων ελευθεριών.Εκφάζει τούς,πιό σκληρούς ,κρίσιμους και αιματηρούς αγώνες τους λαού μας για Λευτεριά και Ε έθνική Ανεξαρτησία,με μηνήμα που φτάνουν κι αγγίζουν τα ποιό ευαίσθητα σημεία των Ανθρώπινων ονείρων και ελπίδων:Την Απελευθέρωση του Ανθρώπου,σαν ολοκληρωμένου Ανθρώπου.

Μέσα στη θύελα του μετααπελευθερωτικού κλίματος βρέθηκαν οχι μόνο οι δημιουργοί του έργου,της Αντιστασιακής εποποιϊας του λαού μας,αλλά και αυτό καθ εαυτό το εργο.Κάθε κομματάκι χαρτί που ειχε σχέση με την Αντίσταση έπρεπε να κατασχεθεί,να καταστραφεί.Τα κοινοβουλευτικά ήθη της Δεξιάς στην Ελλάδα ήταν εξαγριωμένα εξ αιτίας της νίκης της επι της Αριστεράς,χάρις στα αμερικανικά όπλα,με αποτέλεσμα και αυτό ειναι το πιό τραγικό,ενα μεγάλο μέρος,αυτού του πολύτιμου και ανεπανάληπτου έργου,να μήν το εχει γνωρίσει στο σύνολό του αυτός που έδωσε την πρώτη ύλη-ο λαός.Για τους γνωστούς σε ολους λόγους,«αυροφροσύνης» που επιφύλαξε το μεταπολεμικό κατεστημένο στους δημιουργούς αυτού του καταπληκτικού,σε δύναμη και προοπτική για το λαό και τη χώρα έργου εχει κατασχεθεί ή και καταστραφεί.Και εχει καταστραφεί οχι μόνο από τον φόβο των«Ιουδαίων»αλλά και απ την πολύ αγάπη των ίδιων των δημιουργών να το διασώσουν.Στην προσπάθεια να διασώσουν απ τα βέβηλα μάτια και χέρια των διωκτών τους,το καταχώνιασαν σε χώρους υγρούς και σκοτεινους. Αυτό το μακρόχρονο καταχώνιασμα 1945-1985 που αναγνωρίστηκε η Εθνική Αντίσταση έδωσε το ποθούμενο για το κατεστημένο αποτέλεσμα:Αυτοκαταστράφηκε.Και τώρα«γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας...».

Ωστόσο,και αυτό που πρόλαβαν και μπόρεσαν ως τώρα να δώσουν και να σώσουν,δεν ειναι ούτε λίγο,ούτε μικρό.Αντίθετα ειναι βαρυσήμαντο και αποκαλύπτικό της ορμής και της έμπνευσης που έδωσε ο λαός με την αντιστασιακή του εποποιϊα στους λογοτέχνες και καλλιτέχνες μας,αποκαλυπτικές του αναμφισβήτητου γεγονότος οτι η Αντίσταση υπήρξε και ειναι η πήγη έμπνευσης και ανανέωσης της μεταπολεμικής λογοτεχνίας μας.

Ο αντιστασιακός κόσμος των Γραμμάτων και των Τεχνών ειχε και αυτός τηρουμένων των αναλογιών και τα θύματά του,που έπεσαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα,που πέθαναν από την πείνα και τις κακουχίες στα διάφορα στρατόπεδα εδώ ή της Γερμανίας.

Τιμή και δόξα στους ζωντανούς ακόμα δημιουργούς και αιώνια η μνήνη στους πολλούς και αξιοσέβαστους νεκρούς,Συγγραφείς και Καλλιτέχνες που έβαλαν πάνω απ τη ζωή τους τα συμφέροντα του λαού και της χώρας όσες φορές λαός και χώρα διέτρεχαν κίνδυνο.

Βέροια 10 Μαϊου 2000 Νίκος Κόγιας

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Στην πρωτεύουσα μας εχουν γίνει πολλές νεροποντές και πλημμύρες σε διάφορες περιοχές της Αθήνας. Δεν θυμάμε πιά χρόνια ηταν αυτή που έγινε η μεγάλη πλημμύρα που εχει σαν αποτέλεσμα να πλημμυρίσουν και τα υπόγεια του μεγάρου στον Περισσό που στεγάζέται το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας. Στο χώρο αυτό φυλάσσονταν και το ιστορικό αρχείο του ΚΚΕ.

Μετά την διαπίστωση της τεράστιας ζημιάς που προκάλεσε η νεροποντή το ΚΚΕ έκανε μια έκκληση για οικονομική και τεχνική βοήθεια για τη διάσωση αυτού του πολύτιμου αρχιακού υλικού. Στην έκκληση αυτή ανταποκρίθηκαν οχι μόνο τα μέλη του κόμματος και οι οπαδή του αλλά και διάφοροι φορείς και κρατικοί οργανισμοί προθυμοποιήθηκαν και τρόστρεξαν αρωγοί και συμπαραστάτες με το αιτιολογικό οτι ενδεχόμενη καταστροφή του θα ηταν οχι μόνο κομματική αλλα και μεγάλη εθνική απώλεια.

Και ηταν πράγματι πολύ σωστη η εκτίμηση ολων, που με τον ενα ή τον αλλο τρόπο συνέβαλαν για τη σωτηρία του αρχείου γιατί το ΚΚΕ στη διακαετία του 1940-50 έπαιξε οχι απλώς πρωταρχικό αλλα πρωταγωνιστικό ρόλο στα συγκλονιστικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη χώρα μας αυτή την χρονική περίοδο. Στο αρχείο αυτό ανάμεσα στα κατ εξοχήν καμματικά θέματα ηταν καταγραμμένα τα πρώτα χρόνια αυτής της ιστορικής εποχής που σώσσωμος ο ελληνικός λαός με την πρωτοφανή και πρωτόγνωρη πατριωτική έξαρση δημιούργησε την ΕΑΜική Αντιστασιακή εποποιία, μοναδική σε ολη την κατεχόμενη Ευρώπη: τόσο ως προς την έναρξη και την έκταση αλλο τόσο και ως προς την προσφορά στην απελευθέρωση της χώρας και τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα.

Ακουλούθησε η εμφύλια διαμάχη που ζημίωσε αφάνταστα την πατρίδα μας. Και στις δύο αυτές περιπτώσιες το ΚΚΕ έπαιξε πρωταρχικό ρόλο. Στα χρόνια της Αντίστασης ειχε στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ, στην ΕΠΟΝ και στην Ε.Α, στην ΕΤΑ και ΕΠ ολο το στελεχικό δυναμικό του και διευθυντικό ρόλο στη διεξαγωγή αυτού του ηρωϊκού και ανεπανάλιπτου αγώνα. Και στον εμφύλιο οτι σαν Ενθική Αντίσταση ή σαν Δημοκρατική παράταξη αλλα σαν ΚΚΕ υπήρξε ο ενας από τους δύο πρωταγωνιστές της σύγκρουσης. Συνεπώς και ο πιό αδαής αντιλαμβάνεται τι πλούσιο υλικό και πόσο μεγάλου εθνικού και ιστορικού ενδιαφέροντος θα φυλάσσεται σε αυτό το αρχείο. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο από χρόνια τώρα οι ιστορικοί ερευνητές περιμένουν ανυπόμονα να δοθεί το υλικό αυτό στη δημοσιότητα.

Αναμφισβήτητα το ιστορικό αυτό υλικό ενδιαφέρει ολο τον ελληνικό λαό πολύ περισσότερο ομως ενδιαφέρει Εμάς τους αγωνιστές την Αντίστασης που συμμετείχαμε και ζήσαμε αυτήν την ανεπανάληπτη εθνική έξαρση αλλα και πολλοί από εμάς για αυτήν ακριβώς τη συμμετοχή δοκιμαστήκαμε μετά αφάνταστα. Εκτοτε εχουν περάσει πενήντα και κλέον χρόνια. Και ενώ ο λαός και οι ιστορικοί με αγωνία περιμένουν να δοθεί ναρθεί στο φώς της δημοσιότητας αυτό το πολίτιμο υλικό, μέχρι σήμερα οχι μόνο δεν δόθηκε τίποτε σχετικά με αυτό στη δημοσιότητα αλλα δεν υπάρχει ούτε και η παραμικρή ένδειξη οτι πρόκειται να γίνει κάτι στο άμεσο μέλλον.

Και αναρωτιέται κανείς, ενώ εχουν περάσει τόσα χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου και το ΚΚΕ λειτουργεί νόμιμα εκπροσωπείται στο κοινοβούλιο γιατί δεν προσφέρει στην ιστορική έρευνα αυτό το τόσο σημαντικό αρχείο. Υποθέτω

πως και τη φορά αυτή η απάντηση θα ειναι περίπου η εξής: Το αρχείο μας ειναι κομματικό και αφαρά αποκλειστικά και μόνο το κόμμα μας. Ειναι γεγονός οτι ενα κομματικό αρχείο αφορά πράγματι μόνο το κόμμα. Κομματικό αρχείο ομως ειναι εκείνο το αρχείο που αναφέρεται στον τρόπο λειτουργίας του, τις σχέσεις της ηγεσίας με τα στελέχη του, τις οργανώσεις, τα μέλη του και τα όποια αλλα οργανωτικής μορφής δεδομένα..

Το ΚΚΕ ομως στη δεκαετία του 1940-50 ακολούθησε μια εντελώς διαφορετική πολιτική. Δεν αρκέστηκε στην κομματική δράση. Πολιτεύτηκε με ενα ευρύτερο πνεύμα. Ταυτίστηκε με το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Αυτό το μεγάλο λαϊκό πατριωτικό κίνημα. Τα κομματικά του στελέχη ηταν εκείνα που τα χρόνια της Αντίστασης διατέλεσαν Γενικοί Γραμματείς του ΕΑΜ. Ο Λευτέρης ο Αποστόλου, Ο Μήτσος Παρσταλίδης, ο Θανάσης ο Χαζτής και πολλά αλλα σε κέραια πόστα του ΕΑΜ. Τα πρακτικά των συνεδριάσεων της Κ.Ε του ΕΑΜ, οι αποφάσεις του Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ, του Κεντρικού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ, οι εκθέσεις των περιφερειακών και Νομαρχιακών Επιτροπών και πολλών αλλων αξιόλογων αποφάσεων σε ό,τι εχει σχέσει με τον σχεδιασμό και την πορεία του αγώνα, ειναι θέματα που δεν αφορούν μόνο το ΚΚΕ αλλα το σύνολο του ελληνικού Λαού καθώς και αυτούς που συμμετείχαν στην Αντίσταση και ολα οσα αφορούν τον εμφύλιο ξεφεύγουν απ το κομματικό πλαίσιο και ειναι κάτ' εξοχήν μεγάλου εθνικού ενδιαφέροντος.

Οσοι εχουν συμμετάσχει και μελετήσει τον τρόπο που λειτουργεί το ΚΚΕ, σε ολη την ιστορική διαδρομή, την ιδιαιτερότητά του, τον τρόπο λειτουργίας του κομματικού μηχανισμού, το σκεπτικό του οτι το κομμουνιστικό κέντρο «κατέχει οχι μόνο την πείρα αλλα και τις αντίστοιχες πληροφορίες με τις οποίες καθοδηγεί το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα» το οδήγησαν στην πλήρη εξάρτησή του από κέντρο σε βαθμό που τροποποίησαν-αλλοίωσαν το κυρίαρχο σύνθημα του κομμουνιστικού μανιφέστου: «προλετάριοι όλων των χωρών ενωθήται. Δεν έχεται να χάσετε τίποτε παρά μόνο τις αλυσσίδες» και οτι «Οι προλετάριοι δεν εχουν αλλη πατρίδα εξόν από τη Σοβιετική Ενωση».και πολλά αλλα χαριτωμένα. Αν σε αυτά προστεθεί και η νοοτροπία της εκάστοτε ηγεσίας εξακολουθώ να διατηρώ τις επιφυλάξεις οτι αν δεν αλλάξει αυτή η καθιερωμένη αντίληψη δεν προκειται να δοθεί στη δημοσιότητα το αρχείο που αναφέρεται σε αυτήν τη δεκαετία. Το γιατί δεν θα δοθούν ο καθένας θα δόσει την δική του ερμηνεία.

Ομως για να γίνει κατανοητό το γιατί δεν θα δοθεί διάβασα με προσοχή την αυθεντική μαρτυρία του εν ζωή συναγωνιστή και συμπατριώτη μας Αλέκου Παπαπαγιώτου στο πλούσιο σε στοιχεία βιβλίο του «ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΝΝΙΔΗΣ-ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ». Στο βιβλίο του ο Αλέκος αναφέρει οτι στα χρόνια που βρίσκονταν στις χώρες του «υπαρκτού» η Κ.Ε του κόμματος ασχολήθηκε πολύ και επανελημμένα με το αν ηταν ή οχι λαθεμένη η πολιτική που ακολούθησε στην κατοχική περίοδο η οποία εκτός από το μεγάλο κόστος σε νεκρούς και υλικές καταστροφές στοίχισε και την απώλεια της λαϊκής εξουσίας.

Μετά τη διαπίστωση αυτή, «τότε για πρώτη φορά, η ΚΕ ενέκρινε τη συγκρότηση και τη λειτουργία Επιτροπής Κομματικής Ιστορικής Ερευνας που θα ασχολούνταν με το πελώριο αυτό θέμα. Και συνεχίζει...Η πρώτη θύρα που χτυπά η Νεαρή ιστορική έρευνα ηταν η θύρα της Αντίστασης και ζήτησαν τα αντίστοιχα αρχεία του κόμματος. Αφάνταστα μακρύς και δύσκολος ο δρόμος που έμελε να βαδίσουμε. Κάθε βήμα μας έφερνε μπροστά σε νέα στοιχεία, προβλήματα και ερωτήματα. Και οταν τελικά τον Απρίλη του 1965 φτάσαμε στο απόρρητο αρχείο, για πρώτη φορά αισθανθήκαμε σε ολη της την έκταση

ΤΗΝ ΑΠΟΠΝΙΚΤΙΚΗ ΔΥΣΩΔΙΑ ΤΗΣ ΚΟΠΡΟΥ ΤΟΥ ΑΥΓΕΙΟΥ που επισώρευσε στον ΙΕΡΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ...σελ 14. Για να κάνεις ο Αλέκος αυτόν τον τόσο φοβερό χαρακτηρισμό ο καθένας ας φαντασθεί τί βόρβορο ανομίες θα ειχε διαπιστώσει η Επιτροπή, η οποία έπρεπε ώς ώφειλε να σιωπήσει. Και η νεογέννητη ιστορική έρευνα ατόνισε και σε συνέχεια σταμάτησε.

Είθισται μετά την κατά καιρούς δημοσιεύσεις των παντός είδους ιστορικών στοιχείων και την αντίστοιχη επιξεργασία του απ ιστορικούς ερευνητές καταγράφεται ως ενα βαθμό σωστά ιη ιστορική διαδρομή της κάθε χώρας και κληροδοτείται στις επόμενες γενιές. Ηταν τόσο συγκλονιστικά τα γεγονότα της δεκαετίας του 1940-50, που, και η παρά μικρή λεπτομέρειά τους εχει σημαντική ιστορική αξία. Ολοι υποτείθεται γνωρίζουμε μέσες άκρες για την ενεργό ανάμειξη της Αγγλίας και για τον ανθελληνικό ρόλο που αυτή έπαιξε για τη διαμόρφωση της κρατικής οντότητας το 21 και του μεταπολεμικού ιστορικού γίγνεσθαι της Ελλάδας τη χρονική εκείνη περίοδο καθώς και για εκείνον της Αμερικής που στον εμφύλιο διαδέχθηκαν την Αγγλία και τον τρόπο με τον οποίο συνέβαλαν ενεργά στην τέτοια εξέλεξη.

Για την τέτοια κατάληξη ομως εκτός από αυτούς που λάκισαν, τους συνεργάτες, τους κιοτήδες και τους απόντες του αγώνα που από κοινού συνέπραξαν στο Γές Μάν στους Αγγλους και τους Αμερικανούν, δεν γνωρίζουμε ακόμα σε όλη του την έκταση το παιγνίδι της ΕΣΣΔ εις βάρος της Χώρας και την πολιτική της ΕΣΣΔ στον εμφύλιο. Θέλω να πιστεύω οτι στα επτασφάγιστα αρχεία του ΚΚΕ υπάρχουν πολλά και πολύτιμα στοιχεία γύρω από το καυτό θέμα: Τις σχέσεις του ΚΚΕ με την ΕΣΣΔ που μας ειναι ακόμα άγνωστος.

Το ευτύχημα ειναι οτι μετά τη διάσπαση του ΚΚΕ του 1968, το ΚΚΕ Εσωτερικού πήρε ενα μέγάλο μέρος από αυτό το ιστορικό αρχείο και μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας δημιούργησε το ΑΣΚΙ, με επικεφαλή τον Φίλιππα Ηλιού. Ενα ιστορικό επιστήμονα με καθολική αναγνώρισει. Ο Ηλιού με τη βοήθεια πολλών αλλων αξιόλογων επιστημών ταξινόμησε αυτό το τόσο-μικρό σε σχέση με αυτό που υπάρχει στο υπόγειο του Περισσού-σημαντικό ιστορικό υλικό και το έθεσαν στη διάθεση της ιστορικής έρευνας. Στην ελεύθερη πρόσβαση οσων θα θελήσουν να το μελετήσουν.

Το ερέθισμα για να γράψω αυτό το κομμάτι το πήρα από το βιβλίο του Φιλιππα Ηλιου που κυκλοφόρησε πρόσφατα με τίτλο «Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ- Η ΕΜΛΠΟΚΗ ΤΟΥ ΚΚΕ». Το Βιβλίο που δεν ευτύχισε να το χαρεί ο συγγραφέας του. Αυτό το τόσο πλούσιο σε ιστορικό ενδιαφέρον περιεχόμενο στηρίχθηκε αποκλειστικά και μόνο στο κομμάτι του αρχείου του ΚΚΕ ες που βρίσκεται στο ΑΣΚΙ. Σε συνδιασμό δε με τα εμπεριστατωμένα σχόλια του συγγραφέα, μας δίνει τη δυνατότητα να πληροφορηθούμε σωστά για το ρόλο της Σταλινικής πολιτικής οσον αφορά την πατρίδα μας στα χρόνια της εμφύλιας σύγκρουσης.

Για τη συμπεριφορά της Αγγλίας και των ΗΠΑ γνωρίζουμε όλα οσα βιώσαμε στο πετσί μας. Το ερώτημα που προκύπτει για τις ΗΠΑ ειναι για ποιόν ακριβως λόγο έδρασε με τον τρόπο; Τι έγινε ομως με την ΕΣΣΔ που κυρίαρχο σύνθημα ειχε τη «Διεθνή αλληλεγγύη»; Ο Στάλην για τον οποίο ολοι πιστεύαμε οτι αγωνίζεται με πάθος και συνέπεια για τη λευτεριά των λαών, μαζί με τον Τσιόρτσιλ, τον ποιό ραφινέτο ιμπεριαλιστή και πολέμιο της απελευθέρωσης των λαών, στη συνάντησή τους στη Μόσχα στις 9/10/44, τρείς μέρες πρίν την απελευθέρωση της Ελλάδας, κάνανε την πιό κυνική-κατά τη δήλωση του ίδιο

του Τσιόρτσιλ-συμφωνία. Συνεφώνησαν σαν να επρόκειτο για ιδιωκτήτες των χωρών και των λαών των χωρών που διαπραγματεύβονταν και προέβησαν στην ανταλλαγή αυτών των ιδικτησιών τους. Με απλά λόγια η συμφωνία έγινε στην εξής βάση: Σου προσφέρω τη Ρουμανία και θέλω για αντάλλαγμα την Ελλάδα πρότεινε ο Σερ Τιόρτσιλ, την οποία πρόταση τα μετέπειτα γεγονότα επέδειξαν οτι αποδέχθηκε ο Στάλην.
Κάπως ετσι ξεκίνησε το νέο δόγμα για τις ζώνες επιρροής που συμπληρώθηκε και οριστικοποίηθηκε στις μετάπειτα συναντήσεις των τριών μεγάλων (Γιάλτα Φεβρουάριος 1945 με Τσιόρτσιλ-Ρούσβελτ-Στάλην) και (Πότσδάμ Αύγουστος 1945 με Τιόρτσιλ-Τρούμαν Στάλην). Φαίνεται πως στην αντίληψη του Στάλην η πολυδιαφημισμένη διεθνιστική αλληλεγγύη μεταφράζονταν κάπως ετσι: Τα διάφορα ΚΚ να υπηρετούν μέσω της Κ.Δ την εξωτερική πολιτική της ΕΣΣΔ. Και τα πιό υποτακτικά οπως το δικό μας να ρυθμίζουν την πολιτική τους σύμφωνα με τις εντολές του κομμουνιστικού κέντρου της ΕΣΣΔ εστω και αν η πολιτική αυτή ενδεχομένως θα έρχεται και σε αντίθεση ακόμα με τα συμφέροντα της χώρας.
Ο εμφύλιος πόλεμος με την ενεργό αποσχόληση σε αυτόν της Αγγλίας εξυπηρετούσε την πολιτική του Στάλην και αυτό γιατί απερίσπαστος απ τις διαμαρτυρίες τους θα σταθεροποιούσε τα κομμονιστικά καθεστώτα που κατέβαλε ο κόκκινος στρατός. Γι' αυτότο λόγο ευλόγησε την ένοπλη δεκεμβριανή σύγκρουση και δεν απέτρεψε ενώ μπορούσε τον εμφύλιο.
Οπως προκύπτει απ το αρχειακό υλικό ειχε δυό συναντήσεις με τον Ζαχαριάδη, στις οποίες, προφανώς, έδωσε τη συγκατάθεσή του. Γιατί αν δεν την έδεινε ο εμφύλιος θα αποφεύγονταν και η πολιτική του ΚΚΕ βασανιστική, επίπονη και αιματηρή μεν, αλλα οχι καταστροφική για το λαϊκό κίνημα. Κάποτε θα στόμωνε το δολοφονικό μαχαίρι του συνεργάτη, του καταδότη και του χαφιέ και ο πολιτικός αγώνας θα διεξάγονταν πλέον μέσα στην νομιμότητα που με τον πολιτικό του πλέον αγώνα θα επέβαλε ο λαός του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης. Θα υλοποιούνταν οι εθνικές διεκδικήσεις και αποζημειώσεις και η Ελλάδα θα έμπαινε στη χωρεία των αναπτυγμένων ευρωπαΐκων χωρών.
Οπως ομως ο Σάντος με τον Ιωννίδη έκαναν το διεθνιστικό τους χρέος ετσι και ο Ζαχαριάδης στον εμφύλιο. Και το πιό τραγικό μερικά χρόνια μετά την ηττα με το σύνθημα τα «όπλα παραπόδα» με υπερηφάνεια θα διακηρύξει οτι «είμαστε στρατιώτες του Στάλην» (Ν Ζαχαριάδης συλλογή εργων σελ 51), που σημαίνει πως της χώρας του Στάλην τα συμφέροντα έπρεπει να υπηρετούμε. Λές και ρώτησαν και εναν εστω αγωνιστή αν συμφωνούσε με αυτήν την ανθελληνική δήλωση.
Φαίνεται πως πάμπολα ειναι αυτά τα μυστικά που αποκαλύπτουν τα ελάχιστα αρχεία ΚΚΕ εσ και κυρίως αυτά που βρίσκονται στα υπόγεια του Περισσού. Εμαθα απ΄το βιβλίο του Ηλιού για τις εξωπραγματικές εκτιμήσεις της ηγετικής ομάδας του ΚΚΕ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το μεγαλεπήβολο σχέδιο επιχειρήσεων του ΔΣΕ για το 1948 που πήρε την ονομασία «Σχεδιο Λίμνες». Συντάχθηκε στις 10/9/1947 απ το Γ.Ε του ΔΣΕ βάσει των απορρήτων οδηγηών του μεγάλου στρατηλάτη Ν Ζαχαριάδη Το σχέδιο αυτό άρχιζε με τη διαπίστωση οτι...«Ωρίμασαν οι συνθήκες για την απελευθέρωση ολόκληρης της Μακεδονίας-Θράκης με κέντρο τη Θεσσαλονίκη».
Η στοιχειώδης λογική λέει οτι για να καταλήξουν σε αυτήν την εκτίμηση θα υπήρχαν και οι απαραίτητες δυνάμεις στρατού και αντίστιιχο εξοπλισμό. Στο σχέδιο αναγράφο οι δυνάμεις σε μαχητές και το πολεμικό υλικό που διαθέτει η κάθε πλευρά. Οι δυνάμεις του κυβερνητικού στρατού με βάσει το σχέδιο

υπολογίστηκε σε 170,000 άντρες (100,000 στρατός-30,000 χωροφυλακή και 40,000 εξοπλισμένοι Μ.Α.Υδες) και η δύναμη του ΔΣΕ ηταν 24,000 μαχητές σε ολη τη χώρα. Οσον αφορά τα πυρομαχικά όπλα αυτόματα, μέσα μεταφοράς και διαβίβασης, επιμελητεία, ιματισμός, συντριπτική η υπέροχη των κυβερνητικών.
Και εδώ αρχίζουν μια σειρά ΝΑ που θα έπρεπε να υλοποιηθούν με πρώτο οτι : οι δυνάμεις του ΔΣΕ πρέπει Να αυτξηθούν με γρήγορους ρυθμούς και την ανοιξη του 1948 να τριπλασιαστούν. Να για τον εξοπλισμό, Να για τα μεταφορικά μέσα, τις διαβιβάσεις κλπ κλπ. Και το πιό ωραίο ειναι οτι η ηγεσία ειναι σίγουρη για την επιτυχία του σχεδίου γενικά και της Θεσσαλονίκης ειδικά και ζητάνε αντιαεροπορικό πυροβολικό για να την κρατήσουν.
Τώρα με πιό τρόπο και με τι μέσα θα πραγματοποιούνταν αυτά τα πολυάριθμα ΝΑ μέχρι την άνοιξη του 1948 για να πραγματοποιηθεί αυτό το μεγαλοπήβολο σχέδιο ειναι ενα θέμα που μόνο αυτοί που το σχεδίασαν μπορούν να απαντήσουν. Στα χαρτιά οργίασε η φαντασία. Στην Πράξη τα πράγματα έμειναν ως ειχαν. Ο ΔΣΕ ενάμιση χρόνο αργότερα εξακολουθούσε να εχει 25,000 μαχητές και κάθε προσπάθεια υλοποίησης του μεγολεπήβολου σχεδίου έμεινε στα χαρτιά. Με εξαίρεση μια βελτίωση των όρων επένδυσης, υπόδεσης, διατροφής και ελαφρού εξοπλισμού των μονάδων του Εβρου και της Βορειοδυτικής Μακεδονίας, στην υπόλοιπη Ελλάδα ο ΔΣΕ δεν διέφερε πολύ απ τις ομάδες αυτοάμυνας του 1945-46.
Από το μικρό μέρος του αρχείου του ΚΚΕ εσ που το έθεσε στην διάθεση του ΑΣΚΙ μάθαμε αρκετά πράγματα. Τα πολλά ομως βρίσκονται στα υπόγεια του Περισσού. Απ τα λίγα του ΑΣΚΙ μάθαμε αρκετά. Φαντασθήτε τι και πόσα θα μαθαίναμε αν έβλεπαν το φώς της Δημοσιότητας το πλούσιο σε περιεχόμενο αρχείο του Περισσού. Για να είμαστε ομως δίκαιοι και σωστοί εχουν απόλυτο δίκαιο που λειτουργούν με αυτόν τον τρόπο σε ό,τι αφορά το αρχείο. Δεν ειναι αφελείς οι ανθρωποι. Με τα οσο έγραψε και τα όσα αφήνει να υπονοηθούν ο Παπαπαναγιώτου αν έβλεπαν εστω και μερικά ακόμη το φώς της δημοσιότητας οι συνέπειες οσον αφορά την επιρροή του θα δημιουργούσε κάποιο πρόβλημα. Γι αυτό ακριβώς το λόγο το τμήμα του αρχείου που βρίσκεται στα υπόγεια του Περισσού θα μείνει για πολλά χρόνια εφτασφράγιστο. Δεν ειναι τόσο ανόητη η ηγεσία να σρτέψει τα φώτα ενανίον της. Ξέρει πολύ καλά ποιο ειναι το συμφέρον της.

Κόγιας Νίκος

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Στη διαχρονική περίοδο της μακραίωνης ιστορίας του, το καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, διαχρονικά σταθερά παραμένουν πάντοτε και τα δομικά στοιχεία της ύπαρξης και διατήρησής του. Συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενων αγαθών Το μεμονομένο άτομα ο «υπήκοος» ή και η ομάδα αντιμέτωτοπος με την εκδικητικότητα της ιδιοκτησίας, επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει με λόγω ή με πράξη, την «καθεστηκυϊα τάξη». Αμφισβήτηση που, σύμφωνα με τη λογική της εξουσίας, οποιαδήποτε μορφή και αν εχει αυτή, συνιστά κολάσιμο «καθεστωτικό έγκλημα». Και οχι μόνο κατά των πρωτεργατών και το άμεσο οικογενειακό, συγγένικο και φιλικό περιβάλλον, και αυτών που συμμαχούν, αλλά και κατά των «συνοδοιπόρων». Ολοι αυτοί θα καταδικαστούν σαν

«εχθροί» του καθεστώτος της ιδιοκτησίας και της εξουσίας απ την οποία απορρέει η εξουσία.

Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η ιδιοκτησία έφερε μαζί της στη θέση, της συλλογικότητας, της άμιλας, της συνεργασίας και της αλληλεγγύης, το άτομο τον ανταγωνισμό και το κέρδος. Απ το συλλογικό η κοινωνία πέρασε στο ατομικό και απ το ατομικό στην υποδούλωση και την εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Ηταν φυσικό το συλλογικό καθώς ηταν καθεστώς, να αντιδράσει στο ατομικό και ειδικά στην ατομική ιδιοποίηση του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Η ιδιοκτησία για να υπερνικήσει την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρει, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ήθη και έθιμα και κυρίως μύθους, που θα έκαναν κατανοητά τα πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και αποδεκτή η δουλεία και εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος. Ενα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψήγματος, χωρίς να υποστεί ανεπανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια εγκληματική πράξη. Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία.

Η πρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ηταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδώσει θεϊκές ιδιότητες.(όχι βέβαια με την έννοια που του αποδίδει τώρα η Θρησκεία) Ετσι, με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε ιερή. Και σαν ιερή οχι μόνο οριστική και απαραβίαστη, αλλά και αιώνια, οπως αιώνιος ειναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα ομως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε. Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή, που οι δούλοι και οι ανιδιοκτήτες έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεό που ειναι μεγάλος, παντοδύναμος πολυεύσπλαχνος και δίκαιος οπως λένε και λέτε, γιατί δίνει και προστατεύει μόνο μερικούς ανθρώπους;

Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Σε αυτούς ακριβώς τους αμφισβητίες δούλους και προλετάριους απευθυνόμενος ο Μάρξ είπε «όλων των χωρών ενωθείτε, ότι δεν έχετε, να χάσετε τίποτε παρά μόνο τις αλυσίδες σας και με την ένωση να κερδίστε-απαλλαγήτε εκτός απ την δουλεία και την εκμετάλλευση κερδίζοντα εκτός απ τη λευτεριά και τον κόσμο. Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και

προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδυασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ, και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του. Και κυρίως να συναισθάνεται ο άνθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιο σίγουρο, ασφαλή και διαχρονικό.

Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει, αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικό-πολιτικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για να κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες ειναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι ειναι πολλοί ειναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο εχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.

Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι οι κανόνες που διδάσκουν οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη περίπτωση των αμφισβητιών κααι των ανατρεπτικά σκεπτόμενων την επέβαλλει με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο, όπως συναίβει με την περίπτωση των Αντιστασιακών στη χώρα μας

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΝΙΟΠΟΙΗΣΗ.

Εν όψη του να μην φτάσουμε και κυρίως πριν φτάσουμε στον νεοφιλελευρισμό και την παγκοσιοποίηση, την άνοιξη του 1971 το οικονομικό και κοινωνικό Συμβούλιο του ΟΗΕ ψήφισε μια απόφαση με την οποία επιχειρείται να τέθεί ενας φραγμός στις αυθέρετες ενέργειες των πολυεθνικών εταιρείων που

υποκαθιστούν πολλές φορές τις κυβερνήσεις των χωρών στις οποίες εδρεύουν.
Αφορμή για την απόφαση αυτή του Συμβουλίου του ΟΗΕ στάθηκε η πρωτοβουλία του εκπροσώπου της Χιλής Ερνάν Σάνατ Κρούζ, που επικαλέστηκε και το παράδειγμα της Ι.Τ.Τ. στην χώρα του. Οπως έγινε γνωστό από επίσημα έγγραφα που έφερε στο φώς της δημοσιότητας ο Αμερικανός δημοσιογράφος Τζάκ Αντερσον, η γιγαντιαία αυτή εταιρεία προσπάθησε να ανατρέψει τη σοσιλιστική κυβέρνηση του Προέδρου Αλλέντε. Η απόφαση προέβλεπε τη σύσταση επιτροπής που θα ερευνούσε το θέμα.
Η διάδοση των πολυεθνικών εταιρειών, ειναι ενα από τα καθοριστικά χαρακτηριστικά του σημερινού σταδίου του καπιτάλισμου. Το 1971 υπήρχαν σε όλο τον κόσμο 700-800. Αυτού του είδους εταιρείες. Οι ειδικοί συμφωνούσαν τότε οτι σε 15-20 χρόνια διακόσιες απ αυτές θα κυριαρχίσουν στην παγκόσμια καπιταλιστική οικομονία.
Η διεθνοποίση του κεφαλαίου χαρακτηρίζει απ τις αρχές της, την Ιμπεριαλιστική εποχή. Ομως πριν απ τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο και στη διάρκεια του μεσοπολέμου η διεθνής συγκεντροποίηση του κεφαλαίου δεν αποτελούσε παρά μια εξαίρεση. Εκτός απ τις μεγάλες Αγγλό-Ολλανδικές εταιρείες, την uhilenet και την Rogl Duteh Shell, τα τράστ, γενικά, κυριαρχούνταν απ τα κεφάλαια ενος μόνο κράτους ή έθνους. Αν και έκτοτε βλέπαμε να αναπτύσσονται σιγά σιγά υποκαταστήματα και κέντρα συναρμολόγησης στο εξωτερικό, ομως η καθ' αυτό κατασκευή καθώς και η εμπορική διεύθυνση παραμένει στη χώρα προέλευσης του κεφαλαίου.
Εκείνες που κυρίως επεκτάθηκαν στο δρόμο των επιχειρήσεων σε παγκόσμια κλίμακα, ειναι οι μεγάλες αμερικανικές εταιρείες. Τα κάθετα Τράστ και οι εταιρείες με πολλαπολούς κλάδους αποτελούσαν τους ενδιάμεσους κρίκους που οδήγησαν, απ το κλασικό Τράστ ή μονοπώλιο και σε συνέχεια στην πολυεθνική εταιρεία. Οι σπουδαιότερες ευρωπαϊκες και Ιαπωνικές εταιρείες, τις ακολούθησαν στον ίδιο δρόμο. Εξ αλλου στην Ευρώπη παρά στις ΗΠΑ, συναντούμε σήμερα τα πρώτα παραδείγματα εταιρειών που δεν ειναι πολυεθνικές μόνον ως προς τα κέντρα κατασκευής και διάθεσης των προϊόντων τους αλλά ακόμη και ως προς την προέλευση του κεφαλαίου και των διευθύνσεών τους,
Από το ύψος των επιχειματικών αριθμών και επενδύσεών τους, οι ισχυρότερες εταιρείες σήμερα ξεπερνούν... κατά πολύ τα μέσα που διαθέτει η μεγάλη πλειοψηφία των κρατών. Ειναι άφθονα τα παραδείγματα που δείχνουν οτι οι χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου-που οι Μαρξιστές πιο σωστά αποκαλούν μισο- αποικίες δεν μπορούν να αντισταθούν στη δραστηριότητα των εταιρειών αυτών.
Εκείνο, που παραμένει αληθινό ειναι οτι στην εποχή του νεοαποικισμού, οπως και στην εποχή της αποικιοκρατίας οι εταιρείες αυτές μπορούσαν να αποσπάσουν ακόμα και δικαιώματα ετεροδικίας. Αρκεί να σκεφτούμε τα δικαιώματα που ακόμα και μια κυβέρνηση σαν αυτή της Γουϊνέας και η δική μας υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν σε επιχειρήσεις και η Ελλάδα στους Αμερικανούς το δικαίωμα της Επικυριαρχίας. Τώρα το σημαίνει Επικυριαρχία η ίδια η λέξη λέει : κράτος-χώρα που σε ολους τους τομείς της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής (οπως ειχε συμβεί στη χώρα μας) ζωής, ειναι υποχρεωμένο-μένη να λειτουργεί κάτω-βάση των εντολών του Επικυρίρχου και την αντίστοιχη επιτηρηαη.
ΒΕΡΟΙΑ ΚόγιαςΝίκος

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΕΝΑ ΟΔΗΠΟΡΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΧΡΟΝΗ ΗΤΑΝ ΚΑΙ Η ΚΡΑΤΗΣΗ ΤΟΥΣ

Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Ένας πόλεμος που ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά τον πρώτο. Θα ηταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός, περνούσε χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών για το τι σημαίνει πόλεμος.

Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων Ανθρώπων, που η Φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν ειχε σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο ρώλο του φασισμού, και ό,τι αλλο στερεί την χαρά της ζωής, και ειδικά την εξασφάλιση της ειρήνης, η θυσία των 55 εκατομμυρίων Ανθρώπων που έχασαν-έδωσαν τη ζωή τους δεν θα είχε κανένα νόημα.

Βέβαια κανένας πόλεμος, ενώ διεξάγονται για τους ίδιους λόγους: αρπαγή του είδη στοκαρισμένου πλούτου, εδαφική επέκταση στην είδη υπάρχουσα έκταση, εξασφάλιση φτυνών πρώτων των υλών, αγορών, υποθήκη του μελλοντικού να παραχθεί πλούτου στην κατακτημένη χώρα, που θα επιβάλλει Ο νικής κλπ, δεν ειναι ίδιος με τον προηγούμενο, σε οπλισμό, δύναμη πυρός, συμμετοχή, τέχνη και συνέπειες σε Ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές.

Σε κάθε πόλεμο υπάρχουν διαφορές ως προς τα μέσα και τον τρόπο διεξαγωγής του. Μέχρι και τη λήξη του Α! Παγκόμιο Πόλεμο, οι πόλεμοι διεξάγονταν με τους στρατούς, και με ελάχιστους ίσως πράκτορες στα μετώπισθεν. Στο Β!.Π. πόλεμο ομως, εκτός από τις όποιες αλλες διαφορές σε σχέση με τους αλλους υπήρχε μια αξιόλογη και ιδιόμορφη διαφορά: Ο πόλεμος αυτός δεν έγινε μόνο με τους στρατούς των εμπλεκόμενων χωρών. Μια αλλη αξιοσημείωτη διαφορά που βίωσαν οι λαοί ειναι το γεγονός, οτι στον πόλεμο αυτόν δεν υπήρχαν συγκεκριμένα μέτωπα, οπως στους προηγούμενους.

Στον πόλεμο αυτό δεν υπήρχαν μετώπισθεν. Και δεν υπήρχαν γιατί μετά, τη συμμετοχή και της Σοβιετικής Ενωσής στον πόλεμο, σε ολες τις εμπόλεμες χώρες δημιουργήθηκαν Εθελοντικές Αντιστασιακές οργανώσεις. Τα πολεμικά μέτωπα ηταν πλέον ασαφή και δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς ηταν παντού, όπου υπήρχε κατακτητής. Σε κάθε γωνιά της κατακτημένης χώρας.

Για πρώτη φορά στην ιστορία των πολέμων ο στρατός κατοχής, δεν είχαν οπως παλιά εξασφαλισμένες της πλάτες στις κατακτημένες χώρες, αλλα και στα ίδια τα πολεμικά μέτωπα η ζωή του διέτρεχε ανα πάσα στιγμή τον κίνδυνο από κάποιον Αντιστασιακό πολίτη της κατακτημένης χώρας, να του αφαιρέσει εντελώς ανεπάντεχα τη ζωή του, κάτι που δεν συνέβαινε πρην τη δημιουργία των Αντιστασιακών Οργανώσεων.

Οπως στη χώρα μας, που ηταν η πρώτη χώρα, που ηταν ίσως ο μόνος λαός που δεν «περίμενε τους βαρβάρους» μοιρολατρικά. Οι Ελληνες ξανά κοιτάχθηκαν στα μάτια, οπως κοιτάχθηκαν οταν οι Ιταλοι μα κήρυξαν τον πόλεμο πριν ακόμα ολκληρωθεί και η κατοχής της Κρήτης Και πρην προλάβουν στο Βερολίνο να τσιγγρίσουν τα ποτήρια της Νίκης η Βάστικα ειχε κατεβεί απ την Ακρόπλη. Ενδειξη και απόφαση οτι ο γώνας και υπο κατοχή συνεχίζεται.

Οργάνωσαν μαζικές οπως ΕΑΜ, ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ, ΠΕΑΝ και πολλές αλλες μικρότερες και ατομικές-προσωπικές ακόμα. Οργανώσεις που οργάνωσαν εθελοντικούς ένοπλους στρατούς οπως το ΕΑΜ οργα΄νωσε τον ΕΛΑΣ, που πολέμησαν, οχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές, αλλά και ενταγμένοι οι στρατοί αυτοί στο γενικότερο σχέδιο του συμμαχικού αγώνα. Αυτοί οι Εθελοντικοί στρατοί στις κατακτημένες χώρες, εκτός του οτι απασχολούσαν αρκετές μεραρχίες 10-12-15 μόνο στην Ελλάδα. Μεραρχίες που αν δεν ειχε οργανωθεί αυτό το αξιοθαύναστο λαϊκό κίνημα στη χώρα μας θα πολεμούσαν στα διάφορα μέτωπα τους συμμαχικούς στρατούς.

Σε πολλές δεκάδες ανέρχονται οι στρατηγοί της Βέρματ, που έχασαν τη ζωή τους απ΄τα Αντιστασιακά κινήματα. Αν θυμάμαι καλά τρις (3) στρατηγοί έχασαν τη ζωή τους στην χώρα μας και σε πολλές, πάρα πολλές εκατοντάδες ειναι οι αξιωματικοί όλων των βαθμών που έχασαν τη ζωής του στις κατακτημένες χώρες απ τα εθελοντικά κινήματα. Εξήντα (60) αξιωματικοί σκοτώθηκαν μόνο σε μια απ τις πολλές ενέδρες την άνοιξη του 1944 στα Τέμπη και πολλές χιλιάδες ειναι οι αγέροχοι Φρίτς, που άφησαν τα κόκκαλά τους στις 600 μικρές και μεγάλες μάχες που έδωσε ο ΕΛΑΣ μαζί τους. Επιβεβαίωση του γεγονότος αποτελεί το Γερμανικό Νεκροταφείο στο Διόνυσο. Και αυτό της Θεσσαλονίκης και αυτούς που τους πήγαν στη Γερμανία και ειδικά τους βαθμοφόρους.

Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, τόσο συμμαχικών τακτικών στρατών, οσο και των μετώπισθεν εεθλοντικών Αντιστασιακών πολεμώντας, ονειρεύονταν μια Μεταπολεμική Ανθρωπότητα και μαι Πατρίδα Ελεύθερη και δίκαιη, μέσα σ ενα κόσμο Ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Ενα κόσμο με αδιατάρακτη πλέον την Ειρήνη. Και ομως, παρά τα πολλά εκατομμύρια θύματα και τα ερείπια, που προξένησε η εικόνα που παρουσίασε και βιώσαμε σαν λαός, αμέσως μετά τη λήξη του πολέμου στη χώρα μας και σήμερα η Ανθρωπότητα ειναι αναφισβήτητα ζοφερή.

Η Πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό και επιβεβαίωση, οτι ο ελληνικός Λαός, παρά την εγκατάλλειψη του λαού και της χώρας απ την πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας, τον σχηματισμό της ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης απ τους Επίορκους στρατηγούς, αμέσως μετά την καράρρευση του αλβανικού μετώπου, ηταν το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, απ το Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, λίγες ώρες πριν την ολοκλήρωση της κατοχής με την κατάληψη και της Κρήτης στις 30-31Μαϊου 1941.

Ενώ στην Κρήτη στρατός και λαός συνέχιζε τον πόλεμο κατά του άξονα, τρις μέρες πριν την ολοκλήρωθεί η κατάληψής της, οι επίορκοι στρατηγοί Δεμέστιχας, Κατσιμίχας, Μπάκος και Σία με πρωθυπουργό τον στρατηγό Τσολάκογλου, σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση και την 29η του Απριλίου του 1941 απευθύνε προκήρυξη προς τον ελληνικό λαό:

Ελληνες μαχηταί, Ελληνικέ Λαέ.

Αυτές ήταν οι μέρες που οι Ελληνες περιμέναμε τους βαρβάρου, Μέρες χωρίς εξουσία και να που οι επίορκοι στρατηγοί με το διάγγελμα μας θύμισαν, ότι η χώρα όχι μόνο απέκτησε εξουσία αλλα και δια αυτής κατάγγειλαν σαν φυγάδες αυτούς που εγκατάλλειψαν που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στα χέρια των κατακτητών λέγοντας ότι: «Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλειψαν το πάτριον έδαφος. Υπό την ασφαλή

προστασίαν της θαλάσσης από τα επιθέσεις του αντιπάλου απαιτούν από όλους μας να συνεχισθή ο αγών, το μάταιον του οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επι του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει.

Η σκληρά πραγματικότητης ειναι, οτι, μετά την κατάληψιν των Αθηνών υπό του γερμανικού στρατού και μετά την φυγήν των Αγγλων, δεν δύναται να γίνει ουδής πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος.

Κυβέρνησις που ετράπη εις φυγήν ουδέν διακίωμα εχει να απαιτεί από τον ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισοδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν.

«Πρέπει ν αναλάβωμεν την τύχην της χώρας σθεναρώς στα χέρια μας, και ν' ατενίζωμεν κατάματα την σκληράν πραγματικότητα. Δια να ανταποκριθώμεν εις ταύτα αποφάσισα μεθ' ολων των Στρατηγών και Αξιωματικών του αγωνισθέντος Ελληνικού Στρατού, να σχηματίσω υπό την προεδρίαν μου κυβέρνησιν, ήτις θα εξασκή την εξουσίαν της ανεξάρτητα της μέχρι τούδε κυβερνήσεως της Ελλάδας, εδραζομένην επί της μόνης κυριάρχου θελήσεως του ελληνικού λαού.

Αυτή θα ειναι η μόνη νόμιμος κυβέρνησις εν Ελλάδι και θα εχει την εντολήν και μοναδικόν προορισμόν, τη συγκαταθέσει των δυνάμεων κατοχής, ν αποκαστήση την ησυχίαν και την τάξιν, εις τον δυστυχισμένον αυτόν τόπον και να χαρίση εις τον ελληνικόν Λαόν την ασφάλειαν δια μιας υπευθύνου και δραστήριας ενεργείας, ωστε κανείς να μην αισθάνεται τον εαυτό του υπο τας σημερινάς δυσκόλους και τραγικάς στιγμάς, ως απροστράτευτον».

Οπως ειναι σε όλους πλέον γνωστό, η κυβέρνηση αυτή κάλυψε ολη τη βία, τη βαρβαρότητα και τη φρίκη της κατοχής, που με τις παντός ειδους δημοκοπηκά λόγια και πράξεις. Διευκόλυνε τα κατοχικά τραγικά για το λαό μέτρα: οπως αναγκαστικό δάνειο, ληστεία τροφίμων και ζώων, εμπόριο, βιομηχανία, πρώτες ύλες και εξωρυκτική βιομηχανία, αρχαιολογικά και πολιτιστικά εργα και εργα τέχνης. Και ενω ισχυρίζονταν, (οπως και οι αλλες δυο που την διαδέχθηκαν) «οτι...σώζουν την Ελλάδα και τον ελληνικό λαό». Η κυβλενρηση αυτή οπως και οι αλλες δυο, του Λογοθετόπουλου και του Ράλλη, πρόσφερε οσες υπηρεσίες της ζητούσαν οι κατακτητές με πρώτο αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό.

Αγγλος Γουτνχάουζ στο βιβλίο του «Το μήλο της έριδος» στη σελ 44, την χαρακτηρίζει «κυβέρνηση αντρεικέλων» και ο ιστοριογράφος Δημ Γατόπουλος γράφει οτι «οι ψευτοκυβερνήται της κατοχής έδρασαν καθ΄ολοκληρίαν ως υπάκουα όργανα και προς το συμφέρον των ξένων κατακτητών».

*Η ιδεολογική προετοιμασία και αυτής της κυβέρνησης εχει τις ρίζες της στο ολέθριο καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στη γερμανοφιλία, στο φιλοχιτλερισμό και τις μονοκρατορικές αντιλήψεις του Μπάρμπα Γιάννη του κανατά, που για οσους θυμούνται την θεατρική σάτηρα, που ο Μηνωτής άρχισε με το: «**θα ΠΩ ΚΑΙ ΑΣ Το ΠΕΙΩ**», (ενωούσε το ρετσινόλαδο και την εξορία) «πάει το μαλλί δεκάξη και το λάδι θα πετάξει», στο μιλιταριστικό πνεύμα και τον αντικομμουνισμό, την ηθική και πολιτική κατάπτωση του παλατίου, των στρατηγών σε συνδιαασμό με τους αντιδραστικούς πολιτικούς.κύκλους της συντηρητικής και αντιδραστική Ελλάδας*

Πριν απ την κατοχή οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας, έσπερναν την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον, δεν επέτρεπε την αντιπαράταξη με μια παίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο με ενα πανίσχυρο και αήττητο στρατό. Τον αγώνα τον «κρίνενε» άσκοπο και προκαδικασμένη την

καταληξή του. Ανάμεσά τους και υπεύθυνοι παράγοντες και μάλιστα απ τους ποιό αξιόλογους.της αστικής τάξης, που τα συμφέροντά τους είχαν ηδη ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Ολοι αυτοί που δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα την δικτακτορία της 4ης Αυγούστου και τις αντινομίες του καθεστώτος Μεταξά, στους εσωτερικούς ακροβατισμούς και τους εξωτερικούς προσανατολισμούς, στεγάστηκαν υπό τη σκέπη του αλλα Μεταξά «Γ' Ελληνό-χριστιανικού Πολιτισμού».

Μετά την κατοχή ομως, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι που έσπερναν την ηττοπάθεια. Ηταν και οι «φρόνιμοι», οι «λογικοί» και οσοι «αγαπούσαν» πολύ την Ελλάδα, που συντάχθηκαν με τους ηττοπαθείς και προπαγάνδιζαν και αυτοί την αναμονή, και μιλούσαν πλέον ανοιχτά για τις «δυσκολίες» ή και το «μάταιο» του αγώνα, κατά των κατακτητών, της πρόκλησης καταστροφών χωρίς αντίστοιχα επιτεύματα.

Ολα αυτά τα υιοθετούσαν ή πρωτό κυκλοφορούσαν από τους αρχηγούς ή των εκπροσώπων των περισσοτέρων αστικών κομμάτων. Ολα αυτά σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε αλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.

Η πτώση του αλβανικού μετώπου, η αγκατάλλειψη του λαού και της χώρας, η γερμανό-φασιστική κατοχή και ο σχηματισμός της πρώτη ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης απ τους επίορκους στρατηγούς, αποτέλεσε για τον ελληνικό λαό ενα απ τους μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε πότε. Η κατοχή ηταν ενας σεισμός για την ελληνική κοινωνία και το λαό. Στην αρχή προκάλεσε κατάπληξη και ανησυχία. Πολλά απ τα κόμματα χάθηκαν και οι τάξεις αποσυνδέθηκαν. Οι αξίες κλονίστηκαν και μαζί τους και οι όποιες ηθικές αξίες, αρχές και φραγμοί κλονίστηκαν. Ο περί υπάρξεως αγώνας άρχισε να βάζει τη θηριώδη σφραγίδα στην ψυχολογία των Ελλήνων.

Κέντρα οπως η Αθήνα και ο Πειραιάς εγκαταλείπονταν και τα κοινωνικά αποβράσματα έβγαιναν στην επιφάνεια. Το μεταξικό παρακράτος πολλαπλασιάζονταν και η συνεργασία απ τις πρώτες ακόμα μέρες άρχισε να γίνεται ορατή και η προοπτική που διαγράφονταν για το μέλλον μαύρο. Πρώτο λόγω της φύσης του κατακτητή, που το κυβερνούσαν δυνάμεις που εμφορούνταν απ τις πιο εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες και οι πιο βάρβαρες μεθόδες βίας.

Οι φυλικικές θεωρίες, ο άκρατος γερμανικός σοβενισμός, η μη αναγνώρισει σε ολόκληρους λαούς δικαιώματ στην ανάπτυξη και τη βιομηχανική και την πολιτιστική πρόοδο, με σχέδιο εξόντωσης των μη άριων λαών. Μο μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή ηταν μερικά απ΄τα στοιχεία που συγκροτούν τη φυσιογνωμία του κατακτητή και που τόσο βάρβαρα βίωσαμε επί τέσσερα χρόνια οι Ελληνες. Αυτά ήταν κάτι που έβαλε σε σκέψη τον κάθε Ελληνα, ανεξάρτητα σε πιο Ιδεολογικό και πολιτικό χώρο ανήκε.

Η «Νέα Τάξη» δεν ηταν τίποτε αλλο απ αυτό που έγινε, το σύστημα των μέτρων που εφαρμόστηκε, μέτρων που ηταν ηδη προκαθορισμένα απ τις Φασιστικό-Ναζιστικές ιδέες και αντιλήψεις για τον άνθρωπο και τη ζωή. Ι δέες που προδιέγραφαν το μέλλον του επιφύλασσαν του κατακτημένους λαού. Αν οι λαοί κατακτημένοι και μη δεν επιστράτευαν και τα τελευταία αποθέματα θάρρους, θέλησης και τις αντίστοιχες θυσίες σε αίμα και υλικές καταστροφες να ηττηθεί ο άξονας.

Και ενώ η κυβέρνηση των στρατηγών πίστευε στην τελική νίνη του άξονα και έκανε το πάν για να συμβάλει και αυτή στην νίκη, οπως μπορούσε ακόμα και με ελληνικές δυνάμεις και αν το ΕΑΜ δεν οργάνωνε διαδηλώσεις και συλλλητήρια χιλιάδες Ελληνες θα πολεμούσαν στα πολεμικά μέτωπα τους συμμάχους, για να καρπωθούν και προσωπικά οφέλη και να εγράψουν μελλοντικές υποθήκες συμμετοχής στην εξουσία. Βέβαια από ό,τι αποδείχθηκε δεν χρειάστηκε και πολύς κόπος για να γίνει αυτή η συνεισφορά και αρμονική συνεργασία με του κατακτητές.

Η «4η Αυγούστου» ειχε εκθρέψει με την Πέμπτη φάλαγγα και τους «προθύμους». Τα λαμόγια και τα όποια αλλα κατακάθια, που εξασφάλισαν για τον σκοπό αυτό τη «Νόμιμη» σύνδεση με την κοινή αντίληψη με αυτή του άξονα. Στο φόντο αυτό και με αυτή τη νοορτοπία, την ψυχολογία και συναντιλήψεων με τους κατακτητές, λειτούργησαν οι συνθηκολόγοι στο μέτωπο και σε συνέχεια τις κατοχικές κυβέρνησεις.

Για το σκοπό αυτό, μετονόμασαν το κατεχόμενο «Βασίλειο της Ελλάδος» σε «ελληνική Πολιτεία» και σε συνέχεια άρχισαν ενα υποτυπώδη, επιφανειακό, επιδερμικό θα έλεγα θόρυβο στην «προκήρυξή» τους, για τους φυγάδες και το Βασιλιά και πέραν αυτού η συνεργασία αρμονική σε ολα τα επίπεδα. Και το πιο οξύμωρο ειναι το γεγονός οτι και αυτοί οι βασιλόφρονες, χάρη των κατακτητών αρνήθηκαν το Βασιλιά τους! Και το πιο ωραίο ειναι οτι μετά που σχημάτισαν την κυβέρνηση «κατηγορούσαν» για λίγο και την 4η Αυγούστου, που τους ειχε αναδείξει σαν «υπεύθυνη ηγεσία» για τον πόλεμο εναντίον του άξονα, ενω διατηρούσαν το οικοδόμημα της βίας, τρομοκρατίας και της καταλήστευσης, που εκείνο το καθεστώς ειχε δημιουργήσει και το αυγάτιζαν εναρμονίζοντά τα με αυτά που απαιτούσαν οι κατακτητές!

Ετσι εκτός απ τον εαυτό τους και το λαό παρέδοσαν και αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό, που με τις αντίστοιχες αλλαγές που ειχε κάνει η 4η Αυγούστου, δεν χρειάστηκε να κάνουν την παραμικρή αλλαγή ή αντικατάσταση και σε αυτήν ακόμα την ανωτάτη ηγεσία του, οπως πχ του Εβέρτ αρχηγού της ασυνομίας πόλεων. Μια παραχώρηση που οχι μόνο διευκόλυνε τον άξονα να εξοικονομήσει ανθρώπους για τα μέτωπα, ενώ παρλληλα μέσω του κρατικού μηχανισμού θα έλεγχαν το λαο, μην τυχόν με δική του πρωτοβουλία οργανώσει Αντίσταση, πήραν ολα τα μέτρα προκειμένου να αποκλείσουν ενα τέτοιο γεγονός και να το τσακίσουν στο ξεκίνημα.

Και σε λίγο, οπως ο Μεταξάς πριν τελειώσε με τα βασανιστήρια, το τρετσινόλαδο και τον πάγο και τις εκπαραθυρώσεις, άρχισε την εξαφάνιση και της κομμουνιστική θεωρίας. Ετσι, στις 22 Αυγούστου με την Νενομισμένη» τελετουργική επισημότητα:«εις την διασταύρωσιν των λεωφόρων Αμαλίας και της Ολγας εκάησαν υπό του Εθνικού Παν μορφωτικού φοιτικού Συλλόγου 20 χιλιλαδες τόμοι κομμουνιστικών βιβλίων» Εφημερίδα «Ελεύθερος» και την επομένη 23 του ιδίου μηνός στη Δράμα:«Γενομένης ερεύνης υπό της Αστυνομίας κατασχέθηκαν κομμουνιστηκά έντυπα εις διαφόρους οικίας, τα οποία εντός της εβδομάδος θα καούν εις την κεντρικήν Πλατείαν της πόλεως «εν τελετή». Εφημερίδα «Εθνος».

Αυτοί λιγές μέρες μετά το σχηματισμό της κυβέρνησης, εκτός ολων των αλλων μέτρων που πήραν για να μη γίνει καμιά Αντιστασιακή κίνηση εξέδωσαν ανακοίνωση με την οποία καλούσαν τον λαό: «Πας κατέχον ειωσδήποτε διαμετρήματος πυροβόλο όπλο να το παροδόσει αμέσως εις το κοντυνότερο

τμήμα ασφαλείας. Ο συλληφθής κατέχον πυροβόλο όπλο θα εκτλείται πάρ' αυτά». Δε πέρασαν παρά μόνο μερικές μέρες και σκότωσαν δύο Ελληνες«εις τας οικίας των οποίων ευρέθησαν...». Και λίγο αργότερα ο Χρυσοχόου με μέλη της ΟΠΑ, πήγαν στο χωριό Μεσόβουνο και ζητούσαν απ τους χωριανούς να τους παραδόσουν τα όπλα. Οταν ο πρόεδρος του χωριού τους ειπε οτι δεν εχουν οπλα κρυμένα τον σκότωσαν.

Την μεθεπομένη ομως, οι Γερμανοί καθ' υπόδειξη «ορισμένων» συνοδευόμενοι απ την χωροφυλακή και μέλη της ΠΑΟ, ξαναπήγαν στο χωριό με το ίδιο αίτημα, αφού πήραν την ιδια απάντηση, εκτός του οτι σκότωσαν πάνω από 150 χωριανούς άνδρες. Φευγοντας έκαψαν και ενα μεγάλο μέρος του χωριού. Υστερα από λίγο καιρό για τον ιδιο λόγο ξαναπήγαν στο Μεσόβουνο και αφού πήραν την ιδια απάντηση τη φορά αυτή, σκότωσαν αδιάκριτα φύλου και ηλικίας ολους τους κατοίκους του χωριού και φεύγονταν έκαψαν και οσα σπίτια δεν είχαν κάψει την πρώτη φορά. Απ΄ τους κατοίκους αυτού του ηρωϊκού Χωριού, επέζησαν μόνο οσοι είχαν την καλή τύχη να μην ειναι στο χωριό τις μέρες αυτές.

Οι στρατηγοί και ειδικά ο δικτάτορας Μεταξάς, γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαού. Το τεράστιο χάσμα που δημιουργήθηκε στο μέτωπο ανάμεσα στην ηγεσία και το στρατό για τον τρόπο οργάνωσης και διεξάγωγης του πολέμου και τους σποπούς του πολέμο, αφού οπως γράφει ο Γρηγ Δάφνης (Η Ελλας...τομ Β! Σελ 474-475) «ο ελληνικός λαός εκλήθη να αντιμετωπίσει τον ιταλικό φασισμό και τον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό, αφού επί μιαν τετραετίαν εδιδάσκετο οτι τα καθεστώτα αυτά ήσαν αι μορφαί πολιτικής διακυβερνήσεως του μέλλοντος», και ειδικά της χώρας μας που ειχε και τις αντίστοιχες υποδομές.

Εμφορούμενη απ την ιδια αντίληψη, αγωγή και παιδεία ηταν επόμενο και η «Ανωτάτη ηγεσία δεν πίστευεν εις την νίκην, αλλά ηθέλαμεν να ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων». Λόγια του υποστρατήγου ε α Πετρουστόπουλου, που ητα διευθυντής του ΙΙΙ γραφείου (επιχειρήσεων) της ΥΙΙΙ Μεραρχίας, που αντιμετώπησε νικηφόρα την κύρια επίθεση του εχθρού στην Ηπειρο. Γι' αυτό και η γνώμη του πολύ βαρύνουσα για τον πόλεμο, τον τρόπο οργάνωσης, διεξαγωγής και τους σκοπούς του πολέμου. Για να καλήψη τον ηττοπαθεί προσανατολισμό του πολέμου και για να αποφύγει το...ειπε εκείνο το βαρύγδουπο: μεγαλόστομα ο Δικτάτορας.

«..Αλλά υπάρχουν στιγμές κατά τας οποίας ενας λαός οφείλει, αν θέλει να μείνει μεγάλος, να ειναι ικανός να πολεμήση, εστω και χωρίς καμίαν ελπίδα νίκης...Μόνον διότι πρέπει...Αλλα επί πλέον και ημείς οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζομεν οτι δεν πολεμούμεν μόνον δια την νίκην αλλα και για την Δόξαν...». Και ηταν βαρύγδουπα γιατί σκοπό είχαν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα.

Και ηταν αδικαιολόγητα γιατί στην Ελλάδα λόγω της γεωστρατηγικής της θέση, με ευθύνη ολοκλήρου του πολιτικού κόσμου τόσο η Αγγλία, αλλο τόσο και η Γερμανία, έπαιξαν στις πλάτες του λαού και με τη ζωή του, ενα απ τα πιο βρόμικα διπλωματικά παιχνίδια για τον ιταλό-ελληνικό πόλεμο και την τέτοια κατάληξη του. Οπως ειναι πλέον γνωστό η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία ηταν αγγλικής σύλληψης και κοπής.Το ερώτημα που μένει αναπάντητο ακόμα ειναι αν υπήρχε συμπαιγνία ανάμεσα στις δυο χώρες για την επιβολή της.

Στο εσωτερικό της χώρας μας και δυο χώρες είχαν αρκετά εσωτερικά στηρίγματα, έτοιμα να παίξουν οποινδήποτε προδοτικό ρόλο τους ανατεθεί. Η Αγγλία τον αγγλοτραφή Βασιλιά Γεώργιο, που λίγο καιρό πριν τον επανέφεραν στον ελληνικό θρόνο και η Γερμανία τον γερμανοτραφή φασίστα και απολυταρχικό Μεταξά. Το ερώτημα που παραμένει ειναι αν υπήρξε συναντίληψη και συναίνεση ανάμεσα στις δυό χώρες επιβολή της.

Και παραμένει γιατί η συνεργασία των δυο χωρών σε ολη τη διάρκεια της κατοχής εναντίον του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, (ΕΑΜ) πολιτική, στρατιωτική και οικονομική, ηταν οχι μόνο αρμονική, αλλα διεξάγονταν στα υψηλότατα κλιμάκια ακόμα και ανάμεσα στον ιδιο τον Τσιώτσιλ και τον Χίτλερ την άνοιξη του 1944 στη Λισαβόνα για τον τρόπο παράδοσης της Ελλάδας στους Αγγλους και τον τρόπο αποχώρησης του γερμανικού στρατού κατοχής απ την Ελλάδα.

Η κατοχική συνεργασία ηταν πολύπλευρη και ανοιβαία με κοινό στόχο πάντα το πολικό-κοινωνικό και ένοπλο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και οι δυό στο στόχαστρο είχαν αυτό το πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο Εθελονικό Λαϊκό ελληνικό κίνημα, που παρά τα πολύπλευρα θεμιτάκαι αθέμητα μέσα που χρησιμοποίηθηκαν και απ τις δυο πλευρές δεν μπόρεσαν να το θέσουν υπό τον έλεγχό τους. Αφου δεν μπόρεσαν να το ελέξουν το πολεμούσαν από κοινού.

Αρκετοί απολογητές της δικτατορίας και υμνωδοί του δικτάτορα πάσχισαν τότε να τον ζωγραφίσουν άνθρωπο γεμάτο αποφασιστικότητα, θάρρους και ευψυχίας τόσο κατά την επίδοση σ αυτόν του ιταλικού τελεσεγράφου οσο και αμέσως μετά την κήρυξη του Ιταλο-ελληνικού πολέμου, ενώ ειναι αναμφισβήτητο οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40, με ανεκτό απ τον λαό πολιτικής νόμιμότητας και κοινωνικής προόδου, ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα και κυρίως αλλα θα ηταν η κατάληξή του.

Η 4η Αυγούστου υπήρξε, στην ιστορία της Ελλάδας, η συνισταμένη σε μαι με ο,τι αισχρότερο, ό,τι προστυχότερο και βάρβαρο έζησε ο λαός. Εβαλε προμετωπίδα την ιερόσυλη ταμπέλα του «Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού» που επρόκειτο να εχει και...η διόρθωση της αρχαίας ελληνικής και Βυζαντινής περιόδου. Και δεν ηταν παρά μια χοντροκομμένη αλλά καθαρόαιμη αντιγραφή του χιτλερισμού και του μουσουλινισμού.

Θα ηταν άδικο να αρνηθεί κανείς στο Γκλυξμπούρκ την επιτυχία στην εκλογή των προσώπων που χρησιμοποίησε για τη φασιστική δικτατορία του και την παμπόνηρη Αγγλία που απ το 21 ασκούσε την ελλαδική κοινωνικό-οικονομική πολιτική της Ελλάδας

Το ελληνικό Αντιστασιακό κίνημα με πρώτο το ΕΑΜ ηταν το πρώτο σε όλο τον κόσμο Εθνικό Απελευθερωτικό κίνημα. Ενα κίνημα που αποτέλεσε μοντέλο, που οχι μόνο μιμήθηκαν, αλλα και υιοθετήθηκε απ τα Ευρωπαϊκα κινήματα, αλλα αργότερα και απ τα Εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα των λαών της Λατινικής Αμερικής, Ασία και Αφρικής, που συνεχίζουν ακόμα να μάχονται κατά της αποικιοκρατίας και οποιας αλλης κατάκτησης και υποταγής.

Και ηταν το πρώτο γιατί, ιστορικά τα πρώτα τοπικά κομμάτια του ΕΑΜ συγκροτήθηκαν απ την πρώτη μέρα, που η χώρα έμεινε χωρίς εξουσία. Την ημέρα αυτή άρχισαν οι πρώτες συναντήσεις, συσκέψεις και οι συζητήσεις σε διάφορες περιοχές και πόλης για την κατάσταση που άφησαν πίσω τους αυτοί

που «ετράπησαν εις φυγή» και άρα, «ουδέν δικαίωμα εχουν να απαιτούν από τον ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισοδυναμούν με σφαγιαμόν και αυτοκτονίαν.

Αυτά και πολλά αλλα παρόμοια γράφουν οι επίορκοι στρατηγοί, που σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, για τους εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, μα και για τους ίδιους πως θα κυβερνήσουν:

Ολα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, ολα μπορεί να ειναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απαγοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Οχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόριτες απόψεις και μάλιστα απ τα χείλη...Δηλαδή ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς ώμους τους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, για ενα ιδανικό και μια ελπίδα.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ενα απλό φιλότιμο! Ούτε στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγο της μοναδικότητας και του ανεπανάλυπτου της ζωής, κάνενας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη!

Οι ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατο πέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου και τα ξερονήσια της χώρας μας- των φυλακών, μα και πάνω απ όλα σε εκείνες που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μέν αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλάκες πάλια και επι χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συκριθεί. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις φυλακές χάρην παιδιάς!

Οσοι περάσαμε απ τη Γυάρο και τη Μακρόνησο-άνδρες, γυναίκες και νέοι, στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα καταραμένα νησιά. Σε ολους ειναι γνωστό οτι μας πήγαν και μέλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και οχι μόνο οσοι βασανίστηκαν σωματικά. Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, ειναι πιό φρικτό και απ το πιό άγριο ξύλο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ενας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, για πάθει ο κρατούμενος ψυχική κατάθλιψη.

Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιαρα, να «κάνουν μια δήλωση» και σε συνέχεια να «συμορφωθούν και με ολες τις άλλες υποδείξεις», για τους άλλους ομως, τους πιό πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ηταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί ο σκοπός τους μοναρχοφασιστικού καθεστώς ηταν η υποταγή ή αλλοιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση. Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου η Χιός, το Τρίκερι και το Βίδο σχεδιάστηκαν και φτιάτηκαν γι αυτόν ακριβώς το σκοπό...Οσον αφορά, ομως τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα ειναι κάπως διαφορετικά. Ολοι όσοι για τον ενα ή τον αλλο λόγο βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα

μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους! Ολοι το γνωρίζουμε πως αυτό ηταν και μπορετώ και ευκολό. Αρκούσε μια υπογραφή.

΄Και δεν πήγαινε γιατί στις φυλακές, τη Γυουρά, τη Μακρόννησο και όποια αλλη φυλακή, νησί και τόπο κράτησεις οι πολιτικοί κρατούμενοι, φυλακισμένοι και εξόριστοι η ζωή τους κάθε μέρα ώρα και στιγμή εκτός του οτι βρίσκονταν κάτω από τη Δαμόκλειο σπάθι και εκεί με εργαλείο την Κλίνη του Προκρούστη τους αμφισβητούσαν οχι μόνον τους αγώνες και τα πιστεύω αλλα και τη ζωή τους, με αντάλλαγμα της ζωής την προσαρμογή στην Κλίνη και τα μέτρα του Προκρούστη. Και κυνδίνευε η υγεία και η ζωή τους γιατί?????????

Για τις φυλακές, τις ίδες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να έβλεπε ο καημένος και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοι κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο και χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα, εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά.

Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα, το μόνο άδικο ηταν η τιμωρία τους και οι εξοντωτικές ποινές τους...Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίς και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο και δεν ηταν λίγες εκείνες με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.

Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν στα διάφορα στρατοδικεία της χώρας ηταν πολλές. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή.

Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό.

Και αντί για οικογενειακή θαλπωρη, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε εχουν με τους κοινωνικό-οικονομικού μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και να σε βάλουν φυλακή γιατί αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να ξανά αποκτήσεις την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιό τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία. Απλώς θυμίζει πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει γιατί μέσα απ τη γνώση ειναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση. Μια διαφυλική συμφιλίωση που θα βοηθήσει να προχωρήσουμε μπροστά από κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ενα αύριο με την αυτό κατανόηση ???????χωρίς απάνθρωπες «φυλακές ιδεών» γυναικών και αντρών...

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, ολες οι άλλες πρόρτες ανοίγουν μόνο προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μήν μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω απ την πόρτα και οταν ακόμα απειλείται η ζωή του. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να ειναι μια σχέση γίγαντα με νάνο.Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαια στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την εχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μιά καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμετείχε σε οργάνωσει απόδρασης... κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεσει ενος

βιβλίου, στις συχνότατες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συκρότηση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ειναι λίγοι οι μικροποινίτες που στήθηκαν στο τείχο με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή κατηγορίες.

Αυτές οι προβοκάτσιες που ηταν συχνότατες, ειχαν 4 βασικούς στόχους:α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο ετσι που να γίνεται κάθε μέρα που περνά και πιό αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσο της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμους κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελεσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδισούμε στο να μήν μας αφαιρούν μέρος απ τα ψίχουλα διατροφής, είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται οτι δικαιούμασταν.

Οταν ειναι γνωστό οτι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επι μέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Οταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται οτι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρούν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε, που οχι μόνο οι ανθρωποφύλακες ειχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλα ειχαν εκτός απ όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενος πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα: άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Η τύχη του κρατουμένου μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγχτής αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να εχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ηταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίτες, με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς αποδείξεις η και ενδείξεις ακόμα τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις γιατί δεν ειναι λίγες οι περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί απ τους «δολοφονημένους» ζούν και σήμερα ακόμα.

Τρείς λοιπόν, ηταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό απ το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μιά στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσο των

στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξοων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα.Το κύριο βάρος ομως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας.Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».

Αυτή η λέξη που οχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλα προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ ειναι συνόνιμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο. Η λέξη αυτή και πριν ειπωθει, μα και όταν ειπωθει αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής ειναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέροχο ύφος που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, των δικαστών και των... δημίων του. Οταν αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας) γεγονός που θα αποτελούσε λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους δημίους του.

Το απόσπασμα ειναι ενα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ ειναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με πιό δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστηκά αποσπάσματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν Δημίους να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ηταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού η άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς πιό ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή πιό έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ωστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν πιό απ τις δυό μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί. Εκτός πιά και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν ειχε κατακτηθεί.

Οπως ολα τα αλλα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, οτι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του οτι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι προγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

Με πιά λογική και δικαίωμα παραβίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν οτι συνείδηση σημαίνει οτι γνωρίζω τον

ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν οτι οι ερινύες ηταν οι θεότητες, που ειχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση οτι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ενας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ηταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν οτι η αστυνομία τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και συνειδητούς δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτικά εχει επιστρατευθεί να «υπηρετήσει» την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελέστή; Και το ακόμα πιό τραγικό κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοια μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα. Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά τα τραγικά και εγκληματικά για το λαό και τη χώρα γεγονότα.

Ενώ η Εκκλησία, που ειχε καλύψει και στεγάσει κάτω απ το Ράσο της τον «Γ! Ελληνοκό πολιτισμό» και τη φασιστική επιβολή της Αγγλική κοπής Βασιλό_Μεταξική φασιστικού τύπου δικτατορία, μετά την κατοχή με την άρνηση του του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου να μη δεχθεί να καλός ορίσει τον Γερμανό Διοικητή Αθηνών και να παραβρεθεί στην δοξολογία κατάκτησης των Αθηνών με εκεί την περίφημη και αξιοθαύμαστη Δήλωση ότι οι Ελληνες Ιεράρχες: «Συμμετέχουν, υμνούν και ευλογούν την Απελευθέρωση και όχι την κατοχή της χώρας». Εετσι την ήθελε και θέλει ο λαός και ο Κόντογλου την Εκκλησία, και ας λίγες μέρες πριν το Αγιο Ορος έθετε το Προπύργιο της Ορθοδοξίας υπό την Σκέπη του Φίρερ.

Η ιδιοκτησία για να υπέρ νικήσει την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρεί, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ηθή και έθιμα που θα έκαναν κατανοητά τα πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγώμενου πλούτου και αποδεκτή η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος.

Ενα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψίγματος, χωρίς να υποστεί απανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια εγκληματική πράξη. Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία.

Η πρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ηταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδόσει θεϊκες ιδιότητες. Ετσι με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε σαν ιερή. Και σαν ιερή οχι μόνο οριστική και απαραβίστη, αλλά και αιώνια, οπως αιώνιος ειναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα ομως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε. Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή που οι ανιδιοκτήτες και οι εκμεταλλευόμενοι έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεό που ειναι μεγάλος, παντοδύναμος, πολυεύσπλαχνος και δίκαιος οπως λένε γιατί δίνει και προστατεύει μόνο μερικούς ανθρώπους;

Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδιασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του και κυρίως να συναισθάνεται ο ανθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιό σίγουρο, ασφαλή και διαρχονικό. Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει , αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες ειναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι ειναι πολλοί ειναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο εχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.

Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι

οι κανόνες που διδάσκουν οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη δική μας περίπτωση την επέβαλε με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο.

=Η προαιώνια συνθήκη με τη φύση παραβιάστηκε. Οι κρατούμενοι ιδεολογικοί αντίπαλοι δεν τρέφονταν κατά φύση. Ενα μεγάλο μέρος απ αυτούς που δεν εκτελέστηκαν και αυτοί που ειχαν βαριές ποινές (οι τελευταίοι αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963, για να ξανά συλληφθούν την 12η Απριλίου 1967 και να αποληθούν τον Ιούλιο 1974) ειχαν πάθει ανεπανόρθωτες βλάβες στην όραση, τον εγκέφαλο, στο νευρικό και το σύστημα αναπαραγωγής. Βασικό αίτιο τα καταπιεστικά μέτρα σε συνδιασμό με την έλλειψη ζωϊκής πρωτεϊνης στη διατροφή και το πόσιμο νερό. Αν οι ηλικίες των κρατουμένων δεν ηταν της τάξης 25-40 ετών στην πλειοψηφία, θα ειχαν πεθάνει το 30-40 %. Εκατόν τριάντα οκτώ (138) πέθαναν μόνο στη Γυούρα, χώρια αυτούς που μεταφέρονταν και πέθαιναν στα Νοσοκομεία. Εφευγαν με τα φορία απ τη Γυούρα και δεν γύριζαν. Οταν ρωτούσανε οι αντιπρόσωποι τι έγινε με τον τάδε, η απάντηση ηταν «έγινε καλά και μετείθχηκε σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Τα δύο τρίτα των κρατουμένων ηταν μόνιμα εκτεθειμένο στις αρρώσειες που προκαλεί το εφάλμυρο και μολυσμένο νερό και τους ανθυιγεινους όρους διαβίωσης. Το πόσιμο νερό στη Γυούρα και τα νησιά αποτελούσε πολιτέλεια για τους κρατουμένους.

Μόνο η σχιστοστομία που προκαλεί τύφλωση που προσβάλει τους εξασθενισμένους και υποσιτισμένους οργανισμούς, άφησε ανάπηρους πολλές εκατοντάδες ανθρώπους. Απότοκος αυτών των συνεπειών και στερήσεων, έκτοτε ζώ με μεγαλύτερη του 67% αναπηρία, που μου έδωσε ο ασφαλιστικός μου φορέας, μόλις τεκμερίωσα δικαίωμα συνταξιοδότησης.

Το καθεστώς κράτησης υποχρεώνει τον πολιτικό κρατούμενο σε απομόνωση απ το άμεσο κοινωνικό του περιβάλλον και μέσα στη φυλακή σε απόλυτη απομόμωση απ τον κοινωνικό του περίγυρο με τους τοίχους και πέρα απ τους τοίχους της φυλακής. Αυτή η πρακτική γίνεται κατονοητή οταν τις 18-20 ώρες του 24ώρου τις περνά καθημερινά κλεισμένος στο κελί του, η επιφάνεια του οποίου ειναι μόλις 4 τμ και την εποχή που τα στρατοδικεία δούλευαν σε 24η βάση, μέναμε και δύο και τρείς ακόμα και τέσσερεις σε αυτόν τον χώρο. Στις σκηνές ο χώρος που αναλογούσε για τον καθένα, ηταν ακόμα πιό μικρός. Επιτρέπεται μόνο μιά ώρα το πρωϊ, μια το μεσημέρι και δυό απόγευμα «περίπατος». Ο κρατούμενος στο λίγο αυτό χρόνο πρέπει να αναπτύσσει τη δημιουργικότητά του, ετσι ώστε να ικανοποιήσει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες σωματικές, υγιεινής και καθαριότητας: κελιού, σώματος και ρούχων. Οι δεσμοφύλακες-βασανιστές και οι σκοποί πάνω στά κάστρα ηταν τα μόνα πρόσωπα που βλέπαμε για πολλά χρόνια. Ενας απ τους σημαντικότερους μηχανισμούς ελέγχου ειναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται επισκεπτήριο. Ενα σύστημα που σκοπό εχει να εμποδίσει-καταστρέψη την επικοινωνία με τους οικείους του. Εκτός απ το διαχωριστικό ενάμισι και πλέον μέτρου απόσταση απ τον επισκέπτη και τις σήτες, πάντα ενας δεσμοφύλακας ηταν δίπλα στον κρατούμενο και ενας στον επισκέπτη. Το ίδιο γίνεται και με την αλληληγραφία που λογοκρίνεται και διανέμεται μια φορά τη βδομάδα. Η απομόνωση τσακίζει ακόμα και τα ατσάλινα νεύρα.

Ο κρατούμενος υπόκειται σε μια σειρά τυποποιημένων συμπεριφορών που υπονομεύουν την ανθρώπινη υπόσταση. Οχι μόνο η ζωή του, αλλά και η κάθε του κίνηση υποβάλλεται σε απόλυτο έλεγχο. Η διαδικασία ελέγχου αρχίζει απ τα πιό απλά ζητήματα: οπως με τις τρείς ή τέσσερες καταμετρήσεις την ημέρα. Την συχνή ενόχληση τις νυκτερινές ώρες. Τη διανομή του σισιτίου σε συγκεκριμένη κάθε φορά ώρα. Με τον ίδιο τρόπο ελέγχεται και η προσωπική υγιεινή του κρατουμένου.

Τα γράμματα που παίρναμε η στέλναμε ειχαν μια τεράστια σφραγίδα που έλεγε. «γράφετε σύντομα, καθαρα και απόλυτα οικογενειακά και δέκα μόνο σειρές» Η χούντα καθιέρωσε τα δελτάρια, που ηταν υπόλοιπα του αλβανικού πολέμου. Και ηταν αυτά ακριβώς τα «απολύτως οικογενειακά» που δεν καταλαβαίνε η λογοκρισία απολύτος και τα έσβηνε πάντα. Και παίρναμε ή έπαιρναν ενα γράμμα, που το μισό ηταν σβησμένο κι ετσι κανένας δεν καταλάβαινε «απολύτως»...

Η απομόνωση και ο ενταφιασμός στα ψυχρά σκοτεινά κελιά των φοβερών μεσαιωνικών κάστρων του Επταπυργίου, της Κέρκυρας και η σήψη του στο τσιμέντινο κελί, τον αγκαλιάζε, τον έσφυγκε, τον πνίγει. Στραφταλίζει ο ιδρώτας στο κιτρινισμένο απ την κλεισούρα μέτωπο. Κάθε πόρος του ΕΝΑΙ του δονείται, συνταράζεται το κορμί. Πλησιάζει να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο παγωμένος Βορριάς περουνιάζει τα κόκκαλα και η ανάσα του Νότου νερουλιάζει το αίμα. Ο αθάνατος, θάνατος στήνει το δοξάρι, ϊδιο κοτσίφι στη ξόβεργα. Η ζήσει πεταρίζει, απλώνει τα φτερά της. Περιμένει μέσα στην ατελείωτη σιωπή. Το σύννεφο του θανάτου τον σφιχταγκαλιάζει. Αισθανεσαι οτι πλησιάζει η ώρα, που θα μπούν οι μηχανές της «παραγωγής» σε κίνηση. Πρέπει να βγεί το πλάνο του εικοσιτετραώρου. Πόσοι και ποιοί παραμένει άγνωστο ακόμα. Πάντος τα εργαλεία του εξαναγκασμού τα ειχαν πάρει στα χέρια τους οι βασανιστές και το εργο άρχισε...

Ηθελαν να μας εξωστρακίσουν το όνειρο και την ελπίδα για ζωή. Νοσταλγώ την εποχή που οι ψυχές μας ηταν χλωρές, που ηταν εύκαμπτες, σαν το χλωρό κλαδί. Το χλωρό κλαδί ειναι υπόσχεση ζωής, προαιωνίζει άνθιση. Ειναι απότοκος βιωμένου χρόνου και εμπειρίας. Οπως η ευαισθησία δεν εχει σύνορα, δεν εχει εθνικότητα, το ίδιο συμβαίνει και με τη φαντασία. Ε! λοιπόν αυτό το όνειρο και τη φαντασία ήθελαν να μας σκοτώσουν, γιατί γνώριζαν, πως αν κατόρφθωναν να σκοτώσουν το όνειρο και τη φαντασία θα σκότωναν και την ελπίδα για ζωή. Και τότε όλα θα ηταν εύκολα.

Ο εμφύλιος πόλεμος βρισκόταν στο τέρμα του. Οι λίγες ελπίδες που είχαμε χάθηκαν. Δυσάρεστα μηνύματα μας έρχονταν από παντού. Οταν ο κράχτης φώναζε για γράμματα, ο νούς μας πήγαινε μόνο στο κακό. Τα καλά μαντάτα ηταν ελάχιστα. Ετσι απ τη μιά στιγμή στην άλλη, έβλεπες κόποιο συγκρατούμενο να φοράει πένθος. και ηταν πολλοί πάρα πολλοί αυτοί που φορούσαν πένθος. Το υπουργείο ειχε δώσει εντολή να δώσει μια ακόμα μαχή με τους κρατουμένους γενικά και τους μελλοθάνατους ειδικά, αφού με αυτούς το αντάλλαγμα-δήλωση-ειχε μεγαλύτερη ανταλλάκτική αξία. Τη ζωή. Αρχισε ο πόλεμος των νεύρων. Η κυβέρνηση ήξερε, πως αφού τελείωσε ο πόλεμος, δεν ειναι δυνατόν να συνεχίσθουν οι εκτελέσεις. Επρεπε συνεπώς να αλλάξει τις μορφές των εκτελέσεων. Η καλύτερη και αποδοτικά δοκιμασμένη μέθοδος ηταν η αγωνιστική «αυτοκτονία...

Στις ασφάλειες ηταν εύκολη η εκπαραθύρωση. Στα κρατητήρια και τη Μακρόνησο το ίδιο. Στις φυλακές όμως; Το λόγο τώρα τον εχει ο ψυχολογικός πόλεμος. Το κλίμα. Η ατμόσφαιρα. Το άγχος της επικείμενης εκτέλεσης. Στόχος η ψυχή, το συναίσθημα και το κουράγιο. Πόσο θα αντέξουν την αγωνία του θανάτου. Μεχρι πότε θα αντέξουν τα νεύρα τους. Θα σπάσουν ανθρωποί ειναι, δεν ειναι από ατσάλι. Η αναμονή, η απομόνωση και η αβεβαιότητα για το αύριο, ειναι τα πιο ψυχοφθόρα εργαλεία. Ηξεραν πως η παραμονή και μόνο στην αβεβαιότητα, κανείς δεν θα μπορούσε να ειναι σίγουρος για την τύχη του. Κανείς δεν ήξερε τι θα του ξημερώσει.

Ο άνθρωπος, πάντοτε και παντού, αισθάνεται δέος και τρόμο, οταν νοιώθει ανέτοιμος, αδύναμος και άοπλος να αντιμετωπίσει τα ενδεχόμενα που τον περιμένουν. Μια απροσδιόριστη απειλή πλανιόταν πάνω απ τις φυλακές. Η αγωνία ηταν ο κοινός παρανομαστής. Χωρίς υπερβολή, η παραμονή και μόνο σε αυτήν την παρατεταμένη αναμονή για αόριστο διάστημα, και χωρίς τον παραμικρό σωματικό βιασμό αρκούσε για να ξεθεμελιώσει οχι μόνο την ψυχική, αλλα και την διανοητική ισορροπία του ανθρώπου. Και αυτό ήθελαν...

Η αλήθεια ειναι πως το σκοτάδι, όπως και το άγνωστο πάντα ερεθίζουν τις αισθήσεις. Μεγενθύνουν την αβεβαιότητα και το φόβο. Συντηρούν και αυξάνουν τις ανησυχίες και την αγωνία. Αυτά βέβαια τα ξέρουν καλά ολου του κόσμου οι τύραννοι και αναμορφωτές. Γι αυτό αποτελούν τα βασικά εργαλεία και συμμάχους στο καταχθόνιο έργο. Μέσα σ αυτό το κλίμα προσπαθούσαμε με κάθε τρόπο να σπάσουμε την απομόνωση και την μονοτονία. Παιδικές, σχολικές και αντάρτικες ιστορίες, σχόλια και προοπτική για τις ελληνικές και παγκόσμιες εξελίξεις. Στρατιωτικές και πολιτικές, ανέκδοτα πικάντικα και μή, όλα εμπαιναν στην κουβέντα. Ευτυχώς δεν μας έλειπε η αισιοδοξία, μα ούτε και η χιουμοριστική διάθαση για σχόλια γύρο απ πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις.

Οσον αναφορά τις μεθόδους που χρησιμοποιούσαν ήταν πολλές. Δεν διέφεραν απ αυτές της ασφάλειας, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε εκτός απ το ότι στη φυλακή ο χρόνος της προσπάθειας ηταν απεριόριστος. Η αγωνία του θύματος, να προφυλακτεί απ τα κτυπήματα. Για να την αποσπάσουν όμως οταν δεν ήταν «εθελοντική» δεν άφηναν ανεκμετάλλευτη την παραμικρή ευκαιρία. Αν Πχ κάποια μέρα ήσουν άκεφος, σε καλούσαν στη διεύθυνση μια δυό τρεις φορές και σου θύμιζαν τις χαρές της ζωής και τα πλεονεκτήματα που «προσφέρει» η πολιτεία με αντάλλαγμα τη δήλωση, ενω στο μεταξύ προκειμένου να προκαλέσουν σύγχυση ή και υπόνοιες, ανάμεσα στους συγκρατούμενους ο μηχανιαμός υστερα από κάθε κάλεσμα, άφηνε διάφορα κάθε φορά υπονοούμενα...Πολλές φορές κρατούσαν κάποιο γράμμα που η λογοκρισία έκρινε οτι το οικογενειακό περιβάλλον προτρέπει...σε θέλει κοντά του...σε έχουν ανάγκη...ή οτι η γυναίκα σου... κλπ. Το ρεφρέν ηταν πάντα το ίδιο. Αν υπήρχε κάποια διαφορά απ την ασφάλεια, στη συμπεριφορά και τη μέθοδο, αυτή ειχε σχέση με το μέγεθος της ποινής.

Στους κάτω απ τα είκοση χρόνια έλεγαν οτι μπορούν να πάνε κοντά στα αγαπημένα πρόσωπα, στους ισοβίτες θα εισηγηθούν τη μείωση της ποινής σε ελάχιστα χρόνια και στους θανατοπινίτες που οι αφορμές να τους καλέσουν στο Γραφείο «εθνικής επαναπροσαρμογής » ηταν πολύ περισσότερες: π.χ οτι απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής της ποινής, οτι αυτές τις μέρες θα περάση η αίτηση στο Συμβούλιο χαρήτων, οτι βρίσκεται στο Γραφείο του Υπουργού, με

αποκορύφωμα οτι ο Υπουργός, υπόγραψε την εκτέλεσή σου κλπ. Αν ομως κάνεις δήλωση θα την ανακαλέσει και αν «βοηθήσεις και εσύ λίγο...» πολύ «γρήγορα θα βρεθείς» κοντά στους δικού σου...

Η ΖΩΗ ΤΩ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΤΟΜΈΝΩΝ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΈΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΟΡΊΑ

Θα βρεθούν μπροστά σε αυτούς, που η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ενα από τα ποιήματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της αποφυλάκισής του ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση, τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του γράφει:

ΕΛΕΓΕ άμα θα Βγω θ ανέβω λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλεμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέριο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε απ τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστέκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό ειναι από τη συλλογή: «Μες στους λαούς λαός αγωνιστής».

Ο Γράμμος ειχε πέσει στις 29/8/1949. Ο εμφύλιος ειχε τελειώσει. Τώρα έπρεπε και οι επιβιώσαντες απ αυτήν τη λαίλαπα, να προσγειωθούν στη νέα μετά το Γράμμο πραγματικότητα. Επρεπε οι επιβιώσαντες οχι μόνο να δεχθούν την στρατιωτική ήττα, αλλά και την ιδεολογική και κυρίως να ξεχάσουν πιστεύω και ιδανικά για γενική αμνηστία, δημοκρατικές εξελίξεις και Εθνική Ανεξαρτησία Και επειδή φαίνεται κατά τις εκτιμήσεις, πως πολλοί ηταν αυτοί ακόμα που δεν ειχαν απαρνηθεί αυτά τα πιστεύω και ιδανικά...Ενα ακριβώς μήνα μετά το Γράμμο, στις 30/9/1949, ο Υπουργός Δικαιοσύνης εξουσιοδοτημένος απ την κυβέρνηση κατέθεσε σχέδιο ψηφίσματος (απ τον Αύγ/στο του 1936 μέχρι...το Νομοθετικό έργο γίνονταν μέσω...) «Περί μέτρων αναμορφώσεως». Το σχέδιο ειχε δύο κεφάλαια. Το πρώτο πρόβλεπε τη σύσταση : «οργανισμού αναμορφωτηρίου Μακρονήσου με έδρα την Αθήνα». Και το δεύτερο: «Στο κολαστήριο της Μακρονήσου που λειτουργούσε απ το Μάρτη του 1947, συμβαίνουν πολλά βασανιστήρια και θάνατοι»...

Ετσι με το πρόσχημα της «αναμορφώσεως» των ήδη υπαρχόντων αναμορφωτηρίων παρέτειναν για αρκετόν καιρό ακόμα το «εθνοσωτήριο έργο» της, δια της «πειθού» αναμορφώσεως, όσων δεν αποφάσιζαν μόνοι τους να αποκηρύξουν τις ιδέες και τα ιδανικά για ενα κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Ενα κόσμο χωρίς πολέμους, εναν κόσμο δίκαιο και ειρηνικό. Εναν κόσμο για τον οποίο χιλιάδες προοδευτικοί άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους και ειδικά οι κομμουνιστές. Οι κομμουνιστές δεν ρισκάρισαν και ρισκάρουν απλά τη ζωή τους. Την προσφεράν χάριν ενός σκοπού : Για ενα Νέο Ανθρώπινο Κόσμο.

Ποιος είπε οτι η ιστορία ειναι και μνήμη, ζώσα ή εφιαλτική, αλλά πάντοτε διδακτική. Δεν ειναι να γυρίσει κανείς σήμερα σε μνήμες σαν αυτές της προετοιμασίας του εμφυλίου πολέμου ή πράξεις, σχέδια και Νόμους για την εξόντωση όσων γλύτωσαν τη σφαίρα του κατακτητή, του παρακράτους και των εκτάκτων στρατοδικείων. Πρέπει ομως να γνωρίσουν οι νέες γενιές, εστω και λίγα πράγματα για το δράμα του εμφυλίου πολέμου, τα κολαστήρια της Μακρονήσου, της Γυούρας και τα κάτεργα-μεσαιωνικές φυλακές. Μια κοινωνία που φοβάται να διδάξει στις νέες γενιές την πραγματική της ιστορία, να αναδίξει

τους αγώνες του λαού της, ειναι μια κοινωνία που φοβάται τον ίδιο τον εαυτό της.

Πρέπει κάποτε να λύσουμε αυτήν αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στην πραγματική και την κατασκευασμένη ιστορία, ωστε να πάψει η ιστορία να ταλανίζει τη ζωή του λαού. Καθώς και την αντίθεση, που σαν κοινωνία διεκδικούμε με πάθος ενα καλύτερο αύριο, ενώ η εκάστοτε ηγεσία οχι μόνο θέλει, αλλα και κάνει ό,τι μπορεί να μείνουν όλα όπως έχουν και να γραφτεί αντίστοιχα και η ιστορία.

Αν δεν την γράψουμε σωστά και αν δεν την διδάχθούν οι Νέες γενιές, από που θα ξέρουν τί έγινε στην κατοχική, τη έγινε το Δεκέμβρη του 44, την μεταπολεμική, τον εμφύλιο και την πρόσφατη, ας πούμε την επτάρχονη ιστορία της δικτατορίας. Από που θα ξέρουν οτι ο πραξικοπηματίας Στέλιος Πατακός, οτι απ τις πρώτες εβδομάδες του πραξικοπήματος προσγείωνονταν, καθημερινά σχδόν με ελικόπτερο στη Γυάρο, και με το θράσος θρασίδειλου μποστά σε 7,500 και πλέον χιλιάδες πολιτικούς κρατουμένους, «προληπτικώς συλληφθέντες» να δηλώνει οτι : «Είτε αποκηρύσσετε τας ιδέες σας, είτε θα μείνετε εσαεί εδώ, τπώματα οιδωδώτα». Πότε θα τα μάθουν αυτά οι Νέες γενιές; Από πού θα μάθουν οτι όλοι οι «στιγμαίοι δικτάτορες» για να μήν αποκαλύψουν τους «εντολείς» εκτός του οτι δικάστηκαν ελάχιστοι και σε μικρές ποινές, με το αιτιολογικό οτι η παραπέρα παραμονή τους στη φυλακή, θα προκαλούσε ανήκεστο βλάβη στην υγεία τους, αλώνιζαν υγειέστατοι την Αθήνα; Και οτι δεν έλλειπαν ποτέ απ τις επίσημες τελετές και επετείους.

Τη σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της μάχης, που η Δεξιά έδινε για την εξουσία σφιχταγκαλιασμένη με αυτούς τους κάθε ειδους κατοχικούς εθνοϊσμούς, μας την περιγράφουν οι Αγγλοι και οι Αμερικανοι Δημοσιογράφοι. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποσταλή :Αν οχι να διαστρευλώσουν-να κάνουν το μαύρο άσπρο-τουλάχιστο να αμβύνουν, να απαλύνουν κάπως την σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της εγκληματικής κραιπάλης. Και στο βαθμό που θα ηταν δυνατόν να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.

Ομως η τρομοκρατία ειχε πάρει τέτοιες διαστάσεις και τα εγλήματα τόσο πολλά, καθημερινά και αδικαιολόγητα, που οι Δημοσιογράφοι οχι μόνο τα έβλεπαν, αλλά και το ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της καταστροφής, της απανθρωπιάς και την απαξίωση της Ανθρώπινης ζωής. Βλέποντας και ζώντας αυτό το ασύδωτο ανεύθυνο και ανεξέλκτο μακελειό έγραφαν :«Η Ελλάδα, για αρκετόν καιρό τώρα, βρίσκεται κάτω από τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός lilian stooyn ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερική»: Ζούσε, έλεγε και έγραφε :«Η Αθήνα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύπουσα της Ευρώπης» Και οταν «η Αθήνα ειναι...» ο καθένας αντιλαμβάνεται τι ακριβώς γινόταν στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, όπου διαπράχθηκαν οι μεγαλύτερες ωμότητες.

χαρακτηριστική ειναι η μαρτυρία που δίνει ένας απ τους αρχηγούς (ύστερα απ τον Μάγιερς) της Βρετανικής Στρατιωτικής αποστολής (ΒΣΑ) στην περίοδο της Εθνικής Αντίστασης, ο Γουντχάουζ, ο οποίος στο βιβλίο του, «Το μήλο της Εριδος»γράφει :

Βεβαια, η ήττα του Λαϊκού κινήματος άφησε και σε μένα, οπως και σε όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, ενα βαθύ, εκτεταμένο και αγιάτρευτο τραύμα. Ο χρόνος απάλυνε τον πόνο, αλλα δεν τον γιάτρεψε. Και δεν τον γιάτρεψε γιατί οι νικητές, χωρίς συμμετοχή στη νίκη, εμας τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους, δεν μας είδαν σαν τους ανθρώπους που συμβάλαμε σε αυτήν τη νίκη, πολύ περισσότερο δεν μας είδα σαν ανθρώπινες υπάρξεις. Μα και οταν οσους από εμας συνέλλαβαν, δεν μας μεταχειρίστηκαν με κάποια, εστω λίγη, ελάχιστη ανθρωπιά. Αν θελήσει κάποιος να συνοψίσει τη ζωή των φυλακισμένων ιδεολογικών αντιπάλων θα έλεγε οτι το μόνο που θύμιζε τη ζωή ηταν η ***ΑΝΑΠΝΟΗ****. Ολα τα αλλα τα ειχαν* ***ΠΑΡΕΙ****. Δεν λέω πολιτικοί τους αντίπαλοι ήμασταν. Και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι, δεν περιμέναμε να μας περιβάλουν με στοργή και αγάπη. Πως να δικαιολογήσει όμως κανείς αυτήν τη βαβραρότητα, την ωμή, σκληρή και αδικαιολόγητη καθημερινή πρέσα; Αυτήν την καθημερινή ταπείνωση και τον εξευτελισμό της ίδιας της ζωής, που προσπαθούσαν να επιβεβαιώσουν στο πρόσωπό μας; Πως να δικαιολογήσει αυτά τα ανεξίτηλα σημάδια στο κορμή και την ψυχή; Πως να εξηγήσει την πλήρη αδιαφορία για τον ύστερα, από 5-10 ή και 15 χρόνια και μετά σε αποφυλακισθέντα οπως σε πολλούς και κυρίως πως να δικαιολογήσει κανείς την απάνθρωπη συμπεριφορά στις απορφανισμένες οικογένειες που αφίσαμε πίσω;*

Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση.

Για τις φυλακές, τις ίδιες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του, στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να ήξερε ο καημένος, οτι και εν έτι 1945-74 οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης στιβάζονταν στα ίδια φρούρια και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές, που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας, χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» έζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο, χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία, που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα: εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις, δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα.

Χωρίς να κάνουν τίποτε καταδικάστηκαν σε εξοντωτικές ποινές. Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίς και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο. Και δεν ηταν λίγες εκείνες, με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες, που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, ολες οι άλλες πρόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μήν μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του οταν απειλείται πίσω απ την πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να ειναι μια σχέση γίγαντα με νάνο.Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαια στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την εχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στις φυλακές (Σπάρτη κλπ) και ειδικά στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους.Μια εποχή που, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά, που έρτεμαν την απελευθέρωση του λαού για ολα τα ανομήματά της, μια εποχή που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσε να επιβιώσει. Είδε σαν σωτήρες της τους Εγγλέζους και τους Αμερικανούς, οπως προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς με τους οποίους σενεργάστηκε σε όλα τα επίπεδα μαζί τους. Και πως η ελληνική ολιγαρχία από την αλλη μεριά έπεσε αχόρταγη πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους ξένους και εκείνοι τη στήριξαν, κοινός στόχος τους ηταν ο ανύνηχος και ανυπότακτος λαός.

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και την συμπεριφορά των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζούσε ο Αντιστασιακός, η οικογένεια και ο συγγενικός του κύκλος, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος ο κ Δελαπόρτας στη διάρκεια της άσκησης των καθηκόντων. Γράφει λοιπόν ο κ Δελαπόρτας :

«...Στο σπίτι που έμενα συγκατοικούσα με την οικογένεια του πρωτοδίκη Αντωνόπουλου. Στον κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμιστοκλή Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ηταν διευθυντής της Εμπορικής σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κυρία Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, ειχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτα πως ο κ Μούντριχας ηταν αγνότατος πατριώτης και συντηρητικών αρχών ούτε μάλιστα πως ηταν Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό ναό, για να ειναι αναμφισβήτητη η εθνικοφροσύνη του και

ανάλογα και της κ Μούντριχα. Ισχυε μονάχα πως ενας αδερφός της ο Π.Μητσάκος, μόνιμος αξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπεί στην καραντίνα της απομόνωνσης όλη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ηταν παναλώβλητη...» (σελ 192).

Οταν λοιπόν, ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμάσιας αυτής οικογένειας, που ειχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες. Για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας : «...Συνενογιόμαστε προηγουμένως με την οικογένεια Μούντριχα, ποιά ώρα θα κατέβαινε, σβήναμε όλα τα φώτα του ορόφου μας, οταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφιστά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοιγε η πόρτα των Μούντριχα, που ειχε λαδωθεί στους αρμούς για να μην τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμασταν λαθραία μέσα, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...»(σελ 122).

Κατηγοροί τους στις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τα στρατοδικεία, οι προδότες της κατοχής, οι συνεργάτες και οι μασχοφόροι στα διάφορα κατοχικά μπλόκα και τα ολοκαυτώματα, αφού βέβαια τους μεταμορφώσαν κατά τρόπο μαγικό, από τη μια στιγμή στην αλλη σε πατριώτες. Ειναι κάτι το προτάκουστο αυτό που έγινε τότε στην πατρίδα μας. Να βραβεύεται το πνεύμα του δοσιλογισμού και της υποτέλειας, να τιμούνται και να καταξιώνονται οι πράξεις της εθνικής προδοσίας και να τιμωρείται ο Εθελοντικός παριωτισμός.

Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-ειναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν : «...ηταν οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνους, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδιασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ιδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού ενα τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματεπωνύμων, κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αρίθ 1-10 έλεγαν οτι ήσαν μέλη του ΕΑΜ, από το 11-20 ήσαν μέλη του ΕΛΑΣ, απ το 21-30 ησαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 31-40 ησαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 41-50 ηταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ αριθ 51-60 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 61-70 ησαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 71-80 ησαν φρουροί στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ».

»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που ειχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πιά συμμετοχή ειχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνιμικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91. Ο αριθμός

αυτός ειχε συλληφθεί και θεωρούνταν προφυλακισμένοι μέχρι τον Αύγουστο του 1946, χώρια αυτούς που ο κ Κ Ρέντης ειχε στήλει στην Αλτάμπα της Αφρικής.

Ομως την επομένη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικήτης λαός δεν διαπραγματεύονταν με την αλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ, μεγάλης χώρας και συγκεκριμένα με την Αγγλία. Μιας χώρας που από το 1821 και μετά έλεγχε οικονοικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπο την απειλή μιάς ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μιά αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Οταν έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι αντάρτες στο Βέρμιο, οι Γερμανοί κάλεσαν τους Βεροιώτες μόνιμους αξιωματικούς στο Καφενείο του κ Σιταρά, απέναντι απ τον Παλιά Μητρόπολη, προκειμένου να τους εφοδιάσουν με ταυτότητες. Το γεγονός αυτό το έμαθε ο απόστρατος Αξιωματικός ονόματι Λεωνίδας Βελτσίδης, ενα ιδιόμορφος τύπος Βεροιώτη. Πήγε απρόσκλητος στη σγκέντρωση και με παράμβασή του κατά τη διάρκεια της συζήτησης ειπε επι λέξη : «Σχολή Ευελπίδων Σκατά! Τί δουλεια εχετε Εσείς Ελληνες Αξιωματικοί με τους Γερμανού. Νά τα Βουνά» και έδειξε το Βέρμιο και τα Πιέρια. Πιστεύω πώςκάτι παράμοιο θα έγινε και σε αλλες περιοχές της χώρας.

Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακά κοινωνίες, γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» στο Μεσαίωνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη Γαλλία, στους φούρνους στη Γερμανία του Χίτλερ, την διαπόμπευση των «αστών» στην Κίνα και το στραμπούλημα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ στη ΕΣΣΔ κλπ και στην Ελλάδα, το καθεστώς χρησιμοποιεί τους στρατευμένους εικοσάχρονους πολίτες. Την ίδια τύχη ειχαν και τα «μολυσμένα» με κάτι το διαφορετικό βιβλία μα και αυτοί που τα έγραφαν.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, οτι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του οτι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι προγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή κρατική βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

ΕΝΑ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΟ ΟΔΗΠΟΡΙΚΟ
Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Οι φυλακισμένοι ειναι πολίτες τα διακιώματα των οποίων δεν πρέπει να αναστέλλονται η να καταπατούνται. Οι φυλακισμενοι κρατούνται επειδή τιμωρήθηκαν και οχι για να τιμωρηθούν. Οι συνθήκες κράτησης στις φυλακές γενικά και των πολτικων κρατουμένων ειδικά αμέσως μετά την απελευθέρωση της χώρας, στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, μα και στα μακρόχρονα «πέτρινα χρόνια» δεν ηταν απλώς δύσκολη και απάνθρωπη. Η ασφάλεια πρώτα και η φυλακή μετά, ηταν εργαλείο εδκίκηση των πολιτκών και ιδεολογικών αντιπάλων του κατεστημένου, ενεξάρτητα αν διέπραξαν το αδίκημα που τους καταλόγησε κάποιος χαφιές, που στο μέλι βαθιά βουτάγανε τα μολύβια τους πριν γράψουν για το πραχθέν αδίκημα την εποχή εκείνη.
Οταν και σήμερα ακόμα η φυλακή αποτελεί ενα στεγανό διαμέρισμα κρατικής εξουσίας οπου η ανέλεκγτη περιοχή της σωφρονιστικής δραστηριότητας διευρύνεται επικίνδυνα. Οπου σωρεία παραβάσεων του σωφρονιστικού κώδικα οδηγούν σε απόγνωση και σε αυτοκτονίες ακόμα καθώς οι κρατούμενοι δεν εχουν που να απευθυνθούν, ενώ ο έλεγχος και η προστασία των δικαιωμάτων τους δεν μπορεί να ασκηθεί. Οταν και σήμερα ακόμα ο υπερπληθυσμούς στις φυλακές ειναι έντονος, ανεπαρκής η Ιατρική και η φαρμακευτική περίθαλψη, οταν απουσιάζουν οι δομές εκπαίδευσης, οι και απαγορεύσεις στην κυκλοφορία βιβλίων και εντύπων διαδέχεται η μια την αλλα και δεν λείπει η άσκηση σωματικής βίας, στα αστυνομικά τμήματα και τη φυλακή. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε την εποχή εκείνη με τους δεκάδες χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.
Αφού λοιπόν, δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία να γράψουμε ορισμένα πράγματα, που είδαμε και ζήσαμε, είχαμε τις αναμνήσεις. Αυτές μας κρατούσαν όρθιους, για να αντέξουμε στην ερημιά, την οδύνη και τις κάθε λογής σωματικούς βασανισμούς, προπηλακισμούς και ταπεινώσεις, τόσο μετά τη σύλληψη αλλο τόσο και στη διάρκεια της κράτησης. Αυτά τα σπαράγματα ηταν το αποκούμπι-μπάλσαμο για την ψυχή. Αναπολούσαμε τα παλιά, με την κουβεντούλα και περνώντας από την μια περιπέτεια της ζωής μας στην αλλή περνούσε η ώρα. Περασμένα μεγαλεία. Μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να ξεχάσει, όπως πχ εγω που ενώ δεν είμαι, ουτε συγγραφέας, ούτε λογοτέχνης γράφω αυθόρμητα αυτά που άκουσα, είδα και έζησα για να ξεφύγω από τους εφιάλτες που έζησα στη φυλακή, τα βασανιστήρια, την εξορία και τους μετά την κάθε απόλυση μου από τη φυλακή και την εξορία κατατρεγμούς. Τα γραφτά αυτά δεν ειναι τίποτε αλλο παρά σπαράμγατα λόγου και μνήμης.
Ειναι το αποτέλεσμα της πάλης με αυτούς τους εφιάλτες και ο πόνος για τα αγαπημένα πρόσωπο. Τα αγαπημένα πρόσωπα, που στάθηκες αιτία να στεναχώρηθουν, να πικραθούν και να πονέσουν, που ομως σε σκέπτονται, σε υπεραγαπούν : η Μάνα, η γυναίκα, το παιδί, οι συγγενείς και οι φίλοι, προβάλουν μοναχικές φιγούρες-αναμνήσεις μπροστά σου καθημερινά και βυθίζεσαι σε μιά άβυσο θλίψης και πόνου. Αλλά και τί να πείς; Φρέσκα πράγματα δεν εχει να σχολιάσεις, αφού τίποτε το έντυπο δεν επιτρεπότανε.
Οι αναμνήσεις λοιπόν, ειναι κάτι που σε κρατάει όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά περασμένα ειχε ο καθένας να πεί, αλλα ευχάριστα, αλλα και δυσάρεστα. Ομως κανένας και αν ήθελε, δεν μπορούσε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν εχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζει και κινείται μέσα σ αυτό, χωρίς να εχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Ειναι το κύριο, το τραγικό και το βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Ειναι ενας όμηρος, που ο καθένας τον χρησιμοποιεί

κατά πως του αρέσει. Αυτός πληρώνει με στωϊκότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια αντίποινα. Οι φύλακες πάντα στο ιδιο μέρος, λές και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμάνο στο λαιμό το αυτόματο, σουλατσάρουν πάνω στη φαρδιά μάντρα και κοιτάνε πάντα προς Εμας, με το χέρι στη σκανδάλη. Και μόλις νυκτώσει αρχίζει το πρώτο «φύλακες γρηγορείται».

Οι εκτελέσεις καθημερινές. Τα πρόσωπά των μελλοθανάτων την ώρα που έφευγαν πάντα στρεφώμενα προς Εμάς. Ηταν πάντα ζωγραφισμένα με μια στοργή πρωτόγονη, βουβή και άφθαρτη εικόνα. Ηταν υπέροχοι. Ενσάρκωναν αυτό που ονειρεύονταν για την Ελλάδα. Με θάρρος, ηρεμία και πίστη στις αξίες και τα Ανθρώπινα ιδανικά. Με αξιοπρέπεια. Με το κεφάλι ψηλά. Δεν ηταν πατριώτες της δεκάρας, ούτε αριβίστες, ούτε συμμετείχαν στο αγώνα για να λύσουν προσωπικά προβλήματα, όπως τους περιέγραφε ο φασιστικός μεταπολεμικός τύπος. Ηταν Ανθρωποι με πλούσιο Ανθρώπινο διάκοσμο, φαντασία και χιούμορ. Δεν θα τους ξεχάσω ποτέ. Ειναι κρίμα που αυτόν τον πλούτο, αυτό το μεγαλείο ψυχής και αγάπης για τον άνθρωπο, και την πατρίδα, αυτό το εθνικό κεφάλαιο λόγω έλλειψης μέσων δεν προρέσαμε να τον αποθανατίσουμε. Με τα λόγια αυτές οι εικόνες δεν μπορούν να αποδοθούν, οσο πλούσιο λεξολόγιο και αν εχει αυτός, που θα αποπειραθεί να απεικονήσει αυτόν τον ανθρώπινο πλούτο. Αυτό το ανθρώπινο μεγαλείο Αυτά τα ανεπανάληπτα συναισθήματα.

Ακόμα και επιστήμη της ψυχολογίας, της ψυχανάλυσης και όποια αλλη συναφή επιστήμη και αν καταπιαστεί άοκνα και με ζέση, αν δεν συμμετειχε στην Εθνική Αντίσταση, αν δεν εχει ζήσει την απελευθέρωση της χώρας και κυρίως αν δεν εχει ζήσει από κοντα και μακρόχρονα την ζωή του πολιτικού κρατουμένου, σε εποχή εμφυλίου πόλεμου και τα τριαντάχρονα πέτρινα χρόνια, δεν θα μπορέσει να συλλάβει, μα και να φανταστεί ακόμα την ζωή, την ποιότητα της ζωής και την ψυχολογική κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι πολιτικοί κρατούμενοι αγωνιστές, πολλούς από τους οποίους συνέλλαβε στις 4/8/1936, η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963.

Και λέω και τα «πέτρινα» γιατί οι γενιές των πολιτικών κρατουμένων ειναι οι γενιές της Εθνικής Αντίστασης. Ειναι αυτοί που βρέθηκαν στη δίνη αυτής κοσμογονικής δεκαετίας του 40 και που, θεληματικά ή άθελα μπήκαν στο χόρο της ιστορίας, εχουν σημαδευθεί για πάντα. Αν ζούνε και οσοι ζούνε ακόμα, οπως εγώ, οχι μόνο τους ακολούθησαν αλλα και τους ακολουθούν ακόμα πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής είτε το θέλουν είτε εν το θέλουν...Συνεπώς η ποινή των πολιτικών κρατουμένων δεν έληγε με την έκτιση της ποινής ή την αποφυλάκιση το Σεπτέμβρη του 1963.

Μια και μπήκαν στο χορό της ιστορία είτε διέπραξαν είτε οχι την ποινή που χωρίς αποδείξεις αλλά ούτε καν ενδείξεις τους επιβλήθηκε από τα έκτακτα στρατοδικεία και τις όποιες συνέπειες ειχε αυτή ειχε για στους ίδους και τις οικογένειές, μετά την αποφυλάκιση άρχιζε μια καινούρια Οδύσσεια. Και ηταν καινούρια Οδύσσεια γιατί με την τριαντάχρονη ισχύ των εκτάκτων μέτρων εξακολουθούσαν να ειναι όμηροι αυτών που τους οδήγησαν στη φυλακή. Με το παραμικρό από το τίποτε και για το τίποτε μπορούσε οπως τότε, ενας προσωπικό σου εχθρός να σε ξαναστείλει στη φυλακή, μα και το ίδιο το κατεστημένο με την δικτατορία της 21ης Απριλίου του 1967 τους πρώτους που συνέλλαβε και έστειλε για τρεία και πλέον χρόνια εξορία και οσους άπό

αυτούς δεν τους βρήκε στο σπίτι την ώρα που τους «ήθελε» και τους συνέλλαβαν μετά τους κατηγόρησαν οτι «θα οργάνωναν Αντίσταση», και αφού τους βασάνισαν για αλλη μια φορά τους οδηγησαν στα έκτακτα και πάλι στρατοδικεία, τους καταδίκασαν ξάνα σε βαριές ποινές αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1974.
Συνεπώς γι' αυτούς που συνελλήφθσαν από τη Βασιλό-Μεταξική δικτατορία στις 4/8/1936 συμπλήρωσαν 38 συναπτά έτη και ενα μήνα! Και δεν έλιγε ούτε το το Σεπτέμβρη του 1963, ούτε το Σεπτέββρη του 1974 γιατί μεσολάβησε και η ενδεκάχρονη η μη εστω και σε «εισαγωγικά» αναγνώριση της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης: Σεπτέμβρης 1974, Απρίλης του 1985 που αναγνωρίστηκε σε «εισαγωγικά». Και λέω σε «εισαγωγικά»γιατί η αναγνώριση έγινε μόνο στο πολιτικό και ηθικό της σκέλος-επίπεδο και οχι στο εθνικό-κοινωνικό της σκέλος-επίπεδο. Η «αναγνώριση» αυτή, έλυσε μέν το πρόβλημα της ομηρία των Αντιστασιακών και ειδικά των πολιτικών κρατουμένων: φυλακισμένων και εξορίστων, εξακολουθεί ομως να μετεωρίζει ως προς το κοινωνικό, Εθνικό και το ιστορικό της σκέλος-επίπεδο. Συνεπώς αυτά τα τρεία παραμένουν κοινωνικό-Εθνικά και ιστορικά **ζητούμενα**. Ειδικά στο σκέλος Εθνικό επειδη η προσφορά της Εθνικής Αντίστασης συνδέονταν άρρηκτα με Εθνικές διεκδικήσεις υπάρχουν ευθύνες που η ιστορία εστω και αργά πρέπει να της αποδόσει.

Για να παραμείνεις Ανθρωπος παλιά και και τώρα και να μην αποκτηνωθείς, όπως το επιδίωκε το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μή σου στρίψει, εξιστοράς τα παλιά, τα περασμένα. Κουβεντιάζεις, κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που εχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι θα ζήσουν να τα Εξιστορίσουν αύριο. Να μή χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ενα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν έπρεπε η ιστορία να χαθεί μαζί με έμας. Παρά τον δικαή πόθο τις απειλές και τις καθημερινές εκτελέσει, πιστεύαμε πως δεν ειναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, όπως πολλοί, πολύ θα το ήθελαν. Κάτι θα γίνει λέγαμε, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι από εμας θα ειναι τυχεροί και θα επιβιώσουν. Αυτοί εχουν χρέος μαζί με τα βάσανά μας να εξιστορίσουν και τις καλέ ή και κακές μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα.
Η ζωή πίσω απ τα σίδερα, οταν μάλιστα εισαι βαρυποινήτης και κυρίως μελλοθάνατος ειναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλαγή ηταν το οτι καθημερινά λιγόστευαν οι μελλοθάνατοι. Ομως και αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους από τις άλλες φυλακές και συμπλήρωναν τα κενά. Τα στρατοδικεία δούλευαν με απεριόριστο ωράριο. Και η επόμενη μέρα ηταν σαν την προηγούμενη. Γυρίζει μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Ανοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα και πάλι στο κελί των λίγων τετραγωνικών μέτρων, που αντί για τουαλέτα είχαμε τη Βούτα.
Και Βούτα σημαίνει εναν τενεκέ με ενα σύρμα κρεμασμένο από ενα καρφί μέσα στο κελί χωρίς νερό και αντί για παράθυρο ένα φεγγίτη 60 εκατοστών μήκος με 8 ή 9 πόντους ύψος και με ενα φιλιστρίνι στην πότρα του κελιού που το είχαν για τον έλεγχο και το έκλειναν μετά τον έλεγχο.. Και καλά στο κελί του ενός ή δυο και τρείς. Ατόμων οταν ομως οι καταδοτικοί μηχανισμοί οργανώθηκαν και συντονίστηκε το εργο οι συλλήψεις αυγάτισαν και τα στρατοδικεία δούλευαν στο Φούλ. Το πιό τργικό με τη Βούτα ηταν οπου υπήρχαν και μερικοί θάλαμοι οπως στην Αιγια, την Κεφαλονιά κλπ. Η Βούτα

ηταν ενα πρόσθετο μαρτύριο τη νύχτα και το άδειασμα το πρωϊ. Ο καθ ένας φαντάζεται τι συνέβαινε με τις συχνές δυσεντερίες.
Οσον αφορά τον συνοστισμό για να γίνει αντιληπτό, τι ακριβώς την εποχή εκείνη εννοούμε στεγαστικό χώρο, για αρκετά χρόνια αρκεί να αναφέρω οτι οι φυλακές των Βούρλων, που είχαν χτιστεί ειδικα για οίκοι αναχής, σε ενα δωμάτιου του οίκου ανοχής στιβάζανε εως και δεκατρείς κρατουμένους στα δε μεταγωγά Αθηνών και του Πειραιά οταν οι μεταγωγές προς τη Γυούρα τη Μακρόννησο και τα Νησιά ηταν στις δόξες τους, οι συνοδοί χωροφύλακες, αφού οι πόρτες στις φυλακές και στα κρατητήρια δεν κλείνουν από μέσα αλλα από έξω ηταν τόσος ο συνοστισμός που οι συνοδοί χωροφύλακες βρίζοντας οχι βέβαια ολοι φώναζαν συμπτιχθήτε και βίστε δυνατά να φύγει ο αέρας και τότε δυό οι τρείς μαζι έσπωχναν την πόρτα για να κλείσει. Εκεί όρθιοι μέχρι το πρωϊ που μας άνοιγαν για σωματική και μόνο ανάγκη και να μας δόσουν μια φέτα σκέτο ψωμί και πάλι μέσα.
Επτά καμπανάκια την ημέρα ρύθμιζαν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το καμπανάκι. Ακόμα και οταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός. Και οταν ύστερα από μιά άκομη μαύρη μέρα κλείσει η πόρτα του κελιού πίσω σου λές: Υπνε. Καλέ μου Υπνε, απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα: Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ιδια ώρα και σε πολλά αλλα κελιά. Ολοι στά κελιά ειναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας κΤζώρας στην Κέρκυρα, και ο κάθε Αρχιφύλακας, τους ακούνμε να επαναλαμβάνουν ξανά και ξερά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»:
«Λυπάμαι κύριοι, που εκτελώ ενα τόσο άχαρα καθήκον. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μακάρι να ήτανε στο χέρι μου και να μην έπαιρναν κάνεναν απόψε για εκτέλεση. Ομως δεν περνάει τίποτε απ το χέρι μου. Οπως πολύ καλά ξέρετε, αλλοι αποφασίζουν, εγώ δεν ειμαι παρά ενα εκτελεστικό όργανο και κλείνει με το βαρύγδουπο ηρθε η ώρα σας...».
Το ξέρουμε και σας περιμέναμε ερχόταν η απάντηση. «Είμαστε έτοιμοι». Σαν αντάρτες του ΕΛΑΣ, ποτέ δεν μας έπιασαν στον ύπνο. Ορθοι στη μέση του κάθε κελιού και σφιχταγκαλιασμένοι με τους συγκάτοικους του κελιού. Στο διάστημα αυτό οι μελλοθάνατοι πλένονται με το κύπελο του νερού που εχουν στο κελί και ντύνονται με φροντίδα και επιμέλεια, οχι βέβαια για να κερδίσουν χρόνο. Εβαζαν καθαρά ρούχα και τα καινούρια κουστούμια, που τους στείλανε να τα φορέσουν οταν θα έπαιρναν χάρη καθώς τους έλεγαν ορισμένοι «αετονύχιδες μεσολαβητές» στα διάφορα υπουργεία... και οι διάφορες συμμορίες «διάσωσης» που ειχαν συγκροτηθεί. Οπως στη διάρκεια της κατοχής, ετσι και απ το 1945, μέχρι το 1974, με εργαλείο την απειλή και τη «διάσωση» τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι αρκετά από τα μετά απελευθερωτικά τζάκια έλκουν την καταγωγή τους από αυτές εταιρείες διάσωσης.
Οι μελλοθάνατοι προχωρούν στητοί. Ιδιος Προμηθέας ο καθένας. «Κύριοι είμαστε έτοιμοι». Ξεκινάνε αγκαλιασμένοι. οι φύλακες παραμερίζουν. Το κελί αδειάζει.Το βουητό της φυλακής σταματά στο άκουσμα της στεντόριας φωνή των μελλοθανάτων για να ακούσουμε τον αποχαιρετισμό που ειναι η τελευταία τους επιθυμία:

«Σύντροφοι κομμουνιστές, Νέοι και παλιοί. ΕΑΜίτες και Δημοκράτες Γειά και χαρά. Ζήτω ο ελληνικός λαός, το κόμμα μας! Ζήτω το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Σαν ΕΛΑΣίτης ειμαι περήφανος που πάω να δώσω τη ζωή και το αίμα μου για τον αγώνα. Ζήτω ο ελληνικός λαός. Εχετε γειά για πάντα. Να ειστε βέβαιοι πως σαν αντάρτης, σαν ΕΛΑΣίτης, θα σταθώ περήφανος μπροστα στο απόσπασμα. Δεν θα τους επιτρέψω να μου δέσουν τα μάτια. Δυο σφαίρες και αρκετά θραύσματα από εχθρικά βλήματα έχω στο κορμί μου για την πατρίδα. Μια ζωή και μερικά κιλά αιμα που δεν σταθήκαμε τυχεροί να τα δώσουμε πολεμώντας τους κατακτητές και τα τσιογλάνια τους, τους τα Χαλαλίζουμε τώρα».
Αρκετοί μελλοθάνατοι μας αποχαιρετούσαν: Σύντροφοι έχετε γειά. Σας αγαπώ, σας αγαπούμε όλους. Οποιον πλήγωσα χωρίς να το θέλω ας με συγχωρήσει, δεν το έκανα από κακία ή πρόθεση. Οσους με έβλαψαν ψευδομαρτυρώντας, τώρα που φεύγω από τη ζωή τους συγχωρώ. Ευχή μου οχι άλλο αίμα. Ας ειναι το δικό μου το τελευταίο. Αγάπη και συμφιλίωση, για να ζήσει και να μεγαλουργήσει η Ελλάδα. Να ζήσουν τα παιδιά της- οι νέες γενιές-σε εναν Ανθρώπινο κόσμο. Τον κόσμο για τον οποίο η ΕΑΜική Αντίσταση έδωσε το αίμα των καλύτερων παιδιών της, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα της διαμελισμένης στα τρία πατρίδας και για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στην Θεσσαλονίκη, να μήν σταλούν Ελληνες στα μέτωπα και όμηροι στα πολεμικά εργοστάσια...Αυτές τις ώρες οι σκοπιές στα κάστρα ενισχυμένες όπλιζαν τα αυτόματα...
Στη μέση της ακτίνας κοντοστέκονται και ζητοκραυγάζουν «Γεία σας αδέρφια. Εσεις που μένετε αγάντα θα νικήσουμε. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση» και μέσα στην απόλυτη ησυχία ενα μυριόστομο «Γείας Αδέρφια» ειναι η απάντηση απ όλο το κάτεργο της Κέρκυρας, μα και τις άλλες φυλακές, που την ίδια ώρα μεταφέρονταν και σε αυτές από τον Αράπη (πειθαρχείο) και κατά τον ίδιο τρόπο επαλήθευαν τα στοιχεία.
Ηταν η στγμή που η φυλακή παρέδινε τους κρατούμενους στη χωροφυλακή. Και αυτή τη μεταφορά στο χώρο των εκτελέσεων. Οι λάκοι νιόσκαφτοι. Το απόσπασμα έτοιμο. Το όπλα γεμάτα. Ο Βασιλικός επίτροπος στη θέση του. Τα «Γείας αδέρφια» και τα «ζήτω» των μελλοθανάτων. Το ΠΥΡ !! Το κουβάριασμα των σωμάτων-πτωμάτων και ο ξερός κρότος της χαριστικής βολής, που υποτίθεται σιγουρεύει το αυτονόητο...Το σκηνικό αυτό οι βαρυποινίτες το ζούσαμε πολύ συχνά. Κάθε φορά που ετοίμάζαν εκτέλεση με τα χωνιά καταγέλλαμε πριν ακόμα μπούν στην ακτίνα ολόκληρη η φυλακή με μιά φωνή «Λαέ της...Κέρκυρα, της Κεφαλονιάς, της Αίγινας, του Επταπυργείου κλπ μην αφήνεις το νησί σου ή την πόλη να βάφεται κάθε πρωϊ με το αίμα αθώων παλικαριών της Εθνικής μας Αντίστασης» Μην αφήνεις να σκοτώνουν την Ελλάδα.
Και το πιό τραγικό, ανάκουστο και πρωτοφανές για τα ελληνικά και παγκόσμια χρονικά ίσως δεν υπάρχει ??????????????????
Σε όποια φυλακή ανεξάρτητα απ το όνομα, κάθε που ξημέρωνε η μέρα, με λίγες βέβαια παραλληγές το σκηνικό ηταν το ίδιο. Οι μελλοθάνατοι το βράδυ έπαιρναν τον δρόμο για τον Αράπη- πειθαρχείο και το πρωϊ το ταξίδι που γυρισμό δεν ειχε. Και εμεις καταχωνιασμένοι στους τσιμέντινους τάφους-κελιά παραμείναμε θαμένοι μέρχι τον Σεπτέμβρη του 1963, για να αποφυλακιστούν και οι τελευταίοι. Να ζήσουν μερικά χρόνια έστω με ένα χωροφύλακα σκιά στο πλάϊ τους, γιατί πολλοί απ τους τότε κρατούμενους αποτέλεσαν το αιτιολογικό και την πρώτη ύλη για την δικτατορία τον Απρίλη του 1967. Ετσι σε πολλούς

απ τους τότε πολύχρονα κρατούμενους προστέθηκαν και την φορά αυτή αναίτια, οπως και τότε, αλλα τρία χρόνια εγκλεισμού στα στρατόπεδα και πέντε ή εφτά στις φυλακές. Πολλοί ξανά βρεθήκαμε στο ζυμωμένο με λάσπη, αίμα, πόνο, πείσμα και αξιοπρέπεια κάτεργο της Γυάρου, και αργότερα στις υγρές και σκοτεινές αποθήκες υφάλων όπλων του Ιταλικού υποβριχιακού Ναυστάσμου στο Παρθένι και το Λακί της Λέρου.
Στην Κέρκυρα, την Κεφαλονιά και το Επταπύργιο, σε μικρότερο βαθμό, οι ηλιόλουστες μέρες του χειμώνα ηταν πολύ λίγες. Και οταν συνέβαινε να εχει ήλιο τρέχαμε κυρίως εμεις τα παιδιά να πιάσουμε το ελάχιστο μέρος του προαυλίου που το φώτιζε ο ήλιος, μέχρις ότου έρθουν οι ηλικιωμένοι. Και το καλοκαίρι η κατάσταση δεν ειναι καλύτερη. Το ηλιοπύρι και η ζέστη σε λυώνουν. Το προαύλιο φλογισμένη έρημος. Δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά με ίσκιο. Ουτέ ενα υπόστεγο, ούτε ενα μικρό δεντράκι να κουρνιάσεις κάτω απ τη σκιά του. Το κελί σωστό καμίνι. ο ιδρώτα τρέχει ποτάμι από πάνω σου. Η δίψα σου φλωγίζει τα σωθικά, ομως το νερό ειναι βραστό και γλυφό, δεν κατεβαίνει κάτω για να καλύψει τις απώλειες του ιδρώτα. Η ισορροπία των υγρών στο σώμα διαταράσεται. Το κορμί μουδιάζει και χιλιάδες βελώνες το τρυπάνε. Υποφέρεις, πονάς. Θέλεις να κάνεις μερικά βήματα στο προαύλιο μα καίγεσαι και γυρίζεις πάλι στο κελί. Θα έλεγε κανείς οτι το κρύο και η ζέστη εχουν συμμαχήσει με την αγωνία. Το ίδιο και η υγρασία. Η Κέρκυρα εχει την μεγαλύτερη σε ποσοστά βροχόπτωση στη χώρα μας.

Με πια λογική και δικαίωμα παραβίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν οτι συνείδηση σημαίνει οτι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πια λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν οτι οι ερινύες ηταν οι θεότητες, που ειχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση, οτι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ενας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ηταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του ακόμα; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν οτι το κατεστημένο αυτόν τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και άθελά τους δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτικά εχει επιστρατευθεί να υπηρετήσει την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελεστεί-δήμιο; Και το ακόμα πιό τραγικό, κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοιας μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά, θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους, προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα

«Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο, που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

Θα μπει ο εμφύλιο δοχείο με εκρικτικό μήγμα??????/
Ο εμφύλιος σπαρασμός εξω δίνει και παίρνει. Το αίμα τρέχει παντού και από πάντου. Στα βουνά απ τις μάχες, στις πόλεις απ τις δολοφονίες, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Στις φυλακές με τις εκτελέσεις των αγωνιστών της Αντίστασης, που δεν δέχονται να υπογράψουν, την επέσχυντη δήλωση μετανοίας. Οι νύχτες ειναι σωστός εφιάλτης. Οι μέρες ατελείωτο άγχος. Ο ύπνος λίγος, το φαγητό ακόμα πιό λίγο, όσο για ποιότητα... και η αγρύπνια αιώνας. Πονάς γιατί σου βγάζουν την ψυχή, πόνας γιατί σου βασανίζουν το κορμί. Πονας γιατί χάνεις κάθε μέρα συντρόφους αγαπημένους. Κλαίς γιατί άνθρωποι που μέχρι πριν λίγο μοιραζόμασταν τη ζωή, τον αγώνα και την αγωνία, νικημένοι απ την αγκούσα και...σε εγκαταλείπουν μόνο στο χαράκωμα. Και δεν τους φτάνει αυτό.
Νικημένους καθώς τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους στοτώσουν ό,τι Ανθρώπινο υπάρχει μέσα τους. Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να εχουν αποβάλει κάθετι που συνθέτουν και να συγκροτούν τον Ανθρωπος. Και οχι μόνο. Τους δίνουν ενα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατουμένών τους, που κατά την αποψή τους εχουν δείξει δείγματα κάμψης... Ενα χωνί στο στόμα και ενα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση οτι οχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα, αλλα οτι αν βοηθήσει λίγο στο έργο τους, να δούν και άλλοι το «φώς της ζωής » γρήγορα θα παεί κοντά στους δικούς του. Η απανθρωπιά και η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο: Απεριόριστη, ανελέητη και χωρίς διάκριση, φρικτή, φονική.
Υπουργεία και Διεύθυνση, σε 24η βάση αναζητούν τρόπους να κάμψουν την αντίσταση, να σπάσουν το ηθικό. Στήνουν προβοκάτσιες και στέλνουν κατηγορούμενους στα στρατοδικεία για δήθεν κομματική οργάνωση στη φυλακή να δικαστούν. Οργανώνουν ομαδικούς ξυλοδαρμούς, γενικές και ατομικές απειλές. Πέρνουν τα πιο σκληρά πειθαρχικά μέτρα, καταστρατηγούν και αυτόν τον απάνθρωπο κανονισμό: Καταφεύγουν στα πιό ταπεινα μέσα.Με το παράμικρο στερούν τον προαυλισμό, την αλληλογραφία, στον τρόπο διανομής του σισιτίου, το επισκεπτήριο κλπ.
Στο επισκεπτήριο ο επισκέπτης, εκτός του οτι βρήσκεται σε απόσταση ένος και πλέον μέτρου απ τον κρατούμενο, υπάρχαν και τρεί σειρές σίδερα περιφραγμάνα με ψιλή πυκνή σήτα, σε βαθμό που δυσκολευόσουν να διακρίνει ο ενας τον άλλο και ειδικά τους ηλικιομένους. Η Διεύθυνση ανένδοτη στα αιτηματά μας να γίνει κάπως ανθρώπινη η ζωής μας. Οι τιμωρίες στην παρμικρότερη κίνηση για διεκδίκηση η μιά διαδέχεται την άλλη, πιο σκληρή και πιό απάνθρωπη. Οι φύλακες, μάσχες κλειστές, τεντωμένες, σκυθρωπές. Πρόσωπα χωρίς καμιά ανθρώπινη σύσπαση, έτοιμοι να εκτελέσουν την όποια εντολή. Η φρουρά στην παραμικρή «αταξία» οπλίζει και περιμένει ενα νεύμα...
Δεν ξέρω, πόση φρίκη προκαλούσαν τα βασανιστήρια της Ιεράς εξέτασης, ούτε πως ειναι η κόλαση, πιστεύω όμως, πως και αν ακόμα τη δεχθούμε, όπως την περιγράφει η Εκκλησία και την απεικόνισαν οι ζωγράφοι με τις βραστές πίσες, τις φλόγες, τους γάντζους, τους τροχούς κλπ, οτι θα ειναι οπωσδήποτε καλύτερη απ τις εντολές των ιδεολογικών μας αντιπάλων και τη συμπεριφορά των ανθρωποφυλάκων, που ηταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ενα μόνο νεύμα του διευθυντή και του αρχιφύλακα, ανεξάρτητα απ το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ

Διευθυντές, Τζώρας, Παπανάγνου κλπ αρχιφύλακες, Στράτος, Κολοκάτσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ. Φυλακές, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά στο κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας, καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη. Σε μια περίοδο που και αυτός ακόμα ο ελεύθερος πολιτής, ειχε εγκαταλειφθεί στο έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη. Σε μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή ειχε καταντήσει να ειναι μικρότερη απ την αξίας ενος αυγού. Μονάχα ενας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν μερικά αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι επι δεκαετίες.
Σχεδόν κάθε βράδυ για μερικούς συντρόφους, ηταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν ειχε. Και σαν να μήν έφταναν ολα αυτά, αντί για συμπαραστάτη με βάση τα υπέρ πεινόντων, νοσούντων, αιχμαλώτων και εν ταις φυλακές ευρυσκόμενοι...Αντί λοιπόν, για αυτό η Εκκλησία.
Οι «αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Οπως ειναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, (απ τα δίχτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε) λίγα λέπτα πριν απ την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτό απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, οχι μόνο συμμετείχε, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς οτι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε και αυτή.
Ο λόγος και της Εκκλησίας ηταν σαφής και ξεκάθαρος : «Εχουμε το χρέος έναντι στις νέες γενιές να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιό εύκολα, αφού ηταν και άθεοι.

Σκοπός της Δικαιοσύνης ειναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλοτρίωτα φυσικά και κοινωνικά του Δικαιώματα. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της Ελλευθερίας, της Διακιοσύνης και της Ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική εκείνη λειτουργία της Πολιτείας, η οποία σκοπό εχει να ικανοποιεί τα προσβαλώμενα Δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την ένομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων.
Μια πολιτεία και μια δικαιοσύνη που δεν τιμωρεί τους φαύλους αδικεί του τίμιους: «οι μή κολάζοντες τους κακούς βούλονται αδικείσθαι του αγαθούς», λέει κάποιο ρητό. Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην

αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχώντας ή παραβλέποντας, οτι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική τσκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην de facto» νομική τους φύση.

Οπως η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάληψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, ετσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγ/ου, πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και τη συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση...τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκληματά της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγισε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενω δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.
Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτύματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ηταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού, επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα οτι «τη ζώη μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει οτι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό ειναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού».
Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-νων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον που του ειχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας οτι «ειναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά αλλα παρόμοια.
Και όταν κάποιος που θα τον εκτελούσαν μετά από λίγο, ειπε στον εξομολογητή: «αφου τη ζωή μας τη δίνει οπως λέτε ο Θεός και μόνο αυτός που τη δίνει εχει το δικαίωμα να την πάρει, τότε γιατί η Εκκλησία, ευλογεί οχι μόνο τα όπλα και τον φιλόχριστο στρατό μας, αλλα και κάθε μονάδα χωριστά που φεύγει για το μέτωπο» ; Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: « σε αυτόν που θα σκοτωθεί ευλογημένος απ την Εκκλησία στον πόλεμο, δεν του τη δίνει ο Θεός τη ζωή; Στην περίπτωση αυτή ποιός αποφασίζει για το θάνατο του στρατιώτη, με το αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί και αυτών που πεθαίνουν στα μετώπισθεν απ τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις κακοχίες τους πολέμου; Ο Θεός ή το κατεστημένο που τους επιστράτευσε υπο την απειλή την εκ του ασφαλούς εις θάνατο καταδίκη του, απ το στρατοδικείο αυτούς που θα αρνηθούν να σκοτωθούν ευλογημένοι, οπως τα αδερφό μου στην Αλβανία; Η απάντηση ηταν οτι αυτοί θα πολεμήσουν για την πατρίδα, τη Θρηκεία και την οικογένεια, που απειλούνταν απ τον εισβολέα και τώρα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό!

Μα εμείς-και εμεις πάτερ, για να μήν έρθει ο εισβολέας πολεμήσαμε στην Αλβανία, στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη. Και πριν ακόμα ολοκληρωθεί η κατάκτηση της χώρας πιάσαμε πάλι τα βουνά, ιδρύσαμε τη Νέα Φιλική Εταιρία του Εθνους: το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ. Το ΕΑΜ που οργάνωσε και καθοδήγησε το λαό μας στον αιματηρό, σκλήρο αλλά νικηφόρο αγώνα και τον ΕΛΑΣ που πολέμησε τους τρείς κατακτητές. Το ΕΑΜ πάτερ, ξεπήδησε μέσα απ το χάος, την εγκατάλειψη απ τους «ταγούς» και την ενθική δυστυχία. Τη δυστυχία που άπλωσε στη χώρα μας, η σκληρή φασιστική κατοχή σαν έκφραση της θέλησης του λαού μας να ζήσει λεύτερος και μόνος κυρίαρχος και αφέντης στον τόπο του. Οταν πάτερ, η άρχουσα τάξη, οι πολιτικοί και στρατιωτικοί της εκπρόσωποι «έθεταν εαυτούς μακράν του εχθρού», ή σύσταιναν να καλοπιάνουμε τους Ναζί «λέγοντας και κανένα καλό λόγο», λούφαζαν ή έσπευδαν να τους προσφέρουν «Γη και ύδωρ» και καθερούσαν τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, γιατί δεν ήθελε να πάει να καλοσορίσει τον Γερμανό στρατιωτικό διοικητή στην Αθήνα. Οταν κύρηταν την ηττοπάπεια και την αναμονή της απελευθέρωσή μας από έξω-ξένους, το ΕΑΜ που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, διακήρυσσε ανοιχτά στο λαό οτι «ακόμα πιό φρικτές μέρες μας περιμένουν... οτι ο αγώνας που καλούμαστε να πάρουμε μέρος δεν θα ειναι εύκολος, μα το έπαλθό του θα ειναι μιά Νέα Ελλάδα, λεύτερη, ανεξάρτητη, κτήμα του λαού, γι αυτό αξίζει την όποια θυσία».

Το ΕΑΜ πάτερ, με τα εθνικοαπελευθρωτικά και κοινωνικά του οράματα, συγκίνησε βαθύτατα κάθε πατριώτη (εργάτη, αγρότη, διανοούμενο και φιλελεύθερο αστό), που η καρδία του χτυπούσε για την Ελλάδα και δημιούργησε ενα Εθελοντικό δυναμικό και ρωμαλαίο, παλαΐκο κίνημα Αντίστασης. Ενα πρωτοφανέρωτο στην Νεοελληνική ιστορία λαϊκό κίνημα. Ολη αυτή η οργανωμένη και μαχόμενη Ελλάδα πάτερ, δυό εκατομμύρια σχεδόν Ανθρωπου-άντρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά- αβοήθητοι με γυμνά τα στήθη, με άσβεστη όμως την φλόγα στην καρδιά τους αψηφώντας τους μύριους κινδύνους και τα μαζικά αντίποινα των φασιστών, απομονώνοντας τους μεμψίμοιρους και ηττοπαθείς, και στο βαθμό που μπόρεσε τους πράκτορες, που εισχώρησαν για να το σαμποτάρουν απ τα μέσα, με πράξεις και εγκληματικές ακόμα, έστησαν φλάμπουρα της νίκης σ όλα τα βουνά και τις πόλεις της Ελλάδας.

Και με τα όπλα που πήρε ο ΕΛΑΣ, απ τους ίδους τους κατακτητές στις έξακόσιες (600) μικρές και μεγάλες μάχες, προκάλεσε τεράστιες απώλειες στον εχθρό-κατακτητή. Οι πάμπολλοι τάφοι, σε πολλά σημεία του ελλαδικού χώρου, βεβαιώνουν την αλήθεια. Μονάχα στο νεκροταφείο του Διόνυσου ειναι θαμένοι 9,980 Γερμανοί, σε επιβλητικό μαυσωλείο που γίνονται και καταθέσεις στεφανιών, ενώ των Ελλήνων αγωνιστών, και αυτών των αλβανομάχων που ανέρχονται σε χιλιάδες και τα κόκκαλα των αγωνιστών ειναι άταφα σπαρμένα σ όλη την επικράτεια, και οι αγριάνθρωποι οχι μόνο δεν τιμούν αλλα και βεβηλώνουν. Δημιούργησαν εναν τεράστιο συμπαγή όγκο αποσπώντας το, κομμάτι-κομμάτι απ τα νύχια των κατακτητών, την πρώτη Νέα, Ελεύθερη Ελλάδα, που ηταν το προζύμι της λευτεριάς.

Ο λαός πάτερ, που σήμερα συλλαμβάνετε, βασανίζετε, εξορίζεται απ το παρακράτος και το επίσημο κράτος και εκτελείται τους δρόμους και καθημέρα και στα διάφορα Λαζαρέτο, ειναι αυτός που πρόσφερε τα πάντα στον Ενικό-Απελευθερωτικό και το συμμαχικό αγώνα. Ημαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράσευση που διέταξε ο Χίτλερ, τον «πρωθυπουργό» της Ελλάδας Λογοθετόπουλο, να κάνει για λογαριασμό του, που δεν έστειλε

ούτε ένα στρατιώτη να πολεμήσει εναντίον των συμμάχων, να δουλέψει στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας. Που ανάπτυξε Αντίσταση και στις πόλεις και στα βουνά, με την ιδια ένταση και στην ιδια έκταση.
Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600,000 και πλέον χιλιάδες ηταν οι νεκροί απ την πείνα και τις μάχες και ειδικά να νιάτα της Ελλάδας. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τη μάχη της σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α), δεν οργάνωνε τα μαθητικά, τα Φοιτητικά και λαϊκα συσσίτια, οι νεκροί θα ηταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα ειχε αποδεκατιστεί η Ελλάδα απ το Ανθος της. Και θα ηταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί, κάτω απ την αδήρητη ανάγκη να εφοδιάσουν τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφημα και άλλα επισιστικά αγαθά, οχι μόνο ειχε αποφασίσει αλλα και οργάνωνε μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της κάθε νέας σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα και παραγώμενα τρόφημα.
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, κατά τη διάρκεια της κατοχής πολεμώντας τους κατακτητές, δεν αποσχολούσε μόνο εκατοντάδες χιλιάδες στρατού στην Ελλάδα αποσπώντα τους απ τα συμμαχικά μέτωπα. Στην Ελύθερη Ελλάδα, παράλληλα με τον πόλεμο και κάτω απ τη μύτη των κατακτητών οργάνωσε δημοκρατικά τη ζωή του λαού. Με βάση την αυτοδιοίκηση και με τα διοικητικά, δικαστικά, εκπαιδευτικά, παραγωγικά και υγειονομικά έργα του ενέπνευσε στο λαό, το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια νέα Ελλάδα αναγεννημένη και δυναμική.

Η Αντίσταση Πάτερ, άρχισε απ τις πρώτες μέρες της Κατοχής. Οι πρώτες ένοπλες ομάδες έκαναν την εμφάνισή τους τον Μάϊο, η σβάστικα κατέβηκε απ την Ακρόπολη στις 31/5/1941. Το ΕΑΜ ιδρύθηκε στις 27/9/1941 και η απελευθέρωση της χώρας έγινε στις 12/10/1944.

-ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Η φυλακή είναι μια λειτουργική μηχανή που συγκροτείται από επιμέρους «εξαρτήματα», κάθε ένα απ τα οποία παίζει το δικό του ρόλο. Και αν ακόμα οι συνθήκες της διαβίωσης (από άποψη χώρου) ήταν άριστες; Αυτό δεν θα σήμαινε ότι και το σωφρονιστικό σύστημα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «άριστον»..
Το θέμα του χώρου της δημόσιας ασφάλειας σαν ενιαίου αναπόσπαστου τμήματος του κρατικού μονοπωλιακού καταναγκασμού επηρεάζει τους συντάκτες κάθε εσωτερικού κανονισμού των φυλακών. Το τραγικό με τον σωφρονιστικό κανονισμό και εκείνης της αναχρονιστικής-μεσαιωνικής εποχής πρόβλεπε μετά τον σωφρονισμό και την επανένταξη του κρατουμένου στην κοινωνία!
Η διεύρυνση όμως του ποινικού ελέγχου και στη φυλακή εγκλωβίζει την πειθαρχία στην (αν) ασφάλεια και καταργεί τον όποιο χώρο ζωτικό χώρο επιβίωσης του κρατουμένου, σε συνθήκες ανθρώπου και όχι θηρίου. Όταν ο κανονισμός ρυθμίζει κάθε στοιχείου της προσωπικότητας και της ζωής του κρατουμένου, όταν μια συμπεριφορά εν ελευθερία θεωρείται κανονική «ποινικοποιείται» αν φορά έγκλησιο, όταν η διακριτική ευχέρεια της διοίκησης είναι ευρύτερη του αναγκαίου, τότε το νομοθετικό πλέγμα συνιστά ένα νέα εργαλείο καταπίεσης κι όχι έναν μηχανισμό προστασία των δικαιωμάτων. Και ειδικά όταν ο όρος «ΕΠΙΒΛΕΨΗ» περιλαμβάνει την αστυνόμευση, την κατασκόπευση και ολων των προσωπικών δεδομένων και πτυχή του ιδιωτικού βίου, τοτέη ασφάλεια των φυλακών υπέρ ισχύει του σεβασμού της ζωής και

αξιοπρέπειας του κρατουμένου και αναγορεύεται σε ένα σύστημα κυριαρχίας επι του σώματος, της ψυχής και της ζωής του. Είναι ο Γολιάθ με το Νάνο από άποψη δικαιωμάτων, μέσων και δύναμης.
Ο κανονισμός των καταστημάτων κράτησης οφείλουν να οργανώσουν τις ζωτικές λειτουργίες των εγκλείστων ανθρώπων και όχι να αποκόψουν-πολτοποιήσουν το Εγω α πό των εντός των ορίων χώρο ούτε να δημιουργούν έναν πλήρως αλλοτριωμένο ως προς τις σχέσεις σε σύγκριση με τον ελεύθερο άνθρωπό.
Αφού λοιπόν, δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία να γράψουμε ορισμένα πράγματα, που είδαμε και ζήσαμε, είχαμε τις αναμνήσεις. Αυτές μας κρατούσαν όρθιους, για να αντέξουμε στην ερημιά, την οδύνη και τις κάθε λογής ταπεινώσεις. Αυτά τα σπαράγματα ηταν το αποκούμπι-μπάλσαμο για την ψυχή. Αναπολούσαμε τα παλιά, με την κουβεντούλα και περνώντας απ την μια στην αλλη περνούσε η ώρα. Περασμένα μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να ξεχάσει, όπως πχ εγω που ενώ δεν είμαι, ούτε συγγραφέας, ούτε λογοτέχνης γράφω αυθόρμητα αυτά που άκουσα, είδα και έζησα για να ξεφύγω απ τους εφιάλτες που έζησα στη φυλακή, τα βασανιστήρια, την εξορία και τους μετά την κάθε απόλυση απ τη φυλακή και την εξορία κατατρεγμούς. Δεν ειναι τίποτε αλλο τα γραφτά μου παρά σπαράμγατα λόγου και μνήμης.Το αποτέλεσμα της πάλης με αυτούς τους εφιάλτες και ο πόνος μου για τα αγαπημένα πρόσωπο. Τα αγαπημένα πρόσωπα, που στάθηκες αιτία να στεναχώρηθουν, να πικραθούν και να πονέσουν, που ομως σε σκέπτονται, σε υπεραγαπούν : η Μάνα, η γυναίκα, το παιδί, οι συγγενεί και οι φίλοι, προβάλουν μοναχικές φιγούρες-αναμνήσεις μπροστά σου και βυθίζεσαι σε μιά άβυσο θλίψης και πόνου. Αλλά και τί να πείς; Φρέσκα πράγματα δεν εχει να σχολιάσεις, αφού τίποτε το έντυπο δεν επιτρεπότανε.
Οι αναμνήσεις λοιπόν, ειναι κάτι που σε κρατάει όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά από τα περασμένα που είδε και έζησε ειχε ο καθένας να πεί, αλλα ευχάριστα, αλλα και δυσάρεστα. Ομως κανένας και αν ήθελε, δεν μπορούσε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν εχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζεί και κινείται μέσα σ αυτό, χωρίς να εχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Ειναι το κύριο, το τραγικό και το βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Ειναι ενας όμηρος, που ο καθένας τον χρησιμοποιεί κατά πως του αρέσει. Αυτός πληρώνει με στωϊκότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια αντίποινα. Οι φύλακες πάντα στο ιδιο μέρος, λές και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμένο στο λαιμό το αυτόματο, σουλατσάρουν πάνω στη φαρδιά μάντα και κοιτάνε πάντα προς Εμας, με το χέρι στη σκανδάλη. Και μόλις νυχτώσει αρχίζει το πρώτο «φύλακες γρηγορείτε».
Οι εκτελέσεις καθημερινές. Τα πρόσωπά των μελλοθανάτων την ώρα που έφευγαν πάντα στρεφόμενα προς Εμάς, ειχαν ζωγραφισμένη μια στοργή πρωτόγονη, βουβή και άφθαρτη εικόνα. Ηταν υπέροχοι. Ενσάρκωναν αυτό που ονειρεύονταν για την Ελλάδα. Με θάρρος, ηρεμία και πίστη στα Ανθρώπινα ιδανικά. Με αξιοπρέπεια. Με το κεφάλι ψηλά. Δεν ηταν πατριώτες της δεκάρας, ούτε αριβίστες, ούτε συμμετείχαν στο αγώνα για να λύσουν προσωπικά προβλήματα, όπως τους περιέγραφε ο φασιστικός μεταπολεμικός τύπος. Ηταν άνθρωποι με πλούσιο Ανθρώπινο διάκοσμο, φαντασία και χιούμορ. Δεν θα τους ξεχάσω ποτέ. Ειναι κρίμα του αυτόν τον πλούτο, αυτό το μεγαλείο ψυχής και αγάπης για τον άνθρωπο, και την πατρίδα, δεν προρέσαμε

να τον αποθανατήσουμε. Με τα λόγια αυτές οι εικόνες δεν μπορούν να αποδοθούν, οσο πλούσιο λεξολόγιο και αν εχει αυτός που θα αποπειραθεί να απεικονίσει αυτόν τον ανθρώπινο πλούτο. Αυτά τα ανεπανάληπτα συναισθήματα.

Για να παραμείνεις Ανθρωπος, να μην αποκτηνωθείς όπως το επιδίωκε το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μή σου στρίψει, εξιστοράς τα παλιά τα περασμένα. Κουβεντιάζεις κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που εχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι ζήσουν να τα Εξ ιστορίσουν αύριο. Να μη χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ενα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν πρέπει η ιστορία να χαθεί μαζί με εμάς. Παρά τον διακαή πόθο τις απειλές και τις καθημερινές εκτελέσει, πιστεύαμε πως δεν ειναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, όπως πολλοί, πολύ θα το ήθελαν. Κάτι θα γίνει λέγαμε, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι απ εμάς θα ειναι τυχεροί και θα επιβιώσουν. Αυτοί εχουν χρέος μαζί με τα βάσανά μας να εξ ιστορίσουν και τις καλέ μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα.
Η ζωή πίσω απ τα σίδερα, οταν μάλιστα εισαι βαρυποινίτης και κυρίως μελλοθάνατος ειναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλαγή ηταν το οτι καθημερινά λιγόστευαν οι μελλοθάνατοι. Ομως και αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους απ τις άλλες φυλακές και συμπλήρωναν τα κενά. Τα στρατοδικεία δούλευαν με απεριόριστο ωράριο. Και η επόμενη μέρα ηταν σαν την προηγούμενη. Γυρίζει μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Ανοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα. Επτά καμπανάκια την ημέρα ρύθμιζαν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το καμπανάκι.
Ακόμα και οταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός. Και οταν ύστερα από μια ακόμη μαύρη μέρα κλείσει η πόρτα του κελιού πίσω σου λες: Υπνε. Καλέ μου Υπνε, απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα: Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ιδια ώρα και σε πολλά αλλα κελιά. Ολοι στά κελιά ειναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας Τζώρας, και ο κάθε Αρχηφύλακας, επαναλαμβάνουν ξανά και ξερά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»:

- «Λυπάμαι κύριοι, που εκτελώ ενα τόσο άχαρα καθήκον. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μακάρι να ηταν στο χέρι μου και να μην έπαιρναν κάνεναν απόψε για εκτέλεση. Ομως δεν περνάει τίποτε απ το χέρι μου. Οπως πολύ καλά ξέρετε, αλλοι αποφασίζουν, εγώ δεν ειμαι παρά ενα εκτελεστικό όργανο και κλείνει με το βαρύγδουπο ηρθε η ώρα σας». Το ξέρουμε και σας περιμέναμε ερχόταν η απάντηση. «Είμαστε έτοιμοι». Σαν αντάρτες του ΕΛΑΣ, ποτέ δεν μας έπιασαν στον ύπνο. Ορθοι στη μέση του κάθε κελιού και σφιχταγκαλιασμένοι με τους συγκάτοικους του κελιού. Στο διάστημα αυτό οι μελλοθάνατοι πλένονται με το κύπελο του νερού που εχουν στο κελί και ντύνονται με φροντίδα και επιμέλεια, οχι βέβαια για να κερδίσουν χρόνο. Εβαζαν καθαρά ρούχα και τα καινούρια κουστούμια, που τους στείλανε να τα φορέσουν οταν θα έπαιρναν χάρη καθώς τους έλεγαν ορισμένοι «αετονύχιδες μεσολαβητές» στα διάφορα υπουργεία... και οι διάφορες συμμορίες «διάσωσης» που ειχαν συγκροτηθεί. Οπως στη διάρκεια της κατοχής, ετσι και

απ το 1945, μέχρι το 1974, με εργαλείο την απειλή και τη «διάσωση» τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια.
Προχωρούν στητοί. Ιδιος Προμηθέας ο καθένας. «Κύριοι είμαστε έτοιμοι». Ξεκινάνε αγκλιασμένοι. οι φύλακες παραμερίζουν. Το κελί αδειάζει.Το βουητό της φυλακής σταματά στο άκουσμα της στεντόριας φωνή των μελλοθανάτων για να ακούσουμε τον αποχαιρετισμό που ειναι η τελευταία τους επιθυμία:

Σύντροφοι κομμουνιστές, Νέοι και παλιοί. Γειά και χαρά. Ζήτω το κόμμα μας! Ζήτω το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Σαν ΕΛΑΣίτης ειμαι περήφανος που πάω να δώσω τη ζωή και το αίμα μου για τον αγώνα. Ζήτω ο ελληνικός λαός. Εχετε γειά για πάντα. Να ειστε βέβαιοι πως σαν αντάρτης, σαν ΕΛΑΣίτης, θα σταθώ περήφανος μπροστα στο απόσπασμα. Δεν θα τους επιτρέψω να μου δέσουν τα μάτια. Δυο σφαίρες και αρκετα θραύσματα από εχθρικά βλήματα έχω στο κορμί μου για την πατρίδα. Μια ζωή και μερικά κιλά αιμα που δεν σταθήκαμε τυχεροί να τα δώσουμε πολεμώντας τους κατακτητές και τα τσιογλάνια τους, τους τα Χαλαλίζουμε τώρα.
Αρκετοί μελοθάνατοι μας αποχαιρετούσαν: Σύντροφοι έχετε γειά. Σας αγαπώ, σας αγαπούμε όλους. Οποιον πλήγωσα χωρίς να το θέλω ας με συγχωρήσει, δεν το έκανα από κακία ή πρόθεση. Οσους με έβλαψαν ψευδομαρτυρώντας, τώρα που φεύγω απ τη ζωή τους συγχωρώ. Ευχή μου οχι άλλο αίμα. Ας ειναι το δικό μου το τελευταίο. Αγάπη και συμφιλίωση, για να ζήσει και να μεγαλουργήσει η Ελλάδα. Να ζήσουν τα παιδιά της- οι νέες γενιές-σε εναν Ανθρώπινο κόσμο. Τον κόσμο για τον οποίο η ΕΑΜική Αντίσταση έδωσε το αίμα των καλύτερων παιδιών της, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα της διαμελισμένης στα τρία πατρίδας και για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στην Θεσσαλονίκη, να μήν σταλούν Ελληνες στα μέτωπα και όμηροι στα πολεμικά εργοστάσια...Αυτές τις ώρες οι σκοπιές στα κάστρα ενισχυμένες όπλιζαν τα αυτόματα...
Στη μέση της ακτίνας κοντοστέκονται και ζητοκραυγάζουν «Γεία σας αδέρφια. Εσεις που μένετε αγάντα θα νικήσουμε. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση» και μέσα στην απόλυτη ησυχία ενα μυριόστομο «Γείας Αδέρφια» ειναι η απάντηση απ όλο το κάτεργο της Κέρκυρας, μα και τις άλλες φυλακές, που την ίδια ώρα μεταφέρονταν και σε αυτές στον Αράπη (πειθαρχείο) και κατά τον ίδιο τρόπο επαλήθευαν τα στοιχεία. Παρέδινε η φυλακή τους κρατούμενους στη χωροφυλακή. Και αυτή τη μεταφορά στο χώρο των εκτελέσεων. Οι λάκοι νιόσκαφτοι. Το απόσπασμα έτοιμο. Το όπλα γεμάτα. Ο Βασιλικός επίτροπος στη θέση του. Τα «Γείας αδέρφια» και τα «ζήτω» των μελλοθανάτων. Το ΠΥΡ !! Το κουβάριασμα των σωμάτων-πτωμάτων και ο ξερός κρότος της χαριστικής βολής, που υποτίθεται σιγουρεύει το αυτονόητο...Το σκηνικό αυτό οι βαρυποινίτες το ζούσαμε πολύ συχνά. Κάθε φορά που ετοίμαζαν εκτέλεση με τα χωνιά καταγέλλαμε πριν ακόμα μπούν στην ακτίνα ολόκληρη η φυλακή με μιά φωνή «Λαέ της...Κέρκυρα, της Κεφαλονιάς, της Αίγινας, του Επταπυργείου κλπ μην αφήνεις το νησί σου ή την πόλη να βάφεται κάθε πρωϊ με το αίμα αθώων παλικαριών της Εθνικής μας Αντίστασης» Μην αφήνεις να σκοτώνουν την Ελλάδα.
Σε όποια φυλακή ανεξάρτητα απ το όνομα, κάθε που ξημέρωνε η μέρα, με λίγες βέβαια παραλληγές το σκηνικό ηταν το ίδιο. Οι μελλοθάνατοι το βράδυ έπαιρναν τον δρόμο για τον Αράπη- πειθαρχείο και το πρωϊ το ταξίδι που δεν ειχε γυρισμό. Και εμεις καταχωνιασμένοι στους τσιμέντινους τάφους-κελιά παραμείναμε θαμένοι μέρχι τον Σεπτέμβρη του 1963 για να αποφυλακιστούν και οι τελευταίοι. Να ζήσουν μερικά χρόνια έστω με ένα χωροφύλακα σκιά στο

πλάϊ τους, γιατί πολλοί απ τους τότε κρατούμενους αποτέλεσαν το αιτιολογικό και την πρώτη ύλη για την δικτατορία τον Απρίλη του 1967. Ετσι σε πολλούς απ τους τότε πολύχρονα κρατούμενους προστέθηκαν και την φορά αυτή αναίτια, οπως και τότε, αλλα τρία χρόνια εγκλεισμού στα στρατόπεδα και πέσντε ή εφτά στις φυλακές. Πολλοί ξανά βρεθήκαμε στο ζυμωμένο με λάσπη, αίμα, πόνο, πείσμα και αξιοπρέπεια κάτεργο της Γυάρου, και αργότερα στις υγρές και σκοτεινές αποθήκες υφάλων όπλων του Ιταλικού υποβριχιακού Ναυστάσμου στο Παρθένι και το Λακί της Λέρου.
Στην Κέρκυρα και στην Κεφαλονία, σε μικρότερο βαθμό, οι ηλιόλουστες μέρες του χειμώνα ηταν πολύ λίγες. Και οταν συνέβαινε να εχει ήλιο τρέχαμε κυρίως εμεις τα παιδιά να πιάσουμε το ελάχιστο μέρος του προαυλίου που το φώτιζε ο ήλιος μέχρις ότου έρθουν οι ηλικιωμένοι. Και το καλοκαίρι η κατάσταση δεν ειναι καλύτερη. Το ηλιοπύρι και η ζέστη σε λυώνουν. Το προαύλιο φλογισμένη έρημος. Δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά με ίσκιο. Ουτέ ενα υπόστεγο, ούτε ενα μικρό δεντράκι να κουρνιάσεις κάτω απ τη σκιά του. Το κελί σωστό καμίνι. ο ιδρώτα τρέχει ποτάμι από πάνω σου. Η δίψα σου φλωγίζει τα σωθικά, ομως το νερό ειναι βραστό και γλυφό, δεν κατεβαίνει κάτω για να καλύψει τις απώλειες του ιδρώτα. Η ισορροπία των υγρών στο σώμα διαταράσετε. Το κορμί μουδιάζει και χιλιάδες βελώνες το τρυπάνε. Υποφέρεις, πονάς. Θελεις να κάνεις μερικά βήματα στο προαύλιο μα καίγεσαι και γυρίζεις πάλι στο κελί. Θα έλεγε κανείς οτι το κρύο και η ζέστη εχουν συμμαχίσει με την αγώνια. Το ίδιο και η υγρασία. Η Κέρκυρα εχει την μεγαλύτερη σε ποσοστά βροχόπτωση στη χώρα μας.
Ο εμφύλιος σπαρασμός εξω δίνει και παίρνει. Το αίμα τρέχει παντού και από πάντου. Στα βουνά απ τις μάχες, στις πόλεις απ τις δολοφονίες, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Στις φυλακές με τις εκτελέσεις των αγωνιστών της Αντίστασης, που δεν δέχονται να υπογράψουν, την επέσχυντη δήλωση μετανοίας, οι νύχτες ειναι σωστός εφιάλτης. Οι μέρες ατελείωτο άγχος. Ο ύπνος λίγος, το φαγητό ακόμα πιό λίγο, όσο για ποιότητα... και η αγρύπνια αιώνας. Πονάς γιατί σου βγάζουν την ψυχή, πόνας γιατί σου βασανίζουν το κορμί. Πονας γιατί χάνεις κάθε μέρα συντρόφους αγαπημένους. Κλαίς γιατί άνθρωποι που μέχρι πριν λίγο μοιραζόμασταν τη ζωή, τον αγώνα και την αγωνία, νικημένοι απ την αγκούσα σε εγκαταλείπουν μόνο στο χαράκωμα. Και δεν τους φτάνει αυτό. Νικημένους αφου τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους στοτώσουν ό,τι Ανθρώπινο υπάρχει μέσα τους. Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να εχουν αποβάλει κάθετι που συνθέτουν τον Ανθρωπος. Και οχι μόνο. Τους δίνουν ενα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατουμένών τους, που κατά την αποψή τους εχουν δείξει δείγματα κάμψης, ενα χωνί στο στόμα και ενα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση οτι οχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα, αλλα οτι αν βοηθήσει λίγο στο έργο τους, να δούν και άλλοι το «φώς της ζωής » γρήγορα θα παεί κοντά στους δικούς του. Η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο. Απεριόριστη, ανελέητη και χωρίς διάκριση, φονική.
Υπουργεία και Διεύθυνση, σε 24η βάση αναζητούν τρόπους να κάμψουν την αντίσταση, να σπάσουν το ηθικό. Στήνουν προβοκάτσιες και στέλνουν κατηγορούμενους στα στρατοδικεία για δήθεν κομματική οργάνωση στη φυλακή να δικαστούν. Οργανώνουν ομαδικούς ξυλοδαρμούς, γενικές και ατομικές απειλές. Πέρνουν τα πιο σκληρά πειθαρχικά μέτρα, καταστρατηγούν και αυτόν τον απάνθρωπο κανονισμό: Στον προαυλισμό, την αλληλογραφία,

στον τρόπο διανομής του σισιτίου, το επισκεπτήριο κλπ. Στο επισκεπτήριο ο επισκέπτης εκτός του οτι βρήσκεται σε απόσταση ένος και πλέον μέτρου απ τον κρατούμενο, υπάρχαν και τρεί σειρές σίδερα περιφραγμάνα με ψιλή πυκνή σήτα σε βαθμό που δυσκολευόσουν να διακρίνει ο ενας τον άλλο και ειδικά τους ηλικιομένους. Η Διεύθυνση ανένδοτη στα αιτηματά μας να γίνει κάπως ανθρώπινη η ζωής μας. Οι τιμωρίες στην παρμικρότερη κίνηση για διεκδίκηση η μιά διαδέχεται την άλλη, πιο σκληρή και πιό απάνθρωπη. Οι φύλακες, μάσχες κλειστές, τεντωμένες, σκυθρωπές. Πρόσωπα χωρίς καμιά ανθρώπινη σύσπαση, έτοιμοι να εκτελέσουν την όποια εντολή. Η φρουρά στην παραμικρή «αταξία» οπλίζει και περιμένει ενα νεύμα...

Δεν ξέρω, πόση φρίκη προκαλούσαν τα βασανιστήρια της Ιεράς εξέτασης, ούτε πως ειναι η κόλαση, πιστεύω όμως, πως και αν ακόμα τη δεχθούμε, όπως την περιγράφει η Εκκλησία και την απεικόνισαν οι ζωγράφοι με τις βραστές πίσες, τις φλόγες, τους γάντζους, τους τροχούς κλπ, οτι θα ειναι οπωσδήποτε καλύτερη απ τις εντολές των ιδεολογικών μας αντιπάλων και τη συμπεριφορά των ανθρωποφυλάκων, που ηταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ενα μόνο νεύμα του διευθυντή και του αρχηφύλακα, ανεξάρτητα απ το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ Διευθυντές, Τζώρας, Παπανάγνου κλπ αρχηφύλακες, Στράτος, Κολοκάτσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ. Φυλακές, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά στο κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας, καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη. Σε μια περίοδο που και αυτός ακόμα ο ελεύθερος πολιτής, ειχε εγκαταλειφθεί στο έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη. Σε μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή ειχε καταντήσει να ειναι μικρότερη απ την αξίας ενος αυγού. Μονάχα ενας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν μερικά αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι επι δεκαετίες.

Σχεδόν κάθε βράδυ για μερικούς συντρόφους, ηταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν ειχε.

Οι «αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Οπως ειναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, (απ τα δίχτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε) λίγα λέπτα πριν απ την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτό απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, οχι μόνο συμμετείχε, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς οτι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε και αυτή.

Ο λόγος και της Εκκλησίας ηταν σαφής και ξεκάθαρος : «Εχουμε το χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην

εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιό εύκολα, αφού ηταν και άθεοι.
Οπώς η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάληψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, ετσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγ/ου, πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση...τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκληματά της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγισε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενω δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.
Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτύματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ηταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού, επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα οτι «τη ζώη μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει οτι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό ειναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού». Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-νων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον που του ειχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας οτι «ειναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά αλλα παρόμοια.
Και όταν κάποιος που θα τον εκτελούσαν μετά από λίγο, ειπε στον εξομολογητή: «αφου τη ζωή μας τη δίνει οπως λέτε ο Θεός και μόνο αυτός που τη δίνει εχει το δικαίωμα να την πάρει, τότε γιατί η Εκκλησία, ευλογεί οχι μόνο τα όπλα και τον φιλόχριστο στρατό μας, αλλα και κάθε μονάδα χωριστά που φεύγει για το μέτωπο» ; Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: « σε αυτόν που θα σκοτωθεί ευλογημένος απ την Εκκλησία στον πόλεμο, δεν του τη δίνει ο Θεός τη ζωή; Στην περίπτωση αυτή ποιός αποφασίζει για το θάνατο του στρατιώτη, με το αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί και αυτών που πεθαίνουν στα μετώπισθεν απ τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις κακοχίες τους πολέμου; Ο Θεός ή το κατεστημένο που τους επιστράτευσε υπο την απειλή την εκ του ασφαλούς εις θάνατο καταδίκη του, απ το στρατοδικείο αυτούς που θα αρνηθούν να σκοτωθούν ευλογημένοι, οπως τα αδερφό μου στην Αλβανία;
Η απάντηση ηταν οτι αυτοί θα πολεμήσουν για την πατρίδα, τη Θρηκεία και την οικογένεια, που απειλούνταν απ τον εισβολέα και τώρα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό!

Μα εμείς-και εμεις πάτερ, για να μήν έρθει ο εισβολέας πολεμήσαμε στην Αλβανία, στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη. Και πριν ακόμα ολοκληρωθεί η κατάκτηση της χώρας πιάσαμε πάλι τα βουνά, ιδρύσαμε τη Νέα Φιλική Εταιρία του Εθνους: το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ. Το ΕΑΜ που οργάνωσε και καθοδήγησε το λαό μας στον αιματηρό, σκλήρο αλλά νικηφόρο αγώνα και τον ΕΛΑΣ που πολέμησε τους τρείς κατακτητές. Το ΕΑΜ πάτερ, ξεπήδησε μέσα απ το χάος και την ενθική δυστυχία. Τη δυστυχία που άπλωσε στη χώρα μας, η σκληρή φασιστική κατοχή σαν έκφραση της θέλησης του λαού μας να ζήσει λεύτερος και μόνος κυρίαρχος και αφέντης στον τόπο του. Οταν πάτερ, η άρχουσα τάξη, οι πολιτικοί και στρατιωτικοί της εκπρόσωποι «έθεταν εαυτούς μακράν του εχθρού», ή σύσταιναν να καλοπιάνουμε τους Ναζί «λέγοντας και κανένα καλό λόγο», λούφαζαν ή έσπευδαν να τους προσφέρουν «Γήν και υδώρ» και καθερούσαν τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστο, γιατί δεν ήθελε να πάει να καλοσορίσει τον Γερμανό στρατιωτικό διοικητή στην Αθήνα. Οταν κύρητταν την ηττοπάπεια και την αναμονή της απελευθέρωσή μας από έξω-ξένους, το ΕΑΜ που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, διακήρυσσε ανοιχτά στο λαό οτι «ακόμα πιό φρικτές μέρες μας περιμένουν... οτι ο αγώνας που καλούμαστε να πάρουμε μέρος δεν θα ειναι εύκολος, μα το έπαλθό του θα ειναι μιά Νέα Ελλάδα, λεύτερη, ανεξάρτητη, κτήμα του λαού, γι αυτό αξίζει την όποια θυσία».

Το ΕΑΜ πάτερ, με τα εθνικοαπελευθρωτικά και κοινωνικά του οράματα, συγκίνησε βαθύτατα κάθε πατριώτη (εργάτη, αγρότη, διανοούμενο και φιλελεύθερο αστό), που η καρδία του χτυπούσε για την Ελλάδα και δημιούργησε ενα δυναμικό και ρωμαλαίο, παλαΐκο κίνημα Αντίστασης πρωτοφανέρωτο στην Νεοελληνική ιστορία. Ολη αυτή η οργανωμένη και μαχόμενη Ελλάδα πάτερ, δυό εκατομμύρια σχεδόν Ανθρωπου-άντρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά- αβοήθητοι με γυμνά τα στήθη, με άσβεστη όμως την φλόγα στην καρδιά τους αψηφώντας τους μύριους κινδύνους και τα μαζικά αντίποινα των φασιστών, απομονώνοντας τους μεμψίμοιρους και ηττοπαθείς, και στο βαθμό που μπόρεσε τους πράκτορες, που εισχώρησαν για να το σαμποτάρουν απ τα μέσα, με πράξεις και εγκληματικές ακόμα, έστησαν φλάμπουρα της νίκης σ όλα τα βουνά και τις πόλεις της Ελλάδας. Και με τα όπλα που πήρε ο ΕΛΑΣ, απ τους ίδους τους κατακτητές στις έξακόσιες (600) μικρές και μεγάλες μάχες, προκάλεσε τεράστιες απώλειες στον εχθρό-κατακτητή. Οι πάμπολλοι τάφοι, σε πολλά σημεία του ελλαδικού χώρου, βεβαιώνουν την αλήθεια. Μονάχα στο νεκροταφείο του Διόνυσου ειναι θαμένοι 9,980 Γερμανοί, σε επιβλητικό μαυσωλείο που γίνονται και καταθέσεις στεφανιών, ενώ των Ελλήνων αγωνιστών, που ανέρχονται σε χιλιάδες, τα κόκκαλα ειναι άταφα σπαρμένα σ όλη την επικράτεια, που οι αγριάνθρωποι οχι μόνο δεν τιμούν αλλα και βεβηλώνουν. Δημιούργησαν εναν τεράστιο συμπαγή όγκο αποσπώντας το, κομμάτι-κομμάτι απ τα νύχια των κατακτητών, την πρώτη Νέα Ελεύθερη Ελλάδα, που ηταν το προζύμι της λευτεριάς.

Ο λαός πάτερ, που σήμερα συλλαμβάνετε, βασανίζετε, εξορίζεται απ το παρακράτος και το επίσημο κράτος και εκτελείται τους δρόμους και καθημέρα και στα διάφορα Λαζαρέτο, ειναι αυτός που πρόσφερε τα πάντα στον Ενικό-Απελευθερωτικό και το συμμαχικό αγώνα. Ημαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράσευση που διέταξε ο Χίτλερ, τον «πρωθυπουργό» της Ελλάδας Λογοθετόπουλο, να κάνει για λογαριασμό του, που δεν έστειλε ούτε ένα στρατιώτη να πολεμήσει εναντίον των συμμάχων, να δουλέψει στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας. Που ανάπτυξε Αντίσταση και στις πόλεις

και στα βουνά, με την ιδια ένταση και στην ιδια έκταση. Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600,000 και πλέον χιλιάδες ηταν οι νεκροί απ την πείνα και τις μάχες και ειδικά να νιάτα της Ελλάδας. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τη μάχη της σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α), δεν οργάνωνε τα μαθητικά, τα Φοιτητικά και λαϊκα συσσίτια, οι νεκροί θα ηταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα ειχε αποδεκατιστεί η Ελλάδα απ το Ανθος της. Και θα ηταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί, κάτω απ την αδήρητη ανάγκη να εφοδιάσουν τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφημα και άλλα επισιστικά αγαθά, οχι μόνο ειχε αποφασίσει αλλα και οργάνωνε μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της νέας σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα και παραγώμενα τρόφημα.
ΑυΤο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, κατά τη διάρκεια της κατοχής πολεμώντας τους κατακτητές, δεν αποσχολούσε μόνο εκατοντάδες χιλιάδες στρατού στην Ελλάδα αποσπώντα τους απ τα συμμαχικά μέτωπα. Στην Ελύθερη Ελλάδα, παράλληλα με τον πόλεμο και κάτω απ τη μύτη των κατακτητών οργάνωσε δημοκρατικά τη ζωή του λαού. Με βάση την αυτοδιοίκηση και με τα διοικητικά, δικαστικά, εκπαιδευτικά, παραγωγικά και υγειονομικά έργα του ενέπνευσε στο λαό, το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια νέα Ελλάδα αναγεννημένη και δυναμική.

Η Αντίσταση Πάτερ, άρχισε απ τις πρώτες μέρες της Κατοχής. Οι πρώτες ένοπλες ομάδες έκαναν την εμφάνισή τους τον Μάϊο, η σβάστικα κατέβηκε απ την Ακρόπολη στις 31/5/1941. Το ΕΑΜ ιδρύθηκε στις 27/9/1941 και η απελευθέρωση της χώρας έγινε στις 12/10/1944.
Θα βρεθούν μπροστά σε αυτούς, που η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ενα από τα ποίηματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της αποφυλάκισής του ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση, τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του γράφει:

ΕΛΕΓΕ άμα θα Βγώ θ ανέβω λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλεμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέριο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε απ τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστάκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό ειναι από τη συλλογή: «Μές στους λαούς λαός αγωνιστής».

Ο Γράμμος ειχε πέσει στις 29/8/1949. Ο εμφύλιος ειχε τελειώσει. Τώρα έπρεπε και οι επιβιώσαντες απ αυτήν τη λαίλαπα, να προσγειωθούν στη νέα μετά το Γράμμο πραγματικότητα. Επρεπε οι επιβιώσαντες οχι μόνο να δεχθούν την στρατιωτική ήττα, αλλά και την ιδεολογική και κυρίως να ξεχάσουν : πιστεύω και ιδανικά για... Και επειδή φαίνεται κατά τις εκτιμήσεις, πως πολλοί ηταν αυτοί ακόμα που δεν ειχαν απαρνηθεί αυτά τα πιστεύω και ιδανικά...Ενα ακριβώς μήνα μετά το Γράμμο, στις 30/9/1949, ο Υπουργός Δικαιοσύνης εξουσιοδοτημένος απ την κυβέρνηση κατέθεσε σχέδιο ψηφίσματος (απ τον Αύγ/στο του 1936 μέχρι...το Νομοθετικό έργο γίνονταν μέσω...) «Περί μέτρων αναμορφώσεως». Το σχέδιο ειχε δύο κεφάλαια. Το πρώτο πρόβλεπε τη σύσταση : «οργανισμού αναμορφωτηρίου Μακρονήσου με έδρα την Αθήνα». Και το δεύτερο: «Στο κολαστήριο της Μακρονήσου που λειτουργούσε απ το Μάρτη του 1947, συμβαίνουν πολλά βασανιστήρια και θάνατοι»...

Ετσι με το πρόσχημα της «αναμορφώσεως» των ήδη υπαρχόντων αναμορφωτηρίων παρέτειναν για αρκετόν καιρό ακόμα το «εθνοσωτήριο έργο» της, δια της «πειθού» αναμορφώσεως, όσων δεν αποφάσιζαν μόνοι τους να αποκηρύξουν τις ιδέες και τα ιδανικά για ενα κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Ενα κόσμο χωρίς πολέμους, εναν κόσμο δίκαιο και ειρηνικό. Εναν κόσμο για τον οποίο χιλιάδες προοδευτικοί άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους και ειδικά οι κομμουνιστές. Οι κομμουνιστές δεν ρισκάρησαν και ρισκάρουν απλά τη ζωή τους. Την προσφεράν χάριν ενός σκοπού : Για ενα Νέο Ανθρώπινο Κόσμο.

Ποιός είπε οτι η ιστορία ειναι και μνήμη, ζώσα ή εφιαλτική, αλλά πάντοτε διδακτική. Δεν ειναι να γυρίσει κανείς σήμερα σε μνήμες σαν αυτές της προετοιμασίας του εμφυλίου πολέμου ή πράξεις, σχέδια και Νόμους για την εξόντωση όσων γλύτωσαν τη σφαίρα του κατακτητή, του παρακράτους και των εκτάκτων στρατοδικείων. Πρέπει ομως να γνωρίσουν οι νέες γενιές, εστω και λίγα πράγματα για το δράμα του εμφυλίου πολέμου, τα κολαστήρια της Μακρονήσου, της Γυούρας και τα κάτεργα-μεσαιωνικές φυλακές. Μια κοινωνία που φοβάται να διδάξει στις νέες γενιές την πραγματική της ιστορία, να αναδίξει τους αγώνες του λαού της, ειναι μια κοινωνία που φοβάται τον ίδιο τον εαυτό της.

Πρέπει κάποτε να λύσουμε αυτήν αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στην πραγματική και την κατασκευασμένη ιστορία, ωστε να πάψει η ιστορία να ταλανίζει τη ζωή του λαού. Καθώς και την αντίθεση, που σαν κοινωνία διεκδικούμε με πάθος ενα καλύτερο αύριο, ενώ η εκάστοτε ηγεσία οχι μόνο θέλει, αλλα και κάνει ό,τι μπορεί να μείνουν όλα όπως έχουν και να γραφτεί αντίστοιχα και η ιστορία.

Αν δεν την γράψουμε σωστά και αν δεν την διδάχθούν οι Νέες γενιές, από που θα ξέρουν τί έγινε στην κατοχική, τη έγινε το Δεκέμβρη του 44, την μεταπολεμική, τον εμφύλιο και την πρόσφατη, ας πούμε την επτάρχονη ιστορία της δικτατορίας. Από που θα ξέρουν οτι ο πραξικοπηματίας Στέλιος Πατακός, οτι απ τις πρώτες εβδομάδες του πραξικοπήματος προσγείωνονταν, καθημερινά σχδόν με ελικόπτερο στη Γυάρο, και με το θράσος θρασίδειλου μποστά σε 7,500 και πλέον χιλιάδες πολιτικούς κρατουμένους, «προληπτικώς συλληφθέντες» να δηλώνει οτι : «Είτε αποκηρύσσετε τας ιδέες σας, είτε θα μείνετε εσαεί εδώ, τπώματα οιδωδώτα». Πότε θα τα μάθουν αυτά οι Νέες γενιές; Από πού θα μάθουν οτι όλοι οι «στιγμαίοι δικτάτορες» για να μήν αποκαλύψουν τους «εντολείς» εκτός του οτι δικάστηκαν ελάχιστοι και σε μικρές ποινές, με το αιτιολογικό οτι η παραπέρα παραμονή τους στη φυλακή, θα προκαλούσε ανήκεστο βλάβη στην υγεία τους, αλώνιζαν υγειέστατοι την Αθήνα; Και οτι δεν έλλειπαν ποτέ απ τις επίσημες τελετές και επετείους.

Τη σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της μάχης, που η Δεξιά έδινε για την εξουσία σφιχταγκαλιασμένη με αυτούς τους κάθε ειδους κατοχικούς εθνοϊσμούς, μας την περιγράφουν οι Αγγλοι και οι Αμερικανοι Δημοσιογράφοι. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποσταλή :Αν οχι να διαστρευλώσουν-να κάνουν το μαύρο άσπρο-τουλάχιστο να αμβύνουν, να απαλύνουν κάπως την σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της εγκληματικής κραιπάλης. Και στο βαθμό που θα ηταν δυνατόν να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.

Ομως η τρομοκρατία ειχε πάρει τέτοιες διαστάσεις και τα εγλήματα τόσο πολλά, καθημερινά και αδικαιολόγητα, που οι Δημοσιογράφοι οχι μόνο τα έβλεπαν, αλλά και το ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της καταστροφής, της απανθρωπιάς και την απαξίωση της Ανθρώπινης ζωής. Βλέποντας και ζώντας αυτό το ασύδωτο ανεύθυνο και ανεξέλκτο μακελειό έγραφαν :«Η Ελλάδα, για αρκετόν καιρό τώρα, βρίσκεται κάτω από τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός lilian stooyn ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερική»: Ζούσε, έλεγε και έγραφε :«Η Αθήνα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύπουσα της Ευρώπης» Και οταν «η Αθήνα ειναι...» ο καθένας αντιλαμβάνεται τι ακριβώς γινόταν στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, όπου διαπράχθηκαν οι μεγαλύτερες ωμότητες.

χαρακτηριστική ειναι η μαρτυρία που δίνει ένας απ τους αρχηγούς (ύστερα απ τον Μάγιερς) της Βρετανικής Στρατιωτικής αποστολής (ΒΣΑ) στην περίοδο της Εθνικής Αντίστασης, ο Γουντχάουζ, ο οποίος στο βιβλίο του, «Το μήλο της Εριδος»γράφει :

Βεβαια, η ήττα του Λαϊκού κινήματος άφησε και σε μένα, οπως και σε όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, ενα βαθύ, εκτεταμένο και αγιάτρευτο τραύμα. Ο χρόνος απάλυνε τον πόνο, αλλα δεν τον γιάτρεψε. Και δεν τον γιάτρεψε γιατί οι νικητές, χωρίς συμμετοχή στη νίκη, εμας τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους, δεν μας είδαν σαν τους ανθρώπους που συμβάλαμε σε αυτήν τη νίκη, πολύ περισσότερο δεν μας είδα σαν ανθρώπινες υπάρξεις. Μα και οταν οσους από εμας συνέλλαβαν, δεν μας μεταχειρίστηκαν με κάποια, εστω λίγη, ελάχιστη ανθρωπιά. Αν θελήσει κάποιος να συνοψίσει τη ζωή των φυλακισμένων ιδεολογικών αντιπάλων θα έλεγε οτι το μόνο που θύμιζε τη ζωή ηταν η ***ΑΝΑΠΝΟΗ****. Ολα τα αλλα τα ειχαν* ***ΠΑΡΕΙ****. Δεν λέω πολιτικοί τους αντίπαλοι ήμασταν. Και σαν ιδεολογικόι αντίπαλοι, δεν περιμέναμε να μας περιβάλουν με στοργή και αγάπη. Πως να δικαιολογήσει όμως κανείς αυτήν τη βαβραρότητα, την ωμή, σκληρη και αδικαιολόγητη καθημερινή πρέσα; Αυτήν την καθημερινή ταπείνωση και τον εξευτελισμό της ίδιας της ζωής, που προσπαθούσαν να επιβεβαιώσουν στο προσωπό μας; Πως να δικαιολογήσει αυτά τα ανεξίτηλα σημάδια στο κορμή και την ψυχή; Πως να εξηγήσει την πλήρη αδιαφορία για τον ύστερα, από 5-10 ή και 15 χρόνια και μετά σε αποφυλακισθέντα οπως σε πολλούς και κυρίως πως να δικαιολογήσει κανείς την απάνθρωπη συμπεριφορά στις απορφανισμένες οικογένειες που αφίσαμε πίσω;*

?????? Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση.

?????Για τις φυλακές, τις ίδιες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του, στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να ήξερε ο καημένος, οτι και εν έτι 1945-74 οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης στιβάζονταν στα ίδια φρούρια και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα

πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

?????Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές, που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας, χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοι κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο, χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία, που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα: εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις, δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα. Χωρίς να κάνουν τίποτε καταδικάστηκαν σε εξοντωτικές ποινές. Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίς και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο. Και δεν ηταν λίγες εκείνες, με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες, που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, ολες οι άλλες πρόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μήν μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του οταν απειλείται πίσω απ την πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να ειναι μια σχέση γίγαντα με νάνο.Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαια στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την εχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στις φυλακές (Σπάρτη κλπ) και ειδικά στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους.Μια εποχή που, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά, που έρτεμαν την απελευθέρωση του λαού για ολα τα ανομήματά της, μια εποχή που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσε να επιβιώσει. Είδε σαν σωτήρες της τους Εγγλέζους και τους Αμερικανούς, οπως προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς με τους οποίους

σενεργάστηκε σε όλα τα επίπεδα μαζί τους. Και πως η ελληνική ολιγαρχία από την αλλη μεριά έπεσε αχόρταγη πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους ξένους και εκείνοι τη στήριξαν, κοινός στόχος τους ηταν ο ανύνηχος και ανυπότακτος λαός.

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και την συμπεριφορά των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζούσε ο Αντιστασιακός, η οικογένεια και ο συγγενικός του κύκλος, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος ο κ Δελαπόρτας στη διάρκεια της άσκησης των καθηκόντων. Γράφει λοιπόν ο κ Δελαπόρτας :

«...Στο σπίτι που έμενα συγκατοικούσα με την οικογένεια του πρωτοδίκη Αντωνόπουλου. Στον κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμιστοκλή Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ηταν διευθυντής της Εμπορικής σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κυρία Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, ειχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτα πως ο κ Μούντριχας ηταν αγνότατος πατριώτης και συντηρητικών αρχών ούτε μάλιστα πως ηταν Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό ναό, για να ειναι αναμφισβήτητη η εθνικοφροσύνη του και ανάλογα και της κ Μούντριχα. Ισχυε μονάχα πως ενας αδερφός της ο Π.Μητσάκος, μόνιμος αξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπεί στην καραντίνα της απομόνωνσης όλη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ηταν παναλώβλητη...» (σελ 192).

Οταν λοιπόν, ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμάσιας αυτής οικογένειας, που ειχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες. Για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας : «...Συνενογιόμαστε προηγουμένως με την οικογένεια Μούντριχα, ποιά ώρα θα κατέβαινε, σβήναμε όλα τα φώτα του ορόφου μας, οταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφιστά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοιγε η πόρτα των Μούντριχα, που ειχε λαδωθεί στους αρμούς για να μην τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμασταν λαθραία μέσα, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...»(σελ 122).

Κατηγοροί τους στις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τα στρατοδικεία, οι προδότες της κατοχής, οι συνεργάτες και οι μασχοφόροι στα διάφορα κατοχικά μπλόκα και τα ολοκαυτώματα, αφού βέβαια τους μεταμορφώσαν κατά τρόπο μαγικό, από τη μια στιγμή στην αλλη σε πατριώτες. Ειναι κάτι το προτάκουστο αυτό που έγινε τότε στην πατρίδα μας. Να βραβεύεται το πνεύμα του δοσιλογισμού και της υποτέλειας, να τιμούνται και να καταξιώνονται οι πράξεις της εθνικής προδοσίας και να τιμωρείται ο Εθελοντικός παριωτισμός.

Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-ειναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν : «...ηταν οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνους, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδιασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ιδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού ενα τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των

ονοματεπωνύμων, κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αρίθ 1-10 έλεγαν οτι ήσαν μέλη του ΕΑΜ, από το 11-20 ήσαν μέλη του ΕΛΑΣ, απ το 21-30 ησαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 31-40 ησαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 41-50 ηταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ αριθ 51-60 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 61-70 ησαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 71-80 ησαν φρουροί στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ».

»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που ειχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πιά συμμετοχή ειχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνιμικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91. Ο αριθμός αυτός ειχε συλληφθεί και θεωρούνταν προφυλακισμένοι μέχρι τον Αύγουστο του 1946, χώρια αυτούς που ο κ Κ Ρέντης ειχε στήλει στην Αλτάμπα της Αφρικής.

Ομως την επομένη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικήτης λαός δεν διαπραγματεύονταν με την αλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ, μεγάλης χώρας και συγκεκριμένα με την Αγγλία. Μιας χώρας που από το 1821 και μετά έλεγχε οικονοικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπο την απειλή μιάς ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μιά αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Οταν έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι αντάρτες στο Βέρμιο, οι Γερμανοί κάλεσαν στου Βεροιώτες μόνιμους αξιωματικούς στο Καφενείο του κ Σιταρά, απέναντι απ τον Παλιά Μητρόπολη, προκειμένου να τους εφοδιάσουν με ταυτότητες. Το γεγονός αυτό το έμαθε ο απόστρατος Αξιωματικός ονόματι Λεωνίδας Βελτσίδης, ενα ιδιόμορφος τύπος Βεροιώτη. Πήγε απρόσκλητος στη σγκέντρωση και με παράμβασή του κατά τη διάρκεια της συζήτησης ειπε επι λέξη : «Σχολή Ευελπίδων Σκατά! Τί δουλεια εχετε Εσείς Ελληνες Αξιωματικοί με τους Γερμανού. Νά τα Βουνά» και έδειξε το Βέρμιο και τα Πιέρια. Πιστεύω πώςκάτι παράμοιο θα έγινε και σε αλλες περιοχές της χώρας.

Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακά κοινωνίες, γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» στο Μεσαίωνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη Γαλλία, στους φούρνους στη Γερμανία του Χίτλερ, την διαπόμπευση των «αστών» στην

Κίνα και το στραμπούλιγμα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ στη ΕΣΣΔ κλπ και στην Ελλάδα, το καθεστώς χρησιμοποιεί τους στρατευμένους εικοσάχρονους πολίτες. Την ίδια τύχη ειχαν και τα «μολυσμένα» με κάτι το διαφορετικό βιβλία μα και αυτοί που τα έγραφαν.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, οτι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του οτι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι προγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή κρατική βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

ΕΝΑ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΟ ΟΔΗΠΟΡΙΚΟ
Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Οι φυλακισμένοι ειναι πολίτες τα διακιώματα των οποίων δεν πρέπει να αναστέλλονται η να καταπατούνται. Οι φυλακισμενοι κρατούνται επειδή τιμωρήθηκαν και οχι για να τιμωρηθούν. Οί συνθήκες κράτησης στις φυλακές γενικά και των πολτικων κρατουμένων ειδικά αμέσως μετά την απελευθέρωση της χώρας, στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, μα και στα μακρόχρονα «πέτρινα χρόνια» δεν ηταν απλώς δύσκολη και απάνθρωπη. Η ασφάλεια πρώτα και η φυλακή μετά, ηταν εργαλείο εδκίκηση των πολιτκών και ιδεολογικών αντιπάλων του κατεστημένου, ενεξάρτητα αν διέπραξαν το αδίκημα που τους καταλόγησε κάποιος χαφιές, που στο μέλι βαθιά βουτάγανε τα μολύβια τους πριν γράψουν για το πραχθέν αδίκημα την εποχή εκείνη.

Οταν και σήμερα ακόμα η φυλακή αποτελεί ενα στεγανό διαμέρισμα κρατικής εξουσίας οπου η ανέλεκγτη περιοχή της σωφρονιστικής δραστηριότητας διευρύνεται επικίνδυνα. Οπου σωρεία παραβάσεων του σωφρονιστικού κώδικα οδηγούν σε απόγνωση και σε αυτοκτονίες ακόμα καθώς οι κρατούμενοι δεν εχουν που να απευθυνθούν, ενώ ο έλεγχος και η προστασία των δικαιωμάτων τους δεν μπορεί να ασκηθεί. Οταν και σήμερα ακόμα ο υπερπληθυσμούς στις φυλακές ειναι έντονος, ανεπαρκής η Ιατρική και η φαρμκευτική περίθαλψη, οταν απουσίαζουν οι δομές εκπαίδευσης, οι και απαγογεύσεις στην κυκλοφορία βιβλίων και εντύπων διαδέχεται η μια την αλλα και δεν λείπει η άσκηση σωματικής βίας, στα αστυνομικά τμήματα και τη φυλακή. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε την εποχή εκείνη με τους δεκάδες χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

Αφού λοιπόν, δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία να γράψουμε ορισμένα πράγματα, που είδαμε και ζήσαμε, είχαμε τις αναμνήσεις. Αυτές μας κρατούσαν όρθιους, για να αντέξουμε στην ερημιά, την οδύνη και τις κάθε λογείς σωματικούς βασανισμούς, προπηλακισμούς και ταπεινώσεις, τόσο μετά τη σύλληψη αλλο τόσο και στη διάρκεια της κράτησης. Αυτά τα σπαράγματα ηταν το αποκούμπι-μπάλσαμο για την ψυχή. Αναπωλούσαμε τα παλιά, με την κουβεντούλα και περνώντας από την μιά περιπέτεια της ζωής μας στην αλλή περνούσε η ώρα. Περασμένα μεγαλεία. Μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να ξεχάσει, όπως πχ εγω που ενώ δεν είμαι, ουτε συγγραφέας, ούτε λογοτέχνης γράφω αυθόρμητα αυτά που άκουσα, είδα και έζησα για να ξεφύγω από τους εφιάλτες που έζησα στη φυλακή, τα βασανιστήρια, την

εξορία και τους μετά την κάθε απόλυση μου από τη φυλακή και την εξορία κατατρεγμούς. Τα γραφτά αυτά δεν ειναι τίποτε αλλο παρά σπαράμγατα λόγου και μνήμης.

Ειναι το αποτέλεσμα της πάλης με αυτούς τους εφιάλτες και ο πόνος για τα αγαπημένα πρόσωπο. Τα αγαπημένα πρόσωπα, που στάθηκες αιτία να στεναχώρηθουν, να πικραθούν και να πονέσουν, που ομως σε σκέπτονται, σε υπεραγαπούν : η Μάνα, η γυναίκα, το παιδί, οι συγγενεί και οι φίλοι, προβάλουν μοναχικές φιγούρες-αναμνήσεις μπροστά σου καθημερινά και βυθίζεσαι σε μιά άβυσο θλίψης και πόνου. Αλλά και τί να πείς; Φρέσκα πράγματα δεν εχει να σχολιάσεις, αφού τίποτε το έντυπο δεν επιτρεπότανε.

Οι αναμνήσεις λοιπόν, ειναι κάτι που σε κρατάει όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά περασμένα ειχε ο καθένας να πεί, αλλα ευχάριστα, αλλα και δυσάρεστα. Ομως κανένας και αν ήθελε, δεν μπορούσε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν εχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζεί και κινείται μέσα σ αυτό, χωρίς να εχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Ειναι το κύριο, το τραγικό και το βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Ειναι ενας όμηρος, που ο καθένας τον χρησιμοποιεί κατά πως του αρέσει. Αυτός πληρώνει με στωϊκότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια αντίποινα. Οι φύλακες πάντα στο ιδιο μέρος, λές και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμάνο στο λαιμό το αυτόματο, σουλατσάρουν πάνω στη φαρδιά μάντρα και κοιτάνε πάντα προς Εμας, με το χέρι στη σκανδάλη. Και μόλις νυκτώσει αρχίζει το πρώτο «φύλακες γρηγορείται».

Οι εκτελέσεις καθημερινές. Τα πρόσωπά των μελλοθανάτων την ώρα που έφευγαν πάντα στρεφώμενα προς Εμάς. Ηταν πάντα ζωγραφισμένα με μια στοργή πρωτόγονη, βουβή και άφθαρτη εικόνα. Ηταν υπέροχοι. Ενσάρκωναν αυτό που ονειρεύονταν για την Ελλάδα. Με θάρρος, ηρεμία και πίστη στις αξίες και τα Ανθρώπινα ιδανικά. Με αξιοπρέπεια. Με το κεφάλι ψηλά. Δεν ηταν πατριώτες της δεκάρας, ούτε αριβίστες, ούτε συμμετείχαν στο αγώνα για να λύσουν προσωπικά προβλήματα, όπως τους περιέγραφε ο φασιστικός μεταπολεμικός τύπος. Ηταν Ανθρωποι με πλούσιο Ανθρώπινο διάκοσμο, φαντασία και χιούμορ. Δεν θα τους ξεχάσω ποτέ. Ειναι κρίμα που αυτόν τον πλούτο, αυτό το μεγαλείο ψυχής και αγάπης για τον άνθρωπο, και την πατρίδα, αυτό το εθνικό κεφάλαιο λόγω έλλειψης μέσων δεν προρέσαμε να τον αποθανατήσουμε. Με τα λόγια αυτές οι εικόνες δεν μπορούν να αποδοθούν, οσο πλούσιο λεξολόγιο και αν εχει αυτός, που θα αποπειραθεί να απεικονήσει αυτόν τον ανθρώπινο πλούτο. Αυτό το ανθρώπινο μεγαλείο Αυτά τα ανεπανάληπτα συναισθήματα.

Ακόμα και επιστήμη της ψυχολογίας, της ψυχανάλυσης και όποια αλλη συναφή επιστήμη και αν καταπιαστεί άοκνα και με ζέση, αν δεν συμμετειχε στην Εθνική Αντίσταση, αν δεν εχει ζήσει την απελευθέρωση της χώρας και κυρίως αν δεν εχει ζήσει από κοντα και μακρόχρονα την ζωή του πολιτικού κρατουμένου, σε εποχή εμφυλίου πόλεμου και τα τριαντάχρονα πέτρινα χρόνια, δεν θα μπορέσει να συλλάβει, μα και να φαντασθεί ακόμα την την ζωή, την ποιότητα της ζωής και την ψυχολογική κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι πολιτικοί κρατούμενοι αγωνιστές, πολλούς από τους οποίους συνέλλαβε στις 4/8/1936, η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963.

Και λέω και τα «πέτρινα» γιατί οι γενιές των πολιτικών κρατουμένων ειναι οι γενιές της Εθνικής Αντίστασης. Ειναι αυτοί που βρέθηκαν στη δίνη αυτής κοσμογονικής δεκαετίας του 40 και που, θεληματικά ή άθελα μπήκαν στο χόρο της ιστορίας, εχουν σημαδευθεί για πάντα. Αν ζούνε και οσοι ζούνε ακόμα, οπως εγώ, οχι μόνο τους ακολούθησαν αλλα και τους ακολουθούν ακόμα πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής είτε το θέλουν είτε εν το θέλουν...Συνεπώς η ποινή των πολιτικών κρατουμένων δεν έληγε με την έκτιση της ποινής ή την αποφυλάκιση το Σεπτέμβρη του 1963.
Μια και μπήκαν στο χορό της ιστορία είτε διέπραξαν είτε οχι την ποινή που χωρίς αποδείξεις αλλά ούτε κάν ενδείξεις τους επιβλήθηκε από τα έκτακτα στρατοδικεία και τις όποες συνέπειες ειχε αυτή ειχε για στους ίδους και τις οικογένειές, μετά την αποφυλάκιση άρχιζε μια καινούρια Οδύσεια. Και ηταν καινούρια Οδύσεια γιατί με την τριαντάχρονη ισχύ των εκτάκτων μέτρων εξακολουθούσαν να ειναι όμηροι αυτών που τους οδήγησαν στη φυλακή. Με το παραμικρό από το τίποτε και για το τίποτε μπορούσε οπως τότε, ενας προσωπικό σου εχθρός να σε ξαναστείλει στη φυλακή, μα και το ίδιο το κατεστημένο με την δικτατορία της 21ης Απριλίου του 1967 τους πρώτους που συνέλλαβε και έστειλε για τρεία και πλέον χρόνια εξορία και οσους άπό αυτούς δεν τους βρήκε στο σπίτι την ώρα που τους «ήθελε» και τους συνέλλαβαν μετά τους κατηγόρησαν οτι «θα οργάνωναν Αντίσταση», και αφού τους βασάνισαν για αλλη μια φορά τους οδηγησαν στα έκτακτα και πάλι στρατοδικεία, τους καταδίκασαν ξάνα σε βαριές ποινές αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1974.
Συνεπώς γι αυτούς που συνελλήφθσαν από τη Βασιλό-Μεταξική δικτατορία στις 4/8/1936 συμπλήρωσαν 38 συναπτά έτη και ενα μήνα! Και δεν έλιγε ούτε το το Σεπτέμβρη του 1963, ούτε το Σεπτέββρη του 1974 γιατί μεσολάβησε και η ενδεκάχρονη η μη εστω και σε «εισαγωγικά» αναγνώριση της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης: Σεπτέμβρης 1974, Απρίλης του 1985 που αναγνωρίστηκε σε «εισαγωγικά». Και λέω σε «εισαγωγικά»γιατί η αναγνώριση έγινε μόνο στο πολιτικό και ηθικό της σκέλος-επίπεδο και οχι στο εθνικό-κοινωνικό της σκέλος-επίπεδο. Η «αναγνώριση» αυτή, έλυσε μέν το πρόβλημα της ομηρία των Αντιστασιακών και ειδικά των πολιτικών κρατουμένων:φυλακισμένων και εξορίστων, εξακολουθεί ομως να μετεωρίζει ως προς το κοινωνικό, Εθνικό και το ιστορικό της σκέλος-επίπεδο. Συνεπώς αυτά τα τρεία παραμένουν κοινωνικό-Εθνικά και ιστορικά **ζητούμενα**. Ειδικά στο σκέλος Εθνικό επειδη η προσφορά της Εθνικής Αντίστασης συνδέονταν άρρηκτα με Εθνικές διεκδικήσεις υπάρχουν ευθύνες που η ιστορία εστω και αργά πρέπει να της αποδόσει.

Για να παραμείνεις Ανθρωπος παλιά και και τώρα και να μην αποκτηνωθείς, όπως το επιδίωκε το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μή σου στρίψει, εξιστοράς τα παλιά, τα περασμένα. Κουβεντιάζεις, κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που εχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι θα ζήσουν να τα Εξιστορίσουν αύριο. Να μή χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ενα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν έπρεπε η ιστορία να χαθεί μαζί με έμας. Παρά τον δικαή πόθο τις απειλές και τις καθημερινές εκτελέσει, πιστεύαμε πως δεν ειναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, όπως πολλοί, πολύ θα το ήθελαν. Κάτι θα γίνει λέγαμε, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι από εμας θα ειναι τυχεροί και θα επιβιώσουν. Αυτοί εχουν χρέος μαζί

με τα βάσανά μας να εξιστορίσουν και τις καλέ ή και κακές μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα.
Η ζωή πίσω απ τα σίδερα, οταν μάλιστα εισαι βαρυποινήτης και κυρίως μελλοθάνατος ειναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλάγη ηταν το οτι καθημερινά λιγόστευαν οι μελλοθάνατοι. Ομως και αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους από τις άλλες φυλακές και συμπλήρωναν τα κενά. Τα στρατοδικεία δούλευαν με απεριόριστο ωράριο. Και η επόμενη μέρα ηταν σαν την προηγούμενη. Γυρίζει μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Ανοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα και πάλι στο κελί των λίγων τετραγωνικών μέτρων, που αντί για τουαλέτα είχαμε τη Βούτα.
Και Βούτα σημαίνει εναν τενεκέ με ενα σύρμα κρεμασμένο από ενα καρφί μέσα στο κελί χωρίς νερό και αντί για παράθυρο ένα φεγγίτη 60 εκατοστών μήκος με 8 ή 9 πόντους ύψος και με ενα φιλιστρίνι στην πότρα του κελιού που το είχαν για τον έλεγχο και το έκλειναν μετά τον έλεγχο.. Και καλά στο κελί του ενός ή δυο και τρείς. Ατόμων οταν ομως οι καταδοτικοί μηχανισμοί οργανώθηκαν και συντονίστηκε το εργο οι συλλήψεις αυγάτισαν και τα στρατοδικεία δούλευαν στο Φούλ. Το πιό τργικό με τη Βούτα ηταν οπου υπήρχαν και μερικοί θάλαμοι οπως στην Αιγια, την Κεφαλονιά κλπ. Η Βούτα ηταν ενα πρόσθετο μαρτύριο τη νύχτα και το άδειασμα το πρωϊ. Ο καθ ένας φαντάζεται τι συνέβαινε με τις συχνές δυσεντερίες.
Οσον αφορά τον συνοστισμό για να γίνει αντιληπτό, τι ακριβώς την εποχή εκείνη εννοούμε στεγαστικό χώρο, για αρκετά χρόνια αρκεί να αμαφέρω οτι οι φυλακές των Βούρλων, που είχαν χτιστεί ειδικα για οίκοι αναχής, σε ενα δωμάτιου του οίκου ανοχής στιβάζανε εως και δεκατρείς κρατουμένους στα δε μεταγωγά Αθηνών και του Πειραιά οταν οι μεταγωγές προς τη Γυούρα τη Μακρόννησο και τα Νησιά ηταν στις δόξες τους, οι συνοδοί χωροφύλακες, αφού οι πόρτες στις φυλακές και στα κρατητήρια δεν κλείνουν από μέσα αλλα από έξω ηταν τόσος ο συνοστισμός που οι συνοδοί χωροφύλακες βρίζοντας οχι βέβαια ολοι φώναζαν συμπτιχθήτε και βίστε δυνατά να φύγει ο αέρας και τότε δυό οι τρείς μαζι έσπωχναν την πόρτα για να κλείσει. Εκεί όρθιοι μέχρι το πρωϊ που μας άνοιγαν για σωματική και μόνο ανάγκη και να μας δόσουν μια φέτα σκέτο ψωμί και πάλι μέσα.
Επτά καμπανάκια την ημέρα ρύθμιζαν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το καμπανάκι. Ακόμα και οταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός. Και οταν ύστερα από μιά άκομη μαύρη μέρα κλείσει η πόρτα του κελιού πίσω σου λές: Υπνε. Καλέ μου Υπνε, απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα: Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ιδια ώρα και σε πολλά αλλα κελιά. Ολοι στά κελιά ειναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας κΤζώρας στην Κέρκυρα, και ο κάθε Αρχιφύλακας, τους ακούνμε να επαναλαμβάνουν ξανά και ξερά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»:
«Λυπάμαι κύριοι, που εκτελώ ενα τόσο άχαρα καθήκον. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μακάρι να ήτανε στο χέρι μου και να μην έπαιρναν κάνεναν απόψε για εκτέλεση. Ομως δεν περνάει τίποτε απ το χέρι μου. Οπως πολύ καλά ξέρετε, αλλοι αποφασίζουν, εγώ δεν ειμαι παρά ενα εκτελεστικό όργανο και κλείνει με το βαρύγδουπο ηρθε η ώρα σας...».

Το ξέρουμε και σας περιμέναμε ερχόταν η απάντηση. «Είμαστε έτοιμοι». Σαν αντάρτες του ΕΛΑΣ, ποτέ δεν μας έπιασαν στον ύπνο. Ορθοι στη μέση του κάθε κελιού και σφιχταγκαλιασμένοι με τους συγκάτοικους του κελιού. Στο διάστημα αυτό οι μελλοθάνατοι πλένονται με το κύπελο του νερού που εχουν στο κελί και ντύνονται με φροντίδα και επιμέλεια, οχι βέβαια για να κερδίσουν χρόνο. Εβαζαν καθαρά ρούχα και τα καινούρια κουστούμια, που τους στείλανε να τα φορέσουν οταν θα έπαιρναν χάρη καθώς τους έλεγαν ορισμένοι «αετονύχιδες μεσολαβητές» στα διάφορα υπουργεία... και οι διάφορες συμμορίες «διάσωσης» που ειχαν συγκροτηθεί. Οπως στη διάρκεια της κατοχής, ετσι και απ το 1945, μέχρι το 1974, με εργαλείο την απειλή και τη «διάσωση» τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι αρκετά από τα μεταπελευθερωτικά τζάκια έλκουν την καταγωγή τους από αυτές εταιρείες διάσωσης.
Οι μελλοθάνατοι προχωρούν στητοί. Ιδιος Προμηθέας ο καθένας. «Κύριοι είμαστε έτοιμοι». Ξεκινάνε αγκλιασμένοι. οι φύλακες παραμερίζουν. Το κελί αδειάζει.Το βουητό της φυλακής σταματά στο άκουσμα της στεντόριας φωνή των μελλοθανάτων για να ακούσουμε τον αποχαιρετισμό που ειναι η τελευταία τους επιθυμία:

«Σύντροφοι κομμουνιστές, Νέοι και παλιοί. ΕΑΜίτες και Δημοκράτες Γειά και χαρά. Ζήτω ο ελληνικός λαός, το κόμμα μας! Ζήτω το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Σαν ΕΛΑΣίτης ειμαι περήφανος που πάω να δώσω τη ζωή και το αίμα μου για τον αγώνα. Ζήτω ο ελληνικός λαός. Εχετε γειά για πάντα. Να ειστε βέβαιοι πως σαν αντάρτης, σαν ΕΛΑΣίτης, θα σταθώ περήφανος μπροστα στο απόσπασμα. Δεν θα τους επιτρέψω να μου δέσουν τα μάτια. Δυο σφαίρες και αρκετά θραύσματα από εχθρικά βλήματα έχω στο κορμί μου για την πατρίδα. Μια ζωή και μερικά κιλά αιμα που δεν σταθήκαμε τυχεροί να τα δώσουμε πολεμώντας τους κατακτητές και τα τσιογλάνια τους, τους τα Χαλαλίζουμε τώρα».
Αρκετοί μελοθάνατοι μας αποχαιρετούσαν: Σύντροφοι έχετε γειά. Σας αγαπώ, σας αγαπούμε όλους. Οποιον πλήγωσα χωρίς να το θέλω ας με συγχωρήσει, δεν το έκανα από κακία ή πρόθεση. Οσους με έβλαψαν ψευδομαρτυρώντας, τώρα που φεύγω από τη ζωή τους συγχωρώ. Ευχή μου οχι άλλο αίμα. Ας ειναι το δικό μου το τελευταίο. Αγάπη και συμφιλίωση, για να ζήσει και να μεγαλουργήσει η Ελλάδα. Να ζήσουν τα παιδιά της- οι νέες γενιές-σε εναν Ανθρώπινο κόσμο. Τον κόσμο για τον οποίο η ΕΑΜική Αντίσταση έδωσε το αίμα των καλύτερων παιδιών της, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα της διαμελισμένης στα τρία πατρίδας και για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στην Θεσσαλονίκη, να μήν σταλούν Ελληνες στα μέτωπα και όμηροι στα πολεμικά εργοστάσια...Αυτές τις ώρες οι σκοπιές στα κάστρα ενισχυμένες όπλιζαν τα αυτόματα...
Στη μέση της ακτίνας κοντοστέκονται και ζητοκραυγάζουν «Γεία σας αδέρφια. Εσεις που μένετε αγάντα θα νικήσουμε. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση» και μέσα στην απόλυτη ησυχία ενα μυριόστομο «Γείας Αδέρφια» ειναι η απάντηση απ όλο το κάτεργο της Κέρκυρας, μα και τις άλλες φυλακές, που την ίδια ώρα μεταφέρονταν και σε αυτές από τον Αράπη (πειθαρχείο) και κατά τον ίδιο τρόπο επαλήθευαν τα στοιχεία.
Ηταν η στγμή που η φυλακή παρέδινε τους κρατούμενους στη χωροφυλακή. Και αυτή τη μεταφορά στο χώρο των εκτελέσεων. Οι λάκοι νιόσκαφτοι. Το απόσπασμα έτοιμο. Το όπλα γεμάτα. Ο Βασιλικός επίτροπος στη θέση του. Τα «Γείας αδέρφια» και τα «ζήτω» των μελλοθανάτων. Το ΠΥΡ !! Το

κουβάριασμα των σωμάτων-πτωμάτων και ο ξερός κρότος της χαριστικής βολής, που υποτίθεται σιγουρεύει το αυτονόητο...Το σκηνικό αυτό οι βαρυποινίτες το ζούσαμε πολύ συχνά. Κάθε φορά που ετοίμαζαν εκτέλεση με τα χωνιά καταγέλλαμε πριν ακόμα μπούν στην ακτίνα ολόκληρη η φυλακή με μιά φωνή «Λαέ της...Κέρκυρα, της Κεφαλονιάς, της Αίγινας, του Επταπυργείου κλπ μην αφήνεις το νησί σου ή την πόλη να βάφεται κάθε πρωϊ με το αίμα αθώων παλικαριών της Εθνικής μας Αντίστασης» Μην αφήνεις να σκοτώνουν την Ελλάδα.
Και το πιό τραγικό, ανάκουστο και πρωτοφανές για τα ελληνικά και παγκόσμια χρονικά ίσως δεν υπάρχει ??????????????????
Σε όποια φυλακή ανεξάρτητα απ το όνομα, κάθε που ξημέρωνε η μέρα, με λίγες βέβαια παραλληγές το σκηνικό ηταν το ίδιο. Οι μελλοθάνατοι το βράδυ έπαιρναν τον δρόμο για τον Αράπη- πειθαρχείο και το πρωϊ το ταξίδι που γυρισμό δεν ειχε. Και εμεις καταχωνιασμένοι στους τσιμέντινους τάφους-κελιά παραμείναμε θαμένοι μέρχι τον Σεπτέμβρη του 1963, για να αποφυλακιστούν και οι τελευταίοι. Να ζήσουν μερικά χρόνια έστω με ένα χωροφύλακα σκιά στο πλάϊ τους, γιατί πολλοί απ τους τότε κρατούμενους αποτέλεσαν το αιτιολογικό και την πρώτη ύλη για την δικτατορία τον Απρίλη του 1967. Ετσι σε πολλούς απ τους τότε πολύχρονα κρατούμενους προστέθηκαν και την φορά αυτή αναίτια, οπως και τότε, αλλα τρία χρόνια εγκλεισμού στα στρατόπεδα και πέντε ή εφτά στις φυλακές. Πολλοί ξανά βρεθήκαμε στο ζυμωμένο με λάσπη, αίμα, πόνο, πείσμα και αξιοπρέπεια κάτεργο της Γυάρου, και αργότερα στις υγρές και σκοτεινές αποθήκες υφάλων όπλων του Ιταλικού υποβριχιακού Ναυστάσμου στο Παρθένι και το Λακί της Λέρου.
Στην Κέρκυρα, την Κεφαλονία και το Επταπύργιο, σε μικρότερο βαθμό, οι ηλιόλουστες μέρες του χειμώνα ηταν πολύ λίγες. Και οταν συνέβαινε να εχει ήλιο τρέχαμε κυρίως εμεις τα παιδιά να πιάσουμε το ελάχιστο μέρος του προαυλίου που το φώτιζε ο ήλιος, μέχρις ότου έρθουν οι ηλικιωμένοι. Και το καλοκαίρι η κατάσταση δεν ειναι καλύτερη. Το ηλιοπύρι και η ζέστη σε λυώνουν. Το προαύλιο φλογισμένη έρημος. Δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά με ίσκιο. Ουτέ ενα υπόστεγο, ούτε ενα μικρό δεντράκι να κουρνιάσεις κάτω απ τη σκιά του. Το κελί σωστό καμίνι. ο ιδρώτα τρέχει ποτάμι από πάνω σου. Η δίψα σου φλωγίζει τα σωθικά, ομως το νερό ειναι βραστό και γλυφό, δεν κατεβαίνει κάτω για να καλύψει τις απώλειες του ιδρώτα. Η ισορροπία των υγρών στο σώμα διαταράσετε. Το κορμί μουδιάζει και χιλιάδες βελώνες το τρυπάνε. Υποφέρεις, πονάς. Θελεις να κάνεις μερικά βήματα στο προαύλιο μα καίγεσαι και γυρίζεις πάλι στο κελί. Θα έλεγε κανείς οτι το κρύο και η ζέστη εχουν συμμαχίσει με την αγώνια. Το ίδιο και η υγρασία. Η Κέρκυρα εχει την μεγαλύτερη σε ποσοστά βροχόπτωση στη χώρα μας.

Με πιά λογική και δικαίωμα παραβίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν οτι συνείδηση σημαίνει οτι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν οτι οι ερινύες ηταν οι θεότητες, που ειχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση, οτι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ενας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ηταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του ακόμα; Η Μητέρα ή

ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν οτι το κατεστημένο αυτόν τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και άθελά τους δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτηκά εχει επιστρατευθεί να υπηρετήσει την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελέστή-δήμιο; Και το ακόμα πιό τραγικό, κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοιας μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά, θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους, προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο, που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

????????????Θα μπεί ο εμφύλιο δοχείο με εκρικτικό μήγμα??????/
Ο εμφύλιος σπαρασμός εξω δίνει και παίρνει. Το αίμα τρέχει παντού και από πάντου. Στα βουνά απ τις μάχες, στις πόλεις απ τις δολοφονίες, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Στις φυλακές με τις εκτελέσεις των αγωνιστών της Αντίστασης, που δεν δέχονται να υπογράψουν, την επέσχυντη δήλωση μετανοίας. Οι νύχτες ειναι σωστός εφιάλτης. Οι μέρες ατελείωτο άγχος. Ο ύπνος λίγος, το φαγητό ακόμα πιό λίγο, όσο για ποιότητα... και η αγρύπνια αιώνας. Πονάς γιατί σου βγάζουν την ψυχή, πόνας γιατί σου βασανίζουν το κορμί. Πονας γιατί χάνεις κάθε μέρα συντρόφους αγαπημένους. Κλαίς γιατί άνθρωποι που μέχρι πριν λίγο μοιραζόμασταν τη ζωή, τον αγώνα και την αγωνία, νικημένοι απ την αγκούσα και...σε εγκαταλείπουν μόνο στο χαράκωμα. Και δεν τους φτάνει αυτό.
Νικημένους καθώς τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους στοτώσουν ό,τι Ανθρώπινο υπάρχει μέσα τους. Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να εχουν αποβάλει κάθετι που συνθέτουν και να συγκροτούν τον Ανθρωπος. Και οχι μόνο. Τους δίνουν ενα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατουμένών τους, που κατά την αποψή τους εχουν δείξει δείγματα κάμψης... Ενα χωνί στο στόμα και ενα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση οτι οχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα, αλλα οτι αν βοηθήσει λίγο στο έργο τους, να δούν και άλλοι το «φώς της ζωής » γρήγορα θα παεί κοντά στους δικούς του. Η απανθρωπιά και η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο: Απεριόριστη, ανελέητη και χωρίς διάκριση, φρικτή, φονική.
Υπουργεία και Διεύθυνση, σε 24η βάση αναζητούν τρόπους να κάμψουν την αντίσταση, να σπάσουν το ηθικό. Στήνουν προβοκάτσιες και στέλνουν κατηγορούμενους στα στρατοδικεία για δήθεν κομματική οργάνωση στη φυλακή να δικαστούν. Οργανώνουν ομαδικούς ξυλοδαρμούς, γενικές και ατομικές απειλές. Πέρνουν τα πιο σκληρά πειθαρχικά μέτρα, καταστρατηγούν

και αυτόν τον απάνθρωπο κανονισμό: Καταφεύγουν στα πιό ταπεινα μέσα.Με το παράμικρο στερούν τον προαυλισμό, την αλληλογραφία, στον τρόπο διανομής του σισιτίου, το επισκεπτήριο κλπ.
Στο επισκεπτήριο ο επισκέπτης, εκτός του οτι βρήσκεται σε απόσταση ένος και πλέον μέτρου απ τον κρατούμενο, υπάρχαν και τρεί σειρές σίδερα περιφραγμάνα με ψιλή πυκνή σήτα, σε βαθμό που δυσκολευόσουν να διακρίνει ο ενας τον άλλο και ειδικά τους ηλικιομένους. Η Διεύθυνση ανένδοτη στα αιτηματά μας να γίνει κάπως ανθρώπινη η ζωής μας. Οι τιμωρίες στην παρμικρότερη κίνηση για διεκδίκηση η μιά διαδέχεται την άλλη, πιο σκληρή και πιό απάνθρωπη. Οι φύλακες, μάσχες κλειστές, τεντωμένες, σκυθρωπές. Πρόσωπα χωρίς καμιά ανθρώπινη σύσπαση, έτοιμοι να εκτελέσουν την όποια εντολή. Η φρουρά στην παραμικρή «αταξία» οπλίζει και περιμένει ενα νεύμα...
Δεν ξέρω, πόση φρίκη προκαλούσαν τα βασανιστήρια της Ιεράς εξέτασης, ούτε πως ειναι η κόλαση, πιστεύω όμως, πως και αν ακόμα τη δεχθούμε, όπως την περιγράφει η Εκκλησία και την απεικόνισαν οι ζωγράφοι με τις βραστές πίσες, τις φλόγες, τους γάντζους, τους τροχούς κλπ, οτι θα ειναι οπωσδήποτε καλύτερη απ τις εντολές των ιδεολογικών μας αντιπάλων και τη συμπεριφορά των ανθρωποφυλάκων, που ηταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ενα μόνο νεύμα του διευθυντή και του αρχιφύλακα, ανεξάρτητα απ το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ Διευθυντές, Τζώρας, Παπανάγνου κλπ αρχιφύλακες, Στράτος, Κολοκάτσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ. Φυλακές, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά στο κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας, καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη. Σε μια περίοδο που και αυτός ακόμα ο ελεύθερος πολιτής, ειχε εγκαταλειφθεί στο έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη. Σε μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή ειχε καταντήσει να ειναι μικρότερη απ την αξίας ενος αυγού. Μονάχα ενας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν μερικά αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι επι δεκαετίες.
Σχεδόν κάθε βράδυ για μερικούς συντρόφους, ηταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν ειχε. Και σαν να μήν έφταναν ολα αυτά, αντί για συμπαραστάτη με βάση τα υπέρ πεινόντων, νοσούντων, αιχμαλώτων και εν ταις φυλακές ευρυσκόμενοι...Αντί λοιπόν, για αυτό η Εκκλησία.
Οι «αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Οπως ειναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, (απ τα δίχτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε) λίγα λέπτα πριν απ την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτό απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, οχι μόνο συμμετείχε, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς οτι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε και αυτή.

Ο λόγος και της Εκκλησίας ηταν σαφής και ξεκάθαρος : «Εχουμε το χρέος έναντι στις νέες γενιές να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιό εύκολα, αφού ηταν και άθεοι.

Σκοπός της Δικαιοσύνης ειναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλοτρίωτα φυσικά και κοινωνικά του Δικαιώματα. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της Ελλευθερίας, της Διακιοσύνης και της Ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική εκείνη λειτουργία της Πολιτείας, η οποία σκοπό εχει να ικανοποιεί τα προσβαλώμενα Δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την ένομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων.
Μια πολιτεία και μια δικαιοσύνη που δεν τιμωρεί τους φαύλους αδικεί του τίμιους: «οι μή κολάζοντες τους κακούς βούλονται αδικείσθαι του αγαθούς», λέει κάποιο ρητό. Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχώντας ή παραβλέποντας, οτι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική τσκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην de facto» νομική τους φύση.

Οπώς η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάληψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, ετσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγ/ου, πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και τη συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση...τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκληματά της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγισε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενω δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.
Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτύματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ηταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού, επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα οτι «τη ζώη μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει οτι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του

αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό ειναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού».
Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-νων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον που του ειχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας οτι «ειναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά αλλα παρόμοια.
Και όταν κάποιος που θα τον εκτελούσαν μετά από λίγο, ειπε στον εξομολογητή: «αφου τη ζωή μας τη δίνει οπως λέτε ο Θεός και μόνο αυτός που τη δίνει εχει το δικαίωμα να την πάρει, τότε γιατί η Εκκλησία, ευλογεί οχι μόνο τα όπλα και τον φιλόχριστο στρατό μας, αλλα και κάθε μονάδα χωριστά που φεύγει για το μέτωπο» ; Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: « σε αυτόν που θα σκοτωθεί ευλογημένος απ την Εκκλησία στον πόλεμο, δεν του τη δίνει ο Θεός τη ζωή; Στην περίπτωση αυτή ποιός αποφασίζει για το θάνατο του στρατιώτη, με το αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί και αυτών που πεθαίνουν στα μετώπισθεν απ τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις κακοχίες τους πολέμου; Ο Θεός ή το κατεστημένο που τους επιστράτευσε υπο την απειλή την εκ του ασφαλούς εις θάνατο καταδίκη του, απ το στρατοδικείο αυτούς που θα αρνηθούν να σκοτωθούν ευλογημένοι, οπως τα αδερφό μου στην Αλβανία; Η απάντηση ηταν οτι αυτοί θα πολεμήσουν για την πατρίδα, τη Θρηκεία και την οικογένεια, που απειλούνταν απ τον εισβολέα και τώρα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό!
Μα εμείς-και εμεις πάτερ, για να μήν έρθει ο εισβολέας πολεμήσαμε στην Αλβανία, στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη. Και πριν ακόμα ολοκληρωθεί η κατάκτηση της χώρας πιάσαμε πάλι τα βουνά, ιδρύσαμε τη Νέα Φιλική Εταιρία του Εθνους: το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ. Το ΕΑΜ που οργάνωσε και καθοδήγησε το λαό μας στον αιματηρό, σκλήρο αλλά νικηφόρο αγώνα και τον ΕΛΑΣ που πολέμησε τους τρείς κατακτητές. Το ΕΑΜ πάτερ, ξεπήδησε μέσα απ το χάος, την εγκατάλειψη απ τους «ταγούς» και την ενθική δυστυχία. Τη δυστυχία που άπλωσε στη χώρα μας, η σκληρή φασιστική κατοχή σαν έκφραση της θέλησης του λαού μας να ζήσει λεύτερος και μόνος κυρίαρχος και αφέντης στον τόπο του. Οταν πάτερ, η άρχουσα τάξη, οι πολιτικοί και στρατιωτικοί της εκπρόσωποι «έθεταν εαυτούς μακράν του εχθρού», ή σύσταιναν να καλοπιάνουμε τους Ναζί «λέγοντας και κανένα καλό λόγο», λούφαζαν ή έσπευδαν να τους προσφέρουν «Γήν και υδώρ» και καθερούσαν τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, γιατί δεν ήθελε να πάει να καλοσορίσει τον Γερμανό στρατιωτικό διοικητή στην Αθήνα. Οταν κύρητταν την ηττοπάπεια και την αναμονή της απελευθέρωσή μας από έξω-ξένους, το ΕΑΜ που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, διακήρυσσε ανοιχτά στο λαό οτι «ακόμα πιό φρικτές μέρες μας περιμένουν... οτι ο αγώνας που καλούμαστε να πάρουμε μέρος δεν θα ειναι εύκολος, μα το έπαλθό του θα ειναι μιά Νέα Ελλάδα, λεύτερη, ανεξάρτητη, κτήμα του λαού, γι αυτό αξίζει την όποια θυσία».
Το ΕΑΜ πάτερ, με τα εθνικοαπελευθρωτικά και κοινωνικά του οράματα, συγκίνησε βαθύτατα κάθε πατριώτη (εργάτη, αγρότη, διανοούμενο και φιλελεύθερο αστό), που η καρδία του χτυπούσε για την Ελλάδα και δημιούργησε ενα Εθελοντικό δυναμικό και ρωμαλαίο, παλαΐκο κίνημα Αντίστασης. Ενα πρωτοφανέρωτο στην Νεοελληνική ιστορία λαϊκό κίνημα. Ολη αυτή η οργανωμένη και μαχόμενη Ελλάδα πάτερ, δυό εκατομμύρια σχεδόν Ανθρωπου-άντρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά- αβοήθητοι με γυμνά τα

στήθη, με άσβεστη όμως την φλόγα στην καρδιά τους αψηφώντας τους μύριους κινδύνους και τα μαζικά αντίποινα των φασιστών, απομονώνοντας τους μεμψίμοιρους και ηττοπαθείς, και στο βαθμό που μπόρεσε τους πράκτορες, που εισχώρησαν για να το σαμποτάρουν απ τα μέσα, με πράξεις και εγκληματικές ακόμα, έστησαν φλάμπουρα της νίκης σ όλα τα βουνά και τις πόλεις της Ελλάδας.
Και με τα όπλα που πήρε ο ΕΛΑΣ, απ τους ίδους τους κατακτητές στις έξακόσιες (600) μικρές και μεγάλες μάχες, προκάλεσε τεράστιες απώλειες στον εχθρό-κατακτητή. Οι πάμπολλοι τάφοι, σε πολλά σημεία του ελλαδικού χώρου, βεβαιώνουν την αλήθεια. Μονάχα στο νεκροταφείο του Διόνυσου ειναι θαμένοι 9,980 Γερμανοί, σε επιβλητικό μαυσωλείο που γίνονται και καταθέσεις στεφανιών, ενώ των Ελλήνων αγωνιστών, και αυτών των αλβανομάχων που ανέρχονται σε χιλιάδες και τα κόκκαλα των αγωνιστών ειναι άταφα σπαρμένα σ όλη την επικράτεια, και οι αγριάνθρωποι οχι μόνο δεν τιμούν αλλα και βεβηλώνουν. Δημιούργησαν εναν τεράστιο συμπαγή όγκο αποσπώντας το, κομμάτι-κομμάτι απ τα νύχια των κατακτητών, την πρώτη Νέα, Ελεύθερη Ελλάδα, που ηταν το προζύμι της λευτεριάς.
Ο λαός πάτερ, που σήμερα συλλαμβάνετε, βασανίζετε, εξορίζεται απ το παρακράτος και το επίσημο κράτος και εκτελείται τους δρόμους και καθημέρα και στα διάφορα Λαζαρέτο, ειναι αυτός που πρόσφερε τα πάντα στον Ενικό-Απελευθερωτικό και το συμμαχικό αγώνα. Ημαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράσευση που διέταξε ο Χίτλερ, τον «πρωθυπουργό» της Ελλάδας Λογοθετόπουλο, να κάνει για λογαριασμό του, που δεν έστειλε ούτε ένα στρατιώτη να πολεμήσει εναντίον των συμμάχων, να δουλέψει στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας. Που ανάπτυξε Αντίσταση και στις πόλεις και στα βουνά, με την ιδια ένταση και στην ιδια έκταση.
Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600,000 και πλέον χιλιάδες ηταν οι νεκροί απ την πείνα και τις μάχες και ειδικά να νιάτα της Ελλάδας. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τη μάχη της σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α), δεν οργάνωνε τα μαθητικά, τα Φοιτητικά και λαϊκα συσσίτια, οι νεκροί θα ηταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα ειχε αποδεκατιστεί η Ελλάδα απ το Ανθος της. Και θα ηταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί, κάτω απ την αδήρητη ανάγκη να εφοδιάσουν τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφημα και άλλα επισιστικά αγαθά, οχι μόνο ειχε αποφασίσει αλλα και οργάνωνε μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της κάθε νέας σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα και παραγώμενα τρόφημα.
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, κατά τη διάρκεια της κατοχής πολεμώντας τους κατακτητές, δεν αποσχολούσε μόνο εκατοντάδες χιλιάδες στρατού στην Ελλάδα αποσπώντα τους απ τα συμμαχικά μέτωπα. Στην Ελύθερη Ελλάδα, παράλληλα με τον πόλεμο και κάτω απ τη μύτη των κατακτητών οργάνωσε δημοκρατικά τη ζωή του λαού. Με βάση την αυτοδιοίκηση και με τα διοικητικά, δικαστικά, εκπαιδευτικά, παραγωγικά και υγειονομικά έργα του ενέπνευσε στο λαό, το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια νέα Ελλάδα αναγεννημένη και δυναμική.

Η Αντίσταση Πάτερ, άρχισε απ τις πρώτες μέρες της Κατοχής. Οι πρώτες ένοπλες ομάδες έκαναν την εμφάνισή τους τον Μάϊο, η σβάστικα κατέβηκε απ την Ακρόπολη στις 31/5/1941. Το ΕΑΜ ιδρύθηκε στις 27/9/1941 και η απελευθέρωση της χώρας έγινε στις 12/10/1944.

Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε ολα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, ολα μπορεί να ειναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απαγοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Οχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόριτες απόψεις και μάλιστα απ τα χείλη...Δηλαδή ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς ώμους τους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, για ενα ιδανικό και μια ελπίδα.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ενα απλό φιλότιμο! Ούτε στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγο της μοναδικότητας και του ανεπανάλυπτου της ζωής, κάνενας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη!

Οι ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου και τα ξερονήσια της χώρας μας- των φυλακών, μα και πάνω απ όλα σε εκείνες που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μέν αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλάκες πάλια και επι χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συκριθεί. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις φυλακές χάρην παιδιάς!

Οσοι περάσαμε απ τη Γυάρο και τη Μακρόνησο-άνδρες, γυναίκες και νέοι, στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα καταραμένα νησιά. Σε ολους ειναι γνωστό οτι μας πήγαν και μέλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και οχι μόνο οσοι βασανίστηκαν σωματικά. Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, ειναι πιό φρικτό και απ το πιό άγριο ξύλο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ενας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, για πάθει ο κρατούμενος ψυχική κατάθλιψη.

Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιαρα, να «κάνουν μια δήλωση» και σε συνέχεια να «συμορφωθούν και με ολες τις άλλες υποδείξεις», για τους άλλους ομως, τους πιό πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ηταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί ο σκοπός τους μοναρχοφασιστικού καθεστώς ηταν η υποταγή ή αλλοιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση. Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου η Χιός, το Τρίκερι και το Βίδο σχεδιάστηκαν και φτιάτηκαν γι αυτόν ακριβώς το σκοπό...Οσον αφορά, ομως τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα ειναι κάπως διαφορετικά. Ολοι όσοι για τον ενα ή τον αλλο λόγο βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους! Ολοι το γνωρίζουμε πως αυτό ηταν και μπορετώ και ευκολό. Αρκούσε μια υπογραφή.

΄Και δεν πήγαινε γιατί στις φυλακές, τη Γυουρά, τη Μακρόννησο και όποια αλλη φυλακή, νησί και τόπο κράτησεις οι πολιτικοί κρατούμενοι, φυλακισμένοι και εξόριστοι η ζωή τους κάθε μέρα ώρα και στιγμή εκτός του οτι βρίσκονταν κάτω από τη Δαμόκλειο σπάθι και εκεί με εργαλείο την Κλίνη του Προκρούστη

τους αμφισβητούσαν οχι μόνον τους αγώνες και τα πιστεύω αλλα και τη ζωή τους, με αντάλλαγμα της ζωής την προσαρμογή στην Κλίνη και τα μέτρα του Προκρούστη. Και κυνδίνευε η υγεία και η ζωή τους γιατί?????????

Για τις φυλακές, τις ίδες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να έβλεπε ο καημένος και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοι κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο και χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα, εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα, το μόνο άδικο ηταν η τιμωρία τους και οι εξοντωτικές ποινές τους...Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίς και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο και δεν ηταν λίγες εκείνες με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.

Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν στα διάφορα στρατοδικεία της χώρας ηταν πολλές. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή.

Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό.

Και αντί για οικογενειακή θαλπωρη, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε εχουν με τους κοινωνικό-οικονομικού μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και να σε βάλουν φυλακή γιατί αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να ξανά αποκτήσεις την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιό τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία. Απλώς θυμίζει πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει γιατί μέσα απ τη γνώση ειναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση. Μια διαφυλική συμφιλίωση που θα βοηθήσει να προχωρήσουμε μπροστά από κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ενα αύριο με την αυτοκατανόηση ???????χωρίς απάνθτωπες «φυλακές ιδεών» γυναίκων και αντρών...

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, ολες οι άλλες πρόρτες ανοίγουν μόνο προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μήν μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω απ την πόρτα και οταν ακόμα απειλείται η ζωή του. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να ειναι μια σχέση γίγαντα με νάνο.Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαια στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την εχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μιά καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμετείχε σε οργάνωσει απόδρασης... κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεσει ενος βιβλίου, στις συχνότατες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συκρότηση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ειναι λίγοι οι μικροποινίτες που στήθηκαν στο τείχο με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή κατηγορίες.

Αυτές οι προβοκάτσιες που ηταν συχνότατες, ειχαν 4 βασικούς στόχους:α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο ετσι που να γίνεται κάθε μέρα που περνά και πιό αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσο της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμους κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελεσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδισούμε στο να μήν μας αφαιρούν μέρος απ τα ψίχουλα διατροφής, είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται οτι δικαιούμασταν.

Οταν ειναι γνωστό οτι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επι μέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Οταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται οτι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρούν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε, που οχι μόνο οι ανθρωποφύλακες ειχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλα ειχαν εκτός απ όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενος πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα: άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Η τύχη του κρατουμένου μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγχτής αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να εχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ηταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίτες, με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς αποδείξεις η και ενδείξεις ακόμα τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις γιατί δεν ειναι λίγες οι περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί απ τους «δολοφονημένους» ζούν και σήμερα ακόμα.

Τρείς λοιπόν, ηταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό απ το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μιά στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσο των στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξοων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα.Το κύριο βάρος ομως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας.Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη

στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».

Αυτή η λέξη που οχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλα προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ ειναι συνόνιμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο. Η λέξη αυτή και πριν ειπωθει, μα και όταν ειπωθει αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής ειναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέροχο ύφος που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, των δικαστών και των... δημίων του. Οταν αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας) γεγονός που θα αποτελούσε λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους δημίους του.

Το απόσπασμα ειναι ενα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ ειναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με πιό δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστηκά αποσπάσματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν Δημίους να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ηταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού η άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς πιό ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή πιό έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ωστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν πιό απ τις δυό μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί. Εκτός πιά και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν ειχε κατακτηθεί.

Οπως ολα τα αλλα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, οτι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του οτι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι προγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

Με πιά λογική και δικαίωμα παραδίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν οτι συνείδηση σημαίνει οτι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν οτι οι ερινύες ηταν οι θεότητες, που ειχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης;

Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση οτι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ενας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ηταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν οτι η αστυνομία τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και συνειδητούς δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτηκά εχει επιστρατευθεί να «υπηρετήσει» την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελέστή; Και το ακόμα πιό τραγικό κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοια μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

Η ιδοκτησία για να υπερνηκήσει την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρεί, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ηθή και έθιμα που θα έκαναν κατανοητά τα πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγώμενου πλούτου και αποδεκτή η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος. Ενα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψίγματος, χωρίς να υποστεί απανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια εγκληματική πράξη. Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία.

Η πρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ηταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδόσει θεϊκες ιδιότητες. Ετσι με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε σαν ιερή. Και σαν ιερή οχι μόνο οριστική και απαραβίστη, αλλά και αιώνια, οπως αιώνιος ειναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα ομως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε. Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή που οι ανιδιοκτήτες και οι εκμεταλλευόμενοι έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεό που ειναι μεγάλος, παντοδύναμος, πολυεύσπλαχνος και δίκαιος οπως λένε γιατί δίνει και προστατεύει μόνο μερικούς ανθρώπους;

Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδιασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του και κυρίως να συναισθάνεται ο ανθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιό σίγουρο, ασφαλή και διαρχονικό. Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει , αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες ειναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι ειναι πολλοί ειναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο εχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.

Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι οι κανόνες που διδάσκουν οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη δική μας περίπτωση την επέβαλε με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο.

=Η προαιώνια συνθήκη με τη φύση παραβιάστηκε. Οι κρατούμενοι ιδεολογικοί αντίπαλοι δεν τρέφονταν κατά φύση. Ενα μεγάλο μέρος απ αυτούς που δεν εκτελέστηκαν και αυτοί που ειχαν βαριές ποινές (οι τελευταίοι αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963, για να ξανά συλληφθούν την 12η Απριλίου 1967 και να απολεθούν τον Ιούλιο 1974) ειχαν πάθει ανεπανόρθωτες βλάβες στην όραση, τον εγκέφαλο, στο νευρικό και το σύστημα αναπαραγωγής. Βασικό αίτιο τα καταπιεστικά μέτρα σε συνδιασμό με την έλλειψη ζωϊκής πρωτεϊνης στη διατροφή και το πόσιμο νερό. Αν οι ηλικίες των κρατουμένων δεν ηταν της τάξης 25-40 ετών στην πλειοψηφία, θα ειχαν πεθάνει το 30-40 %. Εκατόν τριάντα οκτώ (138) πέθαναν μόνο στη Γυούρα,

χώρια αυτούς που μεταφέρονταν και πέθαιναν στα Νοσοκομεία. Εφευγαν με τα φορία απ τη Γυούρα και δεν γύριζαν. Οταν ρωτούσανε οι αντιπρόσωποι τι έγινε με τον τάδε, η απάντηση ηταν «έγινε καλά και μετείθχηκε σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Τα δύο τρίτα των κρατουμένων ηταν μόνιμα εκτεθειμένο στις αρρώσειες που προκαλεί το εφάλμυρο και μολυσμένο νερό και τους ανθυιγεινους όρους διαβίωσης. Το πόσιμο νερό στη Γυούρα και τα νησιά αποτελούσε πολιτέλεια για τους κρατουμένους.

Μόνο η σχιστοστομία που προκαλεί τύφλωση που προσβάλει τους εξασθενισμένους και υποσιτισμένους οργανισμούς, άφησε ανάπηρους πολλές εκατοντάδες ανθρώπους. Απότοκος αυτών των συνεπειών και στερήσεων, έκτοτε ζώ με μεγαλύτερη του 67% αναπηρία, που μου έδωσε ο ασφαλιστικός μου φορέας, μόλις τεκμερίωσα δικαίωμα συνταξιοδότησης.

Το καθεστώς κράτησης υποχρεώνει τον πολιτικό κρατούμενο σε απομόνωση απ το άμεσο κοινωνικό του περιβάλλον και μέσα στη φυλακή σε απόλυτη απομόμωση απ τον κοινωνικό του περίγυρο με τους τοίχους και πέρα απ τους τοίχους της φυλακής. Αυτή η πρακτική γίνεται κατονοητή οταν τις 18-20 ώρες του 24ώρου τις περνά καθημερινά κλεισμένος στο κελί του, η επιφάνεια του οποίου ειναι μόλις 4 τμ και την εποχή που τα στρατοδικεία δούλευαν σε 24η βάση, μέναμε και δύο και τρείς ακόμα και τέσσερεις σε αυτόν τον χώρο. Στις σκηνές ο χώρος που αναλογούσε για τον καθένα, ηταν ακόμα πιό μικρός. Επιτρέπεται μόνο μιά ώρα το πρωϊ, μια το μεσημέρι και δυό απόγευμα «περίπατος». Ο κρατούμενος στο λίγο αυτό χρόνο πρέπει να αναπτύσσει τη δημιουργικοτητά του, ετσι ώστε να ικανοποιήσει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες σωματικές, υγιεινής και καθαριότητας: κελιού, σώματος και ρούχων. Οι δεσμοφύλακες-βασανιστές και οι σκοποί πάνω στά κάστρα ηταν τα μόνα πρόσωπα που βλέπαμε για πολλά χρόνια. Ενας απ τους σημαντικότερους μηχανισμούς ελέγχου ειναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται επισκεπτήριο. Ενα σύστημα που σκοπό εχει να εμποδίσει-καταστρέψη την επικοινωνία με τους οικείους του. Εκτός απ το διαχωριστικό ενάμισι και πλέον μέτρου απόσταση απ τον επισκέπτη και τις σήτες, πάντα ενας δεσμοφύλακας ηταν δίπλα στον κρατούμενο και ενας στον επισκέπτη. Το ίδιο γίνεται και με την αλληληγραφία που λογοκρίνεται και διανέμεται μια φορά τη βδομάδα. Η απομόνωση τσακίζει ακόμα και τα ατσάλινα νεύρα.

Ο κρατούμενος υπόκειται σε μια σειρά τυποποιημένων συμπεριφορών που υπονομεύουν την ανθρώπινη υπόσταση. Οχι μόνο η ζωή του, αλλά και η κάθε του κίνηση υποβάλλεται σε απόλυτο έλεγχο. Η διαδικασία ελέγχου αρχίζει απ τα πιό απλά ζητήματα: οπως με τις τρείς ή τέσσερες καταμετρήσεις την ημέρα. Την συχνή ενόχληση τις νυκτερινές ώρες. Τη διανομή του σισιτίου σε συγκεκριμένη κάθε φορά ώρα. Με τον ίδιο τρόπο ελέγχεται και η προσωπική υγιεινή του κρατουμένου.

Τα γράμματα που παίρναμε η στέλναμε ειχαν μια τεράστια σφραγίδα που έλεγε. «γράφετε σύντομα, καθαρα και απόλυτα οικογενειακά και δέκα μόνο σειρές» Η χούντα καθιέρωσε τα δελτάρια, που ηταν υπόλοιπα του αλβανικού πολέμου. Και ηταν αυτά ακριβώς τα «απολύτως οικογενειακά» που δεν καταλαβαίνε η λογοκρισία απολύτος και τα έσβηνε πάντα. Και παίρναμε ή έπαιρναν ενα γράμμα, που το μισό ηταν σβησμένο κι ετσι κανένας δεν καταλάβαινε «απολύτως»...

Η απομόνωση και ο ενταφιασμός στα ψυχρά σκοτεινά κελιά των φοβερών μεσαιωνικών κάστρων του Επταπυργίου, της Κέρκυρας και η σήψη του στο τσιμέντινο κελί, τον αγκαλιάζε, τον έσφυγκε, τον πνίγει. Στραφταλίζει ο ιδρώτας στο κιτρινισμένο απ την κλεισούρα μέτωπο. Κάθε πόρος του ΕΝΑΙ του δονείται, συνταράζεται το κορμί. Πλησιάζει να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο παγωμένος Βορριάς περουνιάζει τα κόκκαλα και η ανάσα του Νότου νερουλιάζει το αίμα. Ο αθάνατος, θάνατος στήνει το δοξάρι, ϊδιο κοτσίφι στη ξόβεργα. Η ζήσει πεταρίζει, απλώνει τα φτερά της. Περιμένει μέσα στην ατελείωτη σιωπή. Το σύννεφο του θανάτου τον σφιχταγκαλιάζει. Αισθανεσαι οτι πλησιάζει η ώρα, που θα μπούν οι μηχανές της «παραγωγής» σε κίνηση. Πρέπει να βγεί το πλάνο του εικοσιτετραώρου. Πόσοι και ποιοί παραμένει άγνωστο ακόμα. Πάντος τα εργαλεία του εξαναγκασμού τα ειχαν πάρει στα χέρια τους οι βασανιστές και το εργο άρχισε...

Ηθελαν να μας εξωστρακίσουν το όνειρο και την ελπίδα για ζωή. Νοσταλγώ την εποχή που οι ψυχές μας ηταν χλωρές, που ηταν εύκαμπτες, σαν το χλωρό κλαδί. Το χλωρό κλαδί ειναι υπόσχεση ζωής, προαιωνίζει άνθιση. Ειναι απότοκος βιωμένου χρόνου και εμπειρίας. Οπως η ευαισθησία δεν εχει σύνορα, δεν εχει εθνικότητα, το ίδιο συμβαίνει και με τη φαντασία. Ε! λοιπόν αυτό το όνειρο και τη φαντασία ήθελαν να μας σκοτώσουν, γιατί γνώριζαν, πως αν κατόρφθωναν να σκοτώσουν το όνειρο και τη φαντασία θα σκότωναν και την ελπίδα για ζωή. Και τότε όλα θα ηταν εύκολα.

Ο εμφύλιος πόλεμος βρισκόταν στο τέρμα του. Οι λίγες ελπίδες που είχαμε χάθηκαν. Δυσάρεστα μηνύματα μας έρχονταν από παντού. Οταν ο κράχτης φώναζε για γράμματα, ο νούς μας πήγαινε μόνο στο κακό. Τα καλά μαντάτα ηταν ελάχιστα. Ετσι απ τη μιά στιγμή στην άλλη, έβλεπες κόποιο συγκρατούμενο να φοράει πένθος. και ηταν πολλοί πάρα πολλοί αυτοί που φορούσαν πένθος. Το υπουργείο ειχε δώσει εντολή να δώσει μια ακόμα μαχή με τους κρατουμένους γενικά και τους μελλοθάνατους ειδικά, αφού με αυτούς το αντάλλαγμα-δήλωση-ειχε μεγαλύτερη ανταλλάκτική αξία. Τη ζωή. Αρχισε ο πόλεμος των νεύρων. Η κυβέρνηση ήξερε, πως αφού τελείωσε ο πόλεμος, δεν ειναι δυνατόν να συνεχίσθουν οι εκτελέσεις. Επρεπε συνεπώς να αλλάξει τις μορφές των εκτελέσεων. Η καλύτερη και αποδοτικά δοκιμασμένη μέθοδος ηταν η αγωνιστική «αυτοκτονία...

Στις ασφάλειες ηταν εύκολη η εκπαραθύρωση. Στα κρατητήρια και τη Μακρόνησο το ίδιο. Στις φυλακές όμως; Το λόγο τώρα τον εχει ο ψυχολογικός πόλεμος. Το κλίμα. Η ατμόσφαιρα. Το άγχος της επικείμενης εκτέλεσης. Στόχος η ψυχή, το συναίσθημα και το κουράγιο. Πόσο θα αντέξουν την αγωνία του θανάτου. Μεχρι πότε θα αντέξουν τα νεύρα τους. Θα σπάσουν ανθρωποί ειναι, δεν ειναι από ατσάλι. Η αναμονή, η απομόνωση και η αβεβαιότητα για το αύριο, ειναι τα πιο ψυχοφθόρα εργαλεία. Ηξεραν πως η παραμονή και μόνο στην αβεβαιότητα, κανείς δεν θα μπορούσε να ειναι σίγουρος για την τύχη του. Κανείς δεν ήξερε τι θα του ξημερώσει.

Ο άνθρωπος, πάντοτε και παντού, αισθάνεται δέος και τρόμο, οταν νοιώθει ανέτοιμος, αδύναμος και άοπλος να αντιμετωπίσει τα ενδεχόμενα που τον περιμένουν. Μια απροσδιόριστη απειλή πλανιόταν πάνω απ τις φυλακές. Η αγωνία ηταν ο κοινός παρανομαστής. Χωρίς υπερβολή, η παραμονή και μόνο σε αυτήν την παρατεταμένη αναμονή για αόριστο διάστημα, και χωρίς τον

παραμικρό σωματικό βιασμό αρκούσε για να ξεθεμελιώσει οχι μόνο την ψυχική, αλλα και την διανοητική ισορροπία του ανθρώπου. Και αυτό ήθελαν...

Η αλήθεια ειναι πως το σκοτάδι, όπως και το άγνωστο πάντα ερεθίζουν τις αισθήσεις. Μεγενθύνουν την αβεβαιότητα και το φόβο. Συντηρούν και αυξάνουν τις ανησυχίες και την αγωνία. Αυτά βέβαια τα ξέρουν καλά ολου του κόσμου οι τύραννοι και αναμορφωτές. Γι αυτό αποτελούν τα βασικά εργαλεία και συμμάχους στο καταχθόνιο έργο. Μέσα σ αυτό το κλίμα προσπαθούσαμε με κάθε τρόπο να σπάσουμε την απομόνωση και την μονοτονία. Παιδικές, σχολικές και αντάρτικες ιστορίες, σχόλια και προοπτική για τις ελληνικές και παγκόσμιες εξελίξεις. Στρατιωτικές και πολιτικές, ανέκδοτα πικάντικα και μή, όλα εμπαιναν στην κουβέντα. Ευτυχώς δεν μας έλειπε η αισιοδοξία, μα ούτε και η χιουμοριστική διάθαση για σχόλια γύρο απ πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις.

Οσον αναφορά τις μεθόδους που χρησιμοποιούσαν ήταν πολλές. Δεν διέφεραν απ αυτές της ασφάλειας, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε εκτός απ το ότι στη φυλακή ο χρόνος της προσπάθειας ηταν απεριόριστος. Η αγωνία του θύματος, να προφυλακτεί απ τα κτυπήματα. Για να την αποσπάσουν όμως οταν δεν ήταν «εθελοντική» δεν άφηναν ανεκμετάλλευτη την παραμικρή ευκαιρία. Αν Πχ κάποια μέρα ήσουν άκεφος, σε καλούσαν στη διεύθυνση μια δυό τρεις φορές και σου θύμιζαν τις χαρές της ζωής και τα πλεονεκτήματα που «προσφέρει» η πολιτεία με αντάλλαγμα τη δήλωση, ενω στο μεταξύ προκειμένου να προκαλέσουν σύγχυση ή και υπόνοιες, ανάμεσα στους συγκρατούμενους ο μηχανιαμός υστερα από κάθε κάλεσμα, άφηνε διάφορα κάθε φορά υπονοούμενα...Πολλές φορές κρατούσαν κάποιο γράμμα που η λογοκρισία έκρινε οτι το οικογενειακό περιβάλλον προτρέπει...σε θέλει κοντά του...σε έχουν ανάγκη...ή οτι η γυναίκα σου... κλπ. Το ρεφρέν ηταν πάντα το ίδιο. Αν υπήρχε κάποια διαφορά απ την ασφάλεια, στη συμπεριφορά και τη μέθοδο, αυτή ειχε σχέση με το μέγεθος της ποινής.

Στους κάτω απ τα είκοση χρόνια έλεγαν οτι μπορούν να πάνε κοντά στα αγαπημένα πρόσωπα, στους ισοβίτες θα εισηγηθούν τη μείωση της ποινής σε ελάχιστα χρόνια και στους θανατοπινίτες που οι αφορμές να τους καλέσουν στο Γραφείο «εθνικής επαναπροσαρμογής » ηταν πολύ περισσότερες: π.χ οτι απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής της ποινής, οτι αυτές τις μέρες θα περάση η αίτηση στο Συμβούλιο χαρήτων, οτι βρίσκεται στο Γραφείο του Υπουργού, με αποκορύφωμα οτι ο Υπουργός, υπόγραψε την εκτέλεσή σου κλπ. Αν ομως κάνεις δήλωση θα την ανακαλέσει και αν «βοηθήσεις και εσύ λίγο...» πολύ «γρήγορα θα βρεθείς» κοντά στους δικού σου...??????????????????????

Αφού λοιπόν, δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία να γράψουμε ορισμένα πράγματα, που είδαμε και ζήσαμε, είχαμε τις αναμνήσεις. Αυτές μας κρατούσαν όρθιους, για να αντέξουμε στην ερημιά, την οδύνη και τις κάθε λογής ταπεινώσεις. Αυτά τα σπαράγματα ηταν το αποκούμπι-μπάλσαμο για την ψυχή. Αναπολούσαμε τα παλιά, Με την κουβεντούλα και περνώντας απ την μια φάση της ζωής στην αλλη και από το ενα γεγονός στο αλλο περνούσε η ώρα. Περασμένα μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να ξεχάσεις
Γεγονότα, βιώματα και σπαράγματα ψυχής που για αρκετούς άρχισαν πριν την δεκαετία του 40 που άρχισε με πολέμους, πείνα, αίμα και δάκρυα και θεληματικά ή άθελα μπήκαν στο χρόνο της ιστορίας, εχουν σημαδευτεί, Μια εποχή ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμός ταπεινώσεις,

παράλογο…Αυτούς που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που, θεληματικά ή άθελα, μπήκαν στο χρόνο της ιστορίας, εχουν σημαδευτεί για πάντα. Αν ζούνε και οσοι ζούνε ακόμα τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής, είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν…

Αυτούς ακριβώς τους περήφανους αλλά τραγικούς ανθρώπους θα προσπαθήσω παρόλο που δεν είμαι, ούτε συγγραφέας, ούτε λογοτέχνης γράφω αυθόρμητα αυτά που άκουσα, είδα και έζησα για να ξεφύγω απ τους εφιάλτες που έζησα πριν από τη σύλληψη κατά τη διάρκεια της σύλληψης, τα βασανιστήρια κατά τη διάρκεια της μακρόχρονης ανάκρισης την κράτησή μου επί 18-19 μήνες στην απομόνωση στα διάφορα πειθαρχία και μεταγογά. Μια Ιγκόγνιτο κράτηση που δεν προσμετρήθηκε στην επιβληθείσα ποινή σαν προφυλάκιση Τα βασανιστήρια στη φυλακή,, την εξορία και τους μετά την κάθε απόλυση απ τη φυλακή και την εξορία κατατρεγμούς.

Δεν ειναι τίποτε αλλο τα γραφτά μου παρά σπαράμγατα λόγου και μνήμης. Το αποτέλεσμα της πάλης με αυτούς τους εφιάλτες και ο πόνος μου για τα αγαπημένα πρόσωπο. Τα αγαπημένα πρόσωπα, που στάθηκες αιτία να στεναχώρηθουν, να πικραθούν και να πονέσουν, που ομως σε σκέπτονται, σε υπεραγαπούν : η Μάνα, η γυναίκα, τα παιδιά, οι συγγενείς, οι φίλοι και γνωστοί πρόβαλαν μοναχικές φιγούρες-αναμνήσεις μπροστά σου και βυθίζεσαι σε μια ατελείωτη άβυσσο θλίψης και πόνου. Αλλά και τι να πεις; Φρέσκα πράγματα δεν εχει να σχολιάσεις, αφού κανένα έντυπο εφημερίδες, περιοδικά και βιβλία δεν επιτρεπότανε Και ραδιόφωνο δεν υπήρχε.

Και όταν αργότερα προστέθηκε μόνο την Κυριακή μετά τη θεία λειτουργία και τον πολιτικό λόγω του άμβωνα ακολουθούσε η ΥΕΝΕΔ (Υπηρεσία Ενόπλων Ελληνικών Δυνάμεων) με εκτεταμένους λίβελους κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και ΕΠΟΝ και τους συνοδηπώρους Και για ψυχαγωγία ακολουθούσε το «Σπίτι των Ανέμων» και στα «Δίχτυα της Αγάπης» Και έκλεινε με το τρις χιλιάδες Ελληνες.

Οι αναμνήσεις λοιπόν, ειναι κάτι που σε κρατάει όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά περασμένα ειχε ο καθένας να πει, αλλα ευχάριστα, αλλα και δυσάρεστα. Ομως κανένας και αν ήθελε, δεν μπορούσε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν εχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζει και κινείται μέσα σ αυτό, χωρίς να εχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Ειναι το κύριο, το τραγικό και το βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Ειναι ενας όμηρος, που ο καθένας τον χρησιμοποιεί κατά πως του αρέσει και συμφέρει. Αυτός πληρώνει με στωϊκότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια χτυπήματα σε αντίποινα. Οι φύλακες πάντα στο ίδιο μέρος, λες και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμένο στο λαιμό το αυτόματο, σουλατσάρουν πάνω στη φαρδιά μάντρα και κοιτάνε πάντα προς Εμάς, με το χέρι στη σκανδάλη. Και μόλις νυχτώσει αρχίζει το πρώτο «φύλακες γρηγορείτε»…

Οι εκτελέσεις καθημερινές. Τα πρόσωπά των μελλοθανάτων την ώρα που έφευγαν πάντα στρεφόμενα προς Εμάς, ειχαν ζωγραφισμένη μια στοργή πρωτόγονη, βουβή και άφθαρτη εικόνα. Ηταν υπέροχοι και αξιοθαύμαστοι σαν Ανθρωποι και Αγωνιστές. Ενσάρκωναν αυτό που ονειρεύονταν για την Ελλάδα. Με θάρρος, ηρεμία και πίστη στα Ανθρώπινα ιδανικά. Με αξιοπρέπεια. Με το κεφάλι ψηλά. Δεν ηταν πατριώτες της δεκάρας, ούτε αριβίστες, ούτε συμμετείχαν στο αγώνα για να λύσουν προσωπικά προβλήματα, όπως τους περιέγραφε ο φασιστικός μεταπολεμικός τύπος. Ηταν

Ανθρωποι με πλούσιο Ανθρώπινο διάκοσμο, φαντασία και χιούμορ. Δεν θα τους ξεχάσω ποτέ. Ειναι κρίμα του αυτόν τον πλούτο, αυτό το μεγαλείο ψυχής και αγάπης για τον άνθρωπο, και την πατρίδα, δεν μπορέσαμε να τον αποθανατίσουμε. Με τα λόγια αυτές οι εικόνες δεν μπορούν να αποδοθούν, οσο πλούσιο λεξιολόγιο και αν εχει αυτός που θα αποπειραθεί να απεικονίσει αυτόν τον ανθρώπινο πλούτο. Αυτά τα ανεπανάληπτα συναισθήματα, αυτό το μεγαλείο ψυχής που κρύβει μέσα του ο Ανθρωπος

Για να παραμείνεις Ανθρωπος, να μην αποκτηνωθείς όπως το επιδίωκε το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μη σου στρίψει, εξιστορείς τα παλιά τα περασμένα. Κουβεντιάζεις κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που εχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι ζήσουν να τα Εξ ιστορίσουν αύριο. Να μη χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ενα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν πρέπει η ιστορία να χαθεί μαζί με εμάς. Παρά τον διακαή πόθο τις απειλές και τις καθημερινές εκτελέσει, πιστεύαμε πως δεν ειναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, όπως πολλοί, πολύ θα το ήθελαν. Κάτι θα γίνει λέγαμε, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι απ εμάς θα ειναι τυχεροί και θα επιβιώσουν. Αυτοί εχουν χρέος μαζί με τα βάσανά μας να εξ ιστορίσουν και τις καλέ μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα.
Η ζωή πίσω απ τα σίδερα, οταν μάλιστα εισαι βαρυποινίτης και κυρίως μελλοθάνατος ειναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλαγή ηταν το οτι καθημερινά λιγόστευαν οι μελλοθάνατοι. Ομως και αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους απ τις άλλες φυλακές και συμπλήρωναν τα κενά. Τα στρατοδικεία δούλευαν με απεριόριστο ωράριο. Και η επόμενη μέρα ηταν σαν την προηγούμενη. Γυρίζει μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού.
Ανοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα. Επτά καμπανάκια την ημέρα ρύθμιζαν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το καμπανάκι. Ακόμα και οταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός. Και οταν ύστερα από μια ακόμη μαύρη μέρα κλείσει η πόρτα του κελιού πίσω σου λες: Υπνε. Καλέ μου Υπνε, απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα:
Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ίδια ώρα και σε πολλά αλλα κελιά. Ολοι στα κελιά ειναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας Τζώρας, και ο κάθε Αρχιφύλακας, επαναλαμβάνουν ξανά και ξερά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγω:

- «Λυπάμαι κύριοι, που εκτελώ ενα τόσο άχαρα καθήκον. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μακάρι να ήτανε στο χέρι μου και να μην έπαιρναν κανέναν απόψε για εκτέλεση. Ομως δεν περνάει τίποτε απ το χέρι μου. Οπως πολύ καλά ξέρετε, άλλοι αποφασίζουν, εγώ δεν είμαι παρά ενα εκτελεστικό όργανο και κλείνει με το βαρύγδουπο: **ΗΡΘΕ** η ώρα σας». «Το ξέρουμε και σας περιμέναμε ερχόταν η απάντηση. Είμαστε έτοιμοι». Σαν ΕΑΜίτες και αργότερα αντάρτες του ΕΛΑΣ, ποτέ δεν μας έπιασαν στον ύπνο.»

Ορθοι στη μέση του κάθε κελιού και σφιχταγκαλιασμένοι με τους συγκάτοικους του κελιού. Στο διάστημα αυτό οι μελλοθάνατοι πλένονται με το κύπελο του νερού που εχουν στο κελί και ντύνονται με φροντίδα και επιμέλεια, οχι βέβαια για να κερδίσουν χρόνο. Εβαζαν καθαρά ρούχα και τα καινούρια κουστούμια,

που τους στείλανε να τα φορέσουν οταν θα έπαιρναν χάρη καθώς τους έλεγαν ορισμένοι «αετονύχιδες μεσολαβητές» στα διάφορα υπουργεία... και οι διάφορες για το σκοπό αυτό συμμορίες «διάσωσης» που ειχαν συγκροτηθεί.
Οπως στη διάρκεια της κατοχής, ετσι και απ το 1945, μέχρι το 1974, με εργαλείο την απειλή και τη «διάσωση» τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια. Ετσι δίπλα στις τόσες αλλές πηγές πλουτισμού Δημιουργήθηκαν τα κατοχικά και μετά πολεμικά Τζάκια.
Προχωρούν στητοί ίδιος Προμηθέας ο καθένας. «Κύριοι είμαστε έτοιμοι». Ξεκινάνε αγκλιασμένοι. οι φύλακες παραμερίζουν. Το κελί αδειάζει. Το βουητό της φυλακής σταματά στο άκουσμα της στεντώριας φωνής των μελλοθανάτων για να ακούσουμε τον αποχαιρετισμό που ειναι η τελευταία τους επιθυμία:

Και να ο Ανθρώπινος και αγωνιστικός συγκλωνιστικός Αποχαιρετισμός «Σύντροφοι κομμουνιστές, Νέοι και παλοί. ΕΑΜίτες Και ΕΠΟνίτες Γειά και χαρά. Ζήτω το κόμμα μας! Ζήτω το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και η ΕΠΟΝ τα Νιάτα και το μέλλον της ΕΛΛΑΔΑ. Σαν ΕΛΑΣίτες ήμαστε- είμαι περήφανος που πάω να δώσω τη ζωή και το αίμα μου για τον αγώνα. **Ζήτω** ο ελληνικός λαός, **ΖΗΤΩ** η Αιώνια και άθάνατη **ΕΛΛΑΔΑ** . Εχετε γειά για πάντα. Να είστε βέβαιοι πως σαν αντάρτης, σαν ΕΛΑΣίτης, θα σταθώ περήφανος μπροστά στο απόσπασμα. Δεν θα τους επιτρέψω να μου δέσουν τα μάτια. Δυο σφαίρες και αρκετά θραύσματα από εχθρικά βλήματα έχω στο κορμί μου για την πατρίδα. Μια ζωή και μερικά κιλά αίμα που δεν σταθήκαμε τυχεροί να τα δώσουμε πολεμώντας τους κατακτητές και τα τσιογλάνια τους, τους τα Χαλαλίζουμε τώρα.
Αρκετοί μελλοθάνατοι Σας αποχαιρετούσαν: Σύντροφοι «Εχετε Γειά. Σας αγαπώ, σας αγαπούμε όλους. Οποιον πλήγωσα χωρίς να το θέλω ας με συγχωρήσει, δεν το έκανα από κακία ή πρόθεση. Οσους με έβλαψαν ψευδομαρτυρώντας, τώρα που φεύγω απ τη ζωή τους συγχωρώ. Ευχή μου οχι άλλο αίμα. Ας ειναι το δικό μου το τελευταίο. Αγάπη και συμφιλίωση, για να ζήσει και να μεγαλουργήσει η Ελλάδα. Να ζήσουν τα παιδιά της-οι νέες γενιές- σε εναν Ανθρώπινο κόσμο. Τον κόσμο για τον οποίο η ΕΑΜική Αντίσταση έδωσε το αίμα των καλύτερων παιδιών της, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα της διαμελισμένης στα τρία πατρίδα. Και για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στην Θεσσαλονίκη, να μην σταλούν Ελληνες στα μέτωπα και όμηροι στα πολεμικά εργοστάσια...Αυτές τις ώρες οι σκοπιές στα κάστρα ενισχυμένες όπλιζαν τα αυτόματα»...
Στη μέση της ακτίνας κοντοστέκονται και ζητωκραυγάζουν «Γεια σας αδέρφια. Εσεις που μείνετε αγάντα θα νικήσουμε. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση» και μέσα στην απόλυτη ησυχία ενα μυριόστομο «Γειάς Αδέρφια» ειναι η απάντηση απ όλο το κάτεργο της Κέρκυρας, μα και τις άλλες φυλακές, που την ίδια ώρα μεταφέρονταν και σε αυτές στον Αράπη (πειθαρχείο) και κατά τον ίδιο τρόπο επαλήθευαν τα στοιχεία. Παρέδινε η φυλακή τους κρατούμενους στη χωροφυλακή. Και αυτή τη μεταφορά στο χώρο των εκτελέσεων. Οι λάκκοι νιόσκαφτοι. Το απασπάσμα έτοιμο. Το όπλα γεμάτα. Ο Βασιλικός επίτροπος στη θέση του. Τα «Γειάς αδέρφια» και τα «ζήτω» των μελλοθανάτων. Το ΠΥΡ !! Το κουβάριασμα των σωμάτων-πτωμάτων και ο ξερός κρότος της χαριστικής βολής, που υποτίθεται σιγουρεύει το αυτονόητο...Το σκηνικό αυτό οι βαρυποινίτες το ζούσαμε πολύ συχνά. Κάθε φορά που ετοίμαζαν εκτέλεση με τα χωνιά καταγγέλλαμε πριν ακόμα μπουν στην ακτίνα ολόκληρη η φυλακή με μια φωνή «Λαέ της...Κέρκυρα, της Κεφαλονιάς, της Αίγινας, του Επταπυργείου κλπ μην αφήνεις το νησί σου ή την πόλη να βάφεται κάθε πρωϊ με το αίμα

αθώων παλικαριών της Εθνικής μας Αντίστασης» Μην αφήνεις να σκοτώνουν την Ελλάδα στο πρόσωπό τους»…
Σε όποια φυλακή ανεξάρτητα απ το όνομα, κάθε που ξημέρωνε η μέρα, με λίγες βέβαια παραλλαγές το σκηνικό ηταν το ίδιο. Οι μελλοθάνατοι το βράδυ έπαιρναν τον δρόμο για τον Αράπη- (πειθαρχείο) και το πρωϊ το ταξίδι που δεν ειχε γυρισμό δεν ειχε. Και εμείς καταχωνιασμένοι στους τσιμέντενους τάφους-κελιά παραμείναμε θαμένοι μέρχι τον Σεπτέμβρη του 1963 για να αποφυλακιστούν και οι τελευταίοι. Να ζήσουν μερικά χρόνια έστω με ένα χωροφύλακα σκιά στο πλάϊ τους. Γιατί πολλοί απ τους τότε κρατούμενους αποτέλεσαν το αιτιολογικό και την πρώτη ύλη για την δικτατορία τον Απρίλη του 1967. Ετσι σε πολλούς απ τους τότε πολύχρονα κρατούμενους προστέθηκαν και την φορά αυτή αναίτια, οπως και επί της επάρατης 4ης Αυγούστου τότε, αλλα τρία ή χρόνια εγκλεισμού στα στρατόπεδα και πέντε ή εφτά στις φυλακές. Πολλοί ξανά βρεθήκαμε στο ζυμωμένο με λάσπη, αίμα, πόνο, πείσμα και αξιοπρέπεια κάτεργο της Γυάρου, και αργότερα στις υγρές και σκοτεινές αποθήκες υφάλων όπλων του Ιταλικού υποβρυχιακού Ναυστάθμου στο Παρθένι και το Λακί της Λέρου.
Στην Κέρκυρα και στην Κεφαλονιά, σε μικρότερο βαθμό, οι ηλιόλουστες μέρες του χειμώνα ηταν πολύ λίγες. Και οταν συναίβενε να εχει ήλιο τρέχαμε κυρίως εμείς τα παιδιά να πιάσουμε το ελάχιστο μέρος του προαυλίου, που το φώτιζε ο ήλιος μέχρις ότου έρθουν οι ηλικιωμένοι. Και το καλοκαίρι η κατάσταση δεν ήταν καλύτερη. Το ηλιοπύρι και η ζέστη σε λυώνουν. Το προαύλιο φλογισμένη έρημος. Δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά με ίσκιο. Ούτε ενα υπόστεγο, ούτε ενα μικρό δεντράκι να κουρνιάσεις κάτω απ τη σκιά του. Το κελί σωστό καμίνι. ο ιδρώτα τρέχει ποτάμι από πάνω σου. Η δίψα σου φλόγιζε τα σωθικά, ομως το νερό ειναι βραστό και γλυφό, δεν κατεβαίνει κάτω για να καλύψει τις απώλειες του ιδρώτα.
Η ισορροπία των υγρών στο σώμα διαταράσσεται Το κορμί μουδιάζει και χιλιάδες βελόνες το τρυπάνε. Υποφέρεις, πονάς. Θέλεις να κάνεις μερικά βήματα στο προαύλιο μα καίγεσαι και γυρίζεις πάλι στο κελί. Θα έλεγε κανείς οτι το κρύο και η ζέστη εχουν συμμαχίσει με την αγωνία. Το ίδιο και η υγρασία. Η Κέρκυρα εχει την μεγαλύτερη σε ποσοστά βροχόπτωση στη χώρα μας.
Ο εμφύλιος σπαραγμός έξω δίνει και παίρνει. Το αίμα τρέχει παντού και από παντού. Στα βουνά απ τις μάχες, στις πόλεις απ τις δολοφονίες, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα το χύνουν άφθονο και άλικο αφού οι εκτελεστέντες είναι νέοι και πολλοί αμούστακοι ακόμα παιδιά και οι κοπέλες ανώριμες Πολλές πριν ανθίσουν ακόμα Στις φυλακές με τις εκτελέσεις των αγωνιστών της Αντίστασης, που δεν δέχονται να υπογράψουν, την επέσχυντη δήλωση μετανοίας, οι νύχτες ειναι σωστός εφιάλτης.
Οι μέρες ατελείωτο άγχος. Ο ύπνος λίγος, το φαγητό ακόμα πιο λίγο, όσο σε ποσότητα και ποιότητα... και η αγρύπνια αιώνας. Πονάς γιατί σου βγάζουν την ψυχή, πονάς γιατί σου βασανίζουν το κορμί. Πονάς γιατί χάνεις κάθε μέρα συντρόφους αγαπημένους. Κλαις γιατί άνθρωποι που μέχρι πριν λίγο μοιραζόμασταν τη ζωή, τον αγώνα και την αγωνία, νικημένοι απ την πληθώρα των προβλημάτων και την Αγκούσα των στερήσεων σε εγκαταλείπουν μόνο στο χαράκωμα. Και δεν τους φτάνει αυτό. Νικημένους αφού τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους σκοτώσουν ό,τι Ανθρώπινο υπάρχει μέσα τους.
Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να εχουν αποβάλει κάθε τι που συνθέτουν τον Ανθρωπο.

Και οχι μόνο. Τους δίνουν ενα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατουμένων τους, που κατά την άποψή τους εχουν δείξει δείγματα κάμψης, ενα χωνί στο στόμα και ενα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση οτι οχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα, αλλα οτι αν βοηθήσει λίγο στο έργο τους, να δουν και άλλοι το «φως της ζωής» γρήγορα θα πάει κοντά στους δικούς του. Η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο. Απεριόριστη, ανελέητη και χωρίς διάκριση, φονική.
Υπουργεία και Διεύθυνση, σε 24η βάση αναζητούν τρόπους να κάμψουν την αντίσταση, να σπάσουν το ηθικό. Στήνουν προβοκάτσιες και στέλνουν κατηγορούμενους στα στρατοδικεία για δήθεν κομματική οργάνωση στη φυλακή να δικαστούν. Οργανώνουν ομαδικούς ξυλοδαρμούς, γενικές και ατομικές απειλές. Παίρνουν τα πιο σκληρά πειθαρχικά μέτρα, καταστρατηγούν και αυτόν τον απάνθρωπο κανονισμό: Στον προαυλισμό, την αλληλογραφία, στον τρόπο διανομής του σισιτίου, το επισκεπτήριο κλπ. Στο επισκεπτήριο ο επισκέπτης εκτός του οτι βρίσκεται σε απόσταση ένος και πλέον μέτρου απ τον κρατούμενο, υπάρχουν και τρις σειρές σίδερα περιφραγμάνα με ψιλή πυκνή σίτα σε βαθμό που δυσκολευόσουν να διακρίνει ο ενας τον άλλο και ειδικά οι ηλικιωμένοι
Την άνοιξη το 1952 έφυγα με το φορείο για το Νοσοκομείου της Σύρας ειχα μεταφερθεί σαν άρρωστος από την Κέρκυρα στις φυλακές της Αίγινας Η Μακαρίτισα η Μητέρα μου ήρθε να με δεί ύστερα από τόσα χρόνια Κόπος και έξοδα χαμένα. Λόγω της απόστασης και την διαφάνεια και όντας Γριά στάθηκε αδύνατο να με δεί μέσα από τα σίδερα, τις σίτες και τα σελοφάν Την παρακάλεσα να πάει σε κάποιο ξενοδοχείο και να έρθει την επόμενη μέρα. Εγώ στο μεταξύ έκανα αίτηση αναφοράς στον Διευθυντή πράγματι με δέχθηκε
Η παράκλησή μου να επιτρέψει τα επισκεπτήριο λόγω γηρατιών και απόστασης να συναντηθούμε στο προαύλιο της Διεύθυνσης δεν έγινε δεκτή Το μόνο που δέχθηκε ήταν μετά το επισκεπτήριο μια λιγόλεπτη συνάντηση στην εξώποτρα της φυλακής Το ίδιο και όταν 1959 μεταφέρθηκα στις φυλακές Επταπυργίου στη Θεσσαλονίκη
Η Διεύθυνση ανένδοτη στα αιτήματά μας να γίνει κάπως ανθρώπινη η ζωής μας. Οι τιμωρίες στην παραμικρή κίνηση για διεκδίκηση η μια διαδέχεται την άλλη, πιο σκληρή και πιο απάνθρωπη. Οι φύλακες, μάσκες κλειστές, βλοσυρές τεντωμένες, σκυθρωπές. Πρόσωπα χωρίς καμιά ανθρώπινη σύσπαση, έτοιμοι να εκτελέσουν την όποια εντολή. Η φρουρά στην παραμικρή «αταξία» οπλίζει και περιμένει ενα νεύμα...
Δεν ξέρω, πόση φρίκη προκαλούσαν τα βασανιστήρια της Ιεράς εξέτασης, ούτε πως ειναι η κόλαση. Πιστεύω όμως, πως και αν ακόμα τη δεχθούμε, όπως την περιγράφει η Εκκλησία και την απεικόνισαν οι ζωγράφοι με τις βραστές πίσσες, τις φλόγες, τους γάντζους, τους τροχούς κλπ, οτι θα ειναι οπωσδήποτε καλύτερη απ τις εντολές των ιδεολογικών μας αντιπάλων και τη συμπεριφορά των άνθρωπο φυλάκων, που ηταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ενα μόνο νεύμα του Διευθυντή και του αρχιφύλακα, ανεξάρτητα απ το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ Διευθυντές, Τζώρας, Παπανάγνου κλπ αρχιφύλακες, και φύλακες Στράτος, Κολοκάτσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ.
Οι Φυλακές, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά στο κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας, καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη εκτός από τραγικές απάνθρωπες και κυρίως ταπεινωτικές. Σε μια περίοδο που και αυτός ακόμα ο ελεύθερος πολίτης, ειχε εγκαταλειφθεί στο

έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη, εθνικόφρονα και πληρωμένο χαφιέ. Σε μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή ειχε καταντήσει να ειναι μικρότερη απ την αξίας ενος αυγού. Μονάχα ενας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν μερικά αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι επι δεκαετίες Και το πιο τραγικό για μας ήταν ότι: σχεδόν κάθε βράδυ για μερικούς συντρόφους, ηταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν ειχε. Και το ακόμα πιο τραγικό ήταν ότι τα εκτελεστικά αποσπάσματα ήταν τώρα όχι οι Φρίτς όπως στην κατοχή, αλλα ελληνόπουλα που «υποτίθεται» να «υπηρετήσουν» την «πατρίδα» και κατέληξαν Δήμιοι» και δεν ήταν και φορές Μητροκτώνοι και Μητροκτώνοι

ΔΗΜΙΟΣ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

το έργο του δημίου ειναι η συνειδητή αφαίρεση της Ανθρώπινης ζωής

Ο άνθρωπος αποτελεί μέρος του σύμπαντος κόσμου, και συστατικό μέρος της φύσης. Ειναι και ο ίδιος φύση. Και σαν φύση ο Ανθρωπο, ειναι συλλέκτης και οχι παραγωγός. Για να γίνει από συλλέκτης παραγωγός παραβίασε τη φύση του. Αυτή ακριβώς η παραβίαση της φύσης του, ηταν το προπατορικό του αμάρτυμα, εξ ού και η «κατάρα», με τον ιδρώτα του προσώπου σου κλπ...

Ο Ανθρωπος σαν συλλέκτης από τη φύση του ειναι το πιο πράο Ζώο. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι οργανικά δεν διαθέτει ενσωματωμένα όργανα επίθεσης, μα ούτε και άμυνας. Και αυτό ακόμα το πιο μικρό σκαθάρι διαθέτει και όργανα επίθεσης αλλα και άμυνας. Σαν συλλέκτης τα έπαιρνε όλα έτοιμα από τη φύση (παράδεισος), σαν παραγωγός, προσπάθεια και ιδρώτας για την παραγωγή των αναγκαίων για τη ζωή. Η παραγωγή δεν ειναι υπόθεση ατομική. Και η πιο απλή παραγωγή χρειάζεται τουλάχιστον δυο και η σύνθετη την κοινωνία.

Από τότε που ο Ανθρωπος αποτέλεσε μέλος ενός κοινωνικά οργανωμένου συνόλου, διέπεται-υπάγεται οχι μόνο σε δικαιώματα αλλα και σε υποχρεώσεις και κυρώσεις, για να διατηρηθεί η κοινωνική συνοχή και η ομαλή λειτουργία της κοινωνίας. Θεώρησε δίκαιο να επιβάλει στους παραβάτες κυρώσεις και αυτό ακόμα της θανατική ποινή, μα και να βρει τα εργαλεία-τρόπο εκτέλεση της όποιας ποινής και ειδικά την εις θάνατο καταδίκη .

Στην Ιουδαία πχ οι Εβραίοι εκδικούνταν τον κατάδικο σε θάνατο με λιθοβολισμό. Στη Ρώμη εκτελούσαν οι γονείς και οι φίλοι τα θύματά τους. Αργότερα η εκτέλεση γινόταν από τους ραβδούχους. Ο κατάδικος οδηγούνταν με τη συνοδεία του λαού στην «περπηϊά-πέτρα» από όπου και κατακρεμνίζονταν. Στη Ελλάδα με τον ανεπτυγμένο πολιτισμό δεν επιτρεπόταν η θεαματοποίση των θανατικών εκτελέσεων και χρέη δημίων εκτελούσαν οι δούλοι.

Στην Ισπανία το σπίτι του δημίου ηταν απαμωνομένο, εξω και μακριά από την πόλη. Εξωτερικά ηταν βαμμένο κόκκινο, για να ειδοποιούνται οι διαβάτες για να το αποφεύγουν. Στη Γαλλία μόλις τον 12ο αιώνα παρουσιάζονται τα πρώτα άτομα τα επιφορτισμένα να μαστιγώνουν, να στιγματίζουν και να αποκεφαλίζουν κλπ εξ' ονόματος του βασιλιά. Σήμερα στη Γαλλία υπάρχει μόνο ενας δήμιος για ολόκληρη τη χώρα. Στη Γερμανία ανάθεταν την εκτέλεση στο νεαρότερο μέλος της κοινότητας. Ενώ στην Αγγλία αναζητούσαν δήμιο ανάμεσα στο λαό και τον πλήρωναν για τις υπηρεσίες του.

Αλλωστε ο όρος δήμιος δεν ειναι παρά η συγκοπή-σύνθεση της λέξης δούλος δηλ δημόσιος δούλος. Σύμφωνα με άλλους μελετητές, η ελληνική πολιτεία στους δούλους ανέθεταν μόνο τα βασανιστήρια και οχι και θανατικές

εκτελέσεις. Πάντως η εισαγωγή του θεσμού του δημίου πρέπει να θεωρηθεί ενα ειδος προόδου στη ιστορία του ποινικού δικαίου, αφού ο δήμιος (σαν επαγγελματίας) θα εκτελούσε την αποστολή του οπωσδήποτε συστηματικότερα και ανθρωπιστικότερα σε σχέση με τον τυχόντα. Φυσικά το επάγγελμα του δημίου το θεωρούσαν ολοι οι λαοί αισχρό, ατιμωτικό και το πρόσωπό του δήμιου μισητό, και αντίστοιχό με αυτή του χάρου, αφού και αυτός αφαιρούσε ζωές.

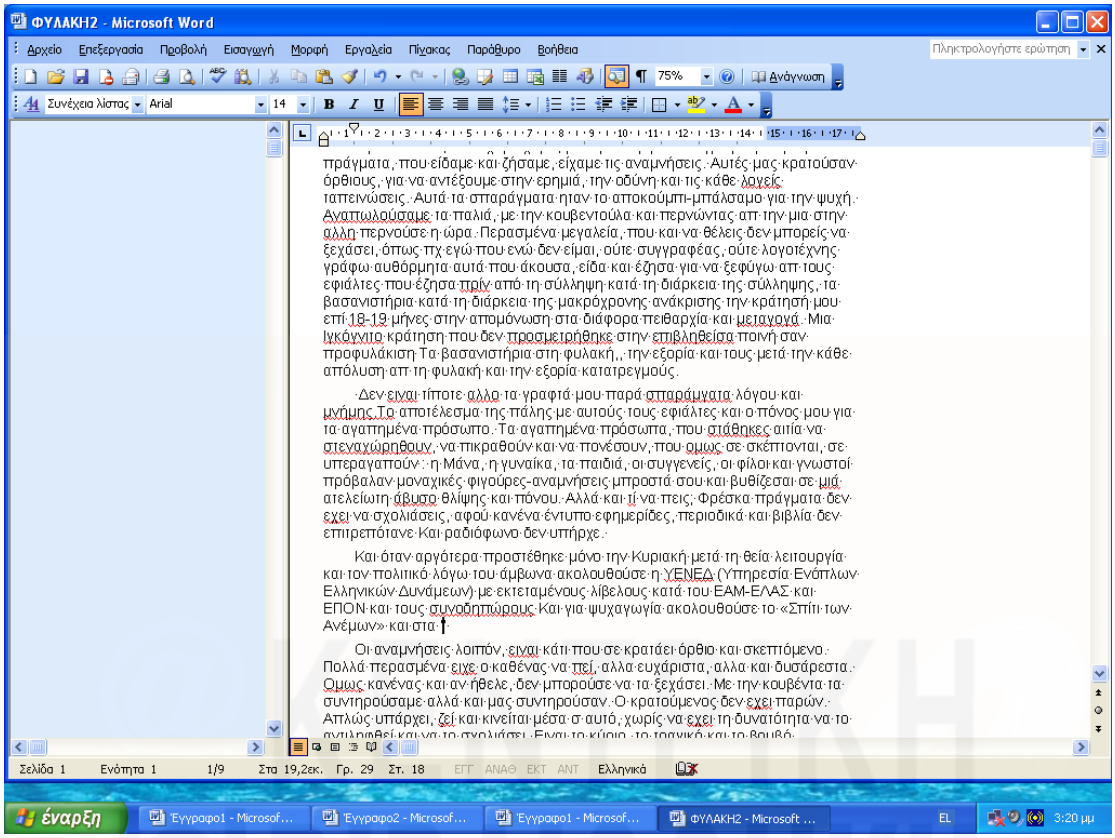
Στην Ελλάδα ο θεσμός του δήμιου μεταφέρθηκε αρχικά κατά τη διάρκεια της Φραγκοκρατία και αργότερα κατά την τουρκοκρατία. Μετά την Ανεξαρτησία της Ελλάδας οι εκτελέσεις γίνονταν συνήθως στην Ακροναπλία με την λαιμιτόμο ή τον απαγχονισμό.Τους δήμιους τους διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοπονίτες, τους οποίους σε αντάλλαγμα τους χάριζαν τη ζωή (μια κατ΄εξοχήν ενέργεια που επιβεβαιώνει το ρητό: ο «θάνατός σου ή ζωή μου».. Ως τόπος διαμονής των δημίων, επειδή ο ελληνικός λαός αισθανόταν γι αυτούς τα ίδια αισθήματα με τους αλλους λαούς, ειχε οριστεί το Μπούρτζι, μικρό νησί απέναντι από το Ναύπλιο. Ο δήμιος λεγόταν μπόγιας ή τζελάτης. Η γέφυρα των στεναγμών στη Βενετία, θυμίζει και συμβαλίζει και σήμερα ακόμα τον Θάνατο.

Η δυσκολία ανέρευσης κάθε φορά δημίων και τη συγκεκριμένη μέρα και ώρα, έκανε οχι μόνο μόνιμο, αλλα και νόμιμο το επάγγελμα-δουλειά του δήμιου. Ομως παρά την νόμιμη και νομική αναγνώρισή του δήμιου, από το εκάστοτε καθεστώς, η σκληρότητα και το απεχθές του επαγγέλματος, υποχρέωσε η κοινωνία και το καθεστώς αργότερα, για να μην εχει προβλήματα αποστροφής και αγανάκτησης, να κάνει οχ μόνο κληρονομικό το επάγγελμα, του δημίου, αλλα και να επιτρέψει την επιγαμία μόνο μεταξύ των οικογενειών των δημίων, ετσι ωστε να αναπαράγονται και να διαπαιδαγωγούν αλλήλλους και εξ' απαλλών Ονύχων την άσκηση του επαγγέλματος οι δήμιοι.

Σήμερα ο θεμός του δημίου εχει εκλείψει από την Ελάδα και από τις περισσότερες χώρες του κόσμου. Οι εκτελέσεις των θανατοποινιτών γίνονται από ειδικά εκτελεσικά αποσπάσματα με τυφεκισμό. Στις ΗΠΑ το καθήκον (άκου ίδιον) το εκπληρώνουν ορισμένες πολιτείες οι Σερίφιδες των κομιτάτων και στην κομιτεία της Νέας Υόρκης ο Διευθυντής των φυλακών, χρησιμοποιώντας την ηλεκτρική καρέκλα.

Να όμως που σε καιρούς δύσκολους όπως η καταστροφή του 22 που πρέπει να δικαιωθεί η προδοσία και το εθνικό έγκλημα και να κλείσει το δράμα του λαού με την εκτέλεση των έξη στο Γουδί που (τώρα μετά την αναψηλάφιση της δίκης)και τον εμφύλιο, που οι πρώην συνεργάτες των κατακτητών και στη διάρκεια του εμφυλίου, που ήταν μεν η αναμέτρηση αυτή η πιο τραγική μορφή του πολέμου, οι επί μισθό ή κάποια οικονομική- κοινωνική καταξίωση, εξασφάλιζαν σε μεγάλες ποσότητες την πρώτη ύλη, ώστε τα έκτακτα στρατοδικεία να λειτουργούν σε 24ωρη βάση.

Οι εις θάνατο καταδίκες πολλές και οι εκτελέσεις μαζικές, πολλοί άνθρωπες

Οι «αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Οπως ειναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, (απ τα δίχτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε) λίγα λέπτα πριν απ την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτό απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, οχι μόνο συμμετείχε, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς οτι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε και αυτή.

Ο λόγος και της Εκκλησίας ηταν σαφής και ξεκάθαρος : «Εχουμε το χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιό εύκολα, αφού ηταν και άθεοι.

Οπώς η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάληψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου

πολέμου, ετσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγ/ου, πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση...τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκληματά της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγισε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενω δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.

Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτύματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ηταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού, επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα οτι «τη ζώη μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει οτι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό ειναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού». Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-νων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον που του ειχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας οτι «ειναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά αλλα παρόμοια. Και όταν κάποιος που θα τον εκτελούσαν μετά από λίγο, ειπε στον εξομολογητή: «αφου τη ζωή μας τη δίνει οπως λέτε ο Θεός και μόνο αυτός που τη δίνει εχει το δικαίωμα να την πάρει, τότε γιατί η Εκκλησία, ευλογεί οχι μόνο τα όπλα και τον φιλόχριστο στρατό μας, αλλα και κάθε μονάδα χωριστά που φεύγει για το μέτωπο» ; Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: « σε αυτόν που θα σκοτωθεί ευλογημένος απ την Εκκλησία στον πόλεμο, δεν του τη δίνει ο Θεός τη ζωή; Στην περίπτωση αυτή ποιός αποφασίζει για το θάνατο του στρατιώτη, με το αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί και αυτών που πεθαίνουν στα μετώπισθεν απ τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις κακοχίες τους πολέμου; Ο Θεός ή το κατεστημένο που τους επιστράτευσε υπο την απειλή την εκ του ασφαλούς εις θάνατο καταδίκη του, απ το στρατοδικείο αυτούς που θα αρνηθούν να σκοτωθούν ευλογημένοι, οπως τα αδερφό μου στην Αλβανία; Η απάντηση ηταν οτι αυτοί θα πολεμήσουν για την πατρίδα, τη Θρηκεία και την οικογένεια, που απειλούνταν απ τον εισβολέα και τώρα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό!

Μα εμείς-και εμεις πάτερ, για να μήν έρθει ο εισβολέας πολεμήσαμε στην Αλβανία, στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη. Και πριν ακόμα ολοκληρωθεί η κατάκτηση της χώρας πιάσαμε πάλι τα βουνά, ιδρύσαμε τη Νέα Φιλική Εταιρία του Εθνους: το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ. Το ΕΑΜ που οργάνωσε και καθοδήγησε το λαό μας στον αιματηρό, σκλήρο αλλά νικηφόρο αγώνα και τον ΕΛΑΣ που πολέμησε τους τρείς κατακτητές. Το ΕΑΜ πάτερ, ξεπήδησε μέσα απ το χάος και την ενθική δυστυχία. Τη δυστυχία που άπλωσε στη χώρα μας,

η σκληρή φασιστική κατοχή σαν έκφραση της θέλησης του λαού μας να ζήσει λεύτερος και μόνος κυρίαρχος και αφέντης στον τόπο του. Οταν πάτερ, η άρχουσα τάξη, οι πολιτικοί και στρατιωτικοί της εκπρόσωποι «έθεταν εαυτούς μακράν του εχθρού», ή σύσταιναν να καλοπιάνουμε τους Ναζί «λέγοντας και κανένα καλό λόγο», λούφαζαν ή έσπευδαν να τους προσφέρουν «Γήν και υδώρ» και καθερούσαν τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, γιατί δεν ήθελε να πάει να καλοσορίσει τον Γερμανό στρατιωτικό διοικητή στην Αθήνα. Οταν κύρηταν την ηττοπάπεια και την αναμονή της απελευθέρωσή μας από έξω-ξένους, το ΕΑΜ που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, διακήρυσσε ανοιχτά στο λαό οτι «ακόμα πιό φρικτές μέρες μας περιμένουν... οτι ο αγώνας που καλούμαστε να πάρουμε μέρος δεν θα ειναι εύκολος, μα το έπαλθό του θα ειναι μιά Νέα Ελλάδα, λεύτερη, ανεξάρτητη, κτήμα του λαού, γι αυτό αξίζει την όποια θυσία».

Το ΕΑΜ πάτερ, με τα εθνικοαπελευθρωτικά και κοινωνικά του οράματα, συγκίνησε βαθύτατα κάθε πατριώτη (εργάτη, αγρότη, διανοούμενο και φιλελεύθερο αστό), που η καρδία του χτυπούσε για την Ελλάδα και δημιούργησε ενα δυναμικό και ρωμαλαίο, παλαΐκο κίνημα Αντίστασης πρωτοφανέρωτο στην Νεοελληνική ιστορία. Ολη αυτή η οργανωμένη και μαχόμενη Ελλάδα πάτερ, δυό εκατομμύρια σχεδόν Ανθρωπου-άντρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά- αβοήθητοι με γυμνά τα στήθη, με άσβεστη όμως την φλόγα στην καρδιά τους αψηφώντας τους μύριους κινδύνους και τα μαζικά αντίποινα των φασιστών, απομονώνοντας τους μεμψίμοιρους και ηττοπαθείς, και στο βαθμό που μπόρεσε τους πράκτορες, που εισχώρησαν για να το σαμποτάρουν απ τα μέσα, με πράξεις και εγκληματικές ακόμα, έστησαν φλάμπουρα της νίκης σ όλα τα βουνά και τις πόλεις της Ελλάδας. Και με τα όπλα που πήρε ο ΕΛΑΣ, απ τους ίδους τους κατακτητές στις έξακόσιες (600) μικρές και μεγάλες μάχες, προκάλεσε τεράστιες απώλειες στον εχθρό-κατακτητή. Οι πάμπολλοι τάφοι, σε πολλά σημεία του ελλαδικού χώρου, βεβαιώνουν την αλήθεια. Μονάχα στο νεκροταφείο του Διόνυσου ειναι θαμένοι 9,980 Γερμανοί, σε επιβλητικό μαυσωλείο που γίνονται και καταθέσεις στεφανιών, ενώ των Ελλήνων αγωνιστών, που ανέρχονται σε χιλιάδες, τα κόκκαλα ειναι άταφα σπαρμένα σ όλη την επικράτεια, που οι αγριάνθρωποι οχι μόνο δεν τιμούν αλλα και βεβηλώνουν. Δημιούργησαν εναν τεράστιο συμπαγή όγκο αποσπώντας το, κομμάτι-κομμάτι απ τα νύχια των κατακτητών, την πρώτη Νέα Ελεύθερη Ελλάδα, που ηταν το προζύμι της λευτεριάς.

Ο λαός πάτερ, που σήμερα συλλαμβάνετε, βασανίζετε, εξορίζεται απ το παρακράτος και το επίσημο κράτος και εκτελείται τους δρόμους και καθημέρα και στα διάφορα Λαζαρέτο, ειναι αυτός που πρόσφερε τα πάντα στον Ενικό-Απελευθερωτικό και το συμμαχικό αγώνα. Ημαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράσευση που διέταξε ο Χίτλερ, τον «πρωθυπουργό» της Ελλάδας Λογοθετόπουλο, να κάνει για λογαριασμό του, που δεν έστειλε ούτε ένα στρατιώτη να πολεμήσει εναντίον των συμμάχων, να δουλέψει στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας. Που ανάπτυξε Αντίσταση και στις πόλεις και στα βουνά, με την ιδια ένταση και στην ιδια έκταση. Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600,000 και πλέον χιλιάδες ηταν οι νεκροί απ την πείνα και τις μάχες και ειδικά να νιάτα της Ελλάδας. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τη μάχη της σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α), δεν οργάνωνε τα μαθητικά, τα Φοιτητικά και λαϊκα συσσίτια, οι νεκροί θα ηταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα ειχε αποδεκατιστεί η Ελλάδα απ το Ανθος της. Και θα ηταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί, κάτω απ

την αδήρητη ανάγκη να εφοδιάσουν τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφημα και άλλα επισιστικά αγαθά, οχι μόνο ειχε αποφασίσει αλλα και οργάνωνε μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της νέας σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα και παραγώμενα τρόφημα.
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, κατά τη διάρκεια της κατοχής πολεμώντας τους κατακτητές, δεν αποσχολούσε μόνο εκατοντάδες χιλιάδες στρατού στην Ελλάδα αποσπώντα τους απ τα συμμαχικά μέτωπα. Στην Ελύθερη Ελλάδα, παράλληλα με τον πόλεμο και κάτω απ τη μύτη των κατακτητών οργάνωσε δημοκρατικά τη ζωή του λαού. Με βάση την αυτοδιοίκηση και με τα διοικητικά, δικαστικά, εκπαιδευτικά, παραγωγικά και υγειονομικά έργα του ενέπνευσε στο λαό, το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια νέα Ελλάδα αναγεννημένη και δυναμική.

Η Αντίσταση Πάτερ, άρχισε απ τις πρώτες μέρες της Κατοχής. Οι πρώτες ένοπλες ομάδες έκαναν την εμφάνισή τους τον Μάϊο, η σβάστικα κατέβηκε απ την Ακρόπολη στις 31/5/1941. Το ΕΑΜ ιδρύθηκε στις 27/9/1941 και η απελευθέρωση της χώρας έγινε στις 12/10/1944.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ

Στο διάβα της ζωής κάθε ανθρώπου, μπορεί να του συμβούν γεγονότα και καταστάσεις, που ούτε κάναν εχουν περάσει από το μυαλό του. Οταν μάλιστα τα γεγονότα αυτά συνδέονται με εθνικά, πολιτικά και κοινωνικά θέματα αυτά που μπορούν να του συμβούν μπορεί να υποθηκεύσουν, οπως συμβαίνει συχνά σε αυτές ή παρόμοιες περιπτώσεις ?????? Και εκεί που προσπαθεί να θυμιθείς τι έκανες και που βρισκόσου την τάδε ή τη δήνα εποχή και χρόνο, νοιώθεις ξαφνικά ενα κενό. Οταν μάλιστα το γεγονότα αυτού του κενού θελήσεις να τα κρατήσεις βαθειά μέσα στο Ειναι Σου, και μόνο για σένα τότε το κενό μεγαλώνει.Τότε με το πέρασμα του χρόνου το κένο γίνεται μεγαλύτερο, απόμακρο και απρόσητο. Η μνήμη δεν σε βοηθάει να ανασυρθούν εύκολα τα σημαδιακά γεγονότα στην επιφάνεια.
Να ομως που καμιά φορά μεσολαβούν γεγονότα που άθελά σου θυμίζουν, μερικά μικρά η μεγάλα χρονικά κομμάτια από τη ζωή. Γεγονότα που έβαλαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή σου. Γεγονότα που καθόρισαν και προαποφάσισαν για το διάβα της υπόλοιπης ζωής σου.Την αφορμή για να γραφτεί αυτό το κομμάτι-σημείωμα, σε πολύ χοντρές γραμμές βέβαια, μου την έδωσε ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας κ.Μιλτιάδης Εβερτ.
Στις 30/11/1993, με αφορμή τη συζήτηση που γινόταν στη Βουλή, για την κατάσταση που επικρατεί στις ελληνικές φυλακές και «θέλοντας να εχει προσωπική και άμεση αντίληψη για το πώς λειτουργούν και σε πιά κατάασταση βρίσκονται οι ελληνικέ φυλακές», ο κ Εβερτ, επισκέφθηκε τις φυλακές Κορυδαλού.
Οπως ηταν φυσικό, όταν βγήκε οι δημοσογράφοι τον ρώτησαν ποιές ειναι οι συνθήκες που επικρατούν στον Κορυδαλό; Η Απάντηση του κ Εβερτ ήταν:«Απαράδεκτες, απάνθρωπες, ΣΚΕΤΗ ΦΡΙΚΗ» Βεβαια, οι

δημοσιογράφοι, σωστά σκεπτόμενοι δεν του θύμισαν οτι μέχρι τις 10/10/1993, το κόμμα που σήμερα ειναι Αρχηγός ηταν κυβέρνηση.
Η ζωή του Ανθρώπου, ατομική, οικογενειακή και κοινωνική διαμορφώνεται σε όλα τα επίπεδα απ το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι και ο τρόπος λειτουργίας του προσδιορίζει το επίπεδο πολιτισμού και ηθικής οχι μόνο του ατόμου, αλλα και της κοινωνίας μέσα στην οποία ζεί.
Τα Ασυλα, τα Ψυχιατρεία, τα Γεροκομεία, τα Νοσοκομεία και κυρίως οι Φυλακές, ειναι οι κατ εξοχήν χώροι, όπου καθρεπτίζονται, όσο πουθενά αλλού, οι αξίες και οι απαξιές μιας κοινωνίας.Αυτοί οι τέσσερεις χώροι, ειναι οι χώροι, όπου προσβάλεται, διασύρετια, τσαλακώνεται και εξευτελίζεται οχι μόνο η Ανθρώπινη αξιοπρέπεια αλλά και η ανθρώπινη αξία σαν οντότητα. Οι χώροι αυτοί ειναι οι δεξαμενές όπου συγκεντρώνονται οι αξίες και οι απαξίες καθώς και η ποιότητα για το πώς σκέφτεται και λειτουργεί η συκγεκριμένη κοινωνία και ειδικά οι κρατούντες και το σύστημα διακυδέρνησης κάθε λαού και χώρας.
Αν ψάξουμε μέσα σε αυτές τις ανθρώπινες δεξαμενές, θα βρούμε όλα τα χαρατκηριστικά της σύγκρουσης του σύστήματος με τον Ανθρωπο και ειδικά στις φυλακές όπου καταλήγουν οι ηττήμενοι από μιά κοινωνική ή και ατομική ακόμη σύγκρουση με το υπάρχον καθεστώς. Ενα καθεστώς όπου όλες οι κοινωνικές δομές, θεσμοί και Νόμοι, ήθη και έθιμα ενα και μόνο σκοπό εχουν: Την ύπαρξη και τη διαιώνισή του καθεστώτος με την αναγωγή σε ΝΟΜΟ τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Σε ενα καθεστώς που λειτουργεί μόνο με γνώμονα τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης, έχει διαμόρφωση και τις αντίστοιχες δομες του τρόπου λειτουργίας και απονομής της δικαιοσύνης. Μια δικαιοσύνη που εκ των πραγμάτων-Νόμων ειναι υποχρεωμένη να καταδικάζει οχι μόνο την πράξη και την πρόθεση αλλα και τη σκέψη ακόμα και κυρίως αυτήν. Μια δικαιοσύνη που λειτουργεί οχι με βάση-αρχή τον Ανθρωπο και τα Ανθρώπινα διακιωματά του αλλά την προστασία των αντικειμένων: Την εμπράγματι ατομική ιδιοκτησία.
Το πώς λειτουργεί το καθεστώς και κατ επέκταση η κοινωνία και η δικαιοσύνη θα τη βρούμε ανάγλυφη εκεί στις φυλακές γιατί οι άνθρωποι στις φυλακές, δεν πάνε γιατί ειναι άρρωστοι οπως πάνε στα Νοσοκομεία ή από γερατειά στα Γεροκομεία και από αρρώστειες ...στα άσυλα. Στις φυλακές οι ανθρωποι δεν πάνε από μόνοι τους:Τους Πάνε! Και στα μεν άλλα ιδρύματα πάνε οι άρρωστοι να γίνουν καλά και οι γέροι που δεν εχουν που την κεφαλή κλίνει να αφήσουν την τελευτάια τους πνοή, οχι βέβαια από δική τους ευθύνη. Στις φυλακές λόγο λειτουργίας του συστήματος πολλές φορές στέλνουμε και αυτούς που ειναι αθώοι. που η καταδίκη τους οφείλεται ακριβώς στον τρόπο που λειτουργεί το καθεστώς, η κοινωνία και ο τρόπος απονομής της δικαιοσύνης. Ειδικά δέ, σε περιόδους αναταραχής όπως αυτές που πέρασε η χώρα μας μετά την απελευθέρωση η τεράστια πλειοψηφία των κρατουμένων αν οχι το σύνολο ειναι ιδεολογικοί και πολιτικοί αντίπαλοι του κρατούντος καθεστώτος: Ειναι Πολιτικοί Κρατούμενοι και οχι κρατούμενοι του ποινικού δικαίου. Ειναι καθεστωτικοί κατάδικοι πριν δικαστούν.
Σε ενα Δημοκρατικό πολιτευμα, ο θεσμός της Δικαιοσύνης ειναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Ειναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η Νομοθετική εξουσία λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική

εξουσία εφαρμόζει σωστά τους Νόμους, που κάθε φορά για να λειτουργήσει εύρυθμα η

Πολιτεία χρειάζεται και ψηφίζει η Νομοθετική εξουσία. Ειναι με δυό λόγια, η εξουσία που

ελέγχει τις αλλες δύο : Την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία. Η Δικαιοσύνη ειναι το

οχυρό της Δημοκρατίας. Και η καταφυγή των αδυνάτων.

Σκοπός της Δικαιοσύνης ειναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλοτρίωτα φυσικά και κοινωνικα του Δικαιώματα. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της Ελλευθερίας, της Διακιοσύνης και της Ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική λειτουργία της Πολιτείας, η οποία σκοπό εχει να ικανοποιεί τα προσβαλώμενα Δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την ένομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων. Μια πολιτεία και μια δικαιοσύνη που δεν τιμωρεί τους φαύλους αδικεί του τίμιους: «οι μή κολάζοντες τους κακούς βούλονται αδικείσθαι του αγαθούς», λέει κάποιο ρητό.

Τα δικαστήρια διακρίνονται σε διοικητικά, πολιτικά και ποινικά και οργανώνονται με ειδικούς Νόμους και υποχρεούνται να μην εφαρμόσουν Νόμο που το περιεχόμενό του ειναι αντίθετο προς το Σύνταγμα. Το Συνταγμα του 1911 το κατάργησε την 4η Αυγούστου του 1936 η Αγγλό-βασιλό-Μεταξική. Μέχρι το 1952 που ψηφίστηκε το νέο Σύνταγμα το καθεστώς λειτουργούσε εκτός Συντάγματος-ασύδωτα και κατά βούληση με «συντακτικές» πράξεις και ψηφίσματα. Το Συνταγμα του 1952 το κατάργησε η Αμερικανό-Βασιλική-Χουντική δικτατορία της 21η Απριλίου του 1967.

Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγγροτούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκησει των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους νόμους. Το Σύνταγμα στα δημοκρατικά καθεστώτα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Επίσης για να ειναι ανεπηρρέαστη στο έργο της η δικαιοσύνη, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επιρώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο.

Για να έχουμε ομως μια σαφή εικόνα για το πως λειτουργεί η Δικαιοσύνη σαν θεσμός του κράτους και φορέας της Δικαιοσύνης, πρέπει πρώτα να δούμε-ξέρουμε ποιό ειναι και πως λειτουργεί το κράτος του οποίου φορέας ειναι και η Δικαιοσύνη.

Το κράτος ειναι η προσωποποίηση της ωμής εξουσίας. Οργανο κοινωνικού ελέγχου. Για τον Ησίοδο, το κράτος και η βία αναφέρονται σαν τέκνα της Στυγός και του Πάλαντος. Αυτοί οι δυο έδεσαν τον Προμηθέα στον Καύκασο. Αλλα και μια πιό σύγχρονη-ξεχασμένη-άποψη για τη φύση του κράτους, λέει, πως το κράτος δεν ειναι παρά ενας μηχανισμός προστασίας των συμφερόντων των ανθρώπων που ηγούνται της κοινωνίας.Ενας μηχανισμός αυτοπροστασίας αυτών ακριβώς των συμφερόντων.

Στις περιπρώσεις αυτές η δικαιοσύνη αποβάλλει τον μανδύα της «ισηγορίας» και την αρχή οτι ειναι : «προτιμότερο να ειναι εκατό εγκληματίες ελεύθεροι παρά ενας αθώος στη φυλακή».Στις περιπτώσεις αυτές και η δικαιοσύνη λειτουργεί ως το καθεστώς ενέταξε αυτήν : Ταξικά, άδικα και εκδικητικά ακόμα. Αντιστρέφει τον πιό πάνω όρο και λειτουργεί με τον όρο «προτιμότερο εκατό αθώοι στη φυλακή παρά ενας εγκληματίας αθώος». Με τον ίδιο ταξικό, άδικό και σκληρό τρόπο απονέμει τη δικαιοσύνη οταν χαρακτηρίζει την κλοπή των

ημετέρων «επεξαίρεση» και τη μέθη «εν ευθυμεία» ενώ χαρακτηρίζει την κλοπή ενός ψωμιού έγκλημα και τη μέθη του απλού ανθρώπου «εν κρεπάλη».
Επρεπε να πάει ο κ Εβερτ ,σε μιά απ τις φυλακές, που ειναι και βιτρίνα του σωφρανιστικού μας συστήματος εν έτι 1993, για να δεί με τα ίδια του τα μάτια (παρ όλο που ειχαν κάνει το σχετικό προσεκτικό και σε βάθος ρετούς στους χώρους και το προσωπικό), πώς ζούν οι κρατούμενοι μέσα σε αυτά τα κολαστήρια.
Το σύστημα λένε πρέπει να προστατευτεί. Υπάρχει η άποψη πως το όποιο σύστημα ζωής και διακυρέρνησης προστατεύεται καλύτερα οταν λύνονταν σωστά και δίκαια τα εθνικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα του λαού. Αυτήν ειναι η άποψη της πρόληψης. Υπάρχει ομως και η άποψη της καταστολής και της αυστηρής καταδίκης των παρανομούντων. Προκειμένου λοιπόν, να προστατευθεί πέρα από τους κοινωνικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, εχει και πολλούς άλλους κατασταλτικούς, καταπιεστικούς, καταναγκαστικούς και στερητικούς της ελευθερίας μηχανισμούς .Η φυλακή ομως ειναι ο πιό σκληρός και απάνθρωπος καταπιεστικός μηχανισμός. Ειναι ο μηχανισμός που σκοπό εχει να αποσυνθέτει τον Ανθρωπο οταν μάλιστα συμβαίνει ο κρατούμενος να ειναι ιδεολογικός και πολιτικός αντίπαλος του καθεστώτος. Ειναι το βασικό εργαλείο με το οποίο το υπάρχων κοινωνικό σύστημα εκδικείται τον κλέφτη-το κλεφτρώνι και ειδικά τον πολιτικό κρατούμενο.
Τον Αγιάννη,Αγιάννη «κλέφτη»γιατί, τόλμησε να αφαιρέσει-μετακινήσει ένα ψίγμα έστω απ την«θεϊκη πρώτα και Ιερή ύστερα ιδιοκτησία» και τον πολιτικό κρατούμενο γιατί σκέφτηκε να το αμφισβητήσει.
Θεωρητικά η λέξη φυλακή, σημαίνει ο χώρος μέσα στον οποίο λόγω ποινής η πολιτεία, στερεί την ελευθερία του ανθρώπου για το αδίκημα που διέπραξε. Υποτιθεται οτι στη φυλακή με δεδομένο του περιορισμού της ελευθερίας σαν συνέπεια της ποινής οχι μόνο δεν θα χάσει ο κρατούμενος την Ανθρώπινη ιδιότητα, αλλά με το σκεπτικό οτι οταν τελειώσει η ποινή του πρέπει να ξανά ενταχθεί στην κοινωνία. Και για να ξάνα ενταχθεί, η πολιτεία μέσω του σωφρονιστικού συστήματος υποτίθεται οτι θα του εξασφαλίσει εκείνους τους όρους ζωής-κρατουμένου βέβαια-που οχι μόνο θα του δώσουν τη δυνατότητα να μεταμεληθεί, για το όποιο έγκλημα τον οδήγησε στη φυλακή, αλλα κατά τη διάρκεια της κράτησης η κοινωνική αυτή βοήθεια να αποτελέσει κεφάλαιο για τη γρήγορη και αδιατάρακτη επανένταξη του στην κοινωνία μετά τη λήξη της ποινής.
Αντί όμως για αυτό, μόλις ο κρατούμενος περάσει το κατώφλι της φυλακής βρίσκεται αντιμέτωπος με ενα απάνθρωπο σωφρονιστικό σύστημα. Ενα σύστημα που επιτρέπει στη διεύθυνση και τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους ολων των ειδών τις τιμωρίες: σωματικό βασανισμό, εγκλησμό στο πειθαρχείο της φυλακής, στέρηση επισκεπτηρίου, αλληλογραφίας, τροφής κλπ και ταπεινώσεις,(ειδικά ηταν συμβαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος) ,ενώ στον κρατούμενο οχι μόνο δεν του επιτρέπει τίποτε, αλλα του αφαιρεί τα πάντα. Ακόμα και αυτό το δικαίωμα να ειναι και να παραμείνει άνθρωπος.
Στη χώρα μας δυστυχώς, μετά την ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος το 1920 στις ελληνικές φυλακές δεν υπήρχαν μόνο ποινικοί κρατούμενοι, υπήρχαν έκτοτε και μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1974 πολιτικοί.Η δε βασιλομεταξική δικτατορία τον Αύγουστο του 1936, γέμισε τα ελληνικά νησιά και τις φυλακές με πολιτικούς κρατουμένους χωρίς να προηγηθεί κάποια δίκη παρά μόνο με το «αδίκημα»του διαφορετικου.

Πολιτικός κρατούμενος ειναι κάθε ιδεολογικός αντίπαλος που καταστημένου ή και του κρατούντος κοινωνικό-οικονομικού καθεστώτος. Οι άνθρωποι, που πιστεύουν σε ενα διαφορετικό τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την κοινινικό-οικονομική ζωή ειναι οι ιδεολογικοί αντίπαλοι των κρατούντων και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι μπορούν απ τη μιά στιγμή στην άλλη να βρεθούν στη φυλακή, χωρίς να εχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα.
Ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41,που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και συντάραξε την οικουμένη με την ηρωϊκή Εθνική Αντάσταση 1941-44, αντιμετώπιζε τώρα άοπλος τη μανία των κάθε μορφείς δοσιλόγους, κιοτήδες και απόντων του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα που ξαφνικά βρυκολάκιασαν και κανοναρχούσαν το λαό και τη χώρα.
Η μεταπελευθερωτική εποχή υπήρξε απ τις πιό δραματικές, απ τις πιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία. Η Ελλάδα, που μόλις ειχε απαλλαγή απ τη μπότα του Ούνου, σπάραζε σύγκορμη κάτω απ το μαστίγια, και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Πρίν ακόμα στεγνώσουν τα δάκρυα και το αίμα που έβαφε τους δρόμους για τη λευτεριά, αντί να ακουστούν συνθήματα και θούρια λευτεριάς, ακούγονταν τα συνθήματα του εμφυλίου πολέμου που προετοίμαζαν οι ξένοι, (Αγγλοι) η ολιγαρχία του πλούτου, οι δοσίλογοι και οι απόντες του αγώνα. Βασικός στόχος: Η εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και επαναφορά της κοινωνικό-πολιτικής και οικονομικής ζωής της χώρας και του λαού στην 27η Οκτωμβρίου 1940. Αρα αδίκημα-κατηγορία του πολιτικού κρατουμένου ηταν η συμμετοχή του στην Ενθική Αντίσταση.
Στη μεταπελευθερωτική εποχή για να γυρίσει η ζωή της Ελλάδας στην 27η Οκτωμβρίου του 40, έπρεπε αυτός ο Αντιστασιακός λαϊκός χείμαρος που αποτελούνταν από μύρια ρυάκια και εχει ορμητικά φτάσει στη θάλασσα, με σκοπό να συνταχτεί σε μιά ανεξάρτητη πολιτεία, μια Ελλάδα που να ανήκει στους έλληνες και μόνο, γεγονός που θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκες δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων ολων των ελληνικών περιοχών.
Θα συγχρονίζονταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των συμμάχων. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος για τη λαϊκή δημοκρατία, όνειρο, πόθος και προσδοκία μακραίωνη του ελληνικού λαού, έπρεπε ο χείμαρος αυτός να γυρίσει για άλλη μια φορά πίσω στις πηγές του. Για να γίνει αυτό ενας και μόνος τρόπος υπήρχε: Να απαξιωθεί η αξία της ζωής τους Ανθρώπου σε μηδενική. Να γίνει η αξία της Ανθρώπινης ζωής μικρότερη από την αξία ενας αυγού, Να φτάσει στο σημεία να σκέπτεται κανείς περισσότερη ώρα και φορές να αγοράσει ενα αυγό από το να αφαιρέσει μια Ανθρώπινη ζωή.
Σε κάθε εποχή η αγορά ενός αυγού προϋποθέτει κάποιο έστω μικρό ποσόν χρημάτων. Να πληρώσει ο αγοραστής ενα κόστος. Αυτή λοιπόν, η εταιρία που δολοφόνησε τους Ελληνες και Ελλάδα, την συναποτελούσαν α) Η παληά, αδύστακτη,ξεσκολισμένη αγγλική αποικιοκρατία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί ξανά για λογαρισμό της. Εσωτερικά η αποικιορατία ειχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες.β) Ηταν η από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά και το παλιό Κέντρο

Η δοσόλογη για την βασιλο-μεταξική δκτατορία, την έκβαση του αλβανικού πολέμου, (τιμή των όπλων και οχι στη θάλασσα) τη συνεργασία με τους κατακτητές, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα τα ανομήματά της. Για να μπορέσει να επιβιώσει η Δεξιά πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο. Ειδε σαν σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, όπως προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς.γ) Η ελληνική ολιγαρχία που δεν έβλεπε την ώρα να πέσει αχόρταγη στο κατασπαραγμένο κορμί της Ελλάδας. Κοινός στόχος όλων ό ανύσυχος και ανυπότακτος λαός, που μετέτρεψε τα ρυάκια σε χείμαρο και πίστεψε πως με τον αγώνα κατά τη διάρκεια της κατοχής δημιούργησε εκείνες τις προϋποθέσεις οχι μόνο να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες,αλλα και να εκσυγχρονιστεί,να αναπτυχθεί και να προοδεύσει. Αυτοί με τον ενα η τον αλλο τρόπο έπρεπε να βγούν απ τη μέση γιατί έμπαιναν εμπόδιο στα μεταπολεμικά σχέδιά τους.
Ο πόλεμος ειχε τελειώσει, αυτοί με τα όπλα των Αγγλων νίκησαν (οπως άλλωστε ειχε διατάξει ο Τσιώρτσιλ), τα συμφέροντα τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πιά ανάγκη. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Ο,τι ειχε να προσφάρει το πρόσφερε. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας και ο απαράμιλος» καλά θα έκανε αν θέλει να σώσει το κεφάλι του να τα ξεχάσει αυτά και κυρίως εκείνο το κοινωνικό περιεχόμενο των διακηρύξεων του ΕΑΜ, να μαζευτεί πάλι στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μλάει. Δεν έπρεπε η Εθνική Αντίσταση να αποτελέσει πλαίσιο εθνικής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της Νέας Γενιάς γι αυτό και την απώθησε από τους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς.
Με το λαό στη γωνιά και το στόμα κλειστό και τη σιωπή τάφου η Ελλάδα, εκτός του οτι έγινε το κλοτσοσκούφι των εθνών μετατράπηκε και σε αγγλικό προτεκτοράτο. Αυτό υπόθηκε από τα πιό υποτίθεται επίσημα χείλη στην «Επιτροπή επι των εξωτερικών υποθέσεων». Η Δεξιά έπρεπε να ξοφλίσει τα γραμάτια που της στοίχισε η δοτή εξουσία γι αυτό έκανε αυτό που ηταν φισικό και μοιραίο υπο την κηδεμονία και καθοδήγηση του Φόρεϊ Οφις ασκούσε αυτήν τη δοτή εξουσια για λογαριασμό του κηδεμόνα. Υπο την κηδεμονία των Αγγλων η Δεξιά προσπάθησε να αναδείξει τον κόσμο των κιοτήδων, ακριβώς γιατί αισθανόταν ένοχη, γιατί δεν ειχε ψυχικές και αγωνιστικές ρίζες με τη Γενιά της Αντίστασης: «Σόφια Μόσχα ειναι το ονειρό μας έλεγε ενα από τα τραδούδια των κιοτήδων». «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι ακριβοπληρωμένοι από το δημόσιο κουρβανά κοντυλοφόροι και οι παλικαράδες της Δεξιάς. Διεκδικούσαν μεγά κομμάτια από Βαλκάνια. Δεν έβγαζαν όμως τσιμουδιά για εδάφη που κατοικούσαν Ελληνες: οπως η Κύπρος, η Ανατολική Θράκη, τα στενά και τα Δωδεκάνησα. Οντας υπο κηδεμονία χαντάκωνε τις εθνικές υποθέσεις. Κατάντησε την Ελλάδα περίγελο του δημοκρατικού αντιφασιστικού κόσμου. Κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε η ηθική και διπλωματική της απομόνωση. Την Ελλάδα του αλβανικού πολέμου. Την Ελλάδα που συγκλόνησε την οικουμένη με την Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα της προσφοράς και της θυσίας. Την Ελλάδα που λόγο αυτής ακριβώς της προσφορά ειχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη- πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών!

Η απαλλαγή της Δεξιάς απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού, που υποχρεωτικά την βάρυναν και η νοσηρή πεποίθηση, οτι με τη αμέριστη βοήθεια των Αγγλων, θα εχει τη δυνατότητα να ξανά διαμορφώσει μια σχέση ισοβιότητας με την εξουσίας, την μετέτρεψε από κατηγορούμενη σε κατήγορη. Απόρροια αυτής της αλλαγής ρόλων και η βεβαιότητα για τον ρόλο που κλήθηκε να παίξει αυτή και οι εθνοϊσμοί, στη Μακεδονία και τη Θεσσαλία και τα τάγματα ασφαλείας

στην υπόλοιπη Ελλάδα,που εργολαβικά τους ανέθεσε την ηθική και βιολογική εξόντωση των αγωνιστών, ηταν η δημόσια στάση της απέναντι των πολιτικών της αντιπάλων: Υπεροπτική, δηλητηριώδης, αγενής, ανεκτήρμονη, αδιάλακτη, επιθετική, με δυό λόγια ηταν ανίκανη να διαχειριστεί με ορθολογικό τρόπο την πολιτική εξουσία που της έδωσαν και την στήριζαν απλώχερα τα αγγλικά όπλα, μα και τα προβλήματα, που θα αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα μεταπελευθερωτικά.

Αυτά τα θέματα μπορούσαν να περιμένουν. Εκείνο που προείχε ηταν η διασφάλιση της εξουσίας και η εξόντωση αυτών που ειχαν και παρέδωσαν την εξουσία, ετσι ωστε να μην διανοηθεί να την διεκδικήσει ούτε με την ψήφο του λαού. Οσο για τους εργολάβους τα όρια της βαβραρότητας και της αλαζονείας που τους παραχωρήθηκε, εκτός του οτι ηταν απεριόριστα, ηταν και εκ των προτέρων αμνητευμένα ακόμα και αυτά τα εγκλήματα.

Η αλαζονεία ειναι ακόμα και σε καιρούς ομαλής λειτουργίας του κράτους και του πολετεύματος, ενα παθολογικό σύμπτωμα που αναπτύσσεται παράλληλα στα πλευρά όλων των εξουσιών. Πολύ περισσότερο οταν μια ομάδα προσώπων εχει αγκυροβολήσει επι χρόνια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς του κράτους. Η αλαζονεία σε συνδιασμό με την ανικανότητα και το άδικο ειναι ενα επικίνδυνο φαινόμενο. Ενα φαινόμενο, που υπονομεύει τη λαϊκή κυριαρχία και απειλεί την έτσι κι αλλιώς αναιμική κοινωνία των πολιτών. Προκειμένου να καλύψει τις όποιες εγκληματικές πράξεις και τις ευθύνες, ορθώνει Σινικά τείχη ανάμεσα στο λαό και την ηγεσία. Οταν λοιπόν, αυτό συμβαίνει στην ομαλή λειτουργία των θεσμών, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της αλαζονείας και του πάθους με το οποίο εκδικούνταν αυτούς, που αν δεν τους εξόντωναν η επικρατούσα αντίληψη ηταν, οτι αν τα πολιτικά πράγματα αφήνονταν να εξελεθχούν «φυσιολογικά», η χώρα θα διολίσθαινε προς τον «κομμουνισμό» η στην καλύτερη περίπτωση σε μια μορφή δημοκρατίας και αδέσμευτης ουτερότητας, οπότε θα καλούνταν να δώσουν λόγο σαν δοσίλογοι και εχθροί της Ελλάδας.

Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός του οτι θα επερρίαζε τα μακρόχρονα ιδιοτελή συμφέροντα του ακροδεξιού κατεστημένου, θα έβαζε σε κίνδυνο και τα συμφέροντα των Αγγλων. Το ενδεχόμενο αυτό σε συνδιασμό με το φόβο που κατείχε τους συνεργάτες των κατακτητών να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη, για τις αντεθνικές πράξεις να συνεργασθούν με τους εχθρούς της πατρίδας και για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Ο φόβος αυτός δημιούργησε μια κοινότητα συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλους, την Ακροδεξιά και τους δοσίλογους, απόρροια της οποίας υπήρξε η αναγωγή της λευκής τρομοκρατίας σε ιδεολογία.

Και τότε πιά οι Αντιστασιακοί, δεν τιμωρούνταν μόνο απ τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη με ποινικές κυρώσεις, αλλά και απ την «εθνικόφρονα-κοινωνία» με το στίγμα του άθεου, του απάτρη και του προδότη. Τον στιγματισμό των Αριστερών οι εθνικόφρονες το ειχαν ex offitcio. Πολλοί μάλιστα το ειχαν κάνει οχι απλώς βιοποριστικό επάγγελμα, αλλα το επικερδέστερο την εποχή εκεί και ειδικά οι ανεξάλεγχοι συμμορίτες.

Οπως κατά τη διάρκεια της κατοχής δρούσαν στο φούλ οι διάφοροι εθνοϊσμοί, το ιδιο και με μεγαλύτερη ένταση λειτουργούσαν νύχτα και μέρα οι καταδοτικοί μηχανισμοί και οι κοκουλοφόροι. Δεν αρκέστηκαν ομως σε αυτό. Αμέσως μετά τη Βάρκιζα εξαπέλησαν μια χωρίς όρια και έκταση λευκή τρομοκρατία. Μια

ολομέτωπη επίθεση των παρακρατικών συμμοριών σε συνδιασμό με τις Αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις του «επίσημου» κράτους της πλατείας Συντάγματος, που το προστάτευαν με τα τάνκς,τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα στρατά του Τσιώρτσιλ, που και αυτοί συμμετείχαν ενεργά με τα τάνκς και τα αεροπλάνα στην επίθεση εναντίον της ΕΑΜικής Αντίστασης με φανατική και φονική αγριότητα.

Ενα όργιο βίας και τρομοκρατίας σε βαθμό που και αυτός ακόμα ο Κρίς Γουτχάουζ, ο πολιτικός και ιδεολογικός εκπρόσωπος της Αγγλίας στην Ελλάδα. Αυτός ο μεγάλος πολέμιος της Αντίστασης, ύστερα απ αυτήν τη φρίκη που έβλεπε γύρω του, υποχρεώθηκε να γράψει μια κάποια μικρή η εστω μερική αλήθεια. Γράφει λοιπόν, στο βιβλίο του «Μήλο της έριδος» ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος της διεθνούς του κεφαλαίου και ειδικά απεσταλμένος απ τις μυστικές υπηρεσίες και το Φόριν Οφφίς, για να παρακολουθήσει τα ελληνικά πράγματα και ειδικά την πορεία εξέλεξης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: Αυτός που οργάνωνε τη συνεργασία με τους Γερμανού την εξόντωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

«Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενω η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή». Η συνεργασία με τους κατατητές για την καταπολέμηση των Αντιστασιακών ηταν εξ ίσου «ελληνοπρεπή στάση»

Το ανεύθυνο, το ασύδωτο, το ατιμώρητο, η σκληρότητα και η απανθρωπιά για τη δημιουργία του εμφυλίου πολέμου, ηταν τα εργαλεία για να οδηγηθεί η χώρα στον τελικό στόχο. Ο στόχος που θα επέτρεπε στην Δεξιά, την όλαρχία και τους ξένουν να επαναφέρουν την Ελλάδα στο καθεστώς της 4ης αυγ/του την περιέργαψαν οι Αγγλοι δημοσιογράφοι και οι Αμερικανοί ανταποκριτές. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποστολή: Αν οχι να διαστρευλώσουν -να κάνουν το άσπο μαύρο-τουλάχιστον να αμβλύνουν-απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα και την απανθρωπιά. Και στο βαθμό που ηταν δυνατό να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.

Οι Δημοσιογράφοι, ομως που οχι μόνο έβλεπαν, αλλα και ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της απανθρωπιάς και τα αδικαιολόγητα εν ψυχρώ πολυάριθμα καθημερινά εγκλήματα έγραφαν: «Η Ελλάδα, για αρκετό καιρό τώρα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός ανταπροκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίλιαν Στόου :«Η Αθήνα σήμερα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης».Και όταν η πρωτεύουσα ηταν η πιό θλιβερή πόλη της Ευρώπης, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, που ειχα φωλιάσει οι κάθε είδους, μορφής και σύνθεσης συμμορίες. Ο μεγάλος στρατολόγος του εμφυλίου ηταν η βία που ασκούσαν αναίτια, ασύδωτα, ανεξέλεγχτα και ατιμώρητα αυτές οι συμμορίες με την αρωγή πάντα και του «επίσιμου» κράτους.

Η βία αυτή ειχε μερικά ιδιόμορφα χαρακτηριστικά: Την ασκούσαν α) οι Αγγλοι κατακτητές, που τους ήταν αδιανόητο, μια απόλυτα εξαρτημένη απ αυτούς χώρα, να επιρεάζει τα ζωτικά τους συμφέροντα σε στρατηγικό επίπεδο. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και ήθελαν τη Μεσόγειο σαν τον αυτοκινητόδρομο που συνδέει την Ελλάδα με την Μέση Ανατολή, την Ευρασία και την Αφρική. β) Το Παλάτι που ηταν και τοποτηρητής τους καθώς και οι κάθε είδους παλατιανοί

λακέδες. γ) Το ακροδεξιό κατεστημένο του οποίου απειλούνταν τα ιδιοτελή ζωτικά συμφέροντα με προπομπό την ολιγαρχίας, που δεν έβλεπε την ώρα να ξανά εδραιώση τη θέση της και στη νέα τάξη πραγμάτων, και δ) οι συνεργάτες δοσίλογοι, οι απόντες και οι μαυραγορίτες που μετέτρεψαν τον θάνατο σε χρυσάφι: Ολοι από κοινού οι νικημένοι στην Αντίσταση.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια,περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν ειχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστρφής.Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».

«Θεά της καταστροφής, λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου. Ο οποίος ειχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που ειχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να εχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Οσο και αν πρασπαθήσει κανείς να περιγράψει την κατάσταση πολιορκείας που έζησε για πολλά χρόνια ο λαός μας, προκειμένου να βάλουν ξανά κάτω απ τον έλεγχό τους τη χώρα μας οι Νεοαποικιοκράτες-Ιμπεριαλιστές και η Δεξιά. Να κατοχυρώσει την αμφίβολη μέχρι τότε εξουσία. Ολον αυτόν, τον κόσμο μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, δεν τον ξανασκέφτηκαν και τα λίγα μέτρα που πήραν για να ξαναγυρίσουν στα χωριά ατόνησαν πολύ γρήγορα. Μα και οταν γύρισαν, πολλοί Αντιστασιακοί βρήκαν τα σπίτια και τα χωράφια τους κατειλημένα απ τους «εθνικόφρονες».

Ευτυχώς που δεν μιμήθηκαν τους Τούρκους, που για τον ίδιο ακριβώς λόγο το 1822, για να στερήσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία με το λαό και το ανεφοδιασμό, ενας αντίστοιχος τότε εθνικόφρονας (το ονομά του ειναι γραμμένο σε κάποιο δρόμο της πόλης) εισηγήθηκε στον Τούρκο διοικητή της Βέροιας Μπουλούμπεη : Λέγοντας του πως αν θέλουν να εχουν «ήσυχο το κεφάλι τους και να απομονώσουν τους αγωνιστές απ το λαό, οχι μόνο να μαζέψουν τον κόσμο απ τα ορεινά χωριά στις πόλεις, αλλα και να τα κάψουν». Με βάση την εισήγηση αυτή, οι Τούρκοι έκαψαν ολα τα ορεινά χωριά της περιοχής του Νομού μας: Οπως το Ντορμάνι, τον Αγιο Γιάννη, το Αυγότσι, την Αγια Παρασκευή, το Ντιχαλεύρι, τη Μαρούσια κλπ.

Αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, οι Αντιστασιακοί βρέθηκαν αντιμέτωποι οχι μόνο με ενα καλά και μακρόχρονα οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης, αλλα και με μιά τεράστια σε έκταση κτηνώδη, εμπαθής και μοχθηρή μηχανή, που κάθε μέρα που περνούσε έσφυγγε τον θανάσιμο κλειό γύρω τους. Μια καλοστημένη και καλά κουρδισμένη κρεατομηχανή που άλεθε με μια αχόρταγη και ακόρεστη βουλεμία τους αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ. Και τα Αετόπουλα ακόμα δεν τα σεβάστηκαν. Πολλά οδηγήθηκαν στη Μακρόνησο, τη Βίδω και τα αναμορφωτήρια ανηλίκων.

Οι Αγγλοι έχοντας μια τεράστια υποδομή από συνεργάτες έκαναν το πάν να βάλουν κάτω από τον έλεγχό τους το ΕΑΜικό ΛαΪκό κίνημα. Οταν ομως διαπίστωσαν οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ηταν Εθνικό-Πατριωτικό απελευθερωτικό κίνημα, οχι μόνο του γύρισαν την πλάτη αλλα άρχισαν να καλιεργούν το άσκοπο του αγώνα, την αντιπάθεια πρώτα και την αντιπαράθεση μετά. Στο βαθμό δε που η επιρροή του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μεγάλωνε στο λαό η αντιπάθεια και η εχθρότητα της αγγλικής κυβέρνησης και ειδικά των εδώ εκπροσώπων κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε.. Την εχθρότητα αυτή την εκδήλωνε σε κάθε ευκαιρία και με πολλούς τρόπους, η λεγόμενη συμμαχική αποστολή πάνω στα βουνά, τότε που παιζόταν η τύχη και το μέλλον της πατρίδας μας η αντιπάθεια μετατράπηκε σε εχθρότητα. Οι Αγγλοι σύνδεσμοι με ολα τα μέσα υπονόμευαν κάθε προσπάθεια του ΕΑΜ για εθνική ομοψυχία. Τρανή απόδειξη αυτού του γεγονότος αποτελεί το παρακάτω απόσπασμα αναφοράς αυστηρά εμπιστευτική, προς το στρατηγείο Μ Ανατολής του Αγγλου Ταξιάρχου Εντυ, και σε αντίθεση προς το υπο ημερομηνία 22.6.43 μήνημα του Αρχιστρατήγου Μ Ανατολής : «Χ- 12 Αυγούστου 1943». Αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ ... Που την εκθειάζει...Λέει λοιπόν η αναφορά του Ταξιάρχου Εντυ:

«Συμφωνα με την εμπιστευτική σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Αγγλους και Ελληνες πράκτορές μας, που εργάζονται κάτω απ τις διαταγές μου, να ***υπονομεύουν*** *τα όποια έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, να εμποδιζουν, ωστε οι οργανώσεις αυτές να επιτύχουν, να εδραιώσουν τη θέση τους και να αποκτήσουν δεσπόζουσα επιρροή στην Ελλάδα. Θεωρώ οτι θα ειναι χρήσιμο*

*για τους πράκτορές μας, να έρχονται σε επαφή με αντιπροσώπους της ελληνώνης κυβέρνησης, δηλαδή με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους εμσφηνώσουν την ιδέα, οτι εχουν το **καθήκον** και το **δικαίωμα**, να **καταγγέλουν** τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αρχές κατοχής, και να **βοηθήσουν** στη **σύλληψη** των πρακτόρων τους, ωστε όταν έρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μή μπορουν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα.*

*Με βάση αυτή τη διαταγή καταγγελθήκανε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και τον υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα και στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, με το «**καθήκον**» και το «**δικαίωμα**» της κατάδωσης βρέθηκαν στα χέρια των Γερμανών» αρκετά αξιόλογα στελέχη της Αντίστασησης, πολλοί απ του οποίους εκτελέστηκαν. Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.*

Λόγω του τρόπου που ειναι οργανωμένη και λειτουργεί η παγκόσμια κοινωνία γίνονται εγκλήματα και μάλιστα πολλές φορές ειδεχθή. Θεωρώ ομως, οτι δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο έγκλημα στη διάρκεια του πολέμου, να παραδίνεις τους συμπολεμιστές σου στον εχθρό σου. Αυτήν λοιπόν, τη συνειδητή και εγκληματική πράξη, δεν δύστασαν να την κάνουν οι «φίλοι» και «συμπολεμιστές μας» Αγγλοι, προκειμένου να πετύχουν τον στόχο που ειχαν προαποφασίσει για την τύχη του λαού και της χώρας για την μεταπολεμική περίοδο. Ενος λαού που πολέμησε στο πλευρό τους στην Αλβανία και συνέχιζε να πολεμά τον άξονα και μετά την κατάληψη της χώρας. Ενος λαού που ηταν ο μόνος σύμμαχος, που τους ειχε απομείνει μετά την κατάκτηση της Ευρώπης απ τον άξονα. Ο σκοπός για αυτούς άγιαζε τα μέσα. Αυτά για τους Αγγλους ηταν πταίσματα...

Τόση ηταν η «μετεκλογική μέθη» των σφετεριστών της λαϊκής κυριαρχίας, που έκαναν οχι μόνο μαρτυρική, αλλα και επισφαλή τη ζώη των δημοκρατικών πολιτών, οι οποίοι αφού η συντεταγμένη απ τους Αγγλους πολιτεία, δεν τους προστάτευε άρχισαν να αυτοαμύνονται. Σε χλιάδες ανέρχονται οι δολοφονηθέντες κατά την χρονική περίοδο 1945-46, απ τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανά-Βουρλάκη κλπ, που οι ίδιοι οι εγγλέζοι οργάνωναν και παρότρυναν στη διάρκεια της κατοχής να λειτουργούν εμφυλιοπολεμικά. Η προσπάθεια αυτή εντάθηκε πολύ περισσότερο μετά την απελευθέρωση, με την ανοχή και τη συμμετοχή και του επίσημου κράτους. Του κράτους που πρωτοστατούσε στην οργάνωση και τον εξοπλισμό αυτών των συμμοριών.

Αυτό το όργιο βίας, αυτή τη φρίκη που ζούσε το σύνολο του λαού αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, προσπάθησαν οχι μόνο να την ερμηνεύσουν, αλλα και να την εξηγήσουν με μιά περίεργη θεωρία οι σφετεριστές της δοτής εξουσίας οτι : «αυτή η θλιβερή κατάσταση που επικρατεί στη χώρα και ειδικά στην ύπαιθρο, ειναι απότοκος του αίματος που χύθηκε το Δεκέμβρη του 1944».

Βέβαια γι αυτόν που έζησε τα γεγονότα, ξέρει πολύ καλά οτι η θεωρία αυτή οχι μόνο δεν απαντά στο πρόβλημα, αλλα αποτελεί και μιά προέκταση της ασύστολης προπαγάνδας, όπως αυτή της περίφημης πτωματολογίας του περιβόητου Σεπτρίν, που οι αφίσες κατά χιλιάδες και σε τεράστιο μέγεθος κοσμούσαν όλες τις πόλεις και τα χωριά της Ελλάδας. Και δεν απαντά στο πρόβλημά γιατί, οι συγκρούσεις του Δεκέμβρη, έγιναν μόνο στην Αθήνα, τον Πειραιά και τα προάστεια. Εκεί συνεπώς, υπήρξαν και τα θύματα των συγκρούσεων. Πουθενά αλλου δεν έγιναν πολεμικές επιχειρήσεις ανα τη χώρα

ή έκτροπα κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών συγκρούσεων. Επομένως αν η θεωρία αυτή ειχε κάποια βάση, τότε θα έπρεπε στους χώρους που έγιναν οι συγκρούσεις να γίνουν και οι πράξεις αντεκδίκησης.

Επειτα στις μάχες του Δεκέμβρη, δεν ειχε θύματα μόνο η μιά πλευρά. Πολλά περισσότερα υπήρχαν απ την πλευρα του λαού κατά του οποίου αδιάκρητα γύρισαν τις κάνες των πυροβόλων ξηράς και θάλασσας, τα αεροπλάνα και τα τάκνς των Αγγλικών στρατευμάτων που ειχαν άλλωστε και την ***Ρητή Εντολή*** *απ τον μέγα Τσιώρτσιλ, να «ενεργήσουν όπως θα ενεργούσαν εάν βρίσκονταν σε μιά κατεχόμενη πόλη ή χώρα» και τα όλπα των δυνάμεων της τότε «ελληνικής κυβερνήσεως» και των ενόπλων παρακρατικών. Του Τσιώρτσλ που ήθελε να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ-ΕΑΛΣ. Και η ομως κονιορτοποίηση ένος λαϊκού κινήματος σαν αυτό του ΕΑΜ, σημαίνει πρόθεση, σχέδιο, οργάνωση και ανθρώπους ανεύθυνους που θα υλοποιούσαν το σχέδο. Σημαίνει συγκεκριμένο στόχο : Να μειωθεί αυτός ο ΕΑΜικός χείμαρος απ το 60-70 και πλέον στο 10%.*

Για να επιτεφθεί αυτός ο στόχος, σημαίνει οτι αμέσως μετά την απελευθέρωση συλλαμβάνουμε, σκοτώνουμε και δολοφονούμε αδιάκρητα. Σημαίνει οτι για να μπορούν να γίνουν όλα αυτά με άνεση: α) αμφισβητούμε ή και διαγράφουμε στο συνολό της την προσφορά του λαού β) ευτελίζουμε την ανθρώπινη αξία και μηδενίζουν την ίδια τη ζωή. Γ) Σημαίνει οτι στην περίπτωση αυτήν δεν ισχύει ο σεβασμός στη μοναδικότητα και το ανεπανάληπτο της ζωής. Πολύ περισσότερο σημαίνει πως δεν ισχύουν τα οσα έλεγε ο κλήρος πριν απ την εκτέλεση στον ετοιμοθάνατο προκειμένου να του αποσπάση δήλωση μετανοίας με αντάλλαγμα τη ζωή οτι: « τη ζωή τη δίνει ο Θεός και αφού την δίνει ο Θεός, μόνο αυτό εχει το δικαίωμα να την πάρει».

Οι συλλήψεις οδηγούσας στην ασφάλεια και η ασφάλεια με τα βασανιστήρια στην εξορία και τα στρατοδικεία. Και τα στρατοδικεία με βαριές ποινές στις φυλακές και το απόσπασμα. Μετά το σταμάτημα των εκτελέσεων, οσοι ζήσαμε θα βγαίναμε απ αυτόν το λάκο των Λεόντων. Μετά το ερώτημα που μπήκε στον καθένα ηταν : τί Σόϊ θα ειναι άραγε αυτό το αύριο για μάς; Θα ειναι όπως τον ονειρευθήκαμε ή οχι. Οπως και να είναι δεν έχει σημασία αυτήν την ώρα. Εκείνο που μετρούσε, ηταν πως θα είσε ζωντανός, θα ζείς σαν άνθρωπος, εξω απ τα σίδερα της φυλακής και δεν θα ανασάνεις τον μουχλισμένο αέρα του κελιού. Και (να τι μας) με περίμενε, ύστερα από 16 και πλέον χρόνια φυλακή, οταν έστω και αργά ήρθε η ποθητή μέρα.

Εμείς αφήσαμε εναν αλλο κόσμο και οταν γυρίσαμε, όσοι γυρίσαμε, βρήκαμε εναν αλλο κόσμο με ολες τις δυσκολίες και τις επιπτώσεις που η προσαρμογή συνεπάγεται σε εναν τρόπο ζωής εντελώς διαφορετικό απ αυτόν που αφήσαμε.

Την πρώτη γεύση για το τί με περίμενε, μου την έδωσε ο Διοικητής Ασφαλείας της Θεσσαλονίκης, που όπως προέβλεπε του Βούλευμα έπρεπε να δίνω παρών. Με ρώτησε αν «έκανα δήλωση». Οταν του απάντησα οτι δεν έκανα η απάντησή του ηταν «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης». Ποτέ δεν ειχα νοιώσει ενα τέτοιο συναίσθημα, κάποια νύχτα στο κατεργό της Κέρκυρας τόσα χρόνια κρατούμενος οτι αυτό το αύριο που ονειρευόμουν για τους απογόνους θα γίνει και δικό σου ! Το ίδιο και σε λίγο πιό αυστηρό τόνο και η Ασφάλεια Βεροίας, με τη σύσταση οτι πρέπει να τα «ξεχάσω αυτά που ήξερα» και στο εξής αν θέλω να «περάσουμε καλά να κοιτάς τη δουλειά σου και μόνο». Και πράγματι ύστερα από λίγες μέρες αναζήτησα δουλειά.

Το μόνο πράγμα που πρόσφερνε η πολιτεία στον αποφυλακιζόμενο, ηταν ενα φύλλο πορείας που ίσχυε μόνο για το τρένο και το καράβι. Ολα τα άλλα ηταν πλέον δικό σου θέμα. Διατροφή, διαμονή ή αν η πόλη ή το χωριό δεν συνδέεται με τρένο ή το καράβι έπρεπε να πληρώσεις για να φτάσεις στον προορισμό σου.

Δυο λόγια για το πώς: Πριν απ την ίδρυση της ΕΠΟΝ, υπήρχε και λειτουργούσε η αντιστασιακή οργάνωση με την επωνυμία ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Μετά την ιδρυση της ΕΠΟΝ, η οργάνωση αυτή που υπήρξε προπομπός και η υποδομή της ΕΠΟΝ, συγχωνεύτηκε στην ΕΠΟΝ. Η ΕΠΟΝ ιδρύθηκε στις 23 του Φλεβάρη του 1943.Τα πρώτα διαφωτιστικά υλικά για την ίδρυση της ΕΠΟΝ τα έφερε ο σύνδεσμος από την Θεσσαλονίκη στο σπίτι του Σωτήρη Τουτούνα. Την επομένη μια κοπέλα που μου είπε πως την λένε Βούλα, σταλμένη από τον συναγωνιστή Τουτούνα, αφού μου έκανε γνωστή την ίδρυση της ΕΠΟΝ, μου ειπε οτι το βράδυ να πάω οπωσδήποτε στο σπίτι του.

Αφού είπαμε λίγα πράγματα για την ίδρυση και τους σκοπούς της Ιδρυσης και τη δουλειά που μας περιμένει μου έδωσε ενα τουρβά γεμάτο με διαφωτιστικό υλικό και σε συνέχεια μου είπε οτι το υλικό αυτό προορίζεται και πρέπει να μοιραστεί στα χωριά του κάμπου, με βάση το σπίτι του συναγωνιστή Πιλίδη στο χωριό Βρυσάκι. Και οτι εκεί με περιμένουν δυό συναγωνιστές:ο Καραγιαννίδης Κώστας και ο Αντώνης Μποζίνης δάσκαλο στο χωριό και οτι αυτοί θα με συνδέσουν με τις ΕΑΜικές οργανώσεις για το μοίρασμα και την αξιοποίηση του υλικού με βασικό σύνθημα: Λευτεριά Ζωή και Φώς Μόρφωση Πολιτισμός. Αυτή ειναι η πρώτη δουλειά που μου ειχε ανατεθεί εκτός πόλης.

Από το σπίτι μας που ηταν και ειναι επί της οδού Βερμίου 22, έφυγα μετά την ίδρυση της Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων και συγκεκριμένα τα μεσάνυχτα στις δέκα πέντε του Απρίλητου 1943, αφού πρώτα τη νύχτα έγραψα με ενα κάρβουνο στο σπίτι του κ Χαζτίκου που ηταν απέναντι από το δικό μας σπίτι και το μόνο σοβατισμένο τη λέξη ΕΠΟΝ και το σύνθημα. Με τον τρουβά γεμάτο έγγραφα: για τους σκοπούς, με προκηρύξεις και τρίκ που εξηγούσε τους λόγους για τους οποίους η ιδρύθηκε με προορισμό το χωρίο Βρυσάκι Ημαθίας και συγκεκριμένα στο σπίτι του κ Πιλίδη οπου και συναντούσα τον επιζήσαντα Νεολαίο από την πείνα εξόριστο Κώστας Καραγιαννίδη, μέχρι τότε υπευθυνος του ΕΑΜ Νέων και τον Αντώνης Μποζίνης Δάσκαλος από τη Βέροια, ο οποίος ηταν διορισμένος στο εκεί σχολείο και ξαναγύρισα στο σπίτι στις 24 Απριλίου 1962.

Υστερα από μια τόσο μακρόχρονη απουσία ηταν επόμενο η Μάνα μου προκειμένου να με χορτάσει-γνωρίσει και από το φόβο μήπως με ξανά «συλλάβουν» αφού της ειπα οτι εχω ενα ακόμα υπόλοιπο φυλακής, σχεδόν δεν με άφηνε να φύγω από το σπίτι. Αφού στο μεταξύ τελείωσαν και οι επισκέψεις των συγγενών, γνωστών και φίλων πέντε μέρες μετά συμφώνησε να βγούμε μαζί από το σπίτι. Μόλις βγήκανε ομως από το σπίτι στη γωνία μεταξύ Βερμίου και Αγίου Αντωνίου, ενας άγνωστος σε μένα και Μάνα μου άνθρωπος μας πήρε από πίσω. Εκτοτε και μέχρι την 21η Απριλίου που με ξανάσυνέλλαβαν ηταν η σκιά μου.

Οπου και αν αναζήτησα δουλειά βρήκα κλειστές τις πόρτες. Και αυτές που με δέχονταν η Ασφάλεια την επομένη... Οι μέρες περνούσαν και οι ανάγκες μεγάλωναν. Δεν ένοιωθα άνετα να με συντηρεί η ενηντάρχονη (90) Μητέρα μου. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία (92). Αυτός ο Ηρωας, που

ξεπροβόδησε τρία παιδιά της στον αλβανικό πόλεμο και τέσσερα στην Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση περήμενε πέντε περίπου χρόνια να απολυθεί το ενα της παιδί απ την εξορία και τον άλλο σχεδόν δεκαέξη απ τη φυλακή. Και το πιό ωραίο ειναι οτι για να μου κάνουν πιό δύσκολη τη ζωή, με έπιαναν στη διασταύρωση μεταξύ Βενιζέλου και Μεγάλου Αλεξάνδρους, και πριν μου κάνουν σωματική έρευνα μου ζητούσαν να τους δώσω το περίστροφο, που δεν ειχα λέει παραδώσει οταν αποστρατεύθηκα απ τον ΕΛΑΣ.

Τα πράγματα δυσκόλευαν και Δουλειά πέρα από ενα ή το πολύ δυό μεροκάματα δεν μπορούσα να κάνω στον ίδιο εργοδότη. Είδα και απόειδα που λέει ο λαός, πήγα και ζήτησα δουλειά στο ασβαστοποιϊο του κ Μπάκη. Πράγματι μου είπε πως χρειάζεται εναν εργάτη και την επομένη να πάω στη δουλειά. Η δουλειά που θα έκανα ήταν να ρίχνω πέτρες στο καμίνη. Πήγα όλο χαρά στο σπίτι.

Δεν πρόλαβα ομως να κάνω και τρίτο μεροκάματο. Την Τρίτη μέρα που πήγα ο επιστάτης μου είπε πως «πήραν ενα αλλο στη θέση μου» και να περάσω το Σάββατο να πληρωθώ. Την πληρωμή την έκανε ο ίδιος ο κ Μπάκης, με τον οποίο αργότερα γίναμε και φίλοι. Οταν με είδε με ρώτησε «Καλά τί τους έκανες και επέμεναν τόσο πολύ να σε διώξω απ τη δουλειά»;

Τον Αύγουστο του 1964 παντρέφτηκα. Λίγες μέρες όμως πριν συγκεντρώσω τα απαραίτητα διακιολογητικά για την τέλεση του γάμου, ο Ασφαλίτης που με παρακολουθούσε, με πλησίασε-προειδοποίησε οτι «δεν μπορώ να πάω γαμήλιο ταξίδι» χωρίς συγκεκριμένη άδεις. Για το σκοπό αυτό πήγα στο Διοικητή Ασφαλείας, ο οποίος με παρέπεμψε στον Εισαγγελέα. Ο κ Εισαγγελέας μου είπε να του υποβάλλω αίτηση την οποία και υπέβαλα. Και μετά δυό ή τρείς μέρες η Ασφάλεια με την υπαρ 34/774/17 μου έδωσε, την αντίστοιχη άδεια.

«5 ΗΜΕΡΟΝ ΑΔΕΙΑ : Λαβοντες υπ όψιν υποληθείσαν ημίν αίτησιν του Κόγια Νικολάου του Γεωργίου, τελούντος υπο αστυνομικήν επιτήρησιν, κατόπιν κλπ...Επιτρέπομεν εις τον ανωτέρω όπως μεταβεί δια γαλήλιον ταξίδιον δια (5) ημέρας είς Καβάλαν- Βόλον και Θεσσαλονίκη (για τα Γιάννενα που ζήτησα μου είπαν πως δεν εχουν διαθέσιμη δύναμη), καθίν δέον να επανέλθη και να παρουσιασθή είς την υπηρεσίαν Χωρ/κής προς θεώρησιν της παρούσις. Εν Βεροία τη 16 Αυγούστου 1964. Ακολουθεί η υπογραφή

Το ίδιο συνέβαινε κάθε φορά που έπρεπε να μετακινηθώ στις πόλεις του Νομού: Αλεξάνδρεια, Μελίκη, Νάουσα και τα χωριά ακόμα.

Με την υπ αρίθ 34/ 774/ 29 μου χωρηγήθηκε φύλλον 5νθημέρου Αδείας: Επιτρέπομεν εις τον υπο Αστυνομικήν επιτήρησιν Κόγιαν Νικόλαον του Γεωργιου και της Μαρίας γεννηθέντα (από λάθος) το έτος 1925 (αντί για 1923) είς Βέροιαν και διαμένοντα εναύθα οδος Βερμίου 22 όπως μεταβή εις Αλεξάνδρειαν, Νάουσα και Μελίκην προς τακτοποίησιν ατομικών του υποθέσεων. Η παρούσα ισχύει από 16/2/1966 και ώρα...και λήγει ... ότε οφείλει να ευρίσκεται εις την θέσιν του. Ούτος οφείλει οπως παρουσιασθή εις τας κατά τόπους Αστυνομικήν Αρχήν προς θεώρησιν της παρούσης. Εν Βεροία τη 15 Φε/ρίου 1965. Ακολουθεί η υπογραφή.

Και σε συνέχεια γίνεται η θεώρηση από τις κατατόπους Ασφάλειες. Εθεωρήθη : δια την άφιξήν του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερών. Εν Αλεξανδρεία

16/2/1966. Ακολουθεί υπογραφή. Και Εθεωρήθην Δια την άφιξην του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερόν. Μελική ακολουθεί υπογραφή. Και σε συνέχεια: Εθεωρήθει δια την άφιξίν του σήμερον και την αναχώρησίν τους αυθημερόν Νάουσα τη 19 Φεβ/ρίου 1966. ακολουθεί υπογραφή.

Εκτός απ την ποινή και τη δήμευση των περιουσιακών στοιχείων που δεν συμπεριελήφθει στην απόφαση επειδή ο Πατέρας μου, που είχε πεθάνει τον Σ/μβρη του 1944, άφησε με διαθήκη την επικαρπεία της περιουσίας που θα κληρονωμούσα μετά τον θάνατό της, στη Μητέρα μου. Μου στέρησαν για δέκα χρόνια και τα πολιτικά μου δικαιώματα, την οποία στέρηση και με την υπ αρίθ 1300/α 26/11/1952 αποφάσεως του «αναθεωρητικού» δικαστηρίου Αθηνών διατήρησε.

Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου . Τόπος γεννήσως Βέροια το 1923. Στοιχεία ταυτότητας του ανωτέρου, ποινική κατάσταση του ανωτέρου Κόγια Νικολάου εκ του ποινικοί Μητρώου της Εισαγγελίας Βεροίας: Καταδικασθίς δια της υπαρ 1300 ά την 26 1952 αποφάσεως Αναθεωρητικού Δικαστηρίου Αθηνών επι παράβαση του αρθρ 2{1 Γ! / ψηφίσματος 46 εις κάθερξιν 20 ετών και την στέρησιν πολιτικών δικαιω μάτων επι 10 έτη-απεφυλακίσθη την 24/4/1962, υπολογιζομένου 97 ημερών εργασία βάση του αρθρ 25 Ν 2050/52 και επιπλέον αναστολής της ποινής του υπολοίπου της ποινής του ανερχομένη εις 5 ετών, 11 μηνών και 11 ημερών δυνάμη του άρθρ 105-110 του Π.Κ κατόπιν της υπ αριθ 428 23/4/62 βουλεύματος Συμβουλίου πλημ/ κων Πειραιώς.

Βεβαιούται το παρόν εκδιδομένον αιτήσει του ανωτέρω και συμφώνως προς τας ισχυούσας μέχρι σήμερων περί ποινικού Μητρώου διατάξεις.Εν Βεροία τη 6η Ιουλίου 1965. Ο Γραμματεύς Μ. Μπεσικάρης.

Μα και οταν το 1970, γύρισα απ την τριετή εξορία και πάλι δεν με άφηναν σε χλωρό κλαρί οσον αναφορά τη δουλειά. Υστερα από πολλές προσπάθειες κατόρθωσα να πιάσω δουλειά στην φαρμακευτική εταιρεία ΗΕΜΙΚΑ, σαν εκπρόσωπός της στην Κεντροδυτική Μακεδονία. Το αντικείμενο της δουλειάς ηταν η επίσκεψη και η ενημέρωση των Γιατρών, οσον αφορά τη λειτουργία και χρήση των φαρμάκων και τα φαρμακεία της περιοχής προκειμένου να παίρνου παραγγελίες. Η Ασφάλεια με υποχρέωνε πριν επισκεφτώ τους Γιατρούς και τα Φαρμακεία των πόλεων που επισκεπτόμουν, κάθε φορά να δίνω πρώτα παρών στην Ασφάλεια, όπου συγχά μου έκαναν σωματική έρευνα και με απειλούσαν. Με παρακολουθούσαν κατά πόδας. Μαλιστα μια φορά που πριν πάω στην Ασφάλεια Κατερίνης επισκέφτηκα το φαρμακείο της Δ/ας Καίτης Κουκουβίτου. Πριν καλά καλά προλάβω να πάρω την παραγγελία με συνέλαβαν, με αποτέλεσμα να χάσω λόγω αυτών των δεδωμένων τη δουλειά μου.

Τις εργασιακές μου υποθέσεις σε σχέση με την εταιρεία τις ειχα αναθέσει στον Δικηγόρο κ Κώστα Καπανίδη, τον οποίο ενημέρωσα για τη συμπεριφορά της ασφάλειας και τις επιπτώσεις που ενέργειες αυτές εχουν στη δουλειά μου. Οι πωλήσεις έπεφταν, ορισμένοι Γιατροί οταν μάθαιναν οτι ειχα ανοιχτούς λογαριασμους με την Ασφάλεια...το ίδιο και τα φαρμακεία. Για να μήν χάσω τη δουλεία ο κ Κώστας Καπανίδης και ο κ Τασινόπουλος Δημήτριος, πήγαν με πρωτοβουλία τους και έδωσαν ένορκη κατάθεση στο Ειρηνοδικείο Βεροίας. Η Εκθεση Ενόρκου Βεβαιώσεως των όσων αναφέρω πιό πάνω υπάρχουν στο αριθμό 34, του Ειρηνοδικείου Βεροίας.

Στην μεταπολεμική περίοδο η άρχουσα τάξη έδειξε τον πραγματικό της εαυτό. Αντί να αρπάξει την μοναδική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε ύστερα απ το 21, να συμπαραταχθεί με το λαό και να απαλλαγεί απ την ξένη εξάρτηση η ίδια και η χώρα, προτίμησε για άλλη μια φορά τους ξένους απ το λαό, που θα την στήριζε για τον απογαλακτισμό της απ την ξένη εξάρτηση. Κολλημένη σαν στρύδι στο σώμα των δυνατών ξένων αποδείχθηκε, οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της ταξικά συμφέροντα.

Για ενα λαό όπως ο δικός μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μια υπόμνηση για τα δεινά του όποιου διχασμού και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει, αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο, θα ειναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο. Τα λογια ομως του Θουκυδίδη, που έρχονται απ το βάθος 24 αιώνων, σχετικά με τους πολέμους και κυρίως τους εμφυλίους, πρέπει οχι μόνο να μείνουν αλλά και να αποτελέσουν τον μελλοντικό μπούσουλα των Ελλήνων. ο Θουκυδίδης λέει : «... Οσοι δε βουλησονται των τε γενομενων το σαφες σκοπειν και των μελλοντων ποτε αυθις κατα το ανθρωπειον τοιουτων και παραπλησιων εσεσθαι ωφελιμα κρινειν αυτα αρκουντως εξει». Ας τον διαβάσουν οι σημερινές και οι επερχόμενες γενιές, Ίσως τα μαθήματα που προσφέρουν οι απόψεις τουνα να ειναι αποτελεσματικότερα. Και κυρίως να μην φοβηθούν οπως φοβούνται οι νικητές του μετακατοχικού εμφυλιου να μήν αποκαληφθούν οι φυλακισμένες μνήμες.

Οπως γράφω και σε αλλο σημείο, γεννήθηκα στη Βέροια, στις 23 Ιουνίου του 1923 στη σημερινή οδός Βερμίου 22. Οι γονείς μου Γεώργιος και Μαρία το γένος παλικάρια και τα τρία εν ζωή μεγαλύτερα αδέρφια απ τα οκτώ που απέκτησαν ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές. Πατέρας μου και ενα απ τα αδέρφια μου με τα (γιδοπρόβατα) και τα άλλα δύο με τις μεταφορές (καραβάνια-κυρατζίδες). Εμένα αφού δεν υπήρχε θέση στην κτηνοτροφία και το καραβάνι και με την προοπτική της αστικοποίησης της ζωής με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη. Ο Χίτλερ χρειάζονταν κατσικίσια δέρματα, προκειμένου να ποδέσει το σώμα των αξιωματικών με αξιοπρεπή μπότες. Το μεταξικό καθεστώς για να εξασφαλίσει τα κατσικίσια δέρματα στο Χίτλερ, χαρακτήρισε τα γίδια καταστροφείς του δάσους και υποχρέωσε τους κατόχους να τα πουλήσουμε σφάζοντάς τα. Λόγο της μεγάλης προσφοράς οι τιμές του κατσικίσου κρέατος ηταν μηδαμινή. Με τον τρόπο αυτό η οικογένειά μας έχασε ενα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο. Τα αδέρφια μου ειχαν δημιουργήσει δικές τους οικογένειες.

Με την κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία στις 28 Οκτώμβρη του 1940, και τα τρία αδέρφια μου επιστρατεύτηκαν και την επόμενη 29/10/40 επιτάχθηκαν και ολα τα άλογα και μουλάρια που ειχε ο Πατέρας μου. Το ίδιο έγινε και με τα ζώα που ειχαν τα αδέρφια μου. Μας έμεινε μόνο ένα και αυτό επειδή ηταν κουτσό. Με αυτό το ζώο έπρεπε να ζήσουμε όλοι όσοι μείναμε πίσω. Οι γονείς μου, εγώ, οι τρείς γυναίκες των επιστρατευμένων και τα εννέα την εποχή εκείνη παιδιά τους.

Από μικρό παιδί με δίδαξαν οι γονείς μου, οι οποίοι δεν ηταν πολύ πλούσιοι αλλα λόγω συγκυρίας...με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις αλλά με ηθικό υπόβαθρο και ανθρωπιά, να σέβομαι τον εαυτό μου και τους συνανθρώπους

μου. Αυτή την ηθική επιταγή τους την έκαναν βίωμα και τρόπο ζωής. Δεν την παραβίασα ποτέ και παντότε θα τους θυμάμαι και θα τους ευγνωμονώ, οχι μόνο που με έφεραν στο κόσμο αλλά και για τα εφόδια που μου έδωσαν. Αυτοί μας έμαθαν εμένα και αλλά τρία μου αδέρφια, οτι η διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας για να ειναι πραγματική ελευθερία πρέπει να ειναι θεμελιωδώς συλλογική. Ο Πατέρας μου πέθανε πριν από την απελευθέρωση στις 19 του Σεπτέμβρη του 1944 και δεν έζησε το δράμα που έζησε η Μητέρα μου... τη σύλληψη πρώτα του μεγάλου αδερφού μου Αντώνη, την καθημερινή κλούβα, τα δεκαέξι χρόνια που έμεινα εγώ στη φυλακή. Πέθανε στις 19 Αυγ/του 1965, και δεν έζησε τα τρία δύσκολα χρόνια 1967-1970 της εξορίας. Αυτά τα έζησε η συζυγός μου και η δεκά (13) δεατριάμηνη κορούλα μας.

Αλλωστε, αυτή η διάπλαση του χαρακτήρα μου με οδήγησε στις τάξεις του προοδευτικού κινήματος. Εκεί μέσα ζυμώθηκα με τον υπέροχο κόσμο της Αριστεράς και ολοκλήρωσα την πίστη μου και το χρέος που εχω να προσφέρω ό,τι μου ειναι μπορετό στο κοινωνικό σύνολο. Γι αυτό και δεν μετακινήθηκα απ το χώρο της Αριστεράς, στον οποίο οχι μόνο βάθαινα αυτά τα κοινωνικά διδάγματα, αλλα απόκτησα και πρόσθετα σε αρμονία με τα πατρογονικά γιατί, παρ ολα όσα μεσσολάβησαν, η ένταξή μου σε αυτόν το χώρο έδωσε αλλο περιεχόμενο στη ζωή μου. Παραμένω πιστός στο όραμα και τα ιδανικά για ενα Σοσιαλισμό κοινωνικά αυτοδιαχειριζόμενο, με Ανθρώπινο πρόσωπο.

Ενα οραμά ανθρώπινης ζωής, ιδανικά αγάπης, ζωής και πολιτισμού που ενστερνιστήκα στα χρόνια της χρυσής νιότης μου-μας και από τότε ριζώθηκε βαθιά μέσα μου. Με αυτό το όραμα συνδεδεμένο με τα ιδανικά ζωής και πολιτισμού ηταν που ομόρφυνε τη ζωή μου, τα έζησα με τον κόσμο της Αριστεράς. Σ αυτόν τον κόσμο ανήκω και σ αυτόν παραμένω πιστός.

Και κάτι ακόμη, που για μένα εχει ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα. Οταν, μέσα στον ίδιο μας χώρο, ήρθαν τα δίσεκτα χρόνια και ζήσαμε πολλές δυσκολίες και γίναμε μάρτυρες απαράδεκτων ενος πολιτικού κατεστημένου που αδίκησε και σπίλωσε, έντιμους και αξιοθαύμαστους αγωνιστές, διατήρησα την ανεξαρτησία της γνώμης μου και δεν σιώπησα. Ξεκαθάρισα από πολύ νωρίς, οτι για παρόμοιες αρνητικές εκδηλώσεις δεν έφτεγε η Αριστερά ούτε η Σοσιαλιστική ιδεολογία, αλλά οι άνθρωποι, οι συγκεκριμένοι ανθρωποι. Ανθρωποι, ιδιοτελείς και ανίκανοι που την καπιλεύτηκαν. Διατήρησα σταθερά την ατομική μου γνώμη και την κριτική μου σκέψη για το τί σημαίνει Αριστερά και δεν αποδέχθηκα αβασάνιστα, ενέργειες, πράξεις η παραλείψεις που δεν με εκφράζανε.

Η σχέση μου με την Αντίσταση και το ΚΚΕ ηταν μονόδρομη, ηταν σχέση μακρόχρονου αγώνα και προσφοράς. Η σχέση αυτή δεν περιείχε στοιχεία προσωπικής πολιτικής και αντιπαροχών. Προτίμησα τους δύσκολους και μοναχικούς δρόμους (οχι βέβαια αυτούς που οδηγούν στην απομόνωση) και αυτό γιατί ενα απ τα απόλυτα πιστεύω μου ειναι, οτι οι εξουσίες και οι ιεραρχίες έρχονται και παρέρχονται και εκείνο που μένει πέρα και πίσω απ τον καθένα και θα πρέπει να μας κατευθύνει ειναι οι ανθρώπινες αξίες. Στόχος και προοπτική όλων των αγώνων ηταν και παραμένει, η δημιουργία μιας Σοσιαλιστικής κοινωνίας στην οποία να γενιούνται και να πεθαίνουν άνθρωποι με ελεύθερη σκέψη, κρίση και άποψη και όχι μια κοινωνία με ανθρώπους υποταγμένους στην αδηφάγη βούληση και εκμετάλλευση των ισχυρών. Μια

κοινωνία με ανθρώπινο πρόσωπο και ανθρώπινες αξίες. Αυτές θέλω, προσπαθώ και θα προσπαθήσω να υπηρετώ μέχρι το τέλος της ζωής μου.

Βεβαια, η ήττα του Λαϊκού κινήματος άφησε και σε μένα, οπως και σε όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, ενα βαθύ, εκτεταμένο και αγιάτρευτο τραύμα. Ο χρόνος απάλυνε τον πόνο, αλλα δεν τον γιάτρεψε. Ο «πανδαμάτωρ» χρόνος, δε θα σβήσει ποτέ απ τη θύμηση τις απανωτές σκληρές και απάνθρωπες δοκιμασίες που πέρασα εγω μαζί με όλους τους συναγωνιστές μου της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης, για το μεγάλο και ασυγχώρητο «έγκλημα» που ειχαμε διαπράξει: να ανταποκριθούμε στο πανεθνικό προσκλητήριο του ΚΚΕ και σε συνέχεια του ΕΑΜ και να ενταχθούμε εθελοντές στον αγώνα για την απέλευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας μας. Με δυό βασικά μας σύνθημα α): Κανένας Γερμανός, Ιταλός και Βούλγαρος στρτιώτης, δεν θα πρέπει κοιμάτε ήσυχος στο σπίτι, τον στρατώνα και τη σκοπιά και β) Να μήν γυρίσουν πίσω οσοι ειχαν την κακή τύχη να υπηρετήσουν τον Χίτλερ στην Ελλάλα. Και από ότι φαίνεται κάναμε πράξη και τα δυό συνθήματα. Απόδειξη οτι δεκάδες χιλιάδες Φρίτς δεν γύρισαν στη Γερμανία. Η Αντίσταση ηταν ενα Λουλούδι, Ανοιξης και Ελπίδας, γιατί τέτοια ηταν η Αντίσταση στη βαρυχειμωνιά της ξενικής κατοχής.

Αναλογίζομαι πόσο διαφορετική θα θα ηταν η πατρίδα μας, πόσο καλύτερα θα ζούσε και θα ευημερούσε στο σύνολό του ο λαός μας, αν οι μεγάλοι σύμμαχοί μας-απο Δύση και Ανατολή-δεν μας «αγαπούσαν» τόσο παράφορα και δεν αυτοανακήρυσσονταν προστάτες μας, αν μας άφηναν μόνους να διαφεντέψουμε τα του οίκου μας. Μόνοι μας μακριά από επιρροές και υποδείξεις των ξένων. Θα νοικοκυρεύαμε πολύ καλύτερα την Ελλάδα μας, που ειναι και το μεγάλο μας σπιτικό.

Οπως γράφω και πιό πάνω στα μέσα του Φλεβάρη του 1942 οργανώθηκα στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Το σύνθημα του ΕΑΜ-Νέων ηταν Ενα και ο χαρακτήρα του μαζικός «ο φασισμός δεν θα περάσει» και σε συνέχεια το Φλεβάρη του 1943 πέρασα στην ΕΠΟΝ. Με την ίδρυση της ΕΠΟΝ Ενας Νέος Ζωογόνος Ανεμος έπνεε απ άκρου σ άκρου στην Ελλάδα. Οι δρόμοι γέμισαν με Νιάτα και Ζωή. Το αγωνιστικό περιεχόμενο της ΕΠΟΝ περικλείονταν στο σύνθημα : Λευτεριά, Ζωή και Φώς, Μόρφωση, Πολιτισμός. Και τον Μάρτη του 1944 εντάχθηκα στον ΕΛΑΣ.

Η γενιά μας και ειδικά η γενιά της ΕΠΟΝ, με τη ζωή και τους αγώνες άφησε πίσω της μια φωτεινή γραμμή. Μια γραμμή που σηματοδότησε το περασμά της με το ηθος, το θάρρος, την πάλη με την πέννα και το όπλο και κυρίως των ιδεολογικών συγκρούσεων, με κύριο μέλημα ανοίξει ο δρόμος της παιδείας των πολιτών και παιδαγωγικός χαρακτήρας του κράτους, ετσι ώστε να ξεφύγουμε απ την καθιερωμένη και αποστεωμένη αντίληψη οτι ο λαός πρέπει πάντοτε να παραμένει ανήλικος και συνεπώς, ψίχουλο με ψίχουλο, πρέπει να του προσφέρεται το ψωμί της Επιστήμης, της Κουτρούρας και της Ελευθερίας.

Ολόκληρη η περίοδο της Κατοχής και της Αντίστασης επέδρασε βαθύτατα στον χαρακτήρα μου, στη σταδιοδρομία μου και στη σκέψη μου γενικά. Και ειδικότερα η δράση μου στην ΕΠΟΝ, άφησε πολύ βαθιά τα ίχνη στη συγκρότηση του Ειναι και τη σκέψη μου. Και οχι μόνο στο διανοητικό, αλλα και στο συναισθηματικό επίπεδο. Ειμαι βαθύτατα συνδεδεμένος συναισθηματικά με την περίοδο αυτή. Το ίδιο και με τους Ανθρώπους που αγωνίστηκα μαζί τους σε αυτήν την περίοδο την τόσο κρίσιμη και τόσο επικίνδυνη για τη πατρίδα και

τη ζωή μας. Την εποχή που τα παίζαμε ολα κάθε λεπτό και αυτό ακόμα το κεφάλι...Και επέδρασε βαθύτατα στο Ειναι μου αυτή η περίοδο, γιατί έκτος απ την αγωνιστική πλευρά η περίοδος αυτή αποτελεί τη σύγχρονη πνευματική κληρονομιά για τους ιστορικούς και τις γενιές που έρχονται...

Η τετράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητα τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική, πολιτιστική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει ομως αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε οχι να καταγραφούν οπως ακριβώς έγιναν και οχι οπως μας αρέσει. Και το λέω αυτό γιατί οι εξουσίες πάντα εύρισκαν και βρίσκουν τρόπους « επιστήμονες, δημοσιογράφους και ιστορικούς και να γνωμοδοτήσουν και να πλαστογραφίσουν γεγονότα και την ιστορία και οι τα Φαιά φορούντες να τις ευλογίσουν. Η ιστορία, όμως, δεν ανέχεται ψευδεπίγραφα ούτε απάλειψη ευθυνών-όπου και οταν υπάρχουν. Η φατριαστική ή η στρατευμένη ιστορία- έλεγε ο αξέχαστος Ηλίας Ηλιού-ειναι παραποίηση της ιστορίας. Και ισχύει γι αυτήν ο αφορισμός του Ταλλεϋράνδου :«Τίποτε δεν φιάχνεται τόσο εύκολα, όσο τα γεγονότα».

Με αυτές τις ιδέες, αρχές για πανανθρώπινες αξίες: ελευθερίας, ισονομία, Ισηγορίας-δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης στα θεμελιώδη δικαιώματα της εργασίας, της γνώσης, της συμμετοχής και της διαφορετικότητας, μπολιάστηκα από τότε που τις πρωτογνώρισα-οργανώθηκα και αγωνίστηκα με τις μικρές και λίγες δυνάμεις, να γίνουν τρόπος και στάση ζωής. Με αυτές πορεύομε μισό και πλέον αιώνα. Και θα συνεχίσω και στο υπόλοιπο του βίου μου να πιστεύω, πως ούτε ηταν, ούτε ειναι λάθος ο δρόμος που διάλεξα.

Και θα πορεύομαι σ αυτόν το δρόμο μέχρι το τέρμα του βίου μου, γιατί στη χώρα μας όπως γράφει στο γνωστό ποίημά του :«Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου», ο εθνικός μας βάρδος Κωστής Παλαμά αναφερόμενος στην καταστροφή της πόλης και έμμεσα στην ήττα του 1897, για να δώσει κουράγιο στο εθνος των Ελλήνων να μή λιγήσει, μα και να προετοιμαστεί για νίκες έλεγε στο συγκεκριμένο ποίημα «Και μη έχοντας πιό κάτου άλλο σκαλί να κατρακυλίσει πιό βαθιά/ στου κακού τη σκάλα, για τ'ανέβασμα ξανά που σε καλεί / θα αιστανθής να σου φυτρώνουν, ώ χαρά! / τα φτερά / τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα»!

Για άλλη μια φορά η χώρα στη διάρκεια της καταχής διέτρεξε τον κίνδυνο να «κατρακυλίσει βαθιά στου κακού τη σκάλα», να γίνει ενδοχώρα του Γ! Ράϊχ.Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας ειχε μοιραστεί σε τρείς ζώνες τη Γερμανική, την Ιταλική και τη Βουλγαρική.Τα πάντα ειχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που οχι μόνο βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο των κατακτητών, αλλα σαν κήρυκες της υποταγής πλειδοτούσαν κιόλας.

Ηταν αυτοί που την εγκατάλειψαν λαό και χώρα στις πιο δύσκολες στιγμές. Ηταν αυτοί που θεωρούσαν την κατοχική κατάστηση δεδομένη για τη χώρα. Ηταν αυτοί που έλεγαν στερνώρια τη φωνή οτι οι Γερμανοί δεν ήρθαν για να φύγουν. Ηταν αυτοί που οχι μόνο έλεγαν αλλά και πίστευαν οτι ο φασισμός ηταν το κατ' εξοχήν σύστημα διακυβέρνησης στην Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας που ειχε την μεταξική υποδομή. Ηταν οι μαυραγορίτες και οι τυχάρπαστοι, που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία, οι οικιοτήδες,

αυτοί που της γύρισαν την πλάτη. Αυτοί που την εγκαλούσαν και αυτοί που την πολέμησαν ένοπλα σε συνεργασία με τους κατακτητές. Και κυρίως ηταν:

Οι δυό μορφές « ληστοσυμμορίες διάσωσης» με δυό σκέλη η καθεμιά. Το ενα σκέλος σε συνεργασία με τους κατακτητές με εργαλεία τους καταδότες και τους χαφιέδες, συνελλάμβανε αγωνιστές και αθώους πολίτες. Και το αλλο σκέλος έπαιζε το ρόλο του διαμεσολαβητή ανάμεσα στους κατακτητές και τους οικίους του συλληφθέντα: Οταν «μάθαιναν για τη σύλληψη» με εναν ιδιόμορφο τρόπο πλησίαζαν τους γονείς, τα αδέρφια, τους συγκενείς και φίλους ακόμα λέγοντά τους οτι έχουν σίγουρες προσβάσεις «γερό δόντι» για την διάσωσή του από τον εγκλεισμό στο στρατόπεδο η τη φυλακή, από βασανιστήρια, την αποστολή σαν όμηρο στη Γερμανία, το στρατοδικείο και από το εκτελεστικό απόσπασμα ακόμη.

Επειδή τα ποσά που ζητούσαν οι διαμεσαλοβητές και για τη (σύλληψη ακόμα) ηταν τεράστια, η απάντηση ηταν οτι από τα χρήματα αυτά το μεγαλύτερο μέρος, αν οχι ολόκληρο το ποσόν, θα το πάρουν αυτοί που θα διακινδυεύσουν το κεφάλι τους (και ειναι πολλοί αύτοι που έπρεπε να...) και οτι αυτός απλώς εκείνο που θέλει και επιδίωκει πάντα και με δικό του κίνδυνο ηταν να μην «χάνούν τη ζωη τους Ελληνες» αφού υπάρχει τρόπος να διασωθούν εστω με μια μικρή θυσία. Βέβαια θα πάρει και αυτός (κατιτί) αυτό αυτά, αφού και αυτός διατρέχει τον ιδιο αν οχι μεγαλύτερο και αυτό γιατί, αν γίνει γνωστή μια τέτοια πράξη θα διακινδυνεύσει και αυτός το κεφάλι του. Το «κατηγορητήριο θα ειναι διαφθορά του στρατού του Γ! Ράϊχ και η ποινή θάνατος».

Η δεύτερη μόρφη εταιρείας«ληστοσυμμορίας» ηταν αυτή που μάζευαν πληροφορίες γύρω από τα περιουσιακά στοιχεία σε ακίνητα του συλληφθέντα ή της οικογένειάς τους. Με βάση της πληροφορίες αυτές εκ των πραγμάτων γνώριζαν οτι το ποσόν που ζητούσαν οι διαμεσολαβητές ηταν τόσο μεγάλο που μόνο με την εκποίηση αυτών των περιουσιακών στοιχείων μπορούσε να συγκεντρωθεί.. Και τότε για να τα αρπάξουν μεσοτιμής, έμπαινε σε κίνηση ο μηχανισμός της «διάσωσης» με δήθεν πληροφορίες οτι «ο δικό σας» εχει χαρακτηριστεί επικίνδυνος, και σε λίγες μέρες θα σταλεί σε στρατόπεδο της γερμανίας, ή οτι θα καταδικαστεί σε μεγάλη ποινή σαν κομμουνιστής και ενδεχομένως θα εκτελεσθεί αν δεν ενεργήσεται εγκαίρως να αξασφαλίσετε το ποσόν που σας είπαμε κλπ,κλπ,.τον «χάσατε τον άνθρωπό σας, ενώ μπορούσατε με μια μικρή θυσία να τον γλυτώσετε απ του χάρου τα δόντια» και ας τον ειχαν αυτοί βάλει στου χάρου το στόμα. Δυστυχώς στο παιχνίδι της κατάδοσης και του χαφιεδιμού με εντολή του κ Εντυ, εκπροσώπου του Τσιόρτσιλ στην Ελλάδα μπήκε και η αγγλική αποστολή.

Ετρεχαν αναμαλλιάρες οι Μάνες, σε συγγενείς, γνωστούς και φίλους να συγκεντρώσουν το «αιτούμενο ποσόν» και οταν αυτό δεν ηταν μπορετό νάτος ο αλλος εταίρος που θα «διευκόλυνε» την οικογένεια και θα αγόραζε το ακίνητο σε μια «καλή τιμή αφού επρόκειτο να σωθεί η ζωή Ελληνα!». Και το πιό τραγικό και ανήκουστο έγκημα, ειναι πως αν ο συλληφθής ειχε χαρακτηριστεί από το καθεστώς μεταξά, από τους εν Ελλάδι Αγγλους πράκτορες (που κατ εντολή του Εντυ έπρεπε να συνεργασθούν με Γερμανούς και ελληνες παράγοντες να καταδίνονται και να συλλαμβάνονται στελέχη του ΕΑΜ και ειδικά κομμουνιστές) και την ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση σαν στέλεχως του ΕΑΜ ή κομμουνιστής, και σαν κομμουνιστής έπρεπε να εκτελεστεί συνέβαινε το ακόμα

πιό τραγικό, ανήκουστο και τραγελαφικό. Εκτός από εξαιρετικές περιπτώσεις οταν εισέπραταν το αιτούμενο ποσόν, πράγματι ο συλληφθής απολύονταν από το στρατόπεδο, η μεταφορά του στη γερμανία αναβάλονταν, ακόμα και αυτή η δίκη αναβάλονταν και πολλές φορές απολύονταν από το στρατόπεδο. Αν ομως αυτος, που ενώ κατάβαλε το αιτούμενο ποσόν στην ληστοεταιρεία και απολύθηκε από στρατόπεδο, ηταν ομως στέλεχος του ΕΑΜ η κομμουνιστής και έπρεπε να καταδικαστεί, οι ίδιοι μηχανισμοί φρόντιζαν να τον ξανά συλλάβουν για να υποστεί τις οποιες συνέπειες του ειχαν αρχικά καταλογίσει. Παρόμοια δεδομένα έζησαν οχι μόνο η οικογένειά μας αλλά και ολες σχεδόν οι οικογένειες των αντιστασιακών που συνελλήφθησαν και διέτρεχαν τον ιδιο κίνδυνο μετά την απελευθέρωση, Αν υπήρχε κάποια διαφορά αυτή συνίσταται στο γεγονός, οτι τώρα τις «συμμορίες διάσωσης» τις συγκροτούσαν και τις λειτουργούσαν οι εθνικόφρονες. Και πιο τραγικό, ανήκουστο τραγελαφικό ειναι το γεγονός, οτι η συναλλαγή αυτή δεν γινόταν με τους κατακτητές οπως στη κατοχή, αλλά με το ίδιο το ελληνικό κράτος!

Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοση χρόνια της «ελεύθερης» ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Οι Γερμανικές στρατιωτικές μονάδες με το χαρτονόμισμα που τύπωναν στα κινητά τυπογραφεία απογύμνωναν τη χώρα και αποστράγγιζαν τη μισοπεθαμένη οικονομία της χώρας. Και ήρθε η Πείνα! Η πείνα!! Αυτή η φοβερή, ύπουλη και απολέμητη αρρώστεια!!!. Η Πείνα με το δερπάνι του χάρου απλωνόταν ολοένα στις πόλεις, την Ελλάδα. Μια ατελείωτη νύχτα και ενα μαύρο πέπλο θανάτου απλώνονταν απ άκρου σε άκρου πάνω απ την Ελλάδα. Και οχι μόνο. Τα τρένα έμφορτα με ο,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό διέθεται η Ελλάδα, περνούσαν σκεπασμένα και με ιλιγγιώδη ταχύτητα για την εποχή εκείνη από τον σηδιροδρομικό σταθμό της Βεροία με προορισμό την Γερμανία.

Αυτή η κατοχική νύχτα έπρεπε να τελειώσει. Επρεπε να ξανά χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει αυτό, να ανατείλει η ήλιος πάνω απ την Ελλάδα ηταν ο αγώνας. Μόνο με αυτόν τον εθελοντικό και υπέρ πάντων αγώνα, που καλούσε το ΕΑΜ θα ένιωθε η Ελλάδα να της ξανά «φυτρώνουν ώ χαρά τα φτερά, τα φτερά της τα πρωτινά της τα μέγαλα». Ηταν η στιγμή που ο κάθε Ελληνας έπρεπε, και ας ηταν υπο τριπλή κατοχή και άοπλος, να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο οχι, να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, σε έναν ανειρήνευτο αγώνα. Σε εναν αγώνα ζωής και θανάτου. Σε αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα καλούσε το λαό το ΕΑΜ, που στόχο ειχε τη δημιουργία ενός πλατιού εθνικού συνασπισμού πάλης για την επιβίωση του λαού, την απελευθέρωση της χώρας και την κατοχύρωση για πρώτη φορά μετά το 21 την εθνική ανεξαρτησία και τη λαϊκή κυριαρχία.

Ναι τα φτερά της τα μεγάλα, που θα τη βοηθούσαν οχι μόνο την απελευθέρωση της χώρας αλλά και το χτίσιμο μιάς νέας Ελλάδας. Μια Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες. Η Νέα Ελλάδα έπρεπε να χτιστεί πάνω στα ερείπια του αποδομημένου κράτους, με βασικό άξονα-αίτημα να ειναι η δικαιότερη κοινωνία, η σύνδεση της Δημοκρατίας με την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Να γίνει επιτέλους ύστερα από 120 χρόνια Εθνικά Ανεξάρτητη χώρα ουσία και περιεχόμενο και να πάρει τη θέση που της αξίζει, στην παγκόσμια κοινωνικό-οικονομική και πολιτικό-ιστορική της θέση μέσα στην κοινωνία των ανθρώπων.

Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, ειναι το γεγονός οτι η «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, αποτέλεσε για την Ελλάδα και το λαό μας ένα απ τους

μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ απ το 21 και μετά. Και τον διέτρεξε αυτόν τον θανάσιμο κίνδυνο α) :Λόγω της φύσης του κατακτητή. Οι δυνάμεις που κυβερνούσαν τον Ναζισμό εμφορούνταν απ τις πιό εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες, απ τις πιό βάρβαρες μεθόδους βίας. Οι φυλιτικές θεωρίες, ό άκρατος Γερμανικός σοβενισμός, η ευγονεία, η μή αναγνώριση σε ολόκληρους λαού το δικαίωμα στη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμένο το σχέδιο εξόντωσης, όλων των μή αρίων φυλών του πλανήτη. Το μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή ειναι μερικά απ τα στοιχεία που συνέθεταν τη φυσιογνωμία των κατακτητών. Η «νέα τάξη», δεν ηταν τίποτε άλλο απ αυτό που έγινε : Το σύστημα των μέτρων που εφαρμόστηκαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων απόρριψεις και εξόντωσης του διαφορετικού που προκαθορίστηκαν απ τις ναζιστικό-φασιστικές θεωρίες.

Η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων, δεν ηταν μιά απλή κατοχή αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός των κατακτητών ηταν να «αναμορφώσουν» για πάντα τον τόπο μας και να κάνουν τον ελληνικό λαό δούλο. Αλλωστε το κάψιμο των Καλαβρίτων ειναι ειναι ενδικτικό για τους σκοπούς που επιδίωκαν. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις βλέψεις τους στη Μεσόγειο που τις άρχισαν απ το 1916, με πρωτεργάτη τον Βασιλιά Κωσταντίνο, να εξυπηρετήσουν τις άμεσες πολεμικές ανάγκες και τους μονιμότερους μελλοντικούς στρατιωτικό-πολιτικούς και οικονομικού τους σκοπούς. Και σε συνέχεια τις κοσμοκρατορικές βλέψεις τους και ειδικά μετά την κατάκτηση της Ευρωπαϊκής Ηπείρου και τη βέβαιη κατάκτηση της τότε Σοβιετική Ενωσης.

Οι έννοιες φασίστας και αδίσταχτος, ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνει και η μια ειναι προϋποθέτη της αλλης. Οι φασίστες οπως ειπε ο Φόν Πάπεν, θέλενε να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την Ευρώπη μέχρι τα σύνορα της Τουρκίας. Απέναντι στο δόγμα του χίτλερ να κυριαρχήσει μια μόνη φυλή στον κόσμο κι ένας μόνο πλανητάρχης και όρισε για τη χώρα μας πως πρέπει να γίνει χώρα Τσομπάνηδων και Γεωργών. Οι λαοί και πρώτος ο δικός μας αντέταξαν το ιδανικό της αυτοδιάθεσης των λαών. Ο χίτλερ ήθελε, να επιβάλει σαν μοίρα της χώρας μας την οπισθοδρόμηση και τον εξευτελισμό. Αμεσοι στόχοι των κατακτητών ήταν η χρησιμοποίηση της γεωστρατηγικής θέσης της χώρας μας, των υλικών και ανθρώπινων πόρων της προς όφελος της Χιτλερικής Γερμανίας και η ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της είς βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας. Η Ανατολική Μακεδονία ειχε ήδη παραχωρηθεί στους Βουλγάρους, η Τσιαμουριά στους Τσάμιδες και η Πίνδο στον Πρίγκιπα Διαμαντή.

Αυτές οι επιδιώξεις πιό απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση ώς και την τελευταία ικμάδα, του υλικού και πνευματικού πλούτου της χώρας, καταπάτηση των εθνικών και ηθικών αξιών, περιφρόνηση της Ανθρώπινης ζωής. Και να σκεφτεί κανείς οτι με τα καταστροφικά αυτά σχέδια ειχαν ευθυγραμμιστεί και οι ντόπιοι εθνοϊσμοί συνεργάτες, οι φασίστες οπαδοί του ολοκληρωτισμού. Ο φασίστας ναζιστής ο οπαδός του ολοκληρωτισμού, δεν μπορεί να λογίζεται πατριώτης αφού μάχεται τις ελευθερίες άλλων λαών, οπως και του ίδιου του λαού, στον οποίο ανήκει. Γιατί οι έννοιες της ελευθερίας και της δημοκρατίας αποτελούν το υπόβαθρο των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη.

Το ΕΑΜ υπήρξε η καθολικότερη έκφραση σε όλη τη μακραίωνη ιστορία του Ελληνισμού, που συσπείρωσε και συνένωσε εθελοντικά σε εθνική ομοψυχία την τεράστια πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, σε ενα ενιαίο και μαχητικό σύνολο και με ενα, για πρώτη φορά Δημοκρατικό τρόπο και πρόγραμμα με τον πιό ευρύτερο κατά το δυνατόν, αναγεννητικό. κοινωνικό και ανανεωτικό περιεχόμενο, για μιά πραγματικά ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα.

Για να γίνει αυτό πράξη, ηταν απαραίτητη η κατάλυση της προηγούμενης εξουσίας και η γέννηση μιάς άλλης έπρεπε να συμβαδίσουν. Οι ένοπλοι εξεγερμένοι πατριώτες και οι αγροτοκτηνοτρόφοι που τους συμπαθούσαν και τους στήριζαν, αντικαθιστούσαν την εξουσία που ανατρέπανε με Νέα, τη δική τους εξουσία, με δικά τους όργανα. Οργανα που συγκέντρωναν βαθμιαία κύρος και εξουσία, απαραίτητα και τα δυό για να λύνονται τα όποια προβλήματα που προέκυπταν απ τη ζωή τόσο στην ύπαιθρο, αλλο τόσο και στις απελευθερωμένες πόλεις (με πρώτη την Καρδίστα που απελευθερώθηκε στις 12 Μαρτίου 1943, και κυρίως πράγμα απαραίτητο για να παρέχεται ηθική και υλική συμπαράσταση στους ένοπλους αγωνιστές. Τους αγωνιστές, που πολεμούσαν τώρα πιά κατά μέτωπο τους φασίστες. Λειτουργίες μιάς Νέας εξουσίας που αντικαταστούσε σιγά-σιγά την μισητή εξουσία των κατακτητών.

Οι λύσεις και οι υποδείξεις που έδινε η νέα κοινοτική και δικαστική εξουσία και κυρίως το πρόγραμμα κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης και παιδείας και υγείας αποτελούσαν το βασικό πυρήνα και προσανατολισμό για την λύση και ακόμα πιό σύνθετων προβλημάτων. Ο «κώδικας Ποσειδών» ειναι το πρώτο γραφτό κείμενο της λαϊκής εξουσίας, που γεννήθηκε επάνω στα ερείπια της εξουσίας των κατακτητών και του κράτους των ντόπιων συνεργατών τους.

Ίσως στις Ποιητικές συλλογές του κόσμου να μήν υπάχουν Ποιητές, που να συμπύκνωσαν και προανάγγελαν την ιστορική μοίρα, που επιφύλαξε στους λούς τους, όπως έγινε με τους Ελληνες Ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη όποια βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής, οσο οι Ελληνες Ποιητές και οραματιστές, αλλα και να προαγγέλουν τη δημιουργία ενος κόσμου όπου οι ανάγκες των Ανθρώπων, δεν θα ειναι προϊόν προς πώληση, οπου δεν θα υπάρχουν έμποροι που θα πουλούν όνειρα, πιστώνοντάς τα με θάνατο. Οπου τα δικαιώματα του κάθε Ανθρώπου, δεν θα βρίσκονται υπό συνεχή κρίση και αίρεση των λογής-λογής ιερατείων, δεν θα καταστέλλονται με τρομονόμους και αστυμόμους, γιατί η προσωπική ελευθεριά θα αποτελλεί βασικό συστατικό στοιχείο της κοινωνικής δομής και οχι επίπλοστη και ευήμερη οπως σήμερα.

Ακούγοντας τη φωνή των ποιητών και τη φωνή της συνείδησής τους δηλαδή, άκουσαν πρόδρομα χιλιάδες απλοί Ανθρωποι, οταν βρέθηκαν κάτω απ τη μπότα μιάς αλλης «νέας τάξης», αυτή της κατοχής της χώρας. Αυτή την ανταπόκρισή τους στα «ένδον ρήματα» πολλοί την πλήρωσαν με όλων των ειδών τους διωγμούς, αλλοι με βασανιστήρια, εξορίες και πολύχρονες φυλακές, αλλοι με την προφυγιά και πολλοί, πάρα πολλοί με τη ζωή τους.

Αυτόν τον κόσμο διεκδικούσαμε, αυτόν τον κόσμο περιγράφαμε στα συνθήματά μας, αυτόν τον αλλο κόσμο ονειρευόμασταν μέσα απ τους αγώνες και αυτόν ονειρευόμαστε ακόμα οσοι επιζήσαμε. Μα και πιστεύουμε οτι οι αγώνες των νέων γενεών σε ολο τον κόσμο που αναζωπυρώνουν και αναπαράγουν τα οραματά μας, την ελπίδα μας, και τις τότε προσδοκίες μας. Και προσδοκία μας ηταν και ειναι ενας κόσμος χωρίς εκμετάλλευση, Ανθρώπου από άνθρωπο,

ελπίδα μας οι αγώνες που θάρθουνε, οραμά μας ο Σοσιαλισμός με Ελευθερία, Δημοκρατία και τον Ανθρωπο στα κέντρα των αποφάσεων με κύριο πρόβλημα, μέλημα και φροντίδα.

Προσωπικά ήμουν, είμαι και θα είμαι κομμουνιστής. Πιστεύω στον επιστημονικό Σοσιαλισμό με το πραγματικό ενοιολογικό του περιεχόμενο. Σαν επιστήμη, που δεν σταματά ποτέ την αμφισβήτηση, την έρευνα, την ανάλυση και την αξιολόγηση των κοινωνικών φαινομένων. Μόνο οι εχθροί της κοινωνίας θέλουν να μην υπάρχει κομμουνισμός με τον Ομηρικό όρο «η έγνοια του ενός για τον αλλο» και την υπέρβαση του «εγώ στο εμείς». Πιστεύω πως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου που κανένας πλέον δεν μπορεί να αποφασίζει για την τύχη του άλλου χωρίς τη συγκατάθεση και τη συμμετοχή του.

Αν ο υπαρκτός σοσιαλισμός έφτασε στο σημείο που έφτασε, αυτό οφείλεται στο γεγονός οτι έγκατέλειψε τις κοινωνικοποιήσεις και το «εμείς» στις πολιτικές και έγινε μέσω του «εγω» η ιδια η καθοδήγηση εξουσία. Και οχι μόνο αλλα προσπαθούσαν και απαιτούσαν και ειχαν ήδη θέση με την ένταξη των κομμουνιστικών κομμάτων στην Γ! διεθνή αν οχι υπο την απόλυτη υποταγή ασκούσαν κάποιον έλεγχο και δεν ειναι λίγες οι φορές που επενέβαιναν κιόλα. Λές και δεν μας έφταναν οι Αγγλοι στο μεταπελευθερωτικό παιγνίδι μπήκαν και οι Σοβιετικοί. Αν οι Αγγλοι και οι Σοβιετικοί δεν επενέβαιναν και μας άφηναν ήσυχους, εμείς μπορούσαμε να τα βρούμε και να εξασφαλίσουμε μια κατάσταση εσωτερικά το λιγότερο σαν αυτό της Γαλλίας.

Χάρη ομως στην ανοικτή στρατιωτική μηχανοκίνητη, αεροπορική και ναυτική επέμβαση των Αγγικών δυνάμεων προς όφελος της δεξιάς, η Ελλάδα ειναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που ανακόπηκε βίαια και τεχνητά η φυσιολογική δημοκρατική και αντιφασιστική εξέλιξη της χώρας οσον αφορά το κίνημα της Εθνικής Αντίστασης. Ενώ σε όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες υπήρχαν Κυβερνήσεις του Εθνικού Συνασππισμού της Αριστεράς ή, το λιγότερο, κοινοβουλευτική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητα-σαν μεταβατικά όργανα ως τις εκλογές-στην Ελλάδα ειχαμε μια δικτατορική παλινδρόμηση και κυνική αναβίωση-με δημοκρατικά προσχήματα-ενός πατενταρισμένου φασιστικού καθεστώτος.

Μς βάση την σκέψη αυτή ειχα αντιταχθεί με την ορολογία του «καθογηγώ» με την έννοια οτι αποφασίζω για τους αλλους χωρίς την συμμετοχή και τη συγκατάθεση. Γιατί «καθογηγώ σημαίνει» οδηγώ τους κάτω. Σήμερα, παρ όλο οτι επαγγέλονται την πρόοδο, ακόμα δεν εχει διευκρινιστεί ο ρόλος των κομμάτων σε σχέση με τον Ανθρωπο και τα λαϊκά κινήματα. Υποτίθεται οτι ο ρόλος των αριστερών κομμάτων στην εποχή μας ειναι πως να βοηθήσουν το λαό να πάρει την εξουσία, και οχι ο λαός στην εξουσία και εμείς στην κυβέρνηση. Οπως, έγινε με το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ο λαός, πραγματικά στην εξουσία.

Γι αυτές τις ελπίδες, γι αυτές τις προσδοκίες, γι αυτά τα οράματα αξίζει τον κόπο να αγωνιστεί ο Ανθρωπος. Αξίζει τον κόπο να δώσει ο Ανθρωπος ενα κομμάτι απ τη θέληση και τις δυνάμεις του, ενα κομμάτι απ τον χρόνο του και οταν χρειαστεί και ενα κομμάτι απ τη ζωή του.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ομως μετά τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς που ο

αλβανικός πόλεμος και η όποια αλλη συνέχεια του ο ένοπλος και η όποια αλλη Αντίσταση ενάντια στο άξονα, ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση-πράξη έργο του λαού.

Βέβαια, αυτά τα πιστεύω για όποιον τα ενστερνίζεται και αγωνίζεται να γίνουν τρόπος και στάση ζωής μια και πολλές απ αυτές τις αξίες, αρχές και πιστεύω ειναι σε αντίθεση με το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, ειναι αναμφισβήτο οτι θα βρεθεί κάποτε στην ανάγκη να πληρώσει κάποιο τίμημα μικρό η μεγάλο, δεν εχει σημασία. Πάντος τα μέχρι σήμερα δεδομένα επιβεβαιώνουν οτι θα πληρώσει οπωσδήποτε κάποιο τίμημα. Οποιο όμως και αν ειναι το κόστος, ο αγώνας πρέπει να γίνει. Και πρέπει να γίνει γιατί το όποιο Νόημα της Ζωής, βρίσκεται σε κάθε πράξη, σε κάθε δραστηριότητα, σε κάθε κατάκτηση. Τα πάντα με την πάλη και τον αγώνα κατακτιώνται. Τίποτε, μα τίποτε δεν χαρίζεται, μα ούτε και παράγεται χωρίς αγώνα, χωρίς την «έγνοια του ενός Ανθρώπου για τον άλλο», χωρίς την υπέρβαση του «εγώ» στο «εμείς» που έλεγε και Ομηρος και πολλοί άλλοι διανοητές. Μόνο με τον αγώνα θα αποθυθοποιηθούν οι μύθοι. Γιατί ενας λαός που χρειάζεται μυθικά πρόσωπα, δεν μπορεί να προχωρήσει. Μόνο με την απομυθοποίηση της ζωής ο άνθρωπο θα γίνει αυτοπολίτης.

Ξέρω πως τα γραφτά μου δεν πρόκειται να ευχαριστήσουν μερικού φίλους και συναγωνιστές ακόμα. Το ίδιο και αρκετούς από αυτούς που μας πολέμησαν. Δυστυχώς ο ρόλος αυτού που γράφει, δεν ειναι να ικανοποιεί τις προθέσεις και τις φιλοδοξίες. Αυτός που γράφει προσπαθεί να αναδείξει τα γεγονότα.

Καθήκον του κάθε ανθρώπου και του κάθε αγωνιστή, ειναι να εκφράζει τον εαυτό του και να τον εκφράζει ειλικρινά. Προσπάθησα στη ζωή μου να εκφράζουμε με ειλικρίνεια και να μήν σιωπώ και δεν εισήγησα ποτέ γι αυτό και διώχθηκα. Δεν μετανιώνω για το δράμα. Διάλεξα. Απ την αρχή δέχθηκα οτι αυτό θα ηταν ενα κομμάτι της ζωής μου. Οπως η παραγωγή ετσι και αγώνας δεν ειναι μοναχική δουλειά. Πρέπει να συνυπάρξεις και να συνυπάρξεις ολόψυχα, όπως οι κροβάτες στο Τσίρκο. Η προσφορά ειναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Για μένα η επιτυχία, η ευτυχία και η προσφορά ειναι να συμμετάσχεις σε αγώνες, χωρίς να κάνεις συμβιβασμούς, ανταλλάγματα και πράγματα που θα μπορούσαν να σε ενοχλούν στον ύπνο.

Η γενιά μου έζησε σε εναν δκό της ξεχωριστό κόσμο. Σ ενα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε εναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρεπει να μιλήσουμε γι αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το βλέμα. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.

Η 4τράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητα τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει ομως πράγματι την αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε οχι να καταγραφούν οπως ακριβώς έγιναν και οχι οπως μας αρέσει και συμφέρει. Η ιστορία δεν ανέχεται ψευδεπήγραφα, ούτε απαλύψεις και κυρίως μετακύληση ευθυνών.

Μόνο αν διδάξουμε με έργα και οχι μόνο με λόγια στη Νέα Γενιά-γενιές τα ιδανικά της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας, του αυτοσεβασμού και κυρίως την αποδοχή και την παραδοχή της διαφορετικότητας, τότε μόνο θα είμαστε σίγουροι οτι οι σημερινοί Νέοι που άδικα τόσα τους καταμαρτυρούμε, θα πράξουν το χρέος τους προς την πατρίδα. Μόνο έτσι θα γίνουν και αυτοί, αν πάλι χρειαστεί, ενας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα της μακραίωνης ιστορίας μας, που ξεκινά πολύ πριν απ το «Μολών Λαβέ» του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες, περνά από το «Ελευθερία ή Θάνατος» της εθνικής Παλιγγενεσίας, φτάνει στο «οχι» του ελληνικού Λαού το 1940 και στην απελευθέρωση της Ελλάδας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις 12 του Οκτώμβρη το 1944.

Βέροια αρχές του 1977. Κόγιας Νίκος του Γεωργίου Καρατάσου 9.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ